

LÉLEKTELENŰL KIUTASÍTVÁ
- DE SOSEM FELEDVE

The IRON KNIGHT

vaslovag

finep
selection

JULIE KAGAWA

JULIE KAGAWA

VASTÜNDÉREK
4

The
IRON KNIGHT
vaslovag

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Írta: Julie Kagawa
A mű eredeti címe: The Iron Knight (The Iron Fey Book 4)
THE IRON KNIGHT Copyright© 2011 by Julie Kagawa
A művet eredetileg kiadta: Harlequin Teen®, USA
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

Hungarian translation copyright © 2017 by Miks-Rédai Viktória
Cover Art Copyright © by Harlequin Enterprises Limited.
Cover art used by arrangement with Harlequin Enterprises Limited. ® and ™ are trademarks owned by Harlequin Enterprises Limited or its affiliated companies, used under license.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Minden jog fenntartva., beleértve a bármilyen formában történő részleges vagy teljes sokszorosítás jogát is.

Ez a kiadás a Harlequin Harlequin Books S.A.-val való megállapodás alapján jelent meg.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the authors imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Ez a mű a képzelet szüleménye. A szereplők, a szereplők nevei és a műben szereplő események a szerző képzeletének szülöttei vagy képzeletbeli módon vannak felhasználva, és bármely élő vagy halott személlyel, üzleti létesítménnyel, eseménnyel vagy helyszínnel való hasonlatosság kizárólag a véletlen egybeesés eredménye.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 247 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

A Vastündérek sorozat legújabb kötete

Ash, a tündér jégherceg a szerelmet a halandók és a bolondok gyengeségének tartotta. Az ő szíve szörnyű halált halt, és vele halt a jégherceg minden érzelme is. Legalábbis azt hitte...

Ekkor azonban Meghan Chase, a félig ember, félig tündér lány áttörte a védelmi vonalait, és visszavonhatatlan esküvel, lovagjaként kötötte magához a herceget. Amikor pedig a tündérek világa kis híján a vastündérek áldozatául esett, Meghan megtörte a köteléket, hogy megmentse Ash életét. Meghan immár Vaskirálynő, egy olyan birodalom uralkodója, ahol sem a Nyár-, sem a Téltündéreknek nincs esélyük a túlélésre.

Ash – kéretlen riválisa, Puck, és a bosszantó cáit sith, Grimalkin kíséretében – küldetésre indul, hogy beteljesítse a Meghannak tett lovagi esküjét. Hogy életben maradhasson a Vasbirodalomban, lélekre és halandó testre van szüksége. A próbák azonban, amelyeket ki kell állnia, jóformán teljesíthetetlenek. Ash az út során megtud valamit, ami mindent megváltoztat – valamit, ami megingatja a legsötétebb hitét, és bebizonyítja, hogy néha az áldozathozatalhoz nem elég pusztán a bátorság.

Az emberi élet ára

*Team Ash,
ezt nektek ajánlom.*

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

A csontboszorkány háza

– **H**É, JÉGFIÚ! Biztos, hogy tudod, hová mész?

Nem törődtem Robin pajtással. A Vaderdő szürke homályában gyalogoltunk, egyre mélyebbre a Csontláp néven ismert nyirkos mocsárvidékbe. Szívós sár marasztalta minden lépésemet, a fejem felett víz csepegett a kicsavarodott, zöld fákról, amelyeket úgy elborított a moha, mintha békanyálba mártották volna őket. A ködfoszlányok körbefonták a kikibukkanó gyökereket, vagy megültek a talaj mélyedéseiben, elrejtve, ami ott lapul. Időnként csobbant valami a távolabbi állóvizekben, hogy emlékeztessen: nem vagyunk egyedül. A vidék nevéhez hűen csontok hevertek szanaszét a lápon: kibukkantak a sárból, félig eltűntek a rájuk tekeredő

nyomnövények sűrűjében, a vízfelszín alatt, fehérre szíva. Ez még a Vaderdön belül is különösen veszélyes résznek számított – nem a catoblepasok, gruffacsórok vagy egyéb szörnyek miatt, akik a sötét mocsárban éltek, hanem a láp mélyén lakó *valaki* miatt.

Akihez mi tartottunk.

Valami elszállt a fülem mellett, éppen csak elvétve a fejemet, aztán néhány lépésre tőlem szétkenődött egy fatörzsön. Megálltam a fa mellett, és kihívóan az útitársamra meredtem: meg meri-e ismételni?

– Ó, hiszen életben van! – Robin pajtás ujjongást imitálva az égnek emelte sáros kezét. – Már attól féltem, zombi lett belőle, vagy valami. – Karba tette a kezét, és rám vigyorgott. Vörös haját sár csíkozta, és szeplőket festett hosszúkás arcára. – Nem hallottál, jégfiú? Már egy ideje kiabáltam utánad.

– De igen – feleltem, visszafojtva a sóhajt. – Hallottalak. Szerintem a mocsár túlfelén lévő gruffacsórok is meghallottak.

– Remek! Talán ha megverekszünk néhányal, utána rám is figyelsz majd egy kicsit! – Állta a pillantásomat, mielőtt körbemutatott volna a mocsáron. – Ez téboly! – jelentette ki. – Honnan tudhatnánk, hogy egyáltalán itt van? Herceg, a Csontláp nincs rajta a kedvenc vakációs helyszíneim listáján! Biztos vagy benne, hogy akivel beszéltél, az tudta is, *miről* beszél? Ha kiderül, hogy ez is téves nyom, lehet, hogy kesztyűt csinálok abból a púkából.

– Azt hittem, kalandozni akarsz – feleltem, csak hogy boszszantsam. Puck felhorkant.

– Ó, persze, félre ne érts! Imádnám bejárni Sohaföld öt sarkát, a nyomomban a felbőszített Nyárkirálynővel, belopózni egy ogre pincéjébe, óriáspókokkal csatázni, nyűgös sárkányokkal bújócskázni, csupa csodálatos emlék! – Megrázta a fejét; a szeme ragyogott, mint aki tényleg a kedvenc emlékeit éli újra. –

De ez már kábé a hatodik hely, ahová azért a nyamvadt macskáért jöttünk! Ha itt sem lesz, már szinte félek, hová indulhatunk legközelebb.

– Nem kell jönnöd – feleltem. – Fordulj vissza, ha akarsz! Én nem tartóztatlak.

– Szép próbálkozás, herceg – felelte, és mosolyogva újra karba tette a kezét. – De ilyen könnyen nem szabadulsz meg tőlem.

– Akkor viszont haladjunk! – Lassan sötétedett, Puck állandó szövegelése pedig az idegeimre ment. Tréfa ide vagy oda, *nem* akartam felhívni magunkra egy éhes gruffacsór figyelmét, hogy aztán megküzdhessek vele a mocsár közepén.

– Hát, jó – sóhajtott Puck, és trappolva megindult mögöttem. – De ha itt sincs, a Pókkirálynő palotájába már nem megyek be veled, jégfiú. Mindennek megvan a határa.

A NEVEM, A TELJES ÉS IGAZI NEVEM, Ashallayn'darkmyr Tallyn. Én vagyok a Téli Udvar utolsó hercege.

Egykor hárman voltunk, a Tél fiai, én és a bátyáim, Sage és Rowan. Sosem ismertem a nemzőmet, soha nem is akartam megismerni, és a fivéreim sem ejtettek szót róla. Még az sem volt biztos, hogy mindhármyunkat ugyanaz nemzett, de ez nem is számított. A Téli Udvarban Mab volt az egyeduralkodó, az egyetlen királynő. Lehet, hogy az ágyát megosztotta néhány jóképű tündérrel, talán néhány makacs emberrel is, de a trónját, azt soha senkivel.

A fivéreimmel sosem álltunk közel egymáshoz. Télhercegekként egy erőszakos, sötét politika által uralt világban nőttünk fel. A királynőnk is ezt támogatta: az a fia lett a kedvence, aki éppen elnyerte a kegyét, a másik kettőt büntette. Kihasználtuk egymást, gonosz játszmákat játszottunk egymás

ellen, de mindhárman hűek maradtunk az Udvarhoz és a királynőkhöz. Én legalábbis így gondoltam.

Megvan az oka, amiért a Téli Udvarban élők megfagyasztják az érzéseiket. Amiért az érzelmek gyengeségnek, könnyelműségnek számítanak. Az érzések eltompítják az érzékelést, meggyengítenek, megtörik a vérrokonság és az Udvar iránti hűséget. Rowan bátyámat a féltékenység sötét szenvedélye zabálta fel, amíg meg nem tette az elképzelhetetlent, és az Udvar ellen nem fordult, elárulva minket az ellenségeinknek.

Sage, hármunk közül a legidősebb, áldozatul esett Rowan csalárdóságának, de ő csak az első volt. A hatalom iránti vágytól hajtva Rowan lepaktált legnagyobb ellenségünkkel, a vastündérekkel, és segített a királyuknak szinte egészen lerombolni Sohaföldet. Végül megöltem Rowant, megbosszulva Sage-et és a többi rokonomat, de a bosszú egyiküket sem hozhatta vissza. Most már csak én vagyok életben, a Téli Udvar királynőjének, Mabnak az utolsó fia.

És az ő számára én is halott vagyok.

Nem egyedül Rowan hódolt be az érzelmek és a szenvedély erejének. A bukásom, mint oly sok más történet, egy lánnyal kezdődött. Egy Meghan Chase nevű lánnyal, ősi riválisunk, a Nyárkirály félig ember lányával. A sors hozott össze minket, és hiába tettem meg mindent, hogy elrejtsem az érzéseimet, hiába a birodalmunk minden törvénye, hiába a vastündérekkel folyó háború, hiába a fenyegetés, hogy mindörökre kiutasítanak az otthonomból – végül mégis beleszerettem. Az útjaink összefonódtak, a sorsunk összekötöttet, és az utolsó csata előtt esküt tettem, hogy a világ végére is követni fogom, megvédem minden fenyegetéstől, beleértve a saját fajtámat is, és ha kell, meghalok érte. A lovagja lettem, és boldogan szolgáltam volna

ezt a lányt, a halandót, aki elrabolta a szívemet, az utolsó lélegzetemig.

A sors azonban kegyetlen szerető, és végül bekövetkezett, amitől félttem: az útjaink elváltak. Meghan a végzetét követve Vaskirálynővé vált, és elfoglalta a vastündérek királyságának trónját. Oda nem követhettem, hiszen az vagyok, ami – tündér, akinek a lényét perzseli és semmisíti meg a vas. Maga Meghan utasított ki a vastündérek birodalmából, tudván, hogy ha maradok, elpusztulok, és tudván, hogy ettől még megpróbálnám. Mielőtt elhagytam, még megesküdtem, hogy megtalálom a visszatérés módját, hogy egy nap együtt leszünk újra, és semmi sem választhat el minket többé egymástól.

Mab megpróbált meggyőzni, hogy térjek vissza a Téli Udvarba – mint az egyetlen élő hercegnek, kötelességem lett volna hazatérni –, de én egyszerűen kijelentettem, hogy többé nem tartozom a birodalmába, és immár nem szolgálom őt, sem a Téli Udvarát.

Nincs szörnyűbb egy visszautasított tündérkirálynőnél, különösen, ha másodjára utasítják vissza. Az életemet kimentettem ugyan a Téli Udvarból, de épphogy csak, és egyhamar nem fogok visszatérni oda. Mindazonáltal nem bántam meg, hogy hátat fordítottam a királynőmnek, minden rokonomnak és ismerősömnek, és az otthonomnak. Az életemnek azon része véget ért. A hűségem – és a szívem – immár egy másik királynőé.

Megígértem, hogy megtalálom a módját, hogy együtt lehessünk. Meg is akarom tartani az ígéretemet – akkor is, ha ehhez gyalog kell átszelnem egy kiterjedt, gyilkos lápot pusztán valami szóbeszédre hagyatkozva. Akkor is, ha ehhez el kell viselnem legerősebb és legbosszantóbb riválisomat, Robin pajtást, aki – hiába igyekszik titkolni – szintén szerelmes a királynőmbe. Magam sem tudom, miért nem öltem még meg.

Talán, mert Puck Meghan legközelebbi barátja, és szörnyű gyászt okoznék neki, ha megtenném (habár fogalmam sincs, miért). Vagy talán a lelkem mélyén elegendő van a magányból.

Mindenesetre nem sokat számít. Minden rom után, amit átkutatunk, minden sárkány után, amit legyőzünk, minden pletyka után, aminek a nyomába eredünk, egy lépéssel közelebb jutok a céomhoz. Ha száz évbe telik is, végül újra Meghannel leszek. Ennek a nyomasztó mocsárnak a mélyén a kirakós egy újabb darabkája bújik meg. Az egyetlen nehézség: megtalálni.

SZERENCSÉRE PUCK ÁLLANDÓ NYAVALYGÁSA és panaszkodása ellenére a gruffacsórok úgy döntöttek, *nem* nézik meg, mi ez a zaj, és *nem* jöttek át erre az oldalra értünk. Kiváló: így is ráment csaknem az egész éjjel, hogy megtaláljuk, amit kerestünk. Egy tajtékos vizű tó mellett állt egy ház – kopott volt és szürke, mint minden más. Kifehéredett csontokból összerótt kerítés vette körül, az oszlopokon koponyák trónoltak. Az udvarnak nevezhető területen néhány nyamvadt csirke kapirgált.

A vénséges kunyhó fából volt, és halkán nyikorgott, holott nem járt a szél.

A legkülönösebb azonban mégsem a ház maga volt, hanem az alapzata: egy pár vaskos, göcsörtös, sárga madárláb tartotta, karmai a sárba mélyedtek. A lábak most meg voltak görbülve, mintha gazdájuk aludna, de időről időre megmoccantak fészkelődve, amitől az egész ház nyögve megremegett.

– Megééérkeztüüüünk – dalolta Puck halkán. – És azt megmondhatom, hogy az öreglány cseppet sem lett kevésbé ijesztő azóta, hogy utoljára láttam.

Gyanakodva néztem rá.

– Csak hallgass, és ezúttal hagyd, hogy én beszéljek! – közöltem. – Éppen elég pocsék volt, amikor megsértetted a kentaurok főnökét.

– Mindössze annyit vetettem fel, hogy jól jönne egy hátas, hogy kijussunk a völgyből. Egy szóval sem mondtam, hogy ő legyen az.

Sóhajtva kinyitottam a csontkaput, és átszeltem az elgazosodott udvart. A csirkék ijedten menekültek az utamból. Azonban mielőtt elértük volna a lépcsőt, az ajtó nyikorogva kitárult, és egy öregasszony lépett ki a benti sötétségből. Ráncos arcát kócos, fehér haj keretezte, ám fekete szeme élénken csillogott. Egyik bütykös kezében kosarat fogott, a másikon egy henteskést, amelynek pengéjét sok áldozat vére szennyezte.

Feszülten, ugrásra készen álltam meg a lépcső aljában. Akármennyire is öregnek nézett ki, a ház boszorkánya nagy hatalommal bírt, a viselkedése pedig kiszámíthatatlan volt. Ha Puck mond valami ostobaságot, vagy véletlenül megsérti, roppant kellemetlen lesz kiverelkednünk magunkat innen.

– No lám – szólalt meg a boszorka, és vértelen ajkára mosoly ült ki. Görbe, sárga fogai csorba csontokként villantak elő.

– Micsoda meglepetés! Két jóképű tündérfiú látogatóba jön egy szegény öregasszonyhoz. És ha nem csal a szemem, az ott Robin pajtás! Amikor utoljára láttalak, elloptad a seprűmet és öszszekötözted a házam lábait, úgyhogy felborult, amikor megpróbált a nyomodba eredni!

Visszafojtottam egy újabb sóhajt. Ez nem kezdődött jól. Tudhattam volna, hogy Puck korábban tett már valamit, amivel kiérdemelte a boszorkány haragját – ugyanakkor küzdenem kellett, el ne vigyorodjak, amikor arra gondoltam, hogy a ház az ablakaira esik a sárban, mert a Nagy Tréfamester hátrakötötte a sarkát.

Vigyáztam, hogy kifejezéstelen maradjon az arcom, mert a boszorkány egyértelműen nem találta humorosnak a dolgot.

– Mit tudsz felhozni a mentségedre, gonosztevő? – Megrázta a kését Puck felé, aki gyorsan belépett mögém; szánalmas kísérlet volt a rejtőzésre, de közben hallottam, hogy próbálja visszafojtani a vihogást. – Tudod te, mennyi időbe telt helyrehozni a házamat? És akkor volt képed, volt bőr a képeden, hogy egyszerűen elhajítsd a seprűmet az erdő szélén! Csak azt akartad bebizonyítani, hogy el tudod venni! Tulajdonképpen szeretnék megfőzni csirketápnak!

– Bocsánatot kérek a nevében – vágtam közbe. Az élénk, fekete szempár felém fordult. Egyenesen álltam, félelem nélkül, de udvarias testtartással, nehogy egy kalap alá vegyen a mögöttem rejtőző tökfilkóval. – Bocsássa meg a betolakodást, öreganyám! – folytattam szertartásosan. – Ash vagyok, a Téli Udvarból. A segítségére lenne szükségünk, ha meghallgat.

A boszorkány pislantott.

– Ez már modor! Látom, téged nem istállóban neveltek, mint amazt ott! – bökött a késsel Puck felé, az orrát fintorgatva.

– Tudom ki vagy, Mab fia. Mit szeretnél tőlem? Ne húzd az időt!

– Keresünk valakit – feleltem. – Azt pletykálták, errefelé járt, átutazóban a Csontlápon. Azt gondoltuk, talán tudja, merre lehet.

– Igen? – A boszorkány oldalra billentette a fejét, és kíváncsian végigmért. – És miből gondolod, hogy én tudom, hol van ez a jómadár?

– Nem madár – javítottam ki. – Macska. Cáit sith. Bizonyos mesékben Kacor néven ismerik. Más mesékben szívesen tölti az idejét a lép hatalmas boszorkányával, akinek a háza csontkerítés mögött, csirkelábakon áll.

– Értem – felelte a boszorkány, de az arckifejezése és a hangja semleges maradt. – Nos, ifjú herceg, tisztelem a kitartásodat. Kacort a legjobb időkben sem egyszerű megtalálni. Nagyon hosszú utat tehetél meg, hogy ráakadj. – Összehúzott szemmel méregetett. – Látom az arcodon, hogy nem ide jöttél először. Vajon miért? Miért jár be ez a fiatal tündér ilyen nagy utat? Mit kíván olyan nagyon, hogy még a Csontboszorkány haragját is megkockáztatja? Mi a vágyad, Ash, a Téli Udvarból?

– Elhinnéd, hogy a macska pénzzel tartozik neki? – hallatszott Puck hangja a hátam mögül. Összerezzentem. A boszorkány dühös arcot vágott.

– Nem téged kérdeztelek, Robin pajtás! – bökött felé karomszerű ujjával. – Jobb, ha vigyázol a szádra, különben nyakig egy fortyogó üstnyi kígyóméregben találhatod magad! Ebben a percben egyedül a barátod udvariassága tart vissza attól, hogy élve megnyúzzalak, és ha nem bírsz hallgatni, elzavarlak. A kérdésem a hercegnek szólt.

– Már nem vagyok herceg – szakítottam félbe halkan. – Többé nem szolgálom a Tél királynőjét. Mab kiutasított az udvarából. A számára halott vagyok.

– Nem számít. – A boszorkány ismét rám vetette kutató pillantását. – Ez nem válasz a kérdésekre. Miért vagy itt, Ash Már-Nem-Herceg? És ne akarj engem félrevezetni fejtörőkkel és féligazságokkal, mert rájövök, és nem leszek boldog! Ha találkozni akarsz ezzel a Kacorral, előbb felelj meg a kérdésekre! Mi a célod?

– Én... – Egy pillanatig tétováztam, és nem csak azért, mert Puck keményen oldalba bökött. Ő tudta az okát, hogy miért vagyunk ott, miért akartam megtalálni Kacort, bár még sosem mondtam ki hangosan. Talán a boszorkány is tisztában volt

ezzel, talán csak a kíváncsiság hajtotta, de fennhangon kimondani egyszerre sokkal valóságosabbá tett mindent.

– Én... halandóvá akarok válni – válaszoltam halkán. Magam is most hallottam először a szavakat kimondva, és a gyomrom görcsbe rándult. – Ígéretet tettem valakinek, hogy megtalálom a módját, hogy életben maradjak a Vasbirodalomban, márpedig így nem mehetek oda. – A boszorkány felvonta a szemöldökét. Kihúztam magam, és álltam a pillantását. – Emberré akarok válni. És szükségem van Kacor segítségére.

– Mondhatom – szólalt meg egy ismerős hang a hátunk mögött –, ez aztán *igazán* érdekes kívánság.

Megpördültünk. Egy felfordított vödrön ott ült Kacor, a bozontos, szürke macska. A farkát maga köré kerítette, úgy figyelt minket, lusta pillantással.

– Ó, hát persze! – kiáltott fel Puck. – Szóval itt vagy! *Tudod te*, mi mindenben mentünk át, hogy megtaláljunk, te *macska*? Mindvégig ott ültél?

– Ne akard, hogy kimondjam a nyilvánvalót, Robin pajtás!

– válaszolta Kacor, és megbillentette a bajsztát, aztán felém fordult. – Üdvözlét, herceg! Hallottam, hogy engem keresel.

– Ha tudtad, miért nem jöttél?

A cáit sith ásított: rózsaszín nyelve felkunkorodott hegyes, fehér fogai között.

– Meglehetősen eluntam az udvari politizálást – felelte, és egy pillanatra behunyta arany szemét. – A Nyár és a Tél között sosem változik semmi, és nem akartam belekeveredni a végeérhetetlen kardcsörtetésbe. Avagy bizonyos sötét múzsa játékmaiba.

Puck összeresztette.

– Ezt is hallottad? Huh, a pletyka gyorsan terjed. – Megrázta a fejét, és elvigyorodott. – Kíváncsi vagyok, Titánia lenyugodott-e már a tréfa után, amit a Nyári Udvarban sütöttünk el.

Kacor nem törődött vele.

– Tudni akartam, miért keresel, hogy eldönthessem, akarom-e, hogy megtalálj. Vagy nem. – Lenézőn oldalra biccentett fejjel nézett rám. – Ez a kívánság viszont határozottan nem az volt, amire számítottam volna tőled, herceg. Milyen rendkívül... érdekes!

– Ha engem kérdezel, inkább ostoba – jelentette ki a boszorkány, ezúttal felém lendítve a kését. – Vajon lazaccá változhat-e a varjú, pusztán csak mert úgy kívánja? Herceg-akinem-herceg, semmit sem tudsz a halandó létről. Miért akarsz hasonlóná válni hozzájuk?

– Azért – felelte helyettem Kacor –, mert szerelmes.

– Aah! – A boszorkány rám nézett, és megcsóválta a fejét. – Értem. Szegény nyomorult. Akkor hiába beszélek, egy szót sem fogsz meghallani belőle. – Hűvös pillantásomra csak elmosolyodott. – Jó utat, herceg-aki-nem-herceg! Téged pedig, Robin pajtás, ha még egyszer meglátlak, az ajtómra feszítem az irhát. Most pedig megbocsássatok!

Azzal ledobogott a lépcsőn és elvonult, közben még azért odacsapott a késsel Puck felé, aki fürgén kitért előle.

Nem tetszett, ahogy Kacor továbbra is nézett rám; résnyire nyitott szemében vidámság bujkált. Karba tettem a kezem.

– Tudod, milyen módon válhat egy tündér halandóvá, vagy sem?

– Nem – felelte a macska, és egyszerre elkeseredtem. – De vannak... szóbeszéddek. Legendák azokról, akik halandóvá akartak válni. – Felemelte a mellső mancsát, megnyalta, és végighúzta a fülén. – Van valaki, aki talán még a módját is tudja – folytatta túlságosan is könnyed hangnemben. – Egy

látó, aki Sohaföld legvadabb vidékén él. De a hozzá vezető út kanyargós és keskeny, és ha egyszer lelépsz az ösvényről, soha nem találod meg többé.

– Hogyne, és te véletlenül éppen tudod az utat, ugye? – tudakolta Puck, de Kacor még mindig nem törődött vele. – Jaj már, macska, mind tudjuk, mi lesz ennek a vége! Mondd meg, mi az ára, hogy megállapodhassunk, és elindulhassunk végre!

– Az ára? – Kacor csillogó szemmel nézett fel. – Úgy gondolod, ennyire jól ismersz – töprengett, és cseppet sem tetszett a hanghordozása. – Úgy gondolod, ez valami egyszerű kérdés, hogy majd elvezetlek a látóhoz, és ennyi lesz az egész. Fogalmad sincs, mit kérsz, mi áll előttünk. Mindannyiunk előtt. – Felállt, meglengette a farkát, aranyszínű szemének komoly pillantásával mért végig. – Nem mondok árat. Ma nem. De eljön majd a nap, herceg, amikor meglátogatlak, hogy megfizettessem veled az adósságodat. És akkor megfizeted. Teljes egészében.

Szavait átította a mágia hatalma. Alku, ráadásul egy különösen csúf fajtája. Kacor valamiféle, csak általa ismert okból, a jövőre játszott. Egy részem tiltakozott, visszahőkölt a gondolattól, hogy ilyen megtörhetetlen, mágikus kötésbe lépjek. Ha beleegyezek, a macska akármit kérhet, akármit elvehet, és nekem túrnöm kell.

De ha ez az ára, hogy emberré váljak, és végül Meghannel lehessek...

– Biztos vagy benne, jégfiú? – Puck elkapta a tekintetemet. Ő is aggódott. – Ez a te küldetésed, de ha igent mondasz, nincs visszalépés. Nem ígérhetnél neki inkább egy szép, cincogós egeret, és annyi?

Sóhajtottam, és visszafordultam a cáit sith felé, aki nyugodtan várta a válaszomat.

– Nem fogok szándékosan kárt okozni senkinek – jelentettem ki. – Nem használhatsz fel fegyverként, és nem teszek senkinek ellenére, akit barátomnak vagy szövetségeselemnek tartok. Az alkunk senki másra nem vonatkozhat. Csak rám.

– Ahogy kívánod – dorombolta Kacor.

– Akkor megegyeztünk.

Különös bizsergést éreztem, ahogy az alkunk megpecsételődött. Ökölbe szorítottam a kezem. Immár nem volt visszaút – nem mintha visszakozni akartam volna, mégis úgy tűnt, hogy az elmúlt egy évben több alkut kötöttem, több feltételt fogadtam el, mint a Tél hercegeként egész életemben.

Rám telepedett az érzés, hogy még többet fogok feláldozni, mielőtt az utunk véget ér, de többé nem tehettem ellene semmit. Ígéretet tettem, és teljesíteni fogom.

– Akkor meg – biccentett Kacor, és leugrott a vödörről egy sárral körülvett gázos részre. – Induljunk! Csak az időt vesztegetjük, ha itt fecsegünk.

Puck pislogott.

– Csak így? Meg sem mondd a vén csirkekopasztónak, hogy elmegyünk?

– Már tudja – felelte Kacor, és kényeskedve átsétált az udvaron. – És minthogy mellékesen az a „vén csirkekopasztó” minden szót hall, amit mondasz, azt javaslom, hogy igyekezzünk. Miután végzett a baromfival, téged kíván kezelésbe venni.

A macska elérte a kerítést, és felugrott a tetejére; egy ferde koponyán egyensúlyozva nézett vissza, sárga szeme ragyogott.

– Nem hitted, hogy könnyen elereszt, ugye? – kérdezte. – Sötétedésig van időnk, hogy eltakarodjunk a lápról, különben elindul utánunk, a nyomában a pokol minden seregével. Úgyhogy igyekezzünk, rendben?

Puck reszketeg vigyorral sandított rám.

– Izé... nincs egy unalmas percünk sem, igaz, jégfiú?

– Egy nap megöllek – ígértem neki, de nekilódultam Kacor nyomában, vissza a sáros láp felé. Nem üres fenyegetésnek szántam.

Puck csak nevetett.

– Persze. Te meg mindenki más is, herceg. Üdv a klubban!

MÁSODIK FEJEZET

Régi rémálmok

A CSONTLÁPBÓL KIFELEÉ vezető utunk sokkal kellemetlenebb volt, mint amikor a boszorkányt kerestük. Kacor jóslata bevált: amint a nap a nyugati láthatár alá süllyedt, vészjósló üvöltés hangzott fel, és a mocsárvidék minden sarkában visszhangzott. Még a föld is beleborzongott; a feltámadó szél elsöpörte a délután melegét.

– Talán gyorsabban is haladhatnánk – javasolta Kacor, és beugrott az aljnövényzet közé, én azonban megálltam, és a sűvítő széllel szembefordulva kivontam a kardomat. A szél rothadás, állott víz és vér szagát vágta az arcomba, de megvettem a lábamat, és a kardomat lazán leeresztve vártam.

– Hé, herceg! – fordult vissza Puck idegesen. – Mit csinálsz? Ha nem vetted volna észre, a vén csirkekopasztó elindult, és téli-nyári vegyes ragut akar csinálni.

– Csak hadd jöjjön!

Ashallayn'darkmyr Tallyn voltam, Mab fia, a Téli Udvar egykori hercege, aki nem ijed meg egy seprűn lovagoló boszorkánytól.

– Nem ajánlom – hallottam Kacor hangját a bokrok közül. – Elvégre ez itt az ő birtoka, és ha ragaszkodsz hozzá, hogy itt verekedj meg vele, komoly ellenfeled lesz. Bölcsőbb lenne a láb szélére menekülni, oda nem fog követni. Én legalábbis ott leszek, arra az esetre, ha észhez térnél. Nem nézem végig, hogy megvívsz egy tökéletesen nevetséges csatát a nevetséges büszkeségedért.

– Gyere már, Ash! – nógatott Puck, máris elfelé oldalazva.

– Majd máskor játszunk a szörnyen hatalmas boszorkányokkal. Ez a szörgolyó még eltűnik a végén, és semmi kedvem *megint* átgyalogolni miatta Sohaföldön.

Puckra meredtem, de ő csak egy arrogáns vigyorral válaszolt, és a macska után sietett. Visszadugtam a kardomat a hüvelybe, és én is a nyomukba eredtem.

Rohantunk: a Csontláp hamarosan élénkzöld moha és kifehéredett csontok egyvelegévé olvadt. Rikoltó nevetés harsant mögöttünk, ami még gyorsabb futásra sarkallt. Igyekeztem tehát sebesebben haladni, magamban átkozva az összes nyártündért.

Vagy egy óráig rohantunk így: az üldözőnk nevetése sosem ért közelebb, de nem is maradt le mögöttünk. Végül a talaj keményebbé vált a lábam alatt, egyre magasabb és vaskosabb törzsű fák vettek körül. A levegő is megváltozott, eltűnt belőle a maró mocsárszag, és édesebb illatúvá vált – habár ebbe az édességbe halványan belekeveredett a bomlás aromája is.

Az egyik fa ágai között megláttam egy szürke foltot, és megálltam – olyan gyorsan, hogy Puck belém rohant és feljajdult. A lendületét felhasználva megfordultam és löktem rajta egyet, mire lepattant rólam, és esetlenül, karját-lábát szétdobva elterült. Elégedett mosollyal kerültem ki, és könnyedén oldalra léptem, amikor el akart gáncsolni.

– Most nem játszani kellene – szólt le Kacor megvetően a magasból. – A boszorkány ide nem fog követni minket. Most pihenni kell. – Azzal hátat fordított, felugrott a magasabb ágak közé, és eltűnt szem elől.

Letelepedtem egy fa törzse mellé, kivont kardomat az ölembe fektettem, majd sóhajtva hátradőltem. Az első lépés sikeres volt. Megtaláltuk Kacort, bár nehezebb volt, mint először hittem. A következő lépés a látó megtalálása lesz. Azután...

Újra felsóhajtottam. Hogy azután mi lesz, az még nem volt tiszta. Fogalmam sem volt, merre visz az út, ha megtaláltuk a látót. Nem tudhattam, mit kell tennem, hogy halandóvá válhassak. Talán fájdalmas lesz. Talán fel kell ajánlanom, fel kell áldoznom valamit – habár sejtésem sem volt, mit ajánlhatnék még fel, a puszta létezésemen kívül.

Hunyorítva elűztem ezeket a gondolatokat. Nem számít.

Bármi az ára, megfizetem.

Feléledtek az emlékeim, megpróbáltak bekúszni a saját védelmemre emelt jeges fal alatt, amit a világ felé mutattam. Valaha úgy gondoltam, a páncélom áttörhetetlen, semmi sem tud megérinteni... aztán Meghan Chase belépett az életembe, és fenekestül felfordította. Nem ismer félelmet, hűséges, hajlíthatatlan és makacs, mint egy gránittömb. Átverekedte magát minden korláton, amelyek segítségével kívül akartam tartani, nem volt hajlandó feladni, és végül be kellett ismernem a vereségemet. Hivatalosan.

Szerелеmbе estem. Egy emberrel.

Keserűen elmosolyodtam. A régi Ash, ha ilyesmit mondtak volna neki, vagy gúnyosan kinevette volna az illetőt, vagy elválasztja a fejét a nyakától. Azelőtt már megtapasztaltam a szerelmet, és olyan nagy fájdalmat okozott, hogy visszavonultam egy áthatolhatatlan fal mögé, elfagyasztva a kapcsolataimat mindennel, mindenkivel. Így megdöbbszentő, váratlan és egy kicsit ijesztő is volt rájönni, hogy még mindig vannak érzéseim. Csak vonakodva vettem tudomásul. Ha leeresztem a pajzsomat, sebezhetővé válok, a gyengeség pedig a Téli Udvarban a halállal egyenlő. De ami még fontosabb: nem akartam még egyszer keresztülmenni ugyanazon a kínszenvedésen, ha végül csak azért bújok ki a páncélomból, hogy ismét széttépjék a szívemet.

A lelkem mélyén tudtam: minden ellenünk szól. Tudtam, hogy a Tél hercege és a Nyár királyának fél-ember lánya számára nincs sok lehetőség arra, hogy együtt maradjanak. De kész voltam megpróbálni. Minden erőmmel belevettem magam a harcba, és nem bántam meg, még akkor sem, amikor Meghan eltépte a kötelékünket, és kiutasított a Vasbirodalomból.

Arra számítottam, hogy aznap meghalok. Készen álltam. Az igazi nevem erejével parancsoltak rám, hogy távozzak, hagyjam magára Meghant a Vasbirodalomban meghalni, és ettől csaknem másodszorra is összetörtem. Ha nem köt az esküm, hogy visszatérek hozzá, talán valami öngyilkos tette szánom el magam, például a teljes Nyári Udvar szeme láttára párbajra hívom Oberont. Most azonban, hogy ígéretet tettem, nincs visszaút. Ha megszegem a fogadalmamat, az apránként pusztít el, amíg végül semmi sem marad belőlem. Még ha nem is szántam volna el magam, hogy megtalálom a módját, miként élhetek a Vasbirodalomban, akkor sem lenne más választásom, mint menni előre, tovább.

Újra Meghannel leszek, vagy elpusztulok. Nincs más lehetőség.

– Hé, jégfiú! Jól vagy? Megint nagyon komor képet vágasz.

– Jól vagyok.

– A nagy szart vagy jól. – Puck egy ágon hevert, hátát egy másiknak vetve, a kezét összekulcsolta a tarkója mögött, fél lábát lelógatta.

– Lazíts már!! Végre megtaláltuk a macskát! Mellesleg, már ezért is kijárna nekünk egy francos kitüntetés, az aranygyapjút sem volt ilyen nehéz felkutatni, te meg úgy nézel ki, mint aki arra készül, hogy holnap reggel éhgyomorral megverekedjen Mabbal.

– Gondolkodom. Néha neked is meg kellene próbálni.

– Ó, de szellemes vagy! – horkant fel Puck, majd kihúzott a zsebéből egy almát, és beleharapott. – Hát akkor csak rajta, jégfiú! De azért néha meg kellene próbálnod *mosolyogni*, különben így marad az arcod örökre. Nekem legalábbis ezt mondták. – Vigyorogva rágcsálta a gyümölcsöt. – Szóval, kié az első őrség, a tiéd vagy az enyém?

– A tiéd.

– Igazán? Azt hittem, a tiéd. Nem te aludtál elsőként a Csontláp szélén?

– De igen – meredtem rá. – És fel is riadtam, amikor hagytad, hogy az a nimfa elcsaljon a táborhelyről, az a goblin pedig megpróbálta ellopni a kardomat.

– Haha, tényleg! – vigyorgott, pedig szerintem egyáltalán nem volt vicces az eset. Ezt a kardot nekem készítették a Sárkánycsúcs légmesterei, és belekerült a vérem, a varázsom és a lényem apró szilánkja is. Senki más nem teheti rá a kezét. – A védelmemben szólva – tette hozzá, még mindig mosolyogva –, az a nimfa *engem* is megpróbált kirabolni. Sose hallottam még

róla, hogy összeálljanak a goblinokkal. Még jó, hogy nem alszol túl mélyen. Igaz, jégfiú?

Csak egy grimasszal feleltem; folyamatos szövegelését kizárva lassan álomba merültem.

SZINTE SOSEM ÁLMODOM. Az álmok a halandóknak, az embereknek valók: az ő érzelmeik olyan erősek, olyan mindent elnyelők, hogy még a tudatalattijukba is átcsordulnak. A tündérekre ez nem jellemző. Az éjszakánkat nem zavarja meg a múlt vagy a jövő kísértete: csak a pillanat létezik. Az embereket gyötörheti büntudat, vágy, aggodalom, megbánás – a legtöbb tündér sosem tapasztalja meg ezeket. Sok tekintetben üresebbek vagyunk az embereknél, nem birtokoljuk a mély érzelmeket, amelyek annyira... emberivé teszik őket. Talán éppen ezért olyan lenyűgözőek a számunkra.

A múltban csak egy időszakban álmodtam: közvetlenül Ariella halála után. Rettenetes, szívszaggató lidércnyomások látogattak meg arról a napról, amikor hagytam meghalni, amikor nem voltam képes megmenteni őt. Mindig ugyanúgy történt: Puckkal és Ariellával hárman kergettük az aranyrókát, és akkor az árnyak összezárultak körülöttünk, a szörnyű wyvern a semmiből tört elő. Mindannyiszor tudtam, hogy mi fog történni Ariellával. Mindannyiszor megpróbáltam elérni hozzá, mielőtt a wyvern halálosan megmarja. Mindannyiszor kudarcot vallottam, ő pedig rám nézett tiszta, kék szemével, és a nevemet suttogetta, aztán elernyedett a karomban, én pedig felriadtam.

Akkor tanultam meg, hogyan fagyasszam el az érzéseimet, hogyan romboljak le mindent, ami gyengévé tesz, hogyan váljak belül is olyan hideggé, mint kívül. Végül elmaradtak a lidércnyomások, és azután megint nem álmodtam többé.

Mostanáig.

Tudtam, hogy Tír na nÓg közepén állok, a Télkirálynő székhelyén, a régi otthonomban. Egykor ez volt az én birtokom is. Felismertem a távoli tájékozódási pontokat – ismertem őket, mint a tenyeremet –, és mégsem volt minden rendjén. A cikcakkos hegygerincek, a felhőbe vesző csúcsok a régiiek voltak. A hó és a jég, ami minden tenyéryi földet elborított, és sosem olvadt fel, a régi volt.

Azonban minden más elpusztult. Tír na nÓg kiterjedt, vénséges erdőségei helyén most meddő, üres mezők terpeszkedtek. Csak néhány fa állt itt-ott, de azok is saját maguk görcsösen kicsavarodott, fémesen csillogó másaivá változtak. A tájat szögesdrót kerítések szelték át, rozsdás járműroncsok pihentek félig a hóba temetve. Ahol régen a jégváros tiszta tornyai csillámlottak a napfényben, ott most fekete kémények okádták a sötétséget a felhős égre, és fénylő fém csontvázakra emlékeztető, torz acél felhőkarcolók nyúltak a magasba.

A sötét vidéken rajokban kószáltak a tündérek, de nem Télfivéreim. A mérgezett birodalomból jöttek, vastündérek voltak. Gremlinek, bogarak, drótlények, vaslovagok – az emberi technológia tündérei. Végignéztem az otthonomon és megborzongtam. Itt egyetlen hús-vér tündér sem élhet. Mind el fogunk pusztulni, a levegő, amit beszívunk, belülről perzsel fel. A vas gyilkos lehelete nehéz ködként terjengett a levegőben. Éreztem, hogy marja a torkomat, tűzként hatol a tüdőmbe. Köhögve az arcom elé szorítottam a ruhaujjamat, és eltámoltyogtam onnan. De hová mehettem volna, ha Tír na nÓg egésze ilyenné vált?

– Látod? – suttogta egy hang a hátam mögött. Megpördültem. Senki sem állt ott, de a szemem sarkából észrevettem valami reszketést a levegőben, valami *jelenséget*, ami azonnal eltűnt, amint rá összpontosítottam. – Csak nézz

körül! Ez történt volna, ha Meghanból nem lesz Vaskirálynő. Minden és mindenki, amit ismertél, elpusztul. A vastündérek megfertőzik a teljes Sohaföldet, ha Meghan Chase nem állítja meg őket. Ő pedig nem érhetne volna ezt el *nélküled*.

– Ki vagy te? – Hiába kutattam a hang gazdáját, a *jelenség* makacsul a látómezőm szélén maradt. – Miért mutatod ezt meg nekem?

A dolog nem ért újdonságként. Nagyon is jól tudtam, mivel járt volna, ha a vastündérek győznek... habár még a legvadabb rémálmaimban sem képzeltem el *ekkora* pusztítást.

– Mert látnod kell, igazán *látnod*, mi történhetett volna. – A *jelenség* közelebb suhant, de még mindig bosszantóan megfoghatatlan maradt. – A te ítéleted elfogult volt, Ash a Téli Udvarból. Szeretted azt a lányt. Bármit megtettél volna érte, a körülményektől függetlenül. – Újra elsiklott, be a hátam mögé. Feladtam a próbálkozást, hogy megpillantsam. – Mab fia, azt akarom, hogy alaposan nézz körül, és értsd meg a döntésed jelentőségét! Ha Meghan Chase nem éri meg, hogy Vaskirálynő legyen belőle, ma ez lenne a te világod.

Az égő fájdalom elviselhetetlenné fokozódott. Minden lélegzetvétel felért egy késszúrással, és már a bőröm is elkezdett felhólyagosodni. Arra emlékeztetett, amikor Vírus, a Vaskirály tisztje ejtett fogságba, és egy tudattal bíró fémbogarat ültetett belém. A bogár átvette a testem felett az uralmat, Vírus rabszolgájává tett, elérte, hogy Meghanért harcoljak. Hiába voltam tökéletesen tudatában minden tettemnek, nem bírtam megállni. A fém betolakodó parázsként perzselte az agyamat, szinte megvakított a fájdalom, bár nem mutathattam ki. Ez még rosszabb volt.

Térdre zuhantam: nem bírtam már talpon maradni. A bőröm megfeketedett, leállott. A gyilkos fájdalom kódén át arra

gondoltam, miért nem ébredtem még fel? Tudtam, hogy ez csak álom, hát miért nem bírtam kiszabadítani magam?

Hirtelen belém hasított a felismerés. A *jelenség* nem engedett. Az tartott itt, az láncolt a rémálomvilágba, hiába akartam felébredni. Vajon bele lehet pusztulni egy álomba?

– Sajnálom – suttogta a hang, amely immár sokkal távolabbról szólt. – Tudom, hogy fájdalmas, de azt akarom, hogy emlékezz, amikor legközelebb találkozunk. Azt akarom, hogy megértsd, milyen áldozatot kellett meghozni. Tudom, most még nem érted, de meg fogod érteni. Hamarosan.

Azzal eltűnt, és vele együtt eltűntek a kötelékek is. Némán levegő után kaptam, és visszarántottam magam a való világba.

Már egészen besötétedett, bár a lombtalan fák halvány, fehér fénnel izzottak, amely ködszerű, éteri lényvé varázsolta őket. Puck néhány méterrel odébb még mindig a faágak között ücsörgött, a kezét összefonta a tarkóján, és egy fűszálat rágcsált. Fél lábát lazán lóbálta, és nem nézett rám; már régen megtanultam elrejtetni a szenvedésemet és csöndben maradni, még álmomban is. A Téli Udvarban nem mutathatsz gyengeséget. Puck nem jött rá, hogy felébredtem, Kacor azonban egy közelebbi ágon kuporgott, és rám szegezte ragyogó sárga szemét.

– Rossz álom?

A hanglejtése nem igazán kérdésre vallott. Vállat vontam.

– Egy lidércnyomás. Semmi, amivel ne tudnék megbirkózni.

– A helyedben nem lennék ennyire biztos benne. Összeszűkülő szemmel, haragosan néztem fel rá.

– Tudsz valamit – jelentettem ki vádlón, mire a macska ásított.

– Mit nem mondasz el nekem?

– Többet tudok, mint amit *te* tudni akarsz, herceg. – Kacor felült, és a lába köré kanyarította a farkát. – És ostoba sem vagyok. Neked is több eszed van annál, mintsem hogy ilyen

kérdéseket tegyél fel. – Elfintorodott és rám szegezte arany tekintetét. – Már korábban megmondtam: ez nem egyszerű feladat. Magadnak kell rájönnöd a válaszokra.

Ezt már én is tudtam, azonban Kacortól hallani baljóslatú volt, és bosszantott, hogy a cáit sith többet tud, mint amit hajlandó elárulni.

Elfordultam tőle, és a fákat néztem. Egy helyen felpúposodott a föld, és egy kis, zöld tündér bukkant ki belőle; a hátán gazcsomó nőtt. Pislogott, megbillentette gombakalapját, és gyorsan elsurrant az aljnövényzetben.

– Ez a látó hol tartózkodik? – kérdeztem a macskát, és közben megjegyeztem a helyet, ahonnan a tündér előbukkant, nehogy rálépjek, amikor majd elindulunk.

Kacor azonban addigra már eltűnt.

A VADERDŐBEN AZ IDŐ ÉRTELMÉT VESZTI. A nappal és az éjszaka nem igazán létezik itt, csak fény van és sötétség, és ez a kettő is éppolyan állhatatlan és szeszélyes tud lenni, mint minden más. Egy „éjszaka” elmúlhat egy pillanat alatt, vagy tarthat egy örökkévalóságig is. A fény és a sötétség az égen kergetőzik, bújócskázik; az egyik néha a szívére vesz egy képzelt sértést, és eltűnik, senki meg nem mondja, meddig. A fény egyszer úgy megmérgesedett, hogy a halandók világában száz év is eltelt, mire kegyeskedett újra előjönni. Hiába kelt fel és nyugodott le az emberek birodalmában továbbra is a nap, ez az időszak mégis meglehetősen vészterhes volt, hiszen Sohaföld ege alatt szabadon lófrálhattak a sötétség és az árnyék teremtményei.

Így hát még mindig teljes volt a sötétség, amikor Puckkal együtt felkerekedtünk a cáit sithet követve a Vaderdő végtelen szövevényébe. Kacor úgy siklott át a fák között, mint a köd, szürke bundája szinte elveszett a színtelen tájban. Gyorsan és némán lépdelt, hátra se nézve. Minden vadászügyességemre

szükségem volt, hogy le ne maradjak az összegabalyodott aljnövényzetben. Gyanítottam, hogy próbára tesz, talán valami bosszantó macskajátzsmát játszik, és úgy akar elhagyni minket, hogy közben nem válik teljesen láthatatlanná. Azonban Puckkal a nyomomban tartottam vele a lépést, és egyszer sem veszítettem szem elől a macskát, ahogy egyre mélyebbre hatoltunk a Vaderdőben.

A fény hirtelen, figyelmeztetés nélkül jelent meg. Kacor megállt, felugrott egy lehajló ágra, ott egy pillanatra megdermedt. A szél zúgását hallgatta, és még a bajsza is megremegett. Körülöttünk hatalmas, göcsörtös fák álltak, eltakarva az eget, szürke törzseik és ágaik szinte ketrecbe zártak minket. Akkor jöttem rá, hogy a Vaderdőnek ezt a részét nem is ismerem – habár ez nem volt meglepő. A Vaderdő hatalmas volt, örök és örökké változó. Sok részét sosem láttam még, sosem tettem be oda a lábam, hiába a sok év, amit vadászattal töltöttem a lombsátor alatt.

– Hé! Megálltunk – jegyezte meg Puck mögém érve, majd átlesett a vállam felett, és halkán felhorkant. – Mi az, macska? Csak nem eltévedtél végre?

– Hallgass, Robin pajtás! – Kacor lelapította a fülét, de nem nézett vissza. – Van ott valami – folytatta, és a farka vége megrándult. – A fák dühösek. Valami nem idevaló.

Hunyorított, aztán leugrott az ágról. És azon nyomban el is tűnt.

Homlokomat ráncolva Puckra néztem.

– Azt hiszem, a legjobb lesz, ha kiderítjük, mi folyik itt.

– Nem is lenne buli, ha *nem* szaladnánk bele valamiféle katasztrófába – nevetett gúnyosan, aztán előhúzta a törét, és maga elé intett. – Csak ön után, felség.

Óvatosan lépkedtünk tovább a fák között, gyanús jelek után kutatva az aljnövényzetben. Néma kézjelemre Puck jobbra

fordult, és betért a fák közé. Ha valami arra várt, hogy rajtunk üthessen, jobb, ha nem vagyunk egy és ugyanazon helyen, amikor lecsap.

Nemsokára meg is láttuk a bizonyítékát, hogy valami valóban nincs rendjén. A növények errefelé megbarnultak, haldokoltak, a fákon égett foltok mutatkoztak, a levegőben rozsdá és réz szaga érződött: ingerelte a torkomat, öklendezésre készítetett. Egyszerre eszembe jutott az álmom, a vastündérek lidércnyomás-világa. Még szorosabban markoltam meg a kardomat.

– Gondolod, hogy egy vastündér jár erre? – mormolta Puck, és a kése hegyével megbökött egy égett, halott levelet, amely porrá omlott az érintésétől.

– Ha úgy van – feleltem –, nem marad sokáig. Puck némileg bizonytalan pillantást vetett rám.

– Nem is tudom, jégfiú. Elvben béke van. Mit fog szólni Meghan, ha megöljük az egyik alattvalóját?

– Meghan egy királynő – feleltem, átbújva egy rothadó ág alatt, amelyet a kardommal toltam félre. – Ő is tisztában van a szabályokkal, mint mindenki más. A törvény értelmében egyetlen vastündér sem teheti be a lábát a Vaderdőbe, hacsak nem kap engedélyt a Nyári vagy a Téli udvartól. Ha kiderülne, hogy mégis, az az egyezmény megszegését jelentené, és legrosszabb esetben háborús cselekménynek is tekinthetik. – Feleltem a pengét, hogy átvágjak egy csomó megsárgult, pusztuló, bomlástól bűzlő indát. – Ha valóban egy vastündér van itt, inkább mi találjuk meg, mint az udvarok cserkészei!

– Igen, és mi lesz azután? Udvariasan megkérjük, hogy menjen haza? És ha nem hallgat ránk?

Válasz helyett csak ránéztem. Puck összerezzen.

– Hát persze – bökte ki, aztán sóhajtott. – Elfelejtettem, mivel beszélek. Hát akkor vezess minket, jégfiú!

Egyre mélyebbre hatoltunk a rengetegben, követve a haldokló növények ösvényét, amíg a fák elmaradtak mellőlünk, és az út egy sziklás szakadék szélén véget ért. Itt már minden fa feketére égett, a levegőben mérgező bűz terjengett. Egy pillanattal később megértettem, miért.

Az egyik fatörzsnek támaszkodva egy csillogó páncélú vaslovag ült.

Megtorpantam, az ujjaim megszorultak a kardmarkolaton. Emlékeztetnem kellett magam, hogy a vaslovagok többé nem az ellenségeink: a Vaskirálynőt szolgálják, és ugyanazt a békeegyezményt tartják be, mint a másik két udvar. Ráadásul ez a lovag egyértelműen nem jelentett fenyegetést ránk nézve: páncélja a mellkasán behorpadt, alatta tócsába gyűlt a sötét, olajos vér. Az álla a mellére bukott, amikor azonban közelebb értünk, kinyitotta a szemét és felpillantott. A szája sarkából is vér szivárgott.

– Ash... herceg...? – Pislogott, mintha nem hinne a saját szemének. – Mit... mit keresel te itt?

– Ezt én is kérdezhetném tőled. – Nem léptem közelebb az elesett harcoshoz: ugyanott álltam, leeresztett kardomat markolva. – A számotokra tilos belépni ide. Miért nem a Vasbirodalomban vagy, hogy a királynődet védelmezd?

– A királynő... – Elnyílt a szeme, kinyújtotta az egyik karját. – Figyelmeztetnetek kell a királynőt...

Két hosszú lépéssel mellette termettem, és fölé tornyosulva az arcába néztem.

– Mi történt Meghannel? – tudakoltam. – Mire kell figyelmeztetni?

– Merényletet kíséreltek meg ellene – suttogta a lovag. A szívemet megdermesztette a félelem és a düh. – Orgyilkosok... lopóztak be a kastélyba, hogy megpróbálják megölni. Visszavertük és idáig követtük őket, de többen voltak, mint

először gondoltuk. A csapatom többi tagját megölték. – Levegőért kapkodva elhallgatott. Egyértelmű volt, hogy nem húzza már sokáig. Letérdeltem, hogy jobban halljam, legyűrve a vastündér közelsége okozta hányingert. – Figyelmeztetned kell – könnyörgött újra.

– Most hol vannak? – kérdeztem halkán. A lovag a fákkal benőtt domb felé intett.

– A táboruk... a tó mellett – lehelte. – Egy torony... a közelben...

– Ismerem azt a helyet – szólalt meg Puck jó néhány lépéssel hátrébb. – A torony legfelső termében régen egy elképesztően hosszú hajú nő élt, de ma már lakatlan.

– Kérlek... – A lovag rám emelte haldokló tekintetét, úgy erőltette ki magából az utolsó szavakat. – Menj a királynőnkhez! Mondd meg neki... hogy elbuktunk...!

Fennakadt a szeme és összecsuklott ültében.

Felálltam, és távolabb léptem a halott vastündértől. Puck visszadugta a törét a tokjába, és még egy utolsó gyanakvó pillantással mérte végig a lovagot.

– Most mi legyen, herceg? Irány a Vasudvar?

– Nem lehet. – Az elkeseredés csatázott bennem a gyilkos haraggal. Úgy megszorítottam a kardom markolatát, hogy a fém mintázata a tenyerembe vágott. – Tilos belépnem a Vasbirodalomba. Ezért vagytok itt, vagy elfelejtetted?

– Azért ne csináld össze magad, jégfiú! – Puck vigyorogva karba tette a kezét. – Még nincs minden veszve. Majd hollóvá változom, és visszarepülök, hogy figyelmeztessem...

– Ne légy ostoba, Robin pajtás! – szakította félbe Kacor a semmiből előtűnve, és felugrott egy sziklakőre. – Nincs amuletted, nincs védelmed a vas rontása ellen. Jóval azelőtt elpusztulnál, hogy elérnéd a Vaskirálynőt.

– Bízz bennem egy kicsit, szőrlabda! – horkant fel Puck. – Elfelejtetted, kivel beszélsz?

– Bárcsak elfelejthetném!

– Elég legyen! – meredtem rájuk hűvösen. Kacor csak ásított, de Puck legalább egy kissé büntudatosnak tűnt. Felforrt bennem a düh: gyűlöltem a tényt, hogy nem lehetek Meghannel, hogy kénytelen vagyok távolságot tartani. De nem voltam hajlandó tétlenül hátradőlni. – Meghan még mindig veszélyben van – folytattam, elnézve a domb irányába. – Az orgyilkosok pedig közel táboroznak. Ha nem mehetek vissza, hogy figyelmeztessem, akkor itt helyben gondoskodom róla, hogy megszűnjön a fenyegetés.

Puck pislogott, de nem tűnt túlságosan meglepettnek.

– Aha, sejtettem, hogy ezt fogod mondani – sóhajtott. – És persze nem hagyhatom, hogy neked jusson minden jó. De, izé, jégfiú, azt megértetted, hogy ezek kiirtottak egy teljes egységnyi vaslovagot? – A halott tündérre nézett, és elfintorodott. – Nem azt mondom, hogy nem kéne megcsinálnunk, persze, de mi lesz, ha egy egész sereggel találjuk szembe magunkat?

Ridegen rámosolyogtam.

– Akkor nagyon sok elesett katona marad majd mögöttünk, mielőtt véget ér a nap – közöltem halkán, és elindultam visszafelé a szakadéktól.

A TÓ PARTJÁN ÁLLÓ BÜSZKE, magas, de karcsú és görbe torony kék tetejével és mohos vízköpőivel, már messziről látszott a fák között. Az aljánál, törött sziklák és a leomló törmelék rejtekében tündérlovagok tettek-vettek a parázsló tábortűz körül. Nem vettek észre minket, ahogy a fák tövében, az árnyékban kuporogtunk. Ismerős fekete páncélt viseltek, a vállukon tövisekként meredtek a levegőbe a fémtüskék. Az arcok a sisakok alatt valaha büszkék voltak, szép vonásúak:

mostanra nyúzóttak lettek, betegesek. Égett, olvadt hús látszott ki a réseken, helyenként eleven, nedvedző sebek, vagy maga a fehér csont is megcsillant az utolsó lángok fényében. Néhányuknak leesett az orra, másoknak csak egy szeme maradt. A szél megfordult, és perzselt, rothadó hús szagát hozta felénk. Puck fojtottan köhögött.

– Töviskatonákmormolta, és az orra elé szorította a kezét.

– Mi a poklot keresnek ezek itt? Azt hittem, a háborúban mind elestek.

– A jelek szerint kihagyunk néhányat – feleltem, és higgadtan felmértem a táborn. A töviskatonák egykor Rowan bátyám személyes, elit őrségébe tartoztak. Amikor Rowan átállt a vastündérek oldalára, a töviskatonák követték, mert elhitték az ígéretét, hogy immunissá válhatnak a vasra. Azt gondolták, hogy a vastündérek elpusztítják Sohaföldet, és a túlélés egyetlen módja, ha hozzájuk hasonlóvá válnak. Hűségük jeleként a kesztyűjük alatt vasgyűrűt viseltek, elviselve a kínokat és a roncsolást, amit okozott nekik. Elhitték, hogy ha kibírják, újjászülehetnek.

A töviskatonákat becsapták, félrevezették, de ettől még Rowan és a vastündérek oldalára álltak a háborúban, tehát a Nyári és a téli udvar árulóivá váltak. Ez a néhány maradék még meszszebbre ment, ha megfenyegették Meghant is, és megpróbálták véget vetni az életének. Ez az *én* személyes ellenségemmé tette őket – igencsak veszélyes helyzet, ami azt illeti.

– Tehát akkor – folytatta Puck, szintén a táborn kémlelve –, ha jól számolom, legalább hatan vannak a rosszfiúk a tűz körül, és talán még néhányan őrzáratoznak is. Hogyan akarod csinálni, herceg? Elcsalhatom őket egyenként. Vagy körbelopózhatunk, és más-más helyeken üthetünk rajtuk...

– Mindössze heten vannak. – Kihúztam a kardomat, és a tábor felé indultam. Puck sóhajtott.

– Vagy berúghatjuk az ajtót is, mint általában – morogta, de felvette velem a lépést. – Én vagyok a hülye, hogy azt hittem, lehet máshogy is.

Meglepett, riadt kiáltások hangzottak fel a táborban. Nem akartam rejtőzködni. Puckkal együtt, gyilkos csendben mentünk le egészen a parton álló toronyig. Az őrszem üvöltve nekem rontott, de félrecsaptam a kardját, aztán a sajátommal átdöftem a páncélját, majd kikerültem, míg ő a porba zuhant.

Mire beértünk a tábor közepére, a hat töviskatona már várt ránk. A kardjukat kivonva, harcra készen álltak. Nyugodtan közelítettük meg őket, majd megálltunk a tűz fénykörének szélén. Egy pillanatig senki sem mozdult.

– Ash herceg. – A vezetőjük halványan elmosolyodott; nehéz az ilyesmit megállapítani, ha valakinek az ajka helyén már csak vékony, tépett húscsapatok maradnak. Előrelépett, üveges kék szeme egyikünkről a másikunkra villant. – És Robin pajtás. Micsoda meglepetés, hogy itt találkozunk! Megtiszteltetés. Hát nem, fiúk? – Gúnyolódott, de a szavai mögött még volt remény. A hátunk mögé intett, az erdő felé. – A tetteink híre biztosan messzire eljutott, ha a hatalmas Télherceg és a Nyár udvari bolondja jött el, hogy felkutasson minket.

– Nem igazán – közölte Puck vigyorogva. – Éppen erre jártunk.

A lovag mosolya lehervadt. Még mielőtt bármi mást mondhatott volna, előreléptem.

– Megtámadtátok a Vasbirodalmat – jelentettem ki, amikor rám nézett. – A Vaskirálynő életére törtetek. Mielőtt megöllek benneteket, tudni akarom, miért. A háborúnak vége. A Vasbirodalom immár nem jelent fenyegetést, az udvarok között béke van. Miért sodortátok veszélybe mindezt?

A töviskatona egy pillanatig csak bámult rám, a szeme és az arca egyformán kifejezéstelen volt – aztán ami az ajkából megmaradt, torz vigyorba húzódott.

– Miért ne? – Vállat vont, és körbemutatott a táboron. – Csak nézz ránk, herceg! – folytatta keserűen. – Nincs már semmi, amiért éljünk. Rowan herceg halott. A Vaskirály halott. Nem térhetünk vissza a Tél birodalmába, és nem maradhatunk életben a vas földjén. Hová menjünk? Sehol nem fogadnak be minket.

A helyzete riasztóan hasonlított az enyémre: kiutasítottak a saját udvaromból, a Vasbirodalomban nem maradhattam.

– Mindössze a bosszú maradt – közölte a töviskatona, és haragosan a saját arcára mutatott. – Megölni minden vasfattyút, aki ezt tette velünk, kezdve mindjárt a félvér királynőjünkkel. Jó esélyünk volt, egészen a trónteremig jutottunk, de az a kis ribanc erősebb volt, mint gondoltuk. Az utolsó pillanatban viszszavert minket. – Dacosan felszegte az állát. – Habár jó néhány lovagját megöltük, azokat is, akik utánunk eredtek.

– Egyet meghagytatok – válaszoltam halkan, mire felvonta a szemöldökét. – Az az egy hírmondó árulta el, hol vagytok és mit tettetek. Meg kellett volna bizonyosodnotok arról, hogy minden ellenfeletek halott, mielőtt továbbvonultok. A kezdők hibája.

– Valóban? Nos, legközelebb majd észben tartjuk. – A töviskatona arcára ismét torz, keserű vigyor ült ki. – De azért mondd el nekem, Ash: megosztottátok egymással a szívbéli titkaitokat, mielőtt meghalt? Minthogy mindketten olyan nagyon imádjátok az új Vaskirálynőt, és annyira vele akartok lenni, elárulta a titkot, hogy hogyan válhatsz hozzájuk hasonlóvá? – Hűvösen mértem végig, de a vigyora ettől csak még szélesebb lett. – Ne játszd meg, hogy nem tudod, miről beszélek, Ash! Mind hallottuk a történetet, nem igaz, fiúk? A

hatalmas Télherceg vágyódik az elveszett királynője után, és megesküszik, hogy megtalálja a módját, hogyan legyen együtt vele a Vasbirodalomban! Milyen szívhez szóló!

Felhorkant és előrehajolt. A tűz fénye megvilágította égett, roncsolt arcát. A félhomályban olyan volt, mintha egy hullát látnék.

– Jól nézd meg, felség! – sziszegte, kivillantva rothadó, sárga fogait. A szaga elborított; leküzdöttem a késztetést, hogy hátralépjek. – Jól nézd meg mindannyiunkat! Ez történik közülünk mindenkivel a Vasbirodalomban. Azt hittük, olyanokká válhatunk, mint ők. Azt hittük, megtaláltuk a módját, hogy együtt éljünk a vassal, és ne fakuljunk semmivé, amikor az emberek hite megszűnik. Most nézz ránk! – Halott arca vicsorba torzult. – Szörnyek vagyunk, épp, mint ők. A vastündérek csak megmételtyezik Sohaföldet, és amennyi időnk még hátravan, azt azzal fogjuk tölteni, hogy az összeset megöljük, akit csak tudunk. Beleértve a királynőjüket és a birodalmuk minden barátját. Ha ki tudunk robbantani egy újabb háborút, és a Vasbirodalom örökre megsemmisül, minden szenvedésünk értelmet nyer.

Összehúztam a szemem: elképzeltem egy újabb háborút a vastündérekkel, egy újabb hullámnnyi gyilkolást, vért és halált, és Meghant az egész örület közepén.

– Sajnos, tévedsz, ha azt hiszed, hogy én ezt hagyni fogom – közöltem.

A töviskatona megrázta a fejét, hátralépett és kivonta a kardját.

– Be kellett volna állnod közénk, Ash – mondta szomorúan, miközben a többiek is felemelték a fegyvereiket. – Te eljutottál volna a trónteremig, és átdöfhetted volna a Vaskirálynő szívét.

Elpusztíthatad volna a saját gyengeségedet, ahogy az egy Télherceghez illik. De neked muszáj volt beleszeretned, igaz? Most pedig elvesztél a Vasbirodalom miatt, ahogy mi is. –

Vizsgálódó pillantással végignézett rajtam. – Voltaképpen nem is különbözünk olyan nagyon.

Puck színpadiasan, hangosan sóhajtott.

– Most akkor halálra fogtok beszélni minket? – érdeklődött. A töviskatonára haragosan meredt rá. – Vagy nekiállunk végre?

A katonák vezére meglendítette a kardját. A fekete, fűrészes élű pengén megcsillant a tűz fénye. A társai megismételték a mozdulatot.

– Felség, ne várj kegyelmet! – figyelmeztetett, ahogy a csapat lassan körbevett. – Már nem vagy a hercegünk, és mi sem tartozunk a Téli Udvarhoz. Minden, amiben hittünk, elpusztult. Puck vad vigyorral az arcán megfordult, hogy egymásnak vethessük a hátunkat. Felemeltem a kardomat, és a körülöttünk lévő bűbajt megidézve hagytam, hadd fusson végig rajta örvényként a Tél hidege. Elmosolyodtam.

– A kegyelem a gyengéknek való – feleltem. Most annak láttam a töviskatonákat, amik valójában voltak: elpusztítani, leölni való torzszülötteknek. – Hadd mutassam meg, mennyi Tél van még bennem!

A töviskatonák üvöltve támadtak ránk, egyszerre minden irányból. Kivédtem egy csapást, viszonoztam egy másikat, elhajoltam egy harmadik elől. A hátam mögött Puck féktelen örömmel kurjongatott; két tőre csengve akadt össze az ellenfelei kardjaival, ahogy láncolva vívott.

A katonák lankadatlan dühvel követték. Rowan elit gárdája veszedelmesen jó kiképzést kapott, én azonban nagyon hosszú időt töltöttem a Téli Udvarban, ahol megfigyelhettem az erős és gyenge pontjaikat is – és tudtam, mik a halálos hibáik.

Csapatban jelentős erőt képviseltek, együtt mozdulva fenyegették, hajszták az ellenfeleiket, akár egy farkasfalka ugyanakkor ez volt a legnagyobb gyengeségük is. Egyenként nem értek sokat.

Amikor hárman próbáltak meg körülvenni, hátraugrottam, és jéglovdekekkel soroztam meg őket; kettőt halálosan meg is sebesítettem. Összerándultak. A harmadik egyedül rontott rám, és a kardom átmetszette a nyakát. A harcos semmivé foszlott, a páncélja szétrepedt, és a földből fekete, tüskés indák törtek elő, ahol állt. Mint minden tündér, a halállal ő is Sohaföld részévé vált, egyszerűen megszűnt önállóan létezni.

– Bukj le, jégfiú! – hallottam Puck hangját hátulról. Engedelmeskedtem, mire a töviskatona pengéje a fejem felett sziszszent el. Megfordultam és mellbe döftem a katonát, közben Puck tört dobott a másikba, amelyik így kerülhetett a hátam mögé. A sziklák között egyre több tüskés inda sarjadt.

Már csak három töviskatona maradt. Egymásnak vetettük a hátunkat Puckkal, hogy egymást védjük. Tökéletes összhangban mozogtunk.

– Tudod – jegyezte meg Puck enyhén zihálva –, ez arra az időre emlékeztet, amikor a föld alatt rábukkantunk arra a Duergar városra. Emlékszel, jégfiú?

Kivédtem egy, a bordáimra irányzott csapást, és a katona feje irányába vágtam, hátrább kényszerítve egy lépéssel.

– Harcolj, ne magyarázz, *pajtás!*

– Aha, azt hiszem, akkor is ezt mondtad.

Újra védekeztem, aztán előrevetettem magam, és elvágtam a katona torkát; Puck egy tánclépéssel a maga ellenfele közelébe ért, és szíven döfte. Mindkét harcos darabokra esett, a fegyvereik csörrenve hullottak a kőre. Az utolsó töviskatona, a vezetőjük, aki korábban kötekedett velem, megfordult és menekülni próbált.

Felemeltem a karom: kavargott körülöttem a bűbáj.

Három jégdárdát lőttem a visszavonuló katona hátába. Tompa puffanással csapódtak be; a katona levegőért kapott és

térdre esett. Amikor megkerültem, felnézett: üveges szeme megtelt fájdalommal és gyűlölettel.

– Úgy nézem, tévedtem – zihálta. Torz ajka egy utolsó dacos mosolyra húzódott. – Még mindig téltündér vagy, kívülbelül. – A nevetés elfúló köhögésként tört fel belőle. – Nos, felség, mire vár? Tegye meg!

– Tudod, hogy nem foglak megkímélni. – Hagytam, hogy a Tél üressége eltöltsön, megfagyassza az érzéseimet, elfojtsa minden könnyörületet. – Megpróbáltad megölni Meghant, és ha most eleresztenélek, újra a birodalma ellen törnél. Ezt nem hagyhatom. Hacsak meg nem esküszöl nekem itt és most, hogy felhagysz a Vaskirálynő, a birodalma és az alattvalói ellen irányuló törekvéseiddel. Esküdj, és megkímélem az életedet!

A töviskatona egy pillanatilag rám meredt, aztán kínlódomba újra felnevetett.

– És hová mennék? – Kivicsorította a fogait. Puck komor arccal lépett mögé. – Ki fogadna vissza *így*? Mab? Oberon? A te kis félvér királynőd? – Köhögött, aztán vöröset köpött a kövekre. – Nem, felség. Ha elengedsz, megtalálom a módját, hogy visszajussak a Vaskirálynőhöz, átdöföm a szívét, és nevetve fogom várni, hogy lekaszaboljanak érte. És ha valahogy mégis túlélem, elpusztítok minden vastündért, akivel találkozom, alkatrészekre szedem őket, amíg a föld el nem feketedik fertőzött vérüktől, és nem állok meg, amíg mindegyik el nem...

Nem jutott tovább. A kardom megvillant, és elválasztotta a fejét a nyakától.

Puck sóhajtván nézett az új indákra, amelyek a görcsös ujjakkal az ég felé kapkodó katona testéből törtek elő.

– Hát, ez nagyjából olyan jól sikerült, mint vártam. – A nadrágjába törölte a töreit, és visszanézett a torony tövében

terjeszkedő indákra. – Gondolod, hogy van még belőlük néhány?

– Nem. – Visszadugtam a hüvelyébe a kardomat, és elfordultam egykori tél-testvéreimtől. – Tudták, hogy haldokolnak. Nem volt okuk a rejtőzködéstre.

– Tébolyodottakkal nem lehet vitatkozni, gondolom – fintorgott Puck, ő is eltette a töröket, és megrázta a fejet. – Jó tudni, hogy éppen olyan téveszmések voltak, mint azelőtt, csak kicsit más irányt vettek.

Téveszmések? Pislogtam: a vezetőjük gúnyos és sötét szavai lassan eljutottak a tudatomig. *Most pedig elvesztél a Vasbirodalom miatt, ahogy mi is. Voltaképpen nem is különbözünk olyan nagyon.*

Valóban téveszmések voltak a töviskatonák? Csak azt akarták, amit én is: legyőzni a vas hatásait. Eladták érte az életüket, elviselték a kint, amibe más tündér belepusztult volna, abban a reményben, hogy legyőzhetik örök gyengeségünket. Abban a reményben, hogy képesek lesznek élni a Vasbirodalomban.

Én talán nem ugyanazt csinálom éppen? Nem a lehetetlenre vágyakozom?

– Már megint ez a sötét arc, jégfiú – hunyorított Puck. – Látszik, hogy az agyad ezerrel pörög. Mire gondolsz?

– Semmi fontosra – ráztam meg a fejem, aztán sarkon fordultam, és visszaindultam az erdő széle felé. Puck tiltakozott, de én csak gyalogoltam tovább: gondolni sem akartam rá többet. – Elég időt vesztegettünk el itt, és így nem jutunk közelebb a látóhoz. Menjünk!

Puck utánam kocogott. Reméltem, hogy csendben fog maradni és békén hagy, de persze alig néhány pillanatnyi hallgatás után újra kinyitotta a száját.

– Hé, herceg, nem adtál választ a kérdéseimre! – Odébb rúgott egy kavicsot, és nézte, ahogy elpattog a köves talajon. –

Egyáltalán mit kerestünk abban a föld alatti városban? Egy nyakláncot? Egy tükröt?

– Egy tört – morogtam.

– Aha! Szóval mégis emlékszel! – Rámeredtem, mire szemetelenül elvigyorodott. – Csak ellenőriztem, jégfiú! Nem akarnám, hogy elfeledkezz a sok szép közös emlékünkről. Hé, amúgy mi lett vele? Úgy rémlik, eléggé szép darab volt.

Megdermedtem. Nagyon-nagyon halk hangon feleltem:

– Ariellának adtam.

– ...Ó! – mormolta Puck. És elhallgatott.

Kacor az erdő szélén várt ránk, egy vastag, törött ágon ülve, túlzott nemtörődömséggel mosva a mancsát.

– Ez tovább tartott, mint vártam – ásított, amikor odaértünk.

– Már arra gondoltam, hogy szunyókálnom kellene egyet, amíg rátok várok. – Még egyszer megnyalta a mancsát, aztán arany szemével ránk hunyorított. – Különben, ha végre végeztetek, indulhatnánk.

– Tudtál a töviskatanákról? – kérdeztem. – És arról, hogy megtámadták a Vasbirodalmat?

A macska horkantott, meglendítette a farkát, és magyarázat nélkül végigsétált az ágon, majd eggyel feljebb ugrott, és vissza se nézve eltűnt a levelek között. Puck meg én szedtük a lábunkat, hogy le ne maradjunk.

HARMADIK FEJEZET

Ariella Tularyn

A VADERDŐ SÖTÉTEN, KUSZÁN, végtelenül nyúlt el. Nem számoltam, hányszor világosodott ki és sötétedett be, mert minél mélyebbre hatoltunk a vadonba, a helyzet egyre kaotikusabb lett. Kacor átvezetett minket egy völgyön, ahol a fák lassan utánunk lopóztak, amíg hátra nem néztünk: akkor megdermedtek, majd újra araszolni kezdtek, amint levettük róluk a szemünket. Felmásztunk egy hatalmas, mohos sziklára, és csak akkor jöttünk rá, hogy egy alvó óriás teste volt, amikor felemelte a kezét, hogy megvakarja viszkető arcát. Átvágtunk egy zöld, lankás mezőn, ahol a vadlovak hűvös, intelligens tekintettel néztek ránk, fojtott hangú társalgásukat elvitte a szél.

Ez idő alatt nem beszélgettünk, Puck meg én, vagy ha mégis, az csak felesleges szócsata volt, fenyegetések, sértések, effélék. A

töviskatonák ellen együtt megvívott harcunk olyan emlékeket hozott felszínre, amelyekkel most nem akartam foglalkozni; amelyeket jégbe fagyasztottam és mélyre temettem; amelyeket a fájdalomtól félve nem olvaszthattam ki. Nem akartam felidézni a vadászatokat, a kihívásokat, azokat az alkalmakat, amikor nyakig voltunka bajban, és ki kellett verekednünk magunkat. Nem akartam emlékezni a nevetésre, a könnyed vidámságra, amely köztem és az egykori legközelebbi barátom között volt. Mert ha másként gondoltam Puckra, mint a riválisomra, újra eszembe jutott az esküm, amelyet kétségbeesett dühömben mondtam ki, és amely hosszú évekre keserű ellenségekké tett minket.

És persze nem gondolhattam Puckra barátomként anélkül, hogy vissza ne emlékezzek... őrá.

ARIELLA. ÜVEGHEGY JÉGBÁRÓJÁNAK egyetlen leánya. Először a téli napforduló alkalmával jött a Téli Udvarba, amikor Mab volt az Elízium házigazdája. Ahogy a hagyomány diktálta, a Nyári és a Téli Udvar uralkodói minden halandó évben kétszer találkoztak, hogy megvitassák a politikai kérdéseket, aláírják az új egyezményeket, és lényegében megegyezzenek, hogy még egy fél évig tiszta lapokkal fognak játszani. Vagy legalábbis nem üzennek nyíltan háborút a másik udvarnak. Halálra untatott az ilyesmi, de mint a Tél hercege, Mab királynő fia, kénytelen voltam részt venni, és megtanultam eljárni a táncokat, hogy szórakoztató udvari majom legyek.

Még nem alkonyodon be, tehát a Nyár udvartartása még nem érkezett meg. Minthogy Mabnak nem tetszett, ha bezárkóztam a lakosztályomba, amíg az Elízium meg nem kezdődött, a nagy udvar egy árnyékos sarkában húztam meg magam, és újraolvastam egy könyvet halandó írók és költők műveiből álló gyűjteményemből. Ha valaki rákérdez, azt

mondtam volna, hogy az utolsó vendégek érkezését felügyelem, de leginkább Rowant igyekeztem elkerülni, és a nemesek friss seregét, akik hamis, hízelgő, borotvaéles mosolyokkal vettek volna körül. A legédesebb hangon szóltak volna hozzám, szinte dalolva ajánlottak volna mézbe és nektárba mártott szívességeket, azonban ezek a legerősebb méreggel lettek volna töltve. Elvégre herceg voltam, Mab legfiatalabb és legkedvesebb fia – egyesek szerint legalábbis. Azt hiszem, a közvélekedés szerint naivabb voltam, könnyebben csapdába csalható. Nem ismertem a *táncot* olyan jól, mint Rowan vagy Sage, akik sokkal több időt töltöttek az udvarnál – de azért a Tél igazi fia voltam, és a legtöbb udvaroncnál *jobban* mentek a kicsavart lépések. Akik pedig mézes szívességek hálójába akartak csalogatni, hamarosan a saját sötét ígéreteik kötelékében találták magukat.

Ismertem a *táncot*. Csak nem élveztem.

Ezért történt, hogy Musashi *Az Öt Gyűrű Könyvével* dőltem neki egy jégfedte falnak, és csak félig tudatosult bennem a zörej, amikor a kocsik áthaladtak a kapun, és a Tél nemesei kiszálltak a hóba. A legtöbbjüket már ismertem, vagy legalábbis láttam korábban. Lady Hólánag ruhája apró jégcsapokból állt, amelyek dallamosan csilingeltek, ahogy lépkedett. Fagydomb új hercege – a régi hercegtől úgy szabadult meg, hogy a halandók világába száműzte – átsuhant a havon, a nyomában goblin rabszolgái. A Jégbefagyott Szív bárónője hűvös biccentéssel üdvözölt, amikor ellépett mellettem; a kezében tartott ezüstitláncokon sétáltatott két hópárduc fűjt és vicsorgott rám.

És akkor ő is belépett.

Nem ismertem fel, és ez már önmagában is felcsigázta a kíváncsiságomat. A szépségéhez nem férhetett kétség: hosszú, ezüst haj, világos bőr, hajlékony test, amely egyszerre volt

kecses és erős. Azonban a mi fajtánk, ha nem is vonzó, de legalább valami módon különleges. Ha folyton szépség vesz körül, az érzékeid idővel eltompulnak iránta, különösen, ha a szépség mindössze vékony takarója az alatta megbújó kegyetlenségnek. Nem a kinézete ragadta meg a figyelmemet aznap, hanem az, ahogy a Tél palotájára nézett – kedves vonásaira tisztán kiült az ámulat, egy érzés, amely nem illett oda. A legtöbbször gyengeségnek tartották volna, kihasználható hiányosságnak. A nemesek úgy szimatolták ki az érzelmeket, mint a cápa a vért: úgy gondoltam, felfalják, még mielőtt a nap véget ér.

Egy részem arra intett, hogy ne törődjek vele. Hogy a Téli Udvarban mindenki csak magáért felel, ez mindig is így volt. Hogy ez a lány, aki friss és tapasztalatlan, most az egyszer eltereli majd rólam a figyelmet. A belső hang ellenére érdekelni kezdett.

Becsaptam a könyvem, és odaléptem hozzá.

Körbe-körbe forgott, amikor mellé értem, és összerezsent, meglátva az arcomat.

– Ó, elnézés! – A hangja tiszta volt és magas, mint az apró csengettyűk szava. – Nem láttam, hogy itt áll.

– Eltévedt? – Nem igazán kérdés volt, inkább a védekezését tettem próbára. Beismerni, hogy valaki eltévedt, halálos hiba volt a Téli Udvarban; senki nem akarta, hogy rajtakapják. Bosszantott, hogy ez az első reakcióm: a gyengeséget keresem benne, a páncélja réseit piszkálom. De a Téli Udvarban a tündér nem lehet elég óvatos.

A kérdést hallva pislogott, hátralépett – mintha csak ekkor mért volna fel valójában. Tiszta, kékeszöld szempár állta a pillantásomat. Elkövettem azt a hibát, hogy egyenesen ránéztem.

A tekintete elragadott, beszippantott – hirtelen nem kaptam levegőt. Az íriszében piciny ezüst foltok csillámlottak, mint

apró csillagok – a szemében egy teljes világegyetemet láttam. Tiszta érzelmek ragyogtak rám, még nem szennyezte be őket a Téli Udvar sötétsége.

Egy másodpercig csak néztük egymást, egyikünk sem akart félrepillantani.

Aztán rájöttem, mit csinálok, és elfordultam, azt tettetve, hogy egy másik kocsit figyelek, amely éppen beállt a kapuhoz. Dühített, hogy leeresztettem a pajzsomat. Egy pillanatra még az is átfutott a fejemben, hogy nem ez volt-e a terve mindvégig – megjátszani a naivat, az ártatlant, és a gyanútlan hercegeket egyenesen a karmai közé csalogatni. Szokatlan, de hatékony.

Szerencsére úgy tűnt, a lányt éppúgy felzaklatta az eset, mint engem.

– Nem, nem tévedtem el – lehelte. Újabb hiba, de már nem törődtem vele. – Csak hát... úgy értem, még sosem jártam itt, ennyi az egész. – Megköszörülte a torkát és kiegyenesedett, láthatóan összeszedte magát. – Ariella Tularyn vagyok, Üveghegyből – jelentette be királyi hanghordozással. – Atyám, Üveghegy bárójának képviselőjében jöttem. Jelenleg gyengélkedik, és elnézésüket kéri, amiért nem tud részt venni az eseményen.

Hallottam az esetről. A herceg a hírek szerint bajba keveredett, amikor jégférgekre vadászott a birtoka hegyein. Az udvar zsongott a pletykától, hogy vajon ki képviseli majd, hiszen állítólag csak egyetlen lánya volt, aki sosem hagyta el a birtokot.

Tehát ő volt az a lány.

Ariella ismét elmosolyodott, idegesen hátrasöpörte a haját, és azonnal elvesztette minden királynői tartását.

– Jól mondtam, igaz? – kérdezte minden fortély nélkül. – Ez a pontos üdvözlés, ugye? Annyira új nekem az egész. Még sosem

jártam az udvarban azelőtt, és nem akarom felbosszantani a királynőt.

Abban a pillanatban döntöttem. Ennek a lánynak kísérőre volt szüksége, valakire, aki megmutatja, hogyan mennek a dolgok a Téli Udvarban, különben a nemesek megrágják és kiköpik. A gondolat, hogy megtörve, megkeseredve lássam viszont, a szemében elővigyázatos utálattal, különös, megmagyarázhatatlan vágygal töltött el, hogy megvédelmezzem. Ha valaki játszadozni akar Ariella Tularynnal, először rajtam kell átvágnia magát. Én pedig nem voltam ámuldozó új vendég a Téli Udvarban.

– Akkor jöjjön! – nyújtottam neki a karom; ez meglepte, de azért elfogadta. – Én majd bemutatom.

Ragyogó mosolyánál több köszönetre nem is volt szükségem.

ATTÓL, A PERCTŐL KEZDVE minden kifogást felhasználtam, hogy Üveghegy bárójának lánya közelében lehessenek. Titokban jártam vadászni az Üveg-hegységbe, és őt is elcsaltam. Elintéztem, hogy Elíziumra Mab a herceget és a lányát is az Udvarba rendelje. Minden szabad pillanatomat vele töltöttem, és végül meggyőztem, hogy hagyja ott az apja birtokát, és költözzön a palotába. A báró persze dühöngött, de én a Tél hercege voltam, és végül engedett, amikor kitaszíttatással vagy halállal fenyegettem.

A pletykák természetesen elszabadultak. A királyi család tagjaként az egész életem a nyilvánosság előtt zajlott, még akkor is, ha semmi érdekes nem történt velem. És mivel ilyen sok időt töltöttem egy ifjú leendő bárónővel, nos, annyi spekuláció röppent fel, hogy akár Mab és Oberon is készülhetett volna összeházasodni. Ash herceg megszállott lett. Ash herceg talált egy új játékszeret. És a legrosszabb: Ash herceg szerelmes.

Nem érdekelt. Amikor Ariellával voltam, elfeledkezhettem az udvarról, a kötelezettségeimről, mindenről. Amikor vele voltam, nem kellett folyamatosan páncél mögé rejtőznöm, minden szavamra vigyáznom, hátra-hátranézegetnem. Ariella nem törődött a Téli Udvar játszmáival, és ez lenyűgözött. *Valóban* szerelmes voltam? Fogalmam sem volt. A szerelem ismeretlen fogalom volt, olyasmi, amitől mindenki óvott. A szerelem halandóknak és a gyenge nyártündéreknek való, nincs helye a Tél hercegének életében. Mindez nem ingatott meg. Csak azt éreztem, hogy ha Ariellával vagyok, magam mögött hagyhatom az udvari intrikákat és áskálódásokat, és egyszerűen *létezhetek*.

Nyár közepe volt, amikor az egyetlen személy, akit nem szerettem volna, ha rájön, rájött.

Ariella meg én gyakran jártunk vadászni. Ez alkalmat adott, hogy kiszabaduljunk az udvarból, és kettesben lehessünk a suttogások, a bámulás, a rosszindulatú, sajnálkozó pillantások nélkül. Remekül vadászott, és a kiruccanásaink hamarosan barátságos versengésbe váltottak – melyikünk nyila viszi a földre a prédát? Legalább annyiszor vesztettem, mint ahányszor nyertem, és ez különös büszkeséggel töltött el. Tudtam, hogy jól lövök: hogy Ariella felér hozzám, növelte a vadászat izgalmát, és összpontosításra készítetett.

A Vaderdőben cserkészünk aznap, éppen megpihentünk a sikeres vadászat után, és élveztük egymás társaságát. Egy tiszta, zöld vizű tó partján álltunk, átkaroltam Ariella derekát, ő pedig a mellkasomnak támasztotta a fejét. Figyeltük, ahogy két pixi egy hatalmas pontyot hergel – közel siklottak a vízfelszínhez, majd amikor a hal utánuk kapott volna, elcikáztak. Későre járt, de nem volt kedvünk visszatérni az udvarba; a nyári hónapok alatt a téltündérek gyakran nyughatatlanok, ingerlékenyek voltak, ami rengeteg perpatvarhoz és

áskálódáshoz vezetett. Itt, a Vaderdőben csend volt és nyugalom, és az udvarhoz nem tartozó tündérek közül csak a nagyon kétségbeesettek mertek volna rátámadni két nagy hatalmú téltündérre.

A békés csend azonban hirtelen megtört.

– Hát itt vagytok! Oberonra, jégfiú, egy örökkévalóság óta kereslek! Ha nem ismernélek jobban, azt hinném, *kerülsz* engem.

Összerezzenem. Ő persze ránk támad. Neki semmi sem szent.

Ariella meglepetésében megrándult.

– Ki... – Megpróbált megfordulni, de nem engedtem. Felnyögtem, és a hajába temettem az arcomat.

– Ne fordulj meg! – mormoltam. – Ne válaszolj neki, hátha akkor elmegy!

– Hah, mintha ez valaha is bevált volna. – Az érkező közelebb lépett, amíg a szemem sarkából meg nem pillantottam. Félmeztelenül, karba tett kézzel állt, az arcán most is ott terpeszkedett örökös vigyora. – Tudod, jégfiú, ha továbbra sem válaszolsz, lehet, hogy bele kell löknöm téged a tóba.

Eleresztettem Ariellát és hátraleptem, hogy szembenézhessek vele.

– Mit akarsz, Robin?

– Én is örülök, hogy látlak, herceg – mondta, és kiöltötte rám a nyelvét. Haragos pillantásom cseppet sem zavarta. – Hát jó, ha legközelebb hallok valami ízes pletykát, majd egyszerűen megtartom magamnak. Azt gondoltam, talán utána akarsz járni, hogy Mexikóvárosban *coatlokat* láttak, de a jelek szerint mással vagy elfoglalva.

– Robin? – csodálkozott el Ariella, és leplezetlen kíváncsisággal nézett Puckra. – Robin pajtás? Te vagy az, ugye? Puck?

Puck még szélesebben vigyorgott, és meghajolt.

– Az első és egyetlen – jelentette ki színpadiasan, miközben én úgy éreztem, hogy az irányítás egyre jobban kicsúszik a kezem közül. – És ki volnál te, hölgyem, aki elraboltad a jégfiú minden figyelmét?

Mielőtt Ariella felelhetett volna, Puck duzzogva felém fordult.

– Herceg, megbántottál. Mindazok után, amin együtt keresztülmentünk, legalább bemutathattál volna a kedves hölgynek.

– Ó Ariella Tularyn – közöltem, nem kapva be a csaliját. – Ariella, ez itt Robin pajtás, aki minden erőfeszitésem ellenére ragaszkodik ahhoz, hogy ott legyen, ahol semmi szükség rá.

– Herceg, megsebzél. – Puck mindennek tűnt, csak sebzettnek nem. Karba tettem a kezem. – Izé, gondolom, még mindig bosszant az a fiasco a hárpíákkal. Esküszöm, azt gondoltam, hogy a barlangok üresek.

– Hogy *nem* vettél észre száz fészeknyi hárpíát? A csontok vastag szőnyege talán nem volt elég feltűnő jel?

– Persze, most panaszkodsz. De azért megtaláltuk az Athénba vezető ösvényt, nem?

Ariella pislogva nézett egyikünkéről a másikunkra.

– Várjatok, várjatok! – emelje fel a kezét. – Ti ketten ismeritek egymást? Együtt utaztatok? – A homlokát ráncolva pillantott ránk. – Barátok vagytok?

– Én nem mennék ilyen messzire – horkantottam.

– Ó, a legjobb barátok, hölgyem – vágta rá Puck ugyanabban a pillanatban, és rákacsintott. – A jégfiú addig fogja tagadni,

amíg a hegyek porrá nem omlanak, de te már tudod, milyen nehezen hajlandó beismerni az érzéseit, igaz?

– De te nyártündér vagy. – Ariella most összezavarodva rám nézett. – Robin pajtás a Nyári Udvar tagja, nem? Nem törvényszegés szövetkezni a nyártündérekkel?

– Szövetkezni? – prüsskölt Puck. – Ez nagyon csúf szó. Mi nem szövetkezünk, igaz, herceg?

– Puck – sóhajtottam. – Fogd be a szád! – Elfordultam tőle, és magamhoz húztam Ariellát, nem törődve azzal, hogy Puck szeme vidáman felcsillan. – A kérdésedre a válasz: igen – feleltem halkán. – Törvényszegés. És Árkadia vagy Tír na nÓg határain belül Robin pajtás meg én ellenségek vagyunk. Ezt mindketten készségesen elismerjük.

– Puckra néztem, aki vigyorogva bólintott. – Csakhogy – folytattam –, itt, a Vaderdőben a törvények, ha nem is teljesen alakíthatók kedvünk szerint, de nem érnek messzire. Puck meg én alkalmanként... kinyitottunk néhány kiskaput. Nem sokat, és nem gyakran. De ő az egyetlen, aki lépést tud velem tartani, és akit nem zavar, hogy téltündér vagyok.

Ariella hátrahúzódott, és visszafojtotta a lélegzetét, tengerzöld pillantása a csontomig hatolt.

– Azt mondod, hogy te, a Téli Udvar hercege, most beismerted, hogy törvényt szegtél, és összejátszottál a saját udvarod esküdt ellenségével, még hozzá rendszeresen?

Visszafojtottam a lélegzetemet. Tudtam, hogy el fog jönni ez a nap is, de bíztam benne, hogy a saját elgondolásom szerint vezethetem fel a Puckkal való... kapcsolatomat. Az nem lepett meg, hogy a Nyári Udvar bohóca kierőszakolta a dolgot, de nagyon féltem tőle, hogy döntenem kell, kihez legyek hűséges. Ariella téltündérként nőtt fel, arra nevelték, hogy gyűlölje a Nyarat, és mindent, ami hozzá tartozik. Ha úgy dönt, hogy

Puck ellenség, és nekünk semmi más dolgunk nem lehet egymással, mint megküzdeni mindhalálíg – akkor mit teszek?

Magamban sóhajtottam. A Téli Udvar hercege voltam. Mindig az udvarom és a fajtám pártjára álltam, kérdés nélkül. Ha döntésre kerül a sor, hátat fordítottam volna Pucknak, többéves barátságunknak, és a Telet választottam volna. De ettől még nem lett volna könnyebb.

Ariella csak nézett minket... én pedig vártam, mit tesz, hogyan reagál. Végül játékos mosoly ült ki az arcára.

– Hát, miután láttam a Téli Udvarban, hogyan kezeli Ash a *társait*, azt kell mondanom, Robin pajtás, te bizonyára kivétel vagy a szabály alól. Nagyon örülök, hogy megismertelek. – Rám kacsintott. – És én még attól félttem, hogy Ashnek nincsenek barátai.

Puck hangosan felnevetett.

– Kedvelem – jelentette ki. Karba tettem a kezem, és megpróbáltam unottnak, bosszúsnak tűnni. Mindketten kinevettek, de nem érdekelt. Ariella elfogadta a barátomat, még hozzá fenntartások vagy előítéletek nélkül. Nem kellett választanom. Megtarthattam mindkét világ legjobb részét, egyiket sem kellett feláldoznom.

Tudnom kellett volna, hogy nem tarthat sokáig.

– HERCEG! – PUCK HANGJA RÁNTOTT KI sötét gondolataim közül, vissza a jelenbe. – Herceg! Hé, jégfiú!

Pislantottam és rámeredtem.

– Mi az?

Vigyorogva az ég felé biccentett. A fejünk felett már fekete fallá álltak össze a fellegek.

– Ronda vihar közeleg. A szőrlabda szerint ideje fedél után néznünk, mert ezen a vidéken gyakoriak a villámárvizek. Azt mondja, a holnapi napon elérhetünk a látóhoz.

– Jól van.

– Nahát, ma nem vagyunk valami beszédesekek! – rázta a fejét, amikor elléptem mellette, és lecsusszantam egy keskeny vízmosás aljába, ahol Kacor várt minket. Könnyedén követett, és folyamatosan beszélt. – Két napja ez volt a legtöbb, amit hozzám szóltál. Mi van, jégfiú? Mostanában még saját magadhoz képest is nagyon komor vagy.

– Ne foglalkozz vele, Puck!

– És én már azt hittem, hogy jól alakulnak a dolgaink – sóhajtott színpadiasan, és a lépteimhez igazította a sajátjait a lejtőn. – Akár el is mondhatod, herceg. Tudhatnád, hogy úgylis foglalkozni fogok vele. Valahogy kiszedem belőled.

A lelkem mélyén megmoccant valami sötétség. Egy alvó óriás, amely érzi a szél változását, egy elfelejtett szívdobbanás, halvány, de még mindig érezhető, felszínre igyekvő. Évek óta nem éreztem már ezt: nem engedtem meg magamnak. A tisztán téltündér részem volt, a nyers düh, a sötétség és a vérszomj. Egyszer már átengedtem magam neki – Ariella halála napján. Elborított a harag, megtöltött a fekete gyűlölet, amely a legközelebbi barátom ellen fordított. Azt hittem, ezt is eltemettem, amikor megfagyasztottam az érzéseimet, amikor ráneveltem magam, hogyan legyenek tompa, hogyan ne érezzék semmit.

Most azonban újra éreztem a régi tébolyt, az ősi sötétséget, amint a felszínre emelkedett, és dühvel töltött el. És gyűlölettel. A sebek, amelyek valójában sosem gyógyultak be, most felszakadtak, és mérget pumpáltak a vérembe. Az érzés felzaklatott.

Elfojtottam, visszanyomtam a sötétségbe, ahonnan felemelkedett – mégis éreztem mocorogni, bugyogni, éppen csak a felszín alatt.

Egyenesen Puckra irányítva, aki persze még mindig beszélt.

– Tudod, herceg, nem egészséges, ha elfojtod a dolgokat. Ezt az egész komorkodást nagyon túlértékelik. Úgyhogy gyerünk, ki vele, mi vájkál...

– Azt mondtam... – Megpördültem, és az arcunk olyan közel került egymáshoz, hogy megláthattam a tükörképemet riadt zöld szemében. – Ne foglalkozz vele, Puck!

Akármennyit is hülyéskedett, Robin pajtás nem volt hülye. Régóta voltunk barátok és riválisok is, és mindenki másnál jobban ismert – néha saját magamnál is. Tiszteletlen vigyora leolvadt, a tekintete kőkeménnyé vált. Közvetlen közelről néztünk egymás arcába, miközben a szél egyre erősödött körülöttünk, felkavarva a port és az avart.

– Kétségeid vannak? – kérdezte veszedelmesen halkán; egyáltalán nem hasonlított szokásos könnyed önmagához. – Azt hittem, ezen mostanra túléptünk.

– Egyáltalán nem. – Álltam a pillantását. – Nem vonhatom vissza. Meg foglak ölni. Megesküdtem neki, hogy megteszem.

– Villám vágott át az égen; a távolban mennydörgés robaj lőtt. Összeszűkülő szemmel álltuk egymás pillantását. – Egy nap – folytattam halkán –, egy nap felnézel, és ott leszek. Kettőnk számára csak ez a lezárás jöhet szóba. Sose felejtse el!

Puck lassan oldalra hajtotta a fejét, és feszülten méregetett.

– Most Ash beszél vagy az esküje?

– Nem számít. – Hátraléptem, de továbbra is a szemébe néztem. Nem akartam hátat fordítani neki. – Többé semmi sem lehet ugyanolyan, Puck. Ne hited el magaddal, hogy erről van szó!

– Egy szót sem felejtettem el, herceg. – Puck komoly szeme zölden ragyogott a növekvő sötétségben. A fák között újra átcikázott egy villám, mennydörgés morajlott fel. Puck következő szavait csaknem elvitte a szél. – Nem csak te vagy az, aki megbánt dolgokat.

Megfordultam és elsétáltam. Hidegnek és üresnek éreztem magam, a sötétség a szívem köré csavarodott. A lejtő alján Kacor ült egy fatönkön, a farkát a lába köré kerítve, és rezzenetlen arany szemmel nézett minket.

TALÁLTUNK EGY BARLANGOT – vagyis inkább a bosszús és türelmetlen Kacor elvezetett minket egy barlanghoz, pillanatokkal azelőtt, hogy leszakadt volna az ég. Amikor teljesen besötétedett, otthagytam Puckot, hadd piszkálja a tüzet, és bevonultam egy sötét sarokba. A falnak vetettem a hátamat, fél térdemet a mellkasomhoz húztam, és a távoli lángokba bámultam.

– Hát így kezdődik.

Kacor jelent meg mellettem egy kövön. Ő is a tüzet piszkálgató Puckot nézte; a lángok fénye narancsos derengésbe vonta az alakját. Felé sandítottam, de nem viszonzta.

– Hogy érted?

– Figyelmeztettelek, hogy ez nem lesz egyszerű küldetés. Szóltam neked is és Pucknak is, hogy fogalmatok sincs, mi vár rátok. – Megrezdült a füle; fészkelődött ültében, de a szemét nem vette le a tűzről. – Érzed, igaz? A dühöt. A sötétséget. – Meglepetten pislogtam, de Kacor nem reagált. – Csak rosszabb lesz, ahogy továbbhaladunk.

– Hová megyünk? – kérdeztem halkán.

Szisszenés jelezte, hogy Puck egy nyúzott, nyársra húzott nyulat akasztott a tűz fölé. Még csak találgatni sem akartam, honnan szerezte. Visszafordultam a macskához.

– Tudom, hogy a látóhoz, de semmit sem mondtál arról, hogy az hol van.

A cáit sith úgy tett, mint aki meg sem hallotta, amit mondtam. Ásított, kényeskedően kinyújtózott, végighúzta a karmait a

köveken, majd elkocogott, hogy ellenőrizze a vacsora előkészületeit.

Kint üvöltve dühöngött a vihar; fák törzsét hajlította meg, mélyen beverte az esőt a barlang száján. A tűz azonban vidáman pattogott, nyalogatta a nyársra húzott nyulat, és a sült hús illata lassan betöltötte a helyiséget.

Valami mégsem volt rendjén.

Felálltam, és odaléptem a barlang szájához, hogy kinézzek a viharba. A szél megráncigált, esőt vágott az arcomba. Odakint szinte egybefüggő, szélteben ezüst selyemként zuhogott az eső.

Valami volt ott. És minket figyelt.

– Hé, jégfiú! – Puck lépett mellém; ő is kinézett az esőbe. Teljesen hétköznapián viselkedett, mintha a korábbi szavaink, el sem hangozlak volna. – Mit nézel?

– Nem tudom. – A tekintetem a fákat, az árnyékokat kutatta, áthatolt a viharon, a sötétségen, mégsem láttam semmi szokatlant. – Az az érzésem, hogy figyelnek.

– Hm. – Puck megvakargatta az arcát. – Én nem érzek ilyesmit. És a szőrlabda is itt van, ami jelent valamit. Tudod, hogy ha valami veszély közeledne, hamarabb eltűnne, mint hogy kimondhatnád, hogy *pukk*. Biztos, hogy nem csak az üldözési mániád teszi?

Az eső ugyanúgy zuhogott tovább. A homály mélyén semmi sem mozdult.

– Nem tudom – ismételtem. – Talán.

– Hát akkor csak állj itt, és aggodalmaskodj! Én megyek és eszem. Ha azt látod, hogy valami nagy és éhes közelít, majd ki...

– Robin.

A hangomat hallva elhallgatott, és óvatos, zárkózott arccal fordult meg. Csak néztük egymást, miközben a vihar megmegtaszított minket, és meglobogtatta a tűz lángjait.

– Miért vagy itt? – kérdeztem.

Kacsintott: próbálta tréfával elütni a dolgot.

– Hát, talán nem akarok elázni?

Hallgattam. Puck sóhajtott, nekidőlt a falnak, és karba tette a kezét.

– Tényleg végig kell ezen mennünk, jégfiú? – kérdezte, és a szavai könnyedsége ellenére a hangja szinte kérlelő volt. – Azt hiszem, mindketten tudjuk, miért vagyok itt.

– Mi lenne, ha azt mondanám: – Menj el!

– Miért tennéd? – Elvigyorodott, de azonnal el is komorodott megint. – Ez most arról szól, ami azelőtt történt, igaz? – kérdezte. – Mi lett veled, Ash? Két napja teljesen rendben voltál. Rendben voltunk.

Visszanéztem Kacorra. A macska a nyulat fodrozta, a szemében több volt, mint kíváncsiság. Éreztem, hogy újra feltámad bennem a sötétség, hiába próbáltam megfagyasztani.

– Meg foglak ölni – jelentettem ki halkán. Puck szemöldöke a magasba szökött. – Nem ma. Talán nem is holnap. De hamarosan. A múltunk lassan utolér minket, Robin pajtás, és ez az ellenségeskedés már éppen elég régóta folyik. – Visszanéztem rá, álltam komoly tekintetét. – Megadom az esélyt, hogy elmenj. Siess! Keresd meg Meghant, mondd el neki, mire készülök. Ha nem térek vissza, vigyázz rá helyettem! – A szívem összeszorult a gondolatra, hogy talán sosem látom újra Meghant; de ha elbukom, legalább ott lesz neki Puck. – Tűnj el, Puck! Mindkettőnknek jobb lenne, ha elmennék

– Hú! Hát, herceg, te aztán tudod, hogyan kell valakit kedvesen marasztalni – nézett rám Puck. Képtelen volt elrejteni a haragját. Ellökte magát a faltól, és közelebb lépett, a szemét nem vette le rólam. – De azért mondok valamit. Nem megyek sehová, akárhogy fenyegetsz, ígérgetsz, csábítasz vagy könyörögsz. Ne érts félre, főleg Meghanért teszem, nem érted,

de lefogadom, hogy egyedül nem bírod végigcsinálni. Úgyhogy jobb, ha tudomásul veszed és hozzászoksz a gondolathoz, herceg, mert hacsak nem akarod itt és most lejátszani azt a párbajt, én ugyan nem megyek sehová. Márpedig én is tudok olyan makacs lenni, mint te.

Egy villám egy pillanatra mindent fehérbe borított odakint; a szélvihar újult erővel rázta a fák ágait. Mi ketten csak néztünk egymásra – amíg egy hangos pukkanás a tábortűz irányából ki nem zökkentett minket. Puck elkapta a tekintetét, a válla felett hátranézett – és felkiáltott.

– Hé! – Megpördült, és karlengetve visszaindult a tűz és az – üres nyárs felé. – A nyulam! Kacor, te alattomos szürke... disznó! Remélem, meghízol rajta, mert legközelebb lehet, hogy téged húzlak nyársra!

Ahogy vártam, válasz nem érkezett. Magamban mosolyogva visszafordultam az eső felé. A vihar nem csillapodott, és az érzésem, hogy figyelnek, sem múlt el, de hiába figyeltem a fákat és az árnyakat.

– Hol vagy? – mormoltam. – Tudom, hogy látsz engem. Miért nem talállak?

Az ítéletidő mintha engem gúnyolt volna. Addig őrködtem, amíg a szél elcsitult, és az eső is csepergéssé szelídült. Egészen hajnalig figyeltem – de akármilyen is lesett rejtekéből, nem mutatkozott.

NEGYEDIK FEJEZET

A préda

HOMÁLYOS ÉS NYOMOTT NAP VIRRADT RÁNK; a talaj felett

megmaradó pára mindent áttetsző ködbe vont. A világra rátelepedő fehérség még a hangokat is elnyelte, és alig tízlépésnyire láttunk el magunk előtt.

Elhagytuk a barlangot, és az önelégült Kacort követve beléptünk a ködfalba. A világ most másnak tűnt, mint az előző este, minden rejtőzött, minden bujkált, a fák is sötét, hajlott csontváznak tűntek. Egyetlen madár sem dalolt, egyetlen bogár sem zümmögött, egyetlen apró lény sem kaparászott az aljnövényzetben. Semmi sem mozdult – talán még lélegezni sem lélegzett semmi. A nyomott hangulat még Puckot is utolérte: alig szólt, mialatt átsuhantunk a néma, nyomasztó tájékon.

Még most sem hagyott el az érzés, hogy figyelnek. Egyre jobban feszengtem tőle. Percről percre határozottabban éreztem, hogy valami jön utánunk, követ a néma erdőn át. Figyeltem a fákat, az árnyékokat, a bokrokat, füleltem, kutattam azt a valamit, ami nem volt odaillő. Azonban semmit sem láttam.

A köd makacsul nem volt hajlandó felszállni. Minél mélyebbre hatoltunk a néma erdőbe, annál erősebb lett az érzés. Végül megálltam és hátranéztem. A pára szétterült a talajon, beomlott a keskeny ösvényre, amelyen haladtunk, és a fehérségen át is éreztem, hogy az a valami még közelebb húzódik.

– Van ott valami – mormoltam, amikor Puck megállt mellettem, szintén a ködöt fürkészsze.

– Persze – felelte Kacor, mintha ebben nem volna semmi különös, és felugrott egy kidőlt fatörzsre. – Tegnap este óta követ minket. A vihar egy kicsit lelassította, de most újra gyorsan közeledik. Javaslom, hogy igyekezzünk, ha nem akarunk találkozni vele. Márpedig nem akarunk, higgyétek el nekem!

– A boszorkány az? – ráncolta a homlokát Puck, és a fákat meg a bokrokat fürkészte. – Komolyan, az ember hátraköti egy ház sarkát, és egy életre megbélyegzik. Az öreglány tud haragot tartani, nem igaz?

– Nem a boszorkány – felelte Kacor enyhe bosszúsággal. – Tartok tőle, hogy annál sokkal rosszabb. Gyerünk, csak vesztegetjük az időt! – Azzal leugrott az ágról, és elmerült a ködben.

Összenéztem Puckkal.

– Rosszabb, mint a vén csirkekopasztó? – fintorgott. – Ezt nehéz elhinni. Ismersz valakit, akivel kevésbé szeretnél találkozni egy kísérteties, őszöreg erdőben, herceg?

– Ami azt illeti, igen – feleltem, és elindultam Kacor nyomában a fák között.

– Hé! – lódult utánam Puck. – Ez meg mit jelentsen, jégfiú? Az erdőnek nem akart vége szakadni. Kacor nem lassított, vissza sem nézett, úgy kerülgette a fákat, bújt át a görcsös gyökerek között. Leküzdöttem a kísértést, hogy vissza-visszapillantgassak a vállam felett; félig-meddig azt vártam, hogy a köd szétválék, és az üldözőnk, akármiféle is, az ösvényen ránk veti magát. Gyűlöltem a gondolatot, hogy vadásznak rám, hogy egy láthatatlan, ismeretlen szörny követi a nyomomat, Kacor azonban láthatóan elszánta magát, hogy leahagyja, és ha megállok, szem elől veszíthettem volna a macskát a ködben.

Valahol a hátunk mögött egy varjúcsapat rebbent fel; éles kiáltásaik szétszabdalták a csendet.

– Közel van – jegyeztem meg halkán; a kezem a kardom markolatára siklott. Kacor nem fordult meg.

– Igen – felelte nyugodtan. – De már majdnem ott vagyunk.

– Majdnem *hol* vagyunk? – tudakolta Puck; abban a pillanatban azonban eloszlott a köd, és egy szürkészöld tó partján találtuk magunkat. Kopasz fák hajoltak a víz fölé, gyökereik kiterjedt hálózata az iszapos földben tekergőző sápadt kígyóseregnek tűnt. A víz alól kicsiny, mohos sziklaszigetek emelkedtek ki; a közöttük függő kötélhidak némelyike annyira megereszkedett, hogy szinte a vízfelszínt súrolta.

– A másik parton egy kolóniára való lápi manó él – folytatta Kacor, és felugrott az első kötélhídra, aztán megállt, és a farkát lengetve hátranézett ránk. – Tartoznak nekem egy szívességgel. Igyekezzenek!

A hátunk mögött valami reccsent a bokrok között: egy rémült őzpár ugrott fel, és menekült el az aljnövényzetben. Kacor hátralapította a fülét, és megindult a hídon. Puck meg én követtük.

A tó nem volt túl nagy, alig néhány perc alatt átértünk a túlpartra. Kacor idegesen figyelte, ahogy kiléptünk a sáros

partra. Minden híd kötelét, amelyen átlábaltunk, gondosan elvágtuk, úgyhogy akármi is követett, úsznia kellett. Reméltem, hogy ez lelassítja egy kissé – ugyanakkor, képletesen szólva, mi is felégettük magunk mögött a hidakat, ha esetleg ugyanerre akartunk volna visszatérni.

– Ajjaj! – jegyezte meg Puck halkan. Megfordultam.

A tó magas partján a sárból egy apró falucska emelkedett ki; a parton álló hatalmas fák gyökerei közé felhúzott, primitív kunyhókat zsúp és tőzeg fedte. A sárban dárdák heverték – némelyik törötten –, és jó néhány kunyhó teteje le volt tépve. Baljós csend ereszkedett a környékre; a tóról felszivárgott a köd, hogy betakarja a falut.

– Úgy néz ki, valaki megelőzött minket – állapította meg Puck, és felszedett egy törött dárdát. – El is intézte ezt a helyet. Nincs itt senki, aki üdvözljön, Kacor. Mással kell próbálkoznunk.

Kacor fújt egyet, felugrott a gyökerek közé, és lerázta a sarat a mancsairól.

– Roppant kellemetlen – sóhajtott, aztán utálkozva körülnézett. – Most aztán már nem fogom tudni behajtani azt a szívességet.

A távolból, a víz felől felfelé szivárgó ködből loccsanás hallatszott. Puck visszanézett és grimaszolt.

– Elszánt kurafi, még mindig jön!

– Akkor itt ütközünk meg vele – feleltem, és kihúztam a kardomat.

Puck bólintott, és ő is elővette a tőreit.

– Te azt csinálsz, amit akarsz, én viszont lehet, hogy keresek egy magasabb pontot. Az iszapbirkózás nem az én világom, hacsak nincsenek az iszapban lengén öltözött... – Az arckifejezésemet látva elhallgatott. – Igen – motyogta. – Az a dombocska ott ígéretesnek tűnik. Megnézem.

Kacor követte a pillantásomat, amíg Puck átcuppogott a sáron egy mohos, páfrányokkal benőtt domb felé – aztán pislogott.

– Az a domb legutoljára nem volt itt – hümmögött hunyorogva. – Tulajdonképpen...

Kikerekedett a szeme. És eltűnt.

Villámgyorsan megfordultam és előrevetettem magam. Puck egy görbe gyökérbe kapaszkodva éppen felugrott a dombra.

– Puck! – kiáltottam, mire rosszállón nézett vissza. – Azonnal gyere le onnan!

A domb megmozdult. Puck felkiáltott, megbotlott, kaszálni kezdett a karjával. A talaj alatta megrándult, és a fűvel borított földkupac lassan kiemelkedett a sárból. Puck előrevetődött, loccsanva érkezett a sárba, és a domb felegyenesedett, kinyújtva hosszú, karmos kézben végződő karjait és vaskos lábait. Megfordult. Egy hatméteres, piszkoszöld mocsári troll állt előttünk, a széles hátán növekvő moha és fű tökéletesen beleolvadt a környezetébe. Ázott, zöld haja a vállára lógott, pici, piros szeme zavartan fürkészte a talajt.

– Ó! – bökte ki Puck, felnézve az óriási lényre. – Hát, ez megmagyarázza a dolgokat.

A troll nyálat fröcskölve felüvöltött, és Puck felé lépett. Puck talpra ugrott. A troll felé csapott, de Puck kitért a karja elől, és lehajolva berohant a troll lábai közé.

A lény ismét üvöltött, és meg akart fordulni. Jégdárda-viharral árasztottam el; a legtöbbje a vállába és az arcába fúródott. Fájdalmas vonítással vetette magát felém; nehéz lépteitől még a föld is megremegett. Félrevetődtem előle, gurulva tértem ki, a troll pedig a magasparti gyökerek közé markolt, végleg lerombolva a kunyhókat.

Amikor ismét hátrahúzódott, nekitámadtam, vastag karjait kaszaboltam, felmetszettem fakéregszerű bőrét. Újra felüvöltött, inkább haragjában, mint fájdalomában, és rám rontott.

Valami megmozdult széles válla mögött; Puck bukkant fel a troll hátán kapaskodva, az arcán diadalmas vigyor.

– Nos, hát – jelentette be fensőbbbségesen, miközben a troll rángatózva, pörögve próbálta elérni, sikertelenül –, ezt a földet Spanyolország birtokává nyilvánítom!

Azzal belevágta a törét a troll nyakának tövébe.

A lény élesen, kínlódva felvisített, és kétségbeesve kaparászni kezdte a hátát. Puck elhúzódott az éles karmok útjából, és a másik törét is beleszúrta a troll nyakába, az elsővel szemközt. A szörny újra visített, veszettül csapkodott, szaggatta, amit ért – Puck még odébb mászott, én pedig, kihasználva, hogy a figyelme elterelődött rólam, felugrottam, lendületet vettem a troll térdén, és a mellkasába merítettem a kardomat.

Megingott, térdre esett, mély mordulással elterült a sárban. Alig tudtam elugrani előle. Puck leszökkent a válláról, bukfencezve ért földet, és annak ellenére vigyorgott, hogy mostanra ő is valamiféle sárszörnynek nézett ki.

– Igen! – rikoltotta. Megrázta a fejét, híg sarat fröcskölve mindenfelé. – Nahát, ez jó buli volt, jobb, mint a *Ki üli meg a vad pegazust?* Megcsináljuk még egyszer?

– Hülye. – A kézfejemmel letöröltem az arcomról egy sárfoltot. – Még nem végeztünk. Akármi követett, továbbra is ott van.

– Ráadásul, ha emlékeztethetlek benneteket – szólt le Kacor a faágról, ahol császár módjára trónolt –, a mocsári trolloknak két szíve van, és rendkívül gyorsan gyógyulnak. Ha rendesen meg akarjátok ölni, nem elég egyszer mellbe bökni.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy mohos barátunk igazából nem is...? – pislogott Puck.

A hátunk mögött nedves, loccsanó hang hallatszott. Kacor eltűnt. Puck összerezett.

– Hát, akkor... – mormoltam, és megfordultam. A troll talpra kecmergett, piros szemét dühösen ránk szegezte. – Második menet.

Puck sóhajtott, és a lecsapó pengét utánozva suhintott a kezével a levegőbe.

– Harc!

A troll üvöltött, aztán előrenyúlt, az ujjait egy fenyőfa törzse köré fonta, és különösebb erőfeszítés nélkül kirántotta a fát a sárból, mintha csak egy pitypang lenne, aztán villámsebesen felénk csapott vele.

Ellenkező irányba ugrottunk félre. A fa ott csapódott be, ahol egy pillanattal azelőtt álltunk, sár és víz szökőárját verve fel. A troli végigseperte vele a talajt, és Puck ezúttal nem volt elég gyors, hogy kitéjen. A fa törzse eltalálta, feldobta a levegőbe, végül fejfelé ütközött egy másik fának, és méterekkel odébb lecsúszott a sárba. A dühös troll égő szemmel fordult meg, és fenyegetően felém lépett. Addig hátráltam, amíg a partfalnak nem szorultam, úgy néztem, hogy a lény felemeli a bunkóját a feje fölé, hogy lesújtson rám.

Ekkor valami nagy és fekete vetődött közénk, fülsiketítő üvöltéssel. Hatalmas volt, loncsos, de a fogai fehéren villogtak. A troll éles visítással tántorodott hátra, de a karja már a medveméretű fekete farkas állkapcsa között volt. A farkas morgott, a fejét rázva igyekezett mélyebbre harapni. A troll üvöltve rángatta a karját, kétségbeesetten hátrálva próbálta meg lerázni, a farkas azonban nem eresztette.

Elakadt a lélegzetem, mert megismertem a lényt, *felismertem*, de nem volt időm azon töprengeni, mit keres itt. A farkast

kikerülve a troll háta mögé lopóztam, és egy csapással elmetszettem a térdinait. A troll visítva rogyott össze, én pedig a hátára ugrottam, mint korábban Puck. Nálam azonban kard volt

– felemeltem, és markolatig döftem a troll fejébe, éppen a szarvai között.

Megremegett, aztán megdermedt, a bőre elszürkült, megkeményedett. Kirántottam a kardomat és levetődtem a hátáról, mielőtt összegörnyedt volna, mint egy óriáspók vagy bogár. Végül egészen kővé vált, és a falu szélén, a sárban már csak egy troll forma szikla kuporgott.

Mély hangú kuncogást hallottam.

– Nem rossz, kis herceg! Egyáltalán nem rossz.

Lassan megfordultam, még mindig a fegyveremet markolva, készen akár az erőszakos bűbájsapásra is. Néhány lépésre tőlem ott ült a legendák hatalmas fekete farkasa, és engem nézett

– a szeme zöldessárgán ragyogott a félhomályban, gonosz mosolya kivillantotta az agyaráit.

– Üdv, herceg! – morogta. – Megmondtam: ha legközelebb találkozunk, észre sem veszed, hogy jövök.

NEM VETTEM LE A SZEMEMET a Farkasról, aki vad vigyorral a pofáján körözni kezdett körülöttem; széles mancsai a sárba süppedtek. Körülöttem és bennem összesűrűsödött a hideg, halálos bűbáj, készen arra, hogy szabadjára engedjem. Nem foghattam vissza magam, ővele szemben nem. Valószínűleg ez a lény volt Sohaföld legveszedelmesebb, legősbibbi ragadozója. A róla szóló történetek száma messze meghaladta a többi legendaét és mítoszét, és az ereje minden ismétléssel, minden komor figyelmeztetéssel, minden elsuttogott mesével csak növekedett. A legendája félelemből született: ő volt a legelszántabb gonosz, akire a vénasszonyok figyelmeztették a

gyerekeket, a szörny, aki kislányokat zabált fel és minden ok nélkül lemészárolt egész nyájakat. Halandó testvérei fájdalmasan megfizettek a félelemből született lényért: tömegével lődözték, csapdázták és öldösték őket, de minden halál csak tovább erősítette a félelmet, és növelte a szörny hatalmát.

A halhatatlan Farkas. Meghan meg én már találkoztunk vele, és akkor csaknem elpusztított.

Ez nem fog még egyszer megtörténni.

– Tedd el azt a fogpiszkálót! – A Farkas mély torokhangjában jókedv bujkált. – Ha meg akartalak volna ölni, nem fáradok vele, hogy megszabadítsalak a mocsári trolltól, amilyen ványadt vagy. Ez persze nem jelenti azt, hogy később sem foglak megölni, de az az ostoba játékszer akkor sem fog megvédeni, úgyhogy akár udvariasan is szólhatunk egymáshoz.

Nem dugtam vissza a kardot a hüvelyébe. Láttam, hogy ez bosszantja a Farkast, de eszemben sem volt harc nélkül feladni.

– Mit akarsz? – kérdeztem, vigyázva, hogy a hangom udvarias maradjon, mégis elárulja a Farkasnak, hogy ha kell, meg fogom védeni magam.

Ezt is túlélem. Nem számít, hogy a Farkas halhatatlan. Nem számít, hogy csaknem megölt, amikor utoljára találkoztunk. Elszántam magam, hogy ha harcra kerül a sor, győzni fogok – akármilyen eszközt kell ehhez bevetnem. Nem halok meg itt, ennek a sötét tónak a partján, a Farkas fogai közt. Túlélem a találkozást, és megyek tovább. Meghan vár.

– Mab küldött utánad – felelte a Farkas szinte dorombolva, és elmosolyodott.

Vigyáztam, hogy az arckifejezésem ne áruljon el semmit, bár a bensőmet jeges marok ragadta és csavarta meg. Nem félelem volt ez, még csak nem is meglepetés, pusztán a tudat, hogy a Télkirálynő, mint minden alattvalójára, végül rám is rám

unt. Talán sértésnek vette, hogy megtagadtam a visszatérést az udvarba. Talán úgy döntött, hogy egy szabadon kószáló egykori herceg túlságosan bizonytalan tényező, fenyegetést jelenthet a trónjára nézve. Az okok nem számítottak. Mab az egész Sohaföld legrettegettebb vadászát és orgyilkosát küldte utánam, hogy elintézzem.

Hirtelen ólmos fáradtság tört rám. Söhajtottam.

– Gondolom, megtisztelve kellene éreznem magam – mondtam, mire a Farkas, még mindig vigyorogva, oldalra hajtotta busa, loncsos fejét. Lopva mély lélegzetet vettem: a búbáj visszahúzódott, mélyen megbúvó lüktetéssé vált. – De nem jutunk semmire, ha csak állunk és nézzük egymást. – Feleltem a kardomat. – Gyerünk, lássunk neki!

A Farkas halkan felnevetett.

– Akármennyire is élvezném, ha letéphetném a fejed, kis herceg, nem azért vagyok itt, hogy kioltsam az életedet – közölte csillogó szemmel. – Sőt, ami azt illeti, éppen ellenkezőleg. Mab azért küldött, hogy segítssek neked.

Alig hittem el, amit hallottam: csak bámultam rá.

– Miért?

A Farkas megvonta a vállát, csak úgy hullámozott az izmai.

– Nem tudom – válaszolta, és ásított, hogy kivillantak gyilkos tépőfogai. – Nem is érdekel. A Télkirálynő tudja, miféle küldetésben jársz, és azt is tudja, hogy alighanem messzire kell menned, hogy elvégezd. Azért vagyok itt, hogy biztosítsam: el is érd a célodat, úgy, hogy a beleid a bőrödön belül maradjanak. Cserébe tartozik majd nekem egy szívességgel. – Szimatolt, aztán leült, és félig lehunyt szemmel nézett rám. – Egyébként nem érdekelsz. Ahogy a Nyár bohóca sem. Aki, ha szeretné, hogy a feje a helyén maradjon, most *alaposan*

meggondolja, rám ugorjon-e hátulról. Robin pajtás, legközelebb széllal szemben közelíts!

– A francba. – Puck szégyenkező vigyorral az arcán előbukkant egy nádcsomó mögül, és a Farkasra meredt. – Tudtam, hogy elfelejtettem valamit. – Az arca egyik oldalára vér száradt, de egyébként úgy tűnt, rendben van. A töreit villogtatva mellém sétált, és szembenézett a hatalmas ragadozóval. – Farkaska, most Mabnak dolgozol? – mosolygott gúnyosan. – Mint egy jó kis harci kutya? Ha rád szól, hanyatt is dobod magad? Vagy pitizel?

A Farkas felállt; egyszerre mindkettőnk fölé tornyosult, és a gerincén felállt a szőr. Leküzdöttem a késztetést, hogy megüsem Puckot, bár tudtam, mit csinál: azért piszkálja az ellenfelet, hogy az minél többet eláruljon.

– Nem vagyok *kutya* – morogta a Farkas. Mély hangjától fodrozódni kezdett a tócsák vize. – És nem dolgozom *senkinek*.

– Vicsorított, felhúzta az ajkát. – A Télkirálynő szívessége jelentős fizetség, de ne higgyétek, hogy úgy utasíthatok, mint az emberek gyenge korcsait. Élve eljuttatlak benneteket a küldetésetek céljához. – Újra mordult egyet. – Az alkuban nem volt szó arról, hogy *egészen-e*.

– Nem egy szívesség miatt vagy itt – jelentettem ki. A Farkas pislogott, és gyanakodva nézett rám. – Semmi szükséged szívességre, sem Mabtól, sem mástól – folytattam. – Élvezed a vadászatot, a kihívást, de hogy beleegyezz egy ilyen alkuba, ahol a végén még csak nem is ölhetsz? Ez nem vall rád.

A Farkas rezzenetlen arccal nézett minket.

– Miért vagy itt valójában? – kérdeztem. – Mit akarsz?

– Az egyetlen dolog, ami valójában érdekli, az a hatalom – szólalt meg egy testetlen hang a fejünk felett, aztán megjelent maga Kacor is az ágak között, vagy hat méter magasan. A

Farkas hátán égne a szőr, de halvány, gonosz mosoly ült ki hosszú pofájára, amikor Kacorra nézett.

– Üdv, macska! – mondta társalkodó hangnemben. – Gondoltam, hogy a te bűzödet érzem. Miért nem jössz le, hogy itt beszélgessünk?

– Ne tedd magad nevetségessé nevetséges beszéddel! – vágta rá Kacor. – Csak mert az én fajtám annyival felsőbbrendű, még nem kellene az ostobaságodat ilyen nyíltan kimutatnod. Tudom, miért vagy itt, kutya.

– Komolyan? – Puck a nyakát nyújtogatta, hogy felnézzen a cáit sítíire. – Hát akkor velünk is megosztanád az elméletedet, szőrlabda?

Kacor megvetően fújt egyet.

– Ti kétlábúak egyáltalán semmit sem tudtok? – Felállt, és végigegyensúlyozott a faágon a Farkas éhes tekintetétől kísérve. – Azért van itt, mert hozzá akarja adni a nevét a legendátokhoz. A hatalma, az egész létezése a történeteken alapul. Mítoszokon, legendákon, sötét, ijesztő és vidám meséken, amelyeket az emberek találtak ki az idők során. Így ért meg ilyen magas kort. Te magad is így éltél századokig, Robin pájtás, ezzel csak tisztában vagy?

– Persze hogy tisztában vagyok – vágott vissza Puck, és karba tette a kezét. – De ez még mindig nem válasz arra, hogy miért lett Farkasember hirtelen ilyen segítőkész.

– Küldetések van – válaszolt Kacor helyett maga a Farkas, végre elszakítva a tekintetét a macskától. – Ezt a királynőtől tudom. Te, egy lélektelen halhatatlan, emberré akarsz válni a halandó kedvéért, akit szeretsz. – Elhallgatott, és vonakodó elismeréssel, vagy talán sajnálattal rázta meg a fejét. – Ez igazi történet. Ez generációkig fenn fog maradni, mármint persze, ha túlélitek a megpróbáltatásokat. De még ha nem is éltek túl, ha a történetből tragédia lesz, az én nevem akkor is belefűződik, és

növeli az erőmet. – Hunyorított, majd rám szegezte a pillantását.
– Persze, jobb történet lenne, ha elérnétek a célotokat. Ebben tudok segíteni. És persze így a történet is meghosszabbodik.

– Miből gondolod, hogy szükségünk van a segítségedre, vagy, hogy akarjuk egyáltalán? – kérdezte Kacor fensőbbbségesen.

A Farkas riasztó mosolyra húzta a száját, kivillantak az agyari, és a szeme megcsillant a homályban.

– Kis herceg, én mindenképpen benne leszek ebben a történetben – figyelmeztetett. – Vagy mint a hatalmas farkas, aki védelmezett és elvezetett benneteket a célotokhoz, vagy mint a fáradhatatlan gonosz, aki éjjelente a nyomotokon jár, kísérti a nappalotokat és az álmaitokat. Már eljátszottam mindkettőt, egyformán könnyű szerep. Rátok hagyom a választást.

Egy hosszú pillanatig farkasszemét néztünk – két vadász, amint felméri egymás erejét és gyengéit. Végül biccentettem, és gondosan eltettem a kardomat.

– Rendben – feleltem. Puck pislogott, Kacor undorodva horkantott. – Egyelőre elfogadom a segítségedet. De nem teszek ígéretet a hosszú távú szövetségünkre vonatkozóan.

– Én sem, fiú. – A Farkas úgy nézett rám, ahogy egy macska nézne egy egérre. – Most tehát, hogy megértettük egymást, mivel kezdjük?

A fejünk felett Kacor nagyon hangosan felsóhajtott.

– Hihetetlen – jelentette ki. A Farkas elvigyorodott, és megnyalta a száját. Kacort nem nyűgözte le. – Emlékeztethetlek benneteket – folytatta ugyanolyan unott hangon –, hogy az egész csapatból egyedül én tudom a látóhoz vezető utat? És ha egy bizonyos kutya megfelelkezik a jó modorról, benne lesztek a szószban, hogy úgy mondjam. Tartsd ezt észben, herceg!

– Hallottad – néztem a Farkasra, aki erre felhúzta az ajkát. – Ne kergesd meg, ne támadd meg a vezetőnket! Még szükségünk van rá, hogy megtaláljuk a látót.

– Kérlek! – szólt le Kacor, és átugrott egy másik ágra. – Mintha hagynám, hogy ilyesmi megtörténjen! Erre tovább, és igyekezzetek tartani a lépést!

ÖTÖDIK FEJEZET

A völgy

MIUTÁN ELHAGYTUK A TAVAT és a kihalt lápimanó-falut, Kacor egy újabb sűrű erdőn, majd egy sziklás fennsíkon vezetett át minket. A hatalmas, fekete Farkas hangtalanul követett. Nem szóltak egymáshoz, de a Farkas távolságot tartott a macskától, még akkor is, amikor a sík földön gyalogoltunk,

úgyhogy úgy tűnt, valamiféle fegyverszünetre jutottak.

Egyszer egy baziliszkusz moccan meg egy sziklás kiszögellésen, és éhesen nézett ránk, amikor elmentünk alatta, de a Farkas némán rávicsorított, és a lény azonnal elvesztette az érdeklődését.

Miután átvágtunk a fennsíkon, meredek lejtőn találtuk magunkat, ezúttal a fák helyét egyre inkább átvették a vastag, tövises indák. Mire leértünk, egy tüskés labirintusban találtuk

magunkat; az indák között itt-ott még megültek a ködfoszlányok. A talaj nedves volt, szivacsos, víz és valami más itatta át. Valami sötét szivárgott itt el, amitől még a föld is feketévé, mérgezetté vált. A levegő állt, mint a sírban; az árnyak vagy az indák között semmi sem moccant, még bogarak sem.

– Én eddig jöttem el veletek.

Meglepetten fordultunk Kacor télé, aki feszesen összehúzott tartásban ült egy száraz földdarabon, és minket nézett.

– Innentől magatokra vagytok utalva – pillantott először rám, aztán Puckra.

– Micsoda? – kiáltott fel Puck. – Úgy érted, nem merészkedsz be velünk ebbe a halálvölgybe? Döbbenetes. Mit gondolsz, jégfiú, miféle szörnyeteg élhet itt? Elég rossz lehet, ha már a szőrlabda is inkább lepattan. Ó, várj csak...

Kacor lelapította a fülét, de nem reagált. A Farkas szimatolt, a mellkasából mély mordulás tört elő, és a gerincén felállt a szőr.

– Ez a hely nincs rendjén – vicsorgott, aztán megrázta magát, és előrelepett. – Körülnézek, és...

– Nem – szólt rá Kacor, és a Farkas morogva visszafordult. A cáit sith nyugodtan nézett szembe vele, sárga szemében átható pillantással. – Itt kell maradnod. A völgy nem tűri a betolakodókat. Az út ezen részét, nekik kell megtenniük, és csak nekik.

A Farkas hiába meredt rá, Kacor állta a pillantását, és lehetett valami a tekintetében, ami meggyőzte a nála sokkal nagyobb Farkast, aki vonakodva visszalépett.

– Hát, jó – morogta. – Akkor körüljárom a helyet. Ha szükségetek van a segítségemre, csak kiáltsatok!

Azzal megfordult és elsietett; a bundája egybeolvadt az árnyakkal és a fákkal. Kacor utánanézett, aztán kecsesen talpra állt, meglengette a farkát és hozzánk fordult.

– Idáig elhoztalak benneteket – ismételte. – Az utolsó szakasz sikere rajtatok áll. – Hunyorított, majd komoran nézett ránk. – Mindkettőtökön.

Egy ködpászma úszott arra a helyre, ahol ült, de Kacor addigra már nem volt sehol.

Puck karba tette a kezét, és a völgy szélén túl várakozó tövises sötétségbe nézett.

– Aha – sóhajtott. – Nagyon-nagyon szörnyű szörnyeteg.

Én is a semmibe néztem. A köd szinte vonaglott a tövisek között, sárkányok alakját öltve magára ott is, ahol nem volt semmi. A csend megült a levegőben; nem nyugodt, békés csend volt, hanem a sír csendje, a csata utáni csend, ahol a halál és a sötétség uralkodott, és az életnek nem maradt hely. Hallani véltem a tüskebozótan átszisszenő, gyűlölködő, rettegető szellemszavakat a szellemszélben. Hallani véltem, amint a nevemen szólítanak.

Egy részem visszariadt; nem akarta betenni a lábát a sötét völgybe. A köd mögött valami várt rám – és még mindig figyelt. Eltöltött a megmagyarázhatatlan rossz előérzet: hátrahőköltem, aztán dühösen megfékeztem a mozdulatot. Honnan ez a hirtelen félelem? A félelem semmit nem jelent a számomra; nem más, mint a fájdalom tudata, annak a tudata, hogy megsebezhetnek, hogy meghalhatsz. Csupán ez áll mögötte. Én pedig már ismertem a fájdalmat. Közelről. Elfogadtam, mert azt jelentette, hogy még képes vagyok érezni, nem fagytam teljesen át. Mi történhet még a testemmel, amit nem éltem át eddig?

Biccentettem Puck felé, kivontam a kardomat, és beléptem a völgybe. A köd átkarolt, magába húzott, ránk borult, mint egy szürke halotti lepel. Valahonnan üres derengés szivárgott át rajta, amely azonban különösképpen csak sötétebbé tette a helyet. Semmi sem mozdult; a fekete indák sűrű szövevénye

elfojtott minden életet. A talaj ugyanolyan nedves, szivacsos maradt, bár a kavargó ködben még azt se láttuk, mire lépünk rá.

Ahogy csapásra készen lépkedtem előre a tövisdzsungelben, egyre jobban éreztem, mennyire romlott ez a völgy. A talaj vértől, gyűlölettől és kétségbeeséstől lüktetett; a hely sötétsége a lábam után kapdosott. Éreztem, hogy téltündér lényem kegyetlen, hideg dühe is felébred válaszul.

– Ezt a helyet elátkozták – mormolta Puck, miközben én azzal küzdöttem, hogy az uralmam alá vonjam a bennem terjedő sötétséget. – Mielőbb meg kell találnunk ezt a látót, aztán elkotródni innen.

Ash... Valami a nevemet suttogta a tüskék közül. A tarkómon égnek állt a szőr. Megpördültem – de senki sem volt ott.

– Jégfiú? – Puck aggodalmas arccal lépett felém. – Ash, minden rendben?

Akkor egy pillanatig meg akartam ölni. Fel akartam emelni a kardomat, hogy a mellkasába döfjem, hogy lássam, amint a szemében kihuny a fény, aztán összeroskad a lábamnál. Elfordultam, igyekeztem összeszedni magam és elnyomni a bennem hullámozó hideg dühöt. A bennem élő démon ébredezett, már nem akart meglapulni és a dühe, mint egy lándzsahegy, egyenesen Puckra irányult.

Ash... A hang újra megszólalt. Felnéztem.

Néhány lépésre tőlem, a ködön át éppen csak láthatóan, egy derengő szellemalak lépett ki a tövises indák közül – azonban amint megláttam, el is tűnt. Elakadt a lélegzetem.

Elfeledkeztem Puckról, el mindenről, ami idevezetett. Követtem az alakot a köd mélyére. Egyre több hang szölongatott az indaerdő mélyéről, halkán, érthetetlenül, de néha ki tudtam venni a nevemet. Csak egyszer-egyszer bírtam újra megpillantani az alakot: mindig távolodott, mindig

elérhetetlen maradt. Valahonnan a hátam mögül hallottam Puck kiáltását; követni próbált, de nem törődtem vele. A szemem előtt végre megritkultak az indák, és a szellemalak átlépett rajtuk, meg sem fordulva. Egy elágazásnál elfordult, én utánasiettem...

Az indák eltűntek. Egy túskebokrokkal szegélyezett, kis tisztáson találtam magam. Elöttem a sárrá lett tavacska állott vizében hatalmas, fehér csontváz hevert ködbe takarva – egy hullóé, vaskos hátsó lábakkal és hosszú, erős farokkal. A szárnya törött csontjai a teste alá hajlottak, úgy pattantak el; a gigászi állkapocs egy utolsó, néma üvöltésre nyílt.

Rám tört a reszketés. Nem félelmemben, hanem teljes, mindent elborító dühömben, ami a kétségbeeséssel keveredve epeként marta a torkomat. Ismertem ezt a helyet. Most már végre rájöttem, hol járunk. Itt, ezen a helyen történt, hogy Puck, Ariella és én megküzdöttünk a rémes wyvernrel, és bár megöltük, az egyikünk belehalt. Ez volt az a völgy, ahol Ariella az életét vesztette. Itt fogadtam meg, hogy megölöm Puckot. Minden itt kezdődött.

És itt is lesz vége.

– Ash! – Léptek loccsantak mögöttem. Puck rontott ki a tisztásra, és zihálva megállt. – A pokolba, jégfiú, mi ütött beléd? Legközelebb szólj, mielőtt repülőrajtot veszel! Ne hagyj a halál ködös és riasztó völgyében egyedül ácsorogni senkit!

– Látod, hol vagyunk? – kérdeztem halkán, de nem fordultam meg. Éreztem az értetlenségét; aztán, amikor rájött, levegőért kapott. Megmarkoltam a kardomat, és lassan felé fordultam. A sötétség úgy öntött el, mint a tinta. A Tél démona felébredt, a jéggát, amely elzárva tartotta, összetört. Friss, fájdalmas emlékek törtek elő – a vadászat, ahogy Puck erősködésére betértünk a völgybe, a gyilkos sebességgel támadó szörny üvöltése. Örvénylett körülöttem az elkeseredett düh, és

nem tudtam, a sajátom-e, vagy a völgy emlékeiből fakad. Nem is érdekelt. Puck szemébe néztem, és előreléptem.

– Ash! – Puck bizalmatlanul hátrált. – Várj! Mit művelsz?

– Megmondtam. – Nyugodtan lépkedtem felé; a kard húzta a kezem. – Figyelmeztettelek, hogy hamarosan megtörténik. Itt az idő, Puck. Most.

– Nem most. – Elsápadt, és kivonta a töreit. Nem álltam meg. Egymást kerülgettük, közben ő is felemelte a fegyvereit. – Ash, szedd össze magad! – kérte. – Ezt most nem szabad! Nem *őmiatta* vagy itt.

– Nézd meg, hová kerültünk! – üvöltöttem rá, és a kardommal a sárban heverő csontváz felé csaptam. – Mikor, ha

nem most? Ez az a hely, Puck! Itt halt meg! Itt vesztettem el Ariellát, *miattad!* – Megcsuklott a hangom. Levegőért kaptam; Puck elkerekedett szemmel nézett rám. Sosem mondtam még ki ezeket a szavakat: a köztünk feszülő ellenségesség végig néma maradt. Mindketten tudtuk az okot, mégsem vádoltam meg Puckot nyíltan ezelőtt.

– Tudod, hogy nem akartam, hogy megtörténjen. – Remegett a hangja, miközben továbbra is egymás körül köröztünk, a pengéink csillámlottak a halvány fényben. – Én is szerettem őt, herceg.

– De nem úgy, mint én. – Immár képtelen voltam megállni. A dühöm bekebelezett, a talajt átítató sötétségből táplálkozott, az összes fájdalmas emlékből, gyászból, gyűlöletből, amely ezen a helyen megrekedt. – És ez amúgy sem változtat a tényen, hogy te okoztad a halálát. Ha megöltelek volna, amikor először találkoztunk, ahogy kellett volna, Ariella még mindig élne!

– Azt hiszed, én nem tudom mindezt? – Most már Puck is kiabált, zöld szeme lázban égett. – Azt hiszed, én nem bántam meg a döntésemet minden egyes nap? Te elvesztetted Ariellát,

én viszont mindkettőtöket elveszítettelek! Hiszed vagy sem, én is összetörtem, Ash. Már odáig jutottam, hogy vártam, mikor csapunk össze legközelebb, mert akkor legalább *beszélhettem* veled! Amikor megpróbáltál *megölni*!

– Ne hasonlítsd a veszteségedet az enyémhez! – vicsorogtam. – Fogalmad sincs, min mentem keresztül, mit tettél velem!

– Szerinted én nem tudom, mi az a fájdalom? – Puck a fejét rázta. – Vagy a veszteség? Jóval régebb óta járom Sohaföldet nálad, herceg! Tudom, mi a szerelem, és volt, hogy én is elvesztettem. Csak mert máshogy kezelem őket, az még nem jelenti azt, hogy nekem nincsenek sebeim.

– Csak egyet mondj! – vágtam oda. – Csak egy olyan esetet mondj, amikor nem...

– Meghan Chase! – kiáltotta, és ezzel elhallgattatott. Pislantottam, mire gúnyos grimasz jelent meg az arcán. – Hát igen, felséged. Tudom, mi a veszteség. Már azelőtt szerettem őt, mielőtt egyáltalán megtudta volna, hogy létezem. De vártam. Vártam, mert nem akartam hazudni arról, ki vagyok valójában. Azt akartam, hogy megtudja az igazat, mielőtt bármi történne. Úgyhogy vártam, és tettem, ami a dolgom. Évekig védelmeztem őt, addig a napig, amíg át nem lépett Sohaföldre a testvére után. És akkor jöttél te. És megláttam, hogy néz rád. Akkor először ugyanannyira meg akartalak ölni, mint te engem. Úgyhogy tessék, herceg! – kiáltott, és figyelmeztetés nélkül eldobta a tőreit. Azok a lábam mellett álltak bele a talajba, kimeredő markolatuk megcsillant a gyenge fényben. – Belefáradtam a harcba. A bosszúdat akarod? – Kiegyenesedett, szétvetette a karjait, a szeme szikrázott. – Gyere és teljesítsd be! Ez az a hely, ahol Ariella meghalt. Minden itt kezdődött. Én is itt vagyok, Ash. Csapd már le a fejemet! Még ellenkezni sem fogok. Fejezzük be végre, egyszer és mindenkorra!

Felforrt bennem a düh. Felemeltem a kardomat, és rárontottam. A vágás tisztán átmetszi majd a csigolyáit. *Igenis* befejezem, itt és most.

Puck nem mozdult, egyenesen a szemembe nézett. Össze se rezzent, amikor a kardom jeges kéken elmosódva lecsapott...

...és megállt.

Remegett a kezem. A penge halvány vörös vonalat rajzolt Puck bőrére, a kulcsontja fölé. Zihálva kapkodtam a levegőt, ő azonban még mindig engem nézett, az arca kifejezéstelen. A szemében megláttam saját elgyötört képemet. *Tedd meg!*, suttogta bennem a harag. Önmagammal küszködtem, hogy megmozdítsam a karom, hogy befejezzem, amit elkezdtem. *Öld meg! Ez az, amit mindvégig akartál. Vess véget az ellenségeskedésnek, váltsd be az ígéretedet!*

Puck mély, óvatos lélegzetet vett, és halkán, szinte suttogva megszólalt:

– Herceg, ha meg akarod tenni, tedd meg most! A végén a feszültség fog a sírba tenni.

Kiegyenesedtem, elszántam magam. Robin pajtás életének ma vége. Így kell, hogy lezáruljon. Nem számít, hogy ő is ugyanolyan veszteségeket élt át, mint én, hogy neki is ugyanannyira fáj, hogy eléggé szerette Meghant ahhoz, hogy elegánsan félreálljon az útból. Annnyira szerette, hogy csatlakozott saját *esküdt* ellensége lehetetlen küldetéséhez, Meghan boldogságaért. Nem miattam volt itt – őmiatta. De mindez nem számít. Esküt tettem, itt, ezen a helyen, és be kell teljesítenem.

Erősebben markoltam meg a kardomat, újra megacéloztam magam. Puck mozdulatlanul állt, mint a sziklák. Ismét a magasba emeltem a fegyvert... aztán egy dühös ordítással félrefordultam, és a legközelebbi túskebokorba vágtam a kardot.

Puck nem bírta teljesen elrejtteni megkönnyebbült sóhaját, amikor vissza se nézve odébb léptem, be a ködbe, távolabb, ahol már nem láthatott – csak ott hullottam szét. Térdre estem, ököllel csaptam a sárba, lehorgasztottam a fejem. Azt kívántam, bárcsak megnyílna a föld, és egészben nyelne el. Remegtem a dühtől, a gyásztól, az önutálattól és a megbánástól. Mindent megbántam – azt, ami itt történt, azt, hogy kudarcot vallottam, azt, hogy megesküdtem: megölöm a legjobb barátomat.

Sajnálom, Ariella. Bocsáss meg! Gyenge vagyok. Nem bírtam megtartani az ígéretemet.

Fogalmam sem volt, meddig térdeltem ott. Talán csak percekig, de még mielőtt rendesen összeszedhettem volna magam, megéreztem, hogy nem vagyok egyedül. Arra gondoltam, hogy Puck vajon valóban olyan ostoba-e, hogy most abajgasson. Felemeltem a fejem.

Nem Puck volt az.

A köd szélén, abba csaknem beolvadva, köpenybe burkolózó alak állt. A csuklyája alatt nem láttam mást, csak sötétséget, de éreztem magamon a tekintetét, a figyelmét.

Lassan felálltam; az izmaim megfeszültek, készen arra, hogy félreugorjak, ha az idegen megtámadna. Szerettem volna, ha nálam van a kardom, de ezt már későn bántam.

Ahogy az alakot néztem, az a halvány érzésem támadt, hogy ismerem. Már találkoztunk... ami azt illeti, nem is olyan régen. Az ő jelenlétét éreztem a vasbirodalom-béli rémálomban; ő volt az, aki elérhetetlen maradt, ám végig az álmvilághoz kötött.

Az önuralmam maradékával együtt az emlékeim is visszatértek. Végre képes voltam felidézni, miért voltunk itt, kit akartunk megtalálni.

– Te vagy... a látó? – kérdeztem halkán. A hangom remegett, és azonnal el is sülyyedt a hullámzó ködben, de a köpenyes bólintott. – Akkor... tudod, miért jöttem.

Újabb bólintás.

– Igen – válaszolta a látó, szintén suttogva, a hangja lágyabb volt, mint a minket körülölelő köd. – Tudom, miért vagy itt, Ash a Téli Udvarból. A kérdés csak az... hogy te tudod-e?

Mély lélegzetet vettem, hogy válaszoljak, de a látó előrelépett, és hátravetette a csuklyáját.

A világ a semmibe zuhant körülöttem. Megtántorodtam; dermedtem néztem, és ennek semmi köze sem volt a télhez.

– Üdv, Ash – súgta Ariella. – Régen láttalak.

MÁSODIK RÉSZ

HATODIK FEJEZET

A látó

Csak bámultam a velem szemben álló alakot; szinte fel se fogtam. Úgy nézett ki, mint Ariella, még a hangja is ugyanolyan volt. Még ennyi év után is pontosan emlékeztem a beszéde dallamára, a legkisebb fej mozdulatára. De... ez nem ő volt. Nem lehetett ő. Ez csak egy trükk volt, vagy talán egy emlék, amely a körülöttünk kavargó érzelmek mélyéről kelt életre. Ariella meghalt. Már régen.

– Nem – ráztam a fejem, és kétségbeesve igyekeztem összerakni szétszaladó gondolataimat. – Ez... ez nem igazi. Nem vagy igazi. Ariella meghalt. – Elcsuklott a hangom; bosszúsán ráztam meg a fejem. – Ez nem igazi – ismételtem, és ráparancsoltam a szívemre, hogy higgyen nekem. – Akármilyen vagy, menj innen! Ne kínozz tovább!

A köpenyes alak előresiklott. A köd szétvált előtte, amint közeledett. Mozdulni akartam, hátralépni, de a testem nem engedelmeskedett. Mintha tehetetlenül, jéggé fagyva vártam volna, hogy az Ariellának kinéző *dolog* egészen közel jöjjön... olyan közel, hogy még a szemében csillámló ezüst pöttyöket is láttam, és megéreztem a halvány szegfűszegillatot, ami mindig körülvette.

Egy pillanatig csak nézett rám, aztán felemelte egyik halvány, finom csontozatú kezét, és az arcomra simította. Hűvös volt, és tapinthatóan valódi.

– Olyan ez, mint egy emlék, Ash? – suttogta. Elakadt a lélegzetem, a térdem csaknem megrogyott. Lehunytam a szemem. Nem akartam reménykedni, csak azért, hogy ismét elveszítsem. Ariella azonban megfogta ernyedtt kezem, és a saját mellkasához szorította, hogy érezhessem a szívverését. – Hát ez?

A kételyeim összeomlottak.

– Élsz – nyögtem ki, ő pedig rám mosolygott. Szomorú, fájdalmas mosolyában ott volt a sok-sok évnyi gyász és kétségbeesés, amelyet olyan jól ismertem. Az ő gyásza is olyan heves, mindent elnyelő volt, mint az enyém. – Élsz – ismételtam, és magamhoz húztam.

Átfogta a derekamat, még közelebb vont magához. A nevemet lehelte. Szorosan öleltem, még mindig tartottam tőle, hogy köddé válik a karomban, de éreztem a szívverését a sajátom mellett, éreztem az arcomat érő lélegzetét, és éreztem, hogy az évszázados gyász szétolvad bennem, mint a zúzvara a napsütésben.

Alig mertem hinni, fogalmam sem volt, hogy lehetséges, de Ariella életben volt.

Élt. A rémálomnak végre vége.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire szétváltunk, de a döbbenetem nem csillapodott. Amikor pedig rám nézett csillagpöttyös szemével, újra feltámadtak a kételyeim.

– Hogyan? – kérdeztem. Még nem akartam elereszteni. Érezni akartam, hogy igazi, szilárd, élő, szorosan hozzám simul. Szükségem volt rá. – Láttalak meghalni.

Ariella bólintott.

– Valóban, nem volt éppen kellemes élmény – felelte, és döbönt arcomat látva elmosolyodott. – Nagyon sok mindent kell elmagyaráznom – folytatta, és az arcán árnyék suhant át. – Nagyon sok mindent kell elmesélnem, Ash. De nem itt. – Kisiklott a karomból, hátrálépett. – Van egy hely, nem messze innen. Menj, szólj Robin pajtásnak, akkor mindkettőtöknek elmondhatom.

Valami fojtott hang szakította félbe. Megfordultam: Puck állt ott, néhány lépésre, és leesett állal bámult Ariellára. Zöld szeme nagyobbra kerekedett, mint valaha.

– Nekem... látomásaim vannak – bökte ki, és rám nézett. A tekintetében egy pillanatra felvillant a remény. – Ash? Mondd, hogy te is látod!

Ariella hihetetlen módon rámosolygott.

– Üdv, Puck! Jó újra látni téged. És nem... ez nem látomás. Igazán én vagyok. – Amikor látta, hogy Puck levegőt vesz, gyorsan belé fojtotta a szót. – Tudom, hogy rengeteg kérdésed van, de ne itt tegyétek fel! Gyertek velem, akkor megpróbálok mindent elmagyarázni!

TOMPA AGGYAL VETTEM MAGAMHOZ a kardomat a bokorból, ahová dühösen behajítottam, aztán követtük Ariellát a ködön és a túskebozóton át. Halvány alakja úgy lebegett át a párán, mint egy szellem, és akárhányszor köré csavarodtak a köd csápjai, összeszorult a szívem félelmemben, mert biztosra vettem, hogy

mire eloszlanak, Ariella eltűnik. Puck némán gyalogolt mögöttem; tudtam, ő is éppen olyan kába, mint én, igyekszik elrendezni magában, amit az imént láttunk és hallottunk. Én még mindig nem tértem magamhoz a sokkból, a fejemben tébolyítón keringtek a kérdések, és Puckkal akartam volna a legkevésbé beszélgetni.

Követtük Ariellát, át egy vaskos sövényen. A köd itt feloszlott; a túskebokrok egy havas tisztást vettek körül védelmezően.

Kicsi volt, de megtöltötte a búbáj; lágyan szitáló hó látszatát keltette, a faágakra jégcsapokat varázsolt, a levegőt lehűtötte – ám nem mindenhová ért el. A völgy közepén tiszta vízű tó csillámlott, mellette egy magányos bodzabokor állt. Az ágait lehúzta a rengeteg lila bogyó. A túskebokrok közé polcokat állítottak, amelyeket megtöltöttek az üvegek, szárított növények és egyszerű csontszerszámok; egy jéggel borított, fonott nád esővédő alatt keskeny ágy állt.

Ariella odalépett az egyik polchoz, és lesöpört némi nem létező port két üveg közül, hogy összeszedje a gondolatait. Csodálkozva néztem körül a tisztáson.

– Itt... itt élsz? – kérdeztem. – Mindvégig itt voltál?

– Igen. – Ariella mély lélegzetet vett, megfordult, és hátrasimította a haját. Mindig ezt csinálta, ha ideges volt. – Üljetek le, ha akartok! – intett egy vén tuskó felé, ami a használattól simává és fényessé kopott, de nem bírtam rávenni magam, hogy leüljek. A jelek szerint Puck sem.

– Szóval... mióta élsz itt, Ari? – kérdezte. A régi becenév azonnal újra felbosszantott. Pucknak nem volt joga úgy beszélni vele, mintha mi sem történt volna, mintha minden rendbe jött volna. – Az óta a nap óta? Egyedül?

Ariella fáradt mosollyal az arcán bólintott.

– Nem a Tél palotája, az igaz, de azért boldogulok.

A bosszúságom valódi dühvé lobbant. Megpróbáltam elnyomni, de csak egyre hevesebben lángolt, mintha a létezésem legsötétebb évei akarnának újra rám törni. Végig itt volt, és eszébe sem jutott, hogy megkeressen, hogy tudtunkra adja, hogy életben van. Annyi évnyi harc és gyilkolás... semmiért.

– Miért nem mondtad? – tudakoltam. Összerezzen, mintha már készült volna erre a kérdésre.

– Ash, hidd el, hogy akartam...

– De nem tetted meg! – Nem bírtam tovább mozdulatlanul állni, úgyhogy odaléptem a bodzabokorhoz. Amikor megfordultam, és egy intéssel végigmutattam a tisztáson, láttam, hogy engem néz. – Évekig éltél itt, Ari, és nem jöttél el, nem kísérelted meg, hogy megkeress! Hagytad, hogy halottnak higgyelek! *Miért?* – Szinte már kiabáltam, az önuralmam elhagyott, de nem bírtam tenni ellene. – Üzenhettél volna, hadd tudjam meg, hogy jól vagy! Olyan sokáig hittelek halottnak! Tudtad, mit élek át? Tudtad, mit élünk át mindketten?

Puck meglepetten pislogott, hogy őt is megemlítettem, de nem foglalkoztam vele. Továbbra is Ariellát néztem, aki szomorúan viszonzta a pillantásomat, és nem tiltakozott.

Leeresztettem a karom – a dühöm olyan hirtelen párologott el, ahogy jött.

– Miért nem szóltál? – suttoztam.

– Mert ha visszatérek hozzád, sosem találkozol Meghan Chase-szel.

A név hallatán megdermedtem.

Ariella sóhajtott; egyszerre száz évvel öregebbnek tűnt. Újra hátrasimította a haját.

– Ez egyáltalán nem jó magyarázat – mondta, inkább magának, mint nekünk. – Hadd kezdjem előlről, attól a naptól, amikor... meghaltam.

– MINDIG IS EGY KISSÉ LÁTÓ VOLTAM – kezdte. Már nem engem nézett, hanem a tavat a tisztás közepén, mintha onnan olvashatná ki a jövőndőt. – Már a... baleset előtt is volt, hogy néha meg tudtam jósolni dolgokat. Apróságokat, sosem fontos eseményeket. Sosem annyit, hogy az udvari pártok számára fenyegetést vagy vetélytársat jelentsek. Az apám megpróbálta kihasználni a tehetségemet, hogy általam emelkedjen feljebb a hatalomban, de hamar feladta, amikor rájött, hogy a látomásaim jelentéktelenek. Aznap, a völgyben – folytatta egyre halkabban –, amikor a wyvern megmart, valami történt. Éreztem, hogy meghalok, az esszenciám elolvad, Sohaföld részévé válik.

Sötétség vett körül... aztán álmod láttam. Víziót. A vastündérekről és a káoszról, amit elszabadítanak majd. Azután... nem tudom. Ébren találtam magam, egyedül, a halálom helyszínén. És tudtam, mi fog történni. A vastündérek jönnek, és elpusztítanak minket... csak őt nem. Egyetlen lányt nem. Oberon félvér leányát, Meghan Chase-t. Amikor eljön az idő, és a Vaskirály gépezete mozgásba lendül, ő lesz a megmentőnk... ha túléli az addig elé kerülő akadályokat.

Elhallgatott, ismét hátrasimította a haját; a tekintete olyan távolba merült, ahová nem követhettem.

– Sok látomásom volt Meghan Chase-ről – folytatta révetegen.

– Minden nehézségét olyan tisztán követtem, mintha velem történné. A jövő állandóan változik, nincs egyetlen tiszta ösvény kijelölve a végéig. Néhány látomás rettenetes volt. Sokszor alkalommal láttam a halálát. És valahányszor meghalt, a vastündérek legyűrték Sohaföldet. A Vaskirály diadalmaskodott, sötétség borította el a világunkat, és minden, amit ismerünk, elpusztult.

– De nem halt meg – vágott közbe Puck. – Győzött. Egy seregnyi vastündérrel ostromolta meg a hamis király erődjét, berúgta az ajtót, fává változtatta a vén vasszivart, és átvette a

helyét, mint királynő. Őmiatta van, hogy a vastündérek nem mérgezik többé Sohaföldet, amíg a határaikon belül maradnak. Ez határozottan nem az Armageddon, amit megjósoltál, Ari.

– Úgy van, Robin pajtás – biccentett Ariella. – Azokat a jövőket is láttam. Azonban sosem volt egyedül. Te és Ash mindig mellette álltatok. Vigyáztatok rá, hozzásegítettétek a sikerhez. Végül legyőzte a végső gonoszt, és bevégezte a sors által rárótt feladatot, de ti tettétek ezt lehetővé a számára. Nélkületek elpusztult volna.

Felsőhajtott, és megérintette a bodza ágait; a tekintete ismét távolivá vált.

– Persze nekem is megvolt a szerepem a játékban – mondta tétován, mintha a dolgok, amiket megtett, valamiért undorítanak. – Én voltam a bábos, én rángattam a zsinórokat, hogy minden báb a helyén legyen, mire Meghan megérkezik. Figyeltem a jeleket, amelyek az érkezésére utaltak. Én indítottam el a suttogó pletykákat, hogy Leamansidhe az udvarok ellen áskálódik, ezáltal én voltam az oka, hogy száműzték. Én javasoltam, hogy állítsanak a lány mellé egy testőrt, aki a halandók világában vigyáz rá. És én rendeztem el, hogy egy bizonyos macska nyitva tartsa a szemét a Nyárkirály félvér lánya miatt, arra az esetre, ha *beesne* hozzá.

Döbbenetemben nem kaptam levegőt. Én végig Puck miatt dühögtem, de a szenvedésem valódi oka az volt, hogy felkészítsenek valami sokkal nagyobb szabású dologra. És Ariella még csak nem is árulhatta el.

Elhallgatott, lehunyta a szemét és összeszorította az ajkát.

– Tudtam, hogy bele fogsz szeretni, Ash – suttogta. – A látomások megmutatták, évekkel az előtt, hogy egyáltalán megpillantottad volna. Szerettem volna elmenni hozzád, és a tudtadra adni, hogy élek. Tudtam, min mész keresztül. Az esküdről is hallottam, hogy megölöd Puckot. Olyan nagyon el

akartam mondani. – Megremegett a hangja, és az én szívem elfacsarodott. – De nem tehettem. Hagynom kellett, hogy találkozzatok és beleszeress, végül pedig a lovagja legyél. Mert szüksége volt rád. És mert mindannyiunknak az kellett, hogy sikerrel járjon. Hiszek benne, hogy maga Sohaföld keltett engem új életre, hogy biztosítsam Meghan Chase győzelmét. Nem engedhettem, hogy az érzelmeim akadályozzanak. Muszáj volt... muszáj volt elengednem téged. – Mély lélegzetet vett, majd határozott hangon hozzátette: – Úgy döntöttem, hogy elengedlek.

Felém fordult; türkiz szemében szikráztak a csillagok.

– Tudtam, hogy idejössz majd – jelentette ki. – Előbb vagy utóbb, de mindenképpen. Tudom, mi a küldetésed, Ash. Tudom, miért vagy itt. Emberré, halandóvá akarsz válni, hogy visszamehess hozzá. A dolgok azonban most már nem egyszerűen feketék vagy fehérek, igaz? Ezért most felteszek neked egy kérdést. Tudom, mit kell tenned, hogy halandóvá válj, de az út nehéz lesz, és talán nem mind éljük túl. A kérdés: még mindig ember akarsz lenni? Még mindig Meghan Chase-szel akarsz lenni?

Mély lélegzetet vettem, hogy lecsillapítsam kavargó gondolataimat. Képtelen voltam válaszolni így, hogy az évtizedek óta halottnak hitt szerelmem alig öt lépésre állt tőlem. Szó nélkül megfordultam, és visszatértem a ködlepelbe vont völgybe, a saját gondolataim csöndjébe. Éreztem magamon Ariella pillantását, amikor távoztam, de nem követett.

Egyedül álltam azon a helyen, ahol meghalt, a wyvern hatalmas, ívbe hajló csontvázánál, és megpróbáltam feldolgozni a helyzetet. Életben van. Mindvégig életben volt, és tudta, hogy én is élek. Figyelt, azonban nem léphetett kapcsolatba velem. Olyan sokáig volt magányos... rettenetes lehetett a számára. Fordított helyzetben, ha nekem kellett volna figyelni, tudva,

hogy Ariella bele fog szeretni valaki másba, beleőrültem volna. Átfutott a fejemen, hogy vajon végig erre a napra várt-e, amikor majd visszatérek erre a tisztásra, abban a reményben, hogy végül újra együtt lehetünk.

Most azonban már valaki más állt köztünk. Valaki, aki rám várt, aki tudta a valódi nevemet és birtokolta a hűségemet. Valaki, akinek ígéretet tettem.

Éreztem a hátam mögött Puck jelenlétét, de nem fordultam meg.

– Ez egy téboly, nem? – mormolta, és mellém lépett. – Ki gondolta volna, hogy mindvégig itt volt? Ha tudtam volna... – Sóhajtott, majd karba tette a kezét. – A dolgok biztosan máshogy alakultak volna, Igaz?

– Honnan tudtad? – kérdeztem, de még mindig nem néztem rá. Éreztem az értetlenségét. – Honnan tudtad, hogy nem foglak megölni?

– Nem tudtam – felelte erőltetett vidámsággal. – Csak nagyon-nagyon reméltem. Az ugyanis, azt hiszem, nagy szívás lett volna.

Közelebb lépett, ő is a halott wyvernt nézte. Amikor újra megszólalt, alig hallottam a hangját. – Akkor... gondolod, hogy ennek az egésznek kettőnk között... végre vége?

– Ariella életben van – mormoltam, nem nézve rá. – Azt hiszem, ez semmissé teszi az esküt. Nem kell többé megbosszulnom a halálát. Ha nem tévedek... akkor úgy van. – Elhallgattam, várva, hogy igaznak érzem-e a szót, képes leszek-e kimondani, amit évtizedek óta ki akartam. Ha hamisnak bizonyul, nem leszek képes kiejteni. – Vége.

Vége.

Puck felsóhajtott, hátrahajtotta a fejét, és két kézzel a hajába túrt. Az arcára megkönnyebbült vigyor ült ki. Felé sandítottam.

– Ez nem jelenti azt, hogy ki is békültünk – figyelmeztettem főleg megszokásból. – Csak mert nem kényszerít már egy eskü, hogy megöljelek, még nem biztos, hogy tényleg nem foglak.

Ez azonban üres fenyegetés volt, és ezt mindketten tudtuk is. A megkönnyebbülés, hogy valóban nem leszek *kénytelen* megölni Puckot, hogy felszabadultam egy eskü alól, amit valójában sosem akartam megtenni, túlságosan mély volt. Nem hagyok cserben senkit azzal, ha életben hagyom. A bennem élő téldémon egyelőre lenyugodott.

Mindazonáltal az is igaz volt, hogy még nem békültünk ki. Túl sok küzdelem, túl sok harag, gyűlölet, rossz emlék állt közöttünk. Az évek alatt mindketten mondtunk és tettünk dolgokat, amelyeket megbántunk, és a régi sebek túl mélyre nyúltak.

– Puck – szólaltam meg még mindig előrenézve. – Ez nem változtat a dolgokon kettőnk között. Ne éld bele magad, hogy nem foglak szíven szúrni! Továbbra is ellenségek vagyunk. Többé semmi sem lehet ugyanolyan, mint eddig.

– Ha te mondd, herceg – vigyorgott, aztán, meglepő módon, teljesen komolyra fordította a szót. – Most viszont fontosabb dolgokkal is foglalkozhatnánk. – Homlokráncolva visszanézett Ariella völgye felé. – Meghan és Ariella... ezt a döntést *soha* nem szeretném meghozni. Mit fogsz tenni?

Meghan és Ariella. Mindkettő életben van, mindkettő rám vár. Az egész helyzet valótlannak tűnt. Meghan immár Vaskirálynő volt, elérhetetlen messzeségben, Ariella viszont változatlanul önmagaként várt rám, alig néhány lépésnyire tőlem. A lehetőségek egymást kergették a gondolataim között, és egy pillanatra elképzeltem, milyen lenne, ha itt maradnék Ariellával – örökre.

A fájdalom azonnal válaszolt. Nem olyan volt, mint egy késdöfés, éles, hirtelen és elviselhetetlen – inkább mintha a

legbensőbb énemből vált volna le egy kicsiny darab, hogy eltűnjön a semmiben. Összereztem, hang nélkül levegő után kaptam, és azonnal elvettem a gondolatot. Az esküm, a Meghannek tett ígéretem a lényembe szövődött, és ha megtöröm, én is megtörök, porrá omlok.

– Az ígéretem még mindig él – feleltem halkán. A halvány fájdalom, ahogy jött, úgy tűnt el. – Nem számít, mit akarok, most már nem adhatom fel. Tovább kell lépnem.

– És az ígéretekét félretéve? – Puck hangja megkeményedett, megrovó lett. – Ash, ha nem kötne ígéret vagy eskü, továbbmennél? Hogyan döntenék, ha szabad lennél?

– Én... – Tétováztam, gondolatban végigfutottam az utakon, amelyek idehoztak. A lehetetlen döntéseken, a két életen, amelyek mindent jelentettek a számomra. – Nem tudom. Erre most nem tudok választ adni.

– Hát, herceg, a legjobb lesz, ha gyorsan rájössz – felelte Puck határozottan, és összehúzta a szemét. – Mindkettejük életét elég rendesen elcsesztük. Legalább az egyikét helyrehozhatod. De tudod, nem mindkettőét. Hamarosan döntened kell.

– Tudom – sóhajtottam, és hátranéztem, mert éreztem, hogy Ariella most is figyel. – Tudom.

AMIKOR VISSZATÉRTÜNK, Ariella a bodzafa alatt várt ránk, és az üres ágakkal beszélgetett. Legalábbis addig üresek voltak... amíg egy aranyszín szempár meg nem jelent a levelek között, lustán pislogva felénk. Kacor ásítva ült fel, a lába köré kerítette a farkát, és komoly pillantással méregetett.

– Szóval döntöttél, igaz? – dorombolta, és közben kimeresztett karmaival kapaszkodott az ágba. – Jó. Ez a rengeteg tipródás már kezdett unalmassá válni. Miért tart

olyan sokáig az embereknek és a tündéreknek is, hogy utat válasszanak?

Puck döbbenten nézett rá.

– Hadd találgassak! Te mindvégig tudtad, hogy Ariella itt van?

– Ti aztán szeretitek ismételtetni a nyilvánvaló dolgokat. Ariella kifürkészhetetlen arckifejezéssel nézett engem.

– Ash a Téli Udvarból, hogy szól a döntésed?

Közelebb léptem, hogy jól láthassam az arcát; akkor ébredtem rá, hogy az évek alatt semmit sem változott. Szépséges volt, bájos és tökéletes, habár a szemében korábban sosem látott árnyak ültek.

– Azt mondtad, tudod a módját, hogy halandóvá váljak – feleltem halkán, és vártam, hogyan reagál. A szeme megrebbent, de az arckifejezése ugyanolyan maradt. – Ígéretet tettem – folytattam. – Megesküdtem Meghannek, hogy megtalálom a visszatérés módját. Még ha akarnám, sem törhetném meg ezt. Tudnom kell, hogyan váljak halandóvá.

– Akkor döntötték – Ariella egy hosszú pillanatra lehunyta a szemét, és amikor újra megszólalt, a hangja halk volt és távoli. Égnek állt tőle a hátamon a szőr. – Van egy hely – suttogta -, ami Sofaföld legvégén terül el, a Tündérföldet körülvevő Tövisbokrokon túl, a világunk szélén túl... ez a Próbátétel Mezeje, az idők kezdete óta. Itt az Őrző várja mindazokat, akik menekülnének a tündérlétből, akik az álombéli létezést az emberek birodalmára cserélnék. Ehhez azonban ki kell állniuk a vesszőfutást. Még senki, aki elfogadta a kihívást, nem tért vissza ép ésszel, ha visszatért egyáltalán. A legenda szerint azonban annak, aki kibírja, az Őrző átadja a halandóvá válás titkát. A vesszőfutás a kihívás, a díj pedig... a lelked.

– A lelkem?

Ariella ünnepélyesen nézett rám.

– Igen. A lélek az emberség lényege. Ez az, ami belőlünk hiányzik, hogy halandóvá legyünk, és ezért nem tudjuk igazán megérteni az embereket. Az álmaik, a félelmeik, a képzeletük szülöttei vagyunk. A szívüké és az elméjüké. Lélek nélkül halhatatlanok, ám üresek is. Amíg emlékeznek ránk, létezőnk. Ha elfelejtenek, megsemmisülünk. És amikor elér a vég, egyszerűen elfakulunk, mint aki nem is létezett sosem. Emberré válni annyit tesz, lelket kapni. Ilyen egyszerű.

Puckra néztem, és láttam, hogy bólint, mintha a számára mindez értelemmel bírna.

– Hát, jó – fordultam vissza Ariellához. – Akkor el kell jutnom a Próbatétel Mezejére. Hol van?

Szomorúan elmosolyodott.

– Az nem olyan hely, ahová csak úgy elsétálhatsz, Ash. Senki, aki odajutott, nem élte még túl. Mindazonáltal... – A tekintete elfátyolosodott, távolivá lett, mint a csillagok. – A látomásaimban már jártam arra. Meg tudom mutatni neked az utat.

– Valóban? – Hosszasan, fürkésztem néztem rá. – És mit kérsz érte cserébe? Mire tegyek neked esküt? – Közelebb léptem, lehalkítottam a hangomat, hogy csak ő hallja. – Nem hozhatom vissza a múltat, Ariella. Nem ígérhetem, hogy minden újra a régi lesz. Most már... van valaki más. – Egy másik arc merült fel az emlékeim között: világos haj, kék szempár. Mosolygott. – Ez a küldetés, hogy szert tegyek egy lélekre... érte van.

– Tudom – felelte Ariella. – láttalak benneteket együtt, Ash. Tudom, mit érzel iránta. A te szerelmed mindig annyira... teljes volt. – Megremegett a hangja, mély lélegzetet vett, aztán a szemembe nézett. – Csak annyit kérek, hogy engedd, hadd segítsek. Mindössze ennyit akarok. – Látva, hogy még mindig tétovázok, az ajkába harapott, a szemébe könnyek szöktek. –

Évek óta nem láttalak, Ash. Olyan régóta vártam erre a napra. Kérlek, ne menj el, ne hagyj itt újra!

Belém hiúsított a bűntudat. Lehunytam a szemem.

– Hát jó – sóhajtottam. – Azt hiszem, ezzel valóban tartozom neked. De ez nem változtat semmin. Ari, meg kell tartanom a Meghannek tett ígéreteimet. Nem állok meg, amíg meg nem szerzem a lelkemet.

Szinte szórakozottan bólintott.

– A világ végéig hosszú az út. – Elfordult, odalépett a polcokhoz; a következő szavait alig hallottam. – Bármi megtörténhet.

HETEDIK FEJEZET

Álmok Folyója

AHOGY ARIELLA, PUCK ÉS KACOR TÁRSASÁGÁBAN elhagytuk a völgyet, különös emlék uralkodott el rajtam – egy másik utazásról, amely már-már zavaróan hasonlított ehhez. Azt hiszem, az emberek déjá vu-nak nevezik, és valóban furcsa volt majdnem teljesen ugyanúgy útra kelni, mint korábban. Én, Kacor, Robin pajtás... és egy lány. Nemrég még azt gondoltam, Meghan Chase Ariellára emlékeztet, de most, amikor a régi szerelmem mellett suhant a ködön át, kifelé a völgyből, már azt láttam, mennyire hasonlít Ariella Meghanre... és mennyire különbözik tőle.

Félretoltam ezeket a gondolatokat, és a feladatra koncentráltam. Nem hagyhattam, hogy bármi eltérítsen a célomtól. Nem kezdhettem el összehasonlítani a két lányt,

múltbéli szerelmemet, és azt, akiért bármit megtettem volna, mert megbolondulok.

A Farkas a völgy bejáratánál csatlakozott hozzánk: némán öltött alakot a sötétségből. Kíváncsian megszimatolta Ariellát, fintorgott, de Ariella nyugodtan nézett rá, mintha már várta volna. Be sem mutatkoztak egymásnak, mégis úgy tűnt, feltétel nélkül elfogadják a másikat.

A völgyet elhagyva átvágtunk egy barátságtalan, szúrós, tövises erdőn – a tüskékre vagy közéjük itt-ott csontdarabok, szörpamacsok, vagy tollcsomók akadtak. Nemcsak a fákat borították tövisek, de a virágok, a páfrányok, sőt még a sziklák is szúrtak, úgyhogy nagyon kellett ügyelni, hová tesszük a lábunkat. Néhány fa rossz néven vette a jelenlétünket, vagy egyszerűen csak vérszomjas természettel bírt; időnként felénk csaptak nedvesen csillogó, tüskés ágakkal. Némi bosszúsággal láttam, hogy a Farkast békén hagyták, sőt, még ki is tértek előre – nekem bezzeg odacsaptak. Jó néhány ilyen ütés elől elhajoltam, mire meguntam, és kihúztam a kardomat. A következő tövises ágat, ami az arcomba akart csapni, levágtam, és a fák ezután végre felhagytak a támadással. Nagyrészt.

– Mesélj Meghanról! – szólalt meg Ariella váratlanul. Meglepődtem. Eddig hallgatott, szó nélkül vezetett minket, amíg a tövisen ágak annyira össze nem sűrűsödtek, hogy előre kellett engednie engem a karddal. A hátára szíjazva hozta fényes fehér íját, amivel mindig is halálpontosan célzott, de más pengéje nem volt, csak egy tör.

A kérdés kizökkentett. Zavartan, óvakodva pillantottam rá.

– Azt hittem, már tudod, milyen.

– Tudok a létezéséről, igen – válaszolta, és átbújt egy vékony, tű szerű tüskével borított inda alatt. – A látomásaimban azonban csalt pillanatokra tűnt fel.

Puck kárörvendőn felkiáltott mögöttünk, amikor kikerült egy csapást, majd odébb táncolt: a fák susogva kapkodtak utána. Nyilvánvalóan élvezte a helyzetet, és ezzel alighanem csak még jobban felbosszantotta az erdőt, de legalább nem ránk figyelt. Kacor rég eltűnt a tüskés aljnövényzetben, miután közölte, hogy a túloldalon találkozunk, a Farkas pedig előttünk ballagott. Kettesben voltunk Ariellával.

Kényelmetlenül érintett a faggatózása. Elfordultam, és átvágtam egy gyanús ágat, mielőtt lecsaphatott volna rám.

– Sok mindenben hasonlít rád – ismertem be, miközben a fa dühében összezsapkodta a maradék ágait. – Csendes, naiv, néha kicsit meggondolatlan. Makacs, akár a... – Elhallgattam, mert a tarkómon éreztem Ariella tekintetét. – Miért kérdezed?

– Csak kíváncsi voltam, felelsz-e egyáltalán – nevetett halkan.
– Emlékszel, milyen nehezen tudtalak azelőtt válaszra bírni? Mintha a fogadat húztam volna.

Felmordultam, és továbbmentem az utat tisztogatva, ő pedig a nyomomban maradt.

– Nos, ne hagyd itt abba, Ash! Meséld még erről az emberről!

– Ari... – Elhallgattam, mert elborítottak a szép és fájdalmas emlékek. Meghannel táncolni. Harcolni tanítani. A kényszer, hogy elmenjek, amikor a hatalmas vastölgy alatt haldokolt... Egy gyökér kiakarta használni eltévedésemet, hogy elgáncsoljon, de átléptem, és oldalra húztam Ariellát is.
– Most nem tudok erről beszélni – feleltem. Ariella együttérző tekintete túl mélyre hatolt. – Kérdezd meg egy másik alkalommal!

AMIKOR KIÉRTÜNK A TÖVISEK ERDEJÉBŐL, hirtelen ránk borult a sötétség, mintha átléptünk volna valami láthatatlan határvonalat az éjszakába. Az egyik pillanatban még a Vaderdő állandó szürke alkonya vett körül, a következőben csak a

csillagok ragyogtak a vaksötétben. Az erdő csendjén pedig valami új hang szűrődött át, eleinte halkan, aztán egyre hangosabban. Szüntelen mormolás, később tompa moraj – végül, amikor kibukkantunk a fák közül, egy széles, fekete folyó partján találtuk magunkat.

– Nahát! – suttogta Puck mellettem. – Az Álmod Folyója. Még csak néhányszor láttam, de mindannyiszor lenyűgözött.

Bár nem szólaltam meg, egyetértettem vele. A vízfelszín fekete volt, mint maga az éjszaka, visszatükrözte a számtalan csillagot, és messzire nyúlt, amíg már nem lehetett megállapítani, hol ér véget a víz, és hol kezdődik az ég. Holdak, üstökösök, csillagképek hullámozottak a felszínén, a ködös, sötét vízben más, furcsább dolgok lebegtek. Virágszirmok, könyvlapok, pillészárnyak, ezüst medálok – egy kardmarkolat különös szögben állt ki a vízből, az ezüst pengére szalagok és pókhálók csavarodtak. Egy hervadt liliumokkal takart koporsó bukkant fel, hogy aztán elmerüljön ismét. Az emberi képzelet hordaléka úszott el az álmod és lidércnyomások sötét vizén, amely felett, a valótlanság érzését csak növelve, szentjánosbogarak és lidércek seregei kavargottak. Ez volt a Vaderdő utolsó ismert határa. Ezen túl a mély vadvidék kezdődött, Sohaföld hatalmas, feltérképezetlen területe, ahol a legendák és az ősi mítoszok aludtak vagy vándoroltak, és ahol a legsötétebb, legősiabb lények rejtőztek titokban.

A Farkas átnézett a túlsó partra. Nyugodt volt, szinte unott. Az az érzésem támadt, hogy már sokszor látta az Álmod Folyóját. Vajon meddig jutott el a folyó mentén, ha otthonra talált a mély vadvidéken:

– Most merre, Ari? – néztem rá a lányra.

A folyó fényei megcsillantak a szemében; lidércek rajzottak körülötte, befúrták magukat a hajába. Ahogy ott állt a parton,

mint egy fénylő látomás, maga is csupán ködnek tűnt. Felemelte finom csontozatú, sápadt kezét, és lefelé intett.

– A folyót követjük. Elvisz oda, ahová mennünk kell.

– A mély vadvidékre.

– Igen.

– Milyen messze? – Az Álmodó Folyója elméletileg a végtelenbe tartott; még senki sem jutott el a torkolatáig, vagy legalábbis nem élte túl, hogy elbeszélhesse.

Ariella pillantása távoli volt, mint a fenti csillagok.

– Amíg el nem érjük a világ végét.

Rábólintottam. Akármit kell megtenni, készen álltam rá, még a lehetetlenre is.

– Akkor induljunk!

A folyó szélén egy félig a sárba süppedt hordón ismerős, szürke macska ült, és lustán oda-odacsapott mancsával a fölötte keringő szentjánosbogarakra. Ahogy közelebb értünk hozzá, egy szigetnyi uszadék fából levált egy széles tutaj – alga borította, vízínövényeket húzott maga után és felénk lebegett.

Senki nem ült rajta. A deszkái erősek és stabilak voltak, az alját képező rönkök vaskosak, az egész elég nagy, hogy még a nehéz Farkas is kényelmesen le tudjon telepedni rá, a tatjánál pedig egy hosszú pózna lógott a vízbe.

– Ó, hát nézzetek oda! – vigyorgott Puck, és összedörzsölte a tenyerét. – Úgy látszik, a folyó tudta, hogy jövünk. Majd én kormányzok.

Előresietett volna, de kinyújtottam elé a karom.

– Szó se lehet róla.

– Ehh! Sosem hagyod, hogy én is csináljak valamit!

A Farkas a tutajt méregetve, undorodva felhúzta az ajkát, mintha a jármű rátámadhatna.

– Ezen akartok eljutni a világ végére? Tudjátok ti, *mik* élnek az Álmod Folyójában? És még el sem értük a rémálmod szakaszát.

– Ó, a Csúnya Gonosz Farkaska megijedt pár undok haltól? A Farkas komoran nézett Puckra.

– Robin pajtás, nem beszélnél így, ha láttál volna már néhány halat a mély vadvidékről. De ami még fontosabb: hogyan akarsz eljutni a világ végére, ha most leharapom a fejed?

– Semmi baj – lépett közbe Ariella, mielőtt felelhettünk volna.
– Láttam magunkat... amint végig követjük a folyót. Ez az utunk.

A Farkas felhorkant.

– Ostobaság! – morogta, de könnyedén átugrott a tutajra, ami megingott a súlya alatt, a víz felcsapott a deszkákra, de fenn maradt. – Nos? – nézett vissza ránk. – Akkor nekivágunk ennek az ostobaságnak vagy nem?

Felsegítettem Ariellát, aztán magam is átléptem a tutajra, és megragadtam a kormányrudat. Puck is átmászott, bár feszültnek tűnt. Kacor felé biccentettem, aki még mindig a hordón ült.

– Cáit sith, jössz vagy sem?

A macska kételkedően végigmérte a tutajt; remegett a bajusza.

– Gondolom, ha látni szeretném a világ végét, kénytelen leszek... – Felállt, megfeszítette az izmait, hogy ugorjon, de tétovázott. Hunyorított. – Azt mindenesetre előre szeretném leszögezni, hogy ha a vízben kötök ki, mert valami idióta nekiáll ringatni a tutajt... – itt hátracsapott fülekkel Puckra nézett, aki ártatlanra kerekített szemmel viszonzta a pillantását –, jó pár boszorkányt ismerek, aki boldogan váгна válogatott átkokat a nevezett idióta fejéhez.

– Hű, ha annyi szívességgel tartoznának nekem, ahányszor már hallottam ezt...

Kacor nem értékelte a humorát. Még egy utolsó fenyegető pillantást vetett Puckra, aztán átugrott a tutajra, kecsesen végigsétált a szélén, és elhelyezkedett az első részen, mint valami díszes orrfaragvány. A pózna segítségével eltaszítottam magunkat a parttól, és a járművünk simán siklani kezdett az Álomok Folyóján, a világ vége felé.

EGY IDEIG SIMA IS MARADT A VÍZ. Leszámítva a néha hozzánk ütődő álmohordalékot, jóformán hullámot sem vertünk magunk mögött. Egyre több különös tárgy lebegett el mellettünk: szerelmeslevelek, karórák, plüssállatok és leeresztett lufik. Puck egyszer odakapott, kihalászta a *Szentivánéji álom* egy szétázott példányát, és széles vigyorral az arcán, hajította vissza.

Nem tudom, meddig csorogtunk így lefelé. Az éjjeli ég sem felettünk, sem alattunk nem világosodott ki. A Farkas lehevert, hatalmas mancsaira fektette a fejét, és elbóbiskolt. Puck és Ariella csendben beszélgetett a tutaj közepén, hogy bepótolják a külön töltött éveket. Könnyedén társalogtak, vidáman és kényelmesen; néha felhangzott Ariella nevetése, valami, amit nagyon-nagyon régen nem hallottam már. Mosolyogtam, de nem kapcsolódtam be az emlékek felidézésébe. A dolgok Puck és köztem még mindig ingatagok voltak; a völgy emléke, ahol mindkettőnk idegei pattanásig feszültek előző este, nem múlt el, és bár egy időre magunk mögött hagytuk, mégsem bíztam magamban egészen. Amellett el is foglaltak a saját gondolataim. Ariella előző kérdései az emlékezetembe idézték a lányt, akiért ezt az egészet csináltam. Azon gondolkodtam, hol lehet most, mit csinálhat éppen. Vajon ő is gondol rám?

– Herceg – hallottam meg váratlanul Kacor hangját a lábam mellől. Lenéztem a mellettem álló macskára. – Javaslom, hogy kössünk ki egy kicsit – folytatta, közben a farkával egyensúlyozott az ingatag tutajon. – Kezd elegendő lenni az

egy helyben ülésből, és nem én vagyok az egyetlen – biccentett a deszkákon kuporgó Ariella és Puck felé. Ariella Puck vállára dőlve szundikált. Halvány szikrányi düh ébredt bennem ezt látva, de Puck elkapta a pillantásomat, és szomorkásan megbillentette a fejét. Elnyomtam magamban az érzést. Nevetséges volt a féltékenység, ahogy bármilyen más érzés is. Az életemnek az a része lezárult. Talán megbánom még, talán azt fogom kívánni, bárcsak máshogy alakult volna, de akkor sem hozhatom vissza. Ezzel már régóta tisztában voltam.

A part felé irányítottam a tutajt, ahol a vénséges, mohos fák alatt megláttam egy homokos partszakaszt. Amikor Puckkal kihúztuk a vízből, Ariella is felébredt, és zavartan pislogott.

– Hol...

– Nyugi, Ari. Csak megálltunk egy kicsit. – Puck eleresztette a tutajt, és kinyújtózott, hosszú karját a feje fölé emelve. – Tudod, ezeket az utakat mindig tutajon vagy kicsi csónakban kell megtenni. Miért nem utazhatunk a világ végére jachton?

A Farkas is partra ugrott és kinyújtózott, majd ásított, és kivillantotta a fogait, végül kirázta a vizet a bundájából, körülnézett az óriás fák alatt, és lihegve elvigyorodott.

– Elmentem vadászni – jelentette ki. – Nem fog sokáig tartani. – Visszanézett ránk, a pofája ránkba szaladt. – Kis herceg, nem javaslom, hogy te is betérj az erdőbe. Ez már a mély vadvidék, és utálnám, ha arra jönnék vissza, hogy valami felzabált benneteket. Na, jó, a macskát kivéve. Őt bármi bármikor felzabálhatja. – Azzal hátat fordított és elfutott, eltűnt az árnyékok között.

Néhány másodperccel később rájöttünk, hogy Kacor is eltűnt. Alighanem azonnal besurrant a sűrűbe, amint a tutaj partot ért, mindenféle magyarázat vagy ígéret nélkül, hogy mikor jön vissza. Hármasban maradtunk a parton.

– Tudjátok, egyszerűen itt hagyhatnánk őket – javasolta Puck, de a vigyora jelezte, hogy nem mondta teljesen komolyan. – Most mi az? Ari, ne nézz így rám! A farkasember tökéletesen otthon érzi magát, a szőrlabdától meg akkor se tudnánk megszabadulni, ha akarnánk. Félúton járnánk a világ vége felé, amikor felfedeznénk, hogy édesen alszik valahol a tutajon.

Ariella továbbra is rosszalló arcot vágott. Puck az égre emelte a kezét.

– Hát, jó. Gondolom, akkor itt ragadtunk, amíg őszőrösségeik kegyeskednek visszatérni. – Egyikünkéről a másikunkra nézett, és sóhajtott. – Rendben. Tábor. Étél. Tűz. Már csinálom is.

NEM SOKKAL KÉSŐBB VÍGAN PATTOGOTT a tűz egy sekély gödörben, bátran próbálkozva a sötétség visszaszorításával, de sikertelenül. Az árnyak összesűrűsödtek a folyó felett, mintha maga az éjszaka sértődött volna meg a tábortűz miatt, és most a fénykor szélére vonult volna, hogy megpróbálja egészben elnyelni. A fény éppen úgy betolakodó volt itt, mint mi magunk.

Ariella törökülésben ült a homokban, és oda sem figyelve piszkálta a tüzet egy bottal. Puck meg én valami ehető után kutattunk. Puck valamiképpen horgászbottá bűbájolt egy ágot meg egy darab zsinórt, de az Álom Folyójában horgászni különös és bosszantó vállalkozásnak bizonyult. Viszonylag hamar partra húzott néhány halat, de furcsák, természetellenesek voltak: feketék, angolnaszerűen hosszúak, hosszú fogakkal, amelyek odakaptak a kezünkhöz, amikor meg akartuk fogni őket, és átharapták az ágakat, amelyekkel megpróbáltuk átdöfni őket. Végül úgy döntöttünk, nem éri meg kockáztatni miattuk az ujjainkat, és hagytuk, hadd vergődjenek vissza a vízbe.

Puck fogott még egy sárga bakancsot, egy nagy teknőst, amelyik megkérdezte, nincs-e egy felesleges zsebóránk, és egy macskahalat, amelyik egészen hétköznapinak tűnt, amíg el nem kezdett szívet tépően zokogni, könyörögve, hogy engedjük vissza a családjához. Én talán figyelmen kívül hagytam volna a rimánkodását, és felhúzó a nyársra, de a lágyszívű Puck eleresztette.

– Azt tudod, hogy most vert át egy hal? – jegyeztem meg, látva a macskahal vigyorát, mielőtt visszacsusszant volna a folyóba, és eltűnt volna benne. Puck csak vállat vont.

– Hé, megígérte, hogy utánam nevezi el az egyik unokáját!

– felelte, és újra bedobta a horgot. – Ez az egyik elvem. Nem eszek meg semmit, ami utánam nevezi el a gyereket.

– A halaknak nincs gyerekük – emlékeztettem. – Csak ikrájuk.

– Akkor is – vont vállat.

– Hát, jó. – Szemforgatva odébb léptem. – Nekem ebből elegendem van. Majd szólj, ha sikerült valami hasznosat is fogni!

Visszasétáltam a tűzhöz, ahol Ariella ült. Felnézve halványan rám mosolygott, mintha pontosan tudná, hogy sikerült a horgászat.

– Tessék – szólalt meg, és felém hajított egy rózsaszínes golyót. Gondolkodás nélkül kaptam el, és csak pislogtam, amikor rájöttem, mi az. Egy barack volt, puha, pihés, csaknem akkora, mint az öklöm. Ariella mellett egy egész kosárnyit láttam.

– Hol találta ezeket? – kérdeztem elcsodálkozva, mire felkuncogott.

– A folyóban – válaszolta, és a sötét, csillámló víz felé biccentett. – Megtalálhatsz mindent, amiről egy ember csak álmodhat, feltéve, ha tudod, mit keresel. Amíg te meg Puck a rémálmokkal birkóztatok, én egyszerűen kifigyeltem, miféle álmohordalék úszik a felszínen.

– Úgy hangzik, mintha már csináltál volna ilyet korábban is – jegyeztem meg, és letelepedtem mellé.

– Nem igazán – ismerte be. – Személyesen még sosem jártam a folyónál. De egy látó néha betekintheset mások álmaiba, legyen az álmodó ember vagy tündér. Azt hiszem, *álomjárásnak* hívják. És néha még alakítani is tudom a képeket, hogy az illető azt lássa, amit mutatni akarok neki.

– Ahogy az enyémmel tetted.

Egy percig hallgatott, a tüzet nézte.

– Igen – mormolta végül. – Sajnálom, Ash. De azt akartam, hogy tudd, mi történt volna, ha Meghan elbukik. Azt akartam, hogy megértsd, miért döntöttem úgy, ahogy, annak ellenére, hogy tudtam, fájni fog.

– Korábban... – Elhallgattam, összeszedtem a gondolataimat. – Korábban is beleláltál az álmaimba?

Még mielőtt rátaláltam volna Meghanre, mielőtt megtanultam volna megfagyasztani az érzéseimet – a lidércnyomásokba, amelyek aztán egész éjjel ébren tartottak, mert tudtam, ha lehunyom a szemem, újra meg újra át kell élnem azt a napot.

Ariella megborzongott, a mellkasához húzta a térdét és bólintott.

– Azt kívántam, bárcsak segíthetnék neked – suttogta, aztán egy sóhajtással a térdére támasztotta az állát. – Téged meg Puckot látva alig bírtam megállni, hogy ne adjam a tudtokra, hogy még élek.

Ráncba szaladt a homlokom. Puckot is rémálmok kínozták? Félretoltam a gondolatot: ezzel most nem akartam foglalkozni. Ha szenvedett, mint én, annál jobb. Megérdemelte.

– Szóval – váltottam témát –, most mi lesz? Ariella újra sóhajtott.

– Nem tudom – mormolta, szinte csak magának. – Most minden annyira elmosódott. Még sosem jártam ilyen mélyen a vad vidékeken.

– Én sem.

– De téged nem ez aggaszt, igaz? – Karba tette a kezét, és elnézett a folyó felett. – Megteszed, amit csak kell, ugye? Mindig ilyen voltál, vakmerő. – Megborzongott, lehunyta a szemét, mintha magába roskadt volna. – Bárcsak én is ilyen lehetnék!

– Nem vagyok vakmerő – feleltem. – Nagyon sok minden megrémít. – A bukás. A saját barbár téltündértermészetem. Az, hogy képtelen vagyok megvédeni azokat, akiknek a védelmére felesküdtem. Az, hogy talán újra kitépik a szívemet. – Nem vagyok az – ismételtem. – Távolról sem.

Ariella rám sandított, mintha olvasni tudott volna a gondolataimban

– Igaz, de nem félsz azoktól a dolgoktól, amiktől mi többiek igen – válaszolta némi öniróniával. – Aminek meg kellene rémítenie téged, az nem hat rád.

– Például mi? – kérdeztem kihívón, főleg azért, hogy beszéltessem, hogy vitatkozzunk, mint korábban. Ez az új Ariella csendes volt és szomorú, meggörnyedt a rettentő tudás és a számtalan titok súlya alatt; szinte kibírhatatlanul mássá lett. Meg akartam nevetetni, mint régen. Széles mosollyal az arcomon beleharaptam a barackba, és laza, nemtörődöm pózt vettem fel. – Mondj valamit, amittől szerinted félnem kellene!

– Sárkányok – vágta rá azonnal, mire felhorkantam. – Óriások, hidrák, mantikórok. Válassz! Nemcsak hogy nincs benned semmi egészséges tisztelet irántuk, de egyenesen berontasz a fészükbe, hogy megverekedj velük.

– Nagyon is egészségesen tisztetem a mantikórokat – ellenkeztem. – És nem hergelek fel sárkányokat sem. Összekeversz Robin pajtással.

– Akkor is! – Ariella megjátszott haragos pillantást vetett rám. – Az még nem ugyanaz. Én is egészségesen tisztetem a kelpiket, de attól még nem mennék úszni egyikükkel sem. – Elfintorodott. – Bezzeg te meg Puck, azon versenyeztetek, meddig bírtok megmaradni a hátán anélkül, hogy vízbe fulljatok, vagy megegyen benneteket.

Vállat vontam.

– Tisztában vagyok a képességeimmel. Miért kellene félnem valamitől, ami valószínűleg nem képes megölni?

Ariella sóhajtott.

– Nem ez a lényeg. Vagy talán úgy fordítod a dolgokat, hogy ez *legyen* a lényeg, nem is tudom. – Megrázta a fejét, féloldalasan rám mosolygott, és egy pillanatra megint olyan volt, mint régen. Én, Puck és Ariella, úton az ismeretlen terület szíve felé, nem tudva, mi vár ott ránk.

Hirtelen nagyon élesen ráébredtem, milyen közel ül hozzám. A vállunk finoman összeért. Úgy tűnt, ugyanabban a pillanatban ébredt rá ő is, mert lélegzet-visszafojtva néztünk egymásra. A folyó zubogott mellettünk, lejjebb Puck kiabált valamit, de egy csendes szívdobbanás erejéig nem volt más, csak ő és én.

A következő kiáltás megzavarta a pillanatot. Puck a parton állt, a zsinórját rángatta, feszülten nézte a vizet. Úgy tűnt, akármit fogott ki, az óriási volt: a botja egészen meggörbült, ide-oda rángatózott a kezében. A folyó közepén szinte forni látszott a víz. Puck még egyet rántott a boton, és akkor, vizet és hordalékot szórva szét, egy hatalmas, kígyószerű alak emelkedett ki – és *emelkedett* tovább, amíg végül legalább öt méter magasan nem tornyosult a botot markoló Puck fölé, íves karmát a zsinórba akasztva. Kék, zöld és ezüst pikkelyei csillogtak a holdfényben. A sárkány lehajtotta széles, szarvakkal

ékes fejét – a sörénye és a bajsza lobogott és komor arany szemét Puckra szegezte.

– Ó! – lehelte Puck a homokos sárban ülve. – Izé. Üdv.

A sárkány pislantott, aztán Puck bal keze felé hunyorított.

Puck is odapillantott.

– Ó, a horog! – Szégyenlősen elvigyorodott. – Aha, elnézést! Nincs baj, igaz?

A sárkány felhorkant – a levegő hal és cseresznyevirág illatával telt meg –, aztán kígyózó testtel a levegőbe szökkent, majd lebukott, beleszántott a folyó vizébe, és valamivel odébb ismét elmerült.

Puck felállt, leporolta magát, és felénk sétált.

– Hát, ez... érdekes volt – nevetett. – Azt hiszem, most hivatalos megrovásban részesültem, amiért engedély nélkül horgásztam az Álmodó Folyójában. Hé, az ott egy barack?

NEM SOKKAL KÉSŐBB a Farkas is felbukkant; minden figyelmeztetés nélkül tűnt elő a sötétből, és a tűzhöz sétált. Puck és Ariella már aludt a szétdobált barackmagok között, és én vállaltam az első őrséget. Egy tuskón ültem, ölemben a kardommal. Kacor nem volt sehol, de miatta nem aggódtunk. Kimondatlanul is tudtuk: amint eljön a távozás ideje, a cáit sith megjelenik majd.

A Farkas egy halk szusszanással heveredett le a tűz mellé, velem szemben. Puck megrezzent, motyogott valamit a barackokról és a sárkányokról, de nem ébredt fel.

A tűz felett néztük egymást a Farkassal egy darabig.

– Szóval – kezdte végül, kivillantva fehér agyarait –, ez a te küldetésed. Nem mondtál róla túl sokat, kis herceg. Jó lenne tudni, mi az oka, hogy felkerekedtél erre az őrült utazásra, végig az Álmodó Folyóján. Tudom, hogy el akarod érni a világot

végét, de fogalmam sincs, miért. Mi van a világ végén, ami ennyire fontos?

– A Próbatétel Mezeje – feleltem halkán; nem láttam értelmét, hogy eltitkoljam. A Farkas hegyezni kezdte a fülét.

– A Próbatétel Mezeje – ismételte. Szemmel láthatólag nem volt meglepve, csak bólintott. – Gyanítottam. Másfelől, ha ez a célod, valamit biztosan keresel. – Elhallgatott, parázsló szemmel méregetett. – Valamit, ami nincs a birtokodban. Valamit, ami nagyon fontos. A valódi neved? Nem. – Megrázta a fejét; inkább magában elmélkedett, mint hozzám beszélt. – Az az érzésem, hogy már tudod a valódi neved. Akkor mit? Van erőd. Bizonyos értelemben halhatatlan vagy... – Elhallgatott, sárgászöld szemébe kajánság ült ki. – Óó, igen, már tudom. Csak egyvalami lehet. – Gonosz vigyorral a pofáján nézett fel. – Amiatt a lány miatt vagy itt, igaz? Lelket akarsz szerezni.

– Mit tudsz te erről? – néztem rá hűvösen.

Ugatva felnevetett, mire Ariella összerezcent álmában.

– Tudom, hogy bolond vagy, fiú – válaszolta, a hangja mindössze egy halk morgás volt. – A lélek nem nekünk való. A világhoz köt, halandóvá tesz, *hozzájuk* hasonlóvá. Az emberi lét... meg fog tébolyítani, kis herceg. Téged különösen.

– Hogy érted ezt?

A farkas lassan pislantott.

– Elmondhatnám – válaszolta lassan –, de úgysem ingatna meg. Érzem az elszántságod szagát. Tudom, hogy véghez viszed a dolgot. Akkor minek koptassam a számat? – Ásított, felült, beleszimatolt a szellőbe. – A macska itt van, közel. Kár, hogy nem tévedt el.

Megfordultam; Kacor akkor lépett ki a bokrok közül, és unott pillantást vetett ránk.

– Ha a napkeltére vársz, herceg, csak az idődet vesztegeted

– jelentette ki minden előzmény nélkül, és a farkát magasra emelve ellépett mellettem. – A fény nem hatol be ilyen mélyre a vadvidéken, és máris túl sok lény figyelmét felkeltettük itt ücsörögve. – Vissza se nézve a tutaj felé fordult. – Ébreszd fel a többieket! – utasított. – Ideje indulni.

Összenéztem a Farkassal a tűz fölött.

– Most megehetném – ajánlotta fel, és komolyan is gondolta. Elfajtottam egy mosolyt.

– Talán később – feleltem, és felkeltem, hogy felébresszem a többieket.

PUCK AZONNAL FELÉBREDT, amikor oldalba rúgtam. Sértett kiáltás kíséretében ült fel, mire a Farkas elismerően elvigyorodott.

– Au! A pokolba, jégfiú, miért nem állítasz egyszerűen belém egy pengét, és intézed el a dolgot egyszer s mindenkorra?

– Gondolkodtam rajta – feleltem, és letérdeltem, hogy felébresszem Ariellát, aki a köpenyén kuporgott a tűz mellett, felhúzott térddel, és mint mindig, most is egy alvó macskára emlékeztetett. Megrezzent, amikor megérintettem a vállát, türkiz szeme álmosan pislogott rám.

– Ideje indulni? – motyogta.

Hirtelen elakadt a lélegzetem. A homokban fekvő, a haja ezüst függönyével takarva nagyon sebezhetőnek tűnt – vékonynak, törékenynek, és én nagyon szerettem volna megvédeni. Át akartam ölelni, hogy a pajzsa lehessenek a világ minden ártó szándékával szemben. A felismeréstől összerándult a gyomrom.

– Gyere! – böktém ki, és a kezemet nyújtottam felé, hogy talpra segítsem. Lágy volt az érintése. – A mindentudó cáit sith visszatért, és megparancsolta, hogy bontsunk tábor.

Ezen elmosolyodott, ahogy reméltem. Egy fél pillanatig csak álltunk ott, a homokban, és néztük egymást, alig egy

lélegzetvételnyi távolság választott el minket egymástól. Megfogta a kezem. Most olyan volt, mintha semmi sem változott volna, mintha Ariella meg sem halt volna, mintha visszatértünk volna egy másik időbe, ahol mindketten boldogok voltunk, ahol nem állt véreskü a barátok közé, és nem állt fogadalom miközénk.

Azonban a vágy nem teszi lehetővé a lehetetlent.

Bűntudatosan elhúzódtam, félrepillantottam. Ariella arcán átfutott egy árnyék, leengedte a kezét. Szó nélkül követtük Puckot a tutajhoz. Kacor már fent ült, és türelmetlenül csapkodott a farkával. A Farkas nesztelenül követett, de a hátamon éreztem őszöreg, mindentudó tekintetét.

A macska türelmetlenül figyelte, amíg átmásztunk, ellöktük magunkat a parttól, és az áramlat újra sodorni kezdett minket. Senki sem beszélt, de ettől még nem kerülték el a figyelmemet Puck hűvös, haragos pillantásai, sem az, hogy Ariella időnként felém sandít. Egyikükkel sem törődtem; csak előrenéztem, a folyóra.

Nem sokkal ezután az áramlat felgyorsult. Immár nem álmosan csordogált, hanem úgy rohant, mintha menekülne valami sötét és arctalan rém elől, amely az éjszakán át üldözi.

A fel-felbukkanó, a tutaj oldalának ütődő hordalék is egyre nyomasztóbbá vált. Koporsók buktak a felszínre, kések és műanyag babafejek pörögtek mellettünk, hokimaszkok és bohóccipők verődtek a tutaj elejének.

– Nem tetszik ez nekem – mormolta Puck, miközben épphogy csak kitértem egy hirtelen felbukkanó törött sírkő útjából. Kilométerek óta most szólalt meg először; meggyőződésem volt, hogy ez valamiféle rekord. – Mi lett a virágokkal és a lepkékkel, meg a többi szép, csillogó álomtörmeléssel?

– Közeledünk a rémálmok szakaszához – mordult vissza a Farkas vészjóslóan. – Megmondtam, nem fog tetszeni, amit láttok.

– Rohadtul fantasztikus – fordult felé Puck. – Izé, más is hallja a dobokat?

– Ez nem vicces, Puck – fedte meg Ariella, de abban a pillanatban egy nyíl vessző csapódott a tutajba. Mind felkaptuk a fejünket.

Kinéztem a partra. A bokrok és az aljnövényzet között kicsi, sápadt *valamik* futottak, hogy lépést tartsanak a tutajjal. Csak kerek, piros szemüket láttam, rövid, tömzsi farkukat és sötét köpenyüket, azonban az árnyékok között nehéz volt kivenni bármit is.

– Na, jó, a bennszülöttek határozottan nem barátságosak – jegyezte meg Puck, és lehúzta a fejét a következő nyíl vessző elől. – Hé, macska! Nem tudod, miféle szörnyikeket sikerült így felbosszantanunk?

Kacor természetesen addigra már nem volt sehol – viszont még több nyíl csapódott be a tutajba, vagy röppent át fölöttünk a vízen. Nem egy csak hajszállal került el minket.

– A francba! – csattant fel Puck. – Tökéletes célpont vagyunk!

A Farkas felmordult, felállt és elugrott a tutajról, amely vadul pörögni kezdett. Úgy zuhant a vízbe, mint a kő, és erős csapásokkal igyekezett a sodrás ellenében partra úszni, nem is törődve a nekicsapódó hordalékkal és a hullámokkal, amelyek átsaptak rajta, és azzal fenyegették, hogy magukkal rántják a mélybe.

A kardommal félre csaptam egy újabb nyilat. Előhívtam a búvájomat, éreztem, hogy hullámszik körülöttem a levegőben. Egy gyors intéssel jégtüskék záporát küldtem a part menti

bokrokba; éles kiáltások jelezték, hogy a leveleket megszaggatva célba találtak.

Ariella is felállt, és megfeszítette az íját. Tegeze nem volt ugyan, de a saját bűbája felderengett körülötte, és csillámló jégnyíl formálódott az ujjai között, éppen, amikor eleresztette a húr. Tompa puffanással csapódott a bokrok közé, és egy sápadt alak bukott ki onnan, bele a vízbe.

– Szép lövés, Ari! – dicsérte Puck, amikor a Farkas kiért a partra. A nyílzápor csillapodott, a támadóink felvisítottak, amikor meglátták a víztől csöpögő, fekete alakot kiemelkedni. Kiáltozva menekültek a bokrok közé, a Farkas pedig megrázta magát, és üvöltve utánuk vetődött.

– Kapd el őket, vérfarkas! – rikoltotta Puck, látva, hogy a támadók eltűnnek a fák között. – Úgy tűnik, elijesztette őket, akármik is voltak ezek.

Mozgást pillantottam meg a parton, előttünk; hunyorítva próbáltam kivenni, mi az.

– Abban egyelőre ne legyél biztos! – jegyeztem meg. A többihez hasonló, sápadt, kétlábú alak mászott ki egy, a víz fölé nyúló szirtre. Most, hogy tisztán láttuk, egy zömök gőtére emlékeztetett, nyálkás bőre fehér volt, békaszája csupa fog. Hártya fedte gyöngyszeme kék volt, nem piros, mint a többieké, kopasz koponyáján különös tiarát viselt. Mindkét mancsával megszorította a botját, a magasba emelte, majd kántálni kezdett.

– Ez nem jelenthet jót – motyogta Puck.

– Ari! – kiáltottam, és elhajoltam, ahogy egy újabb sorozat nyílveessző suhant el felettünk a bokorból. A bennszülöttek egészen biztosan védelmezték a sámánjukat. – Azt lödd le!

Ari megfeszítette az íját, és az útjára engedett egy nyilat, amely pontosan szíven találta volna a sámánt, ha a lények egyike fel nem ugrik, hogy a saját testével védelmezze.

Jégtüskéket zúdítottam felé, ám a gőtélények azonnal körbevették. A tüskék megsebeztek őket, de jajongva is a helyükön maradtak. A kántálás folytatódott, ahogy a tutaj egyre távolabb vitt minket.

Körülöttünk fortyogni kezdett a víz.

Kirántottam a kardomat, mert egy rémes csáp nyúlt ki a vízből – fekete volt, fényes, és a derekamnál is vastagabb. Puck felkiáltott; Ariella hátratántorodott. A csápot egy hatalmas, visító fej is követte, körülötte szinte záporozott a rémálomtörmelék. Nem volt sem kígyó, sem sárkány: kerek, ajak nélküli szájában rengeteg éles fog meredezett; Inkább szívni tudott volna, mint harapni.

Egy óriás ingola. Ezekből pedig ahol egy van, ott általában van több is.

– Puck! – kiáltottam. A tutaj hevesen megpördült, és két újabb ingola bukkant ki a vízből. – Ha a vízbe esünk, végünk! Nem roppanthatják össze a tutajt!

Az első rémhal felém csapott, de megvettem a lábam, és felfelé csaptam a kardommal, átmetszve húsos száját. A megsebzett ingola visítva, rángatózva húzódott vissza. A szemem sarkából láttam, amint Ariella egyenesen egy másik lény szájába lövi a következő nyílát; a hal összerándult és visszasulylyedt a vízbe. A harmadik tátott szájjal lendült Puck felé, de ő félreugrott, és az ingola borotvaéles fogai a tutaj fájába mélyedtek. Visszahúzódott volna, de Puck lecsapott a törével, és átdöfte a fejét.

Az ingola felrikoltott, egész testét átvetette a tutaj felett, és rácsavarodva megszorította. A deszkák nyöszörögtek, recsegték, amíg a halálosan megsebzett lény az utolsó erejével kapaszkodott. Megpördültem, és átvágtam a teste egyik gyűrűjét, ám ekkor egy roppanással a tutaj is kettévált, szétesett, én pedig a folyóba zuhantam.

Az áramlat azonnal elkapott és lerántott. A kardomat nem eresztve felrúgtam magam a felszínre, Ariella és Puck után kiáltottam. Még láttam, ahogy az ingola lerántja magával a tutaj maradványait, de a társaimnak nyoma veszett.

Valami a tarkómnak ütődött. Egy pillanatra minden elsötétült előttem, de küszködtem, hogy a felszínen maradjak, mert tudtam, ha elvesztem az eszméletemet, meghalok. Reméltem,

hogy Puck, Ariella és Kacor jól vannak, és túlélik a hajótörést, akkor is, ha én nem.

Aztán az áramlat újra lehúzott, és az Álmok Folyója elragadott.

NYOLCADIK FEJEZET

A hoblyákok

HASON FEKVE TÉRTEM MAGAMHOZ. AZ arcomat valami kemény nyomta, a ruháimat átáztatta a folyó vize. Tompa zsongás töltötte meg a fülemet, de rájöttem, hogy a folyót hallom. Hallgatóztam, hallok-e még mást is – mozgolódás ismerős neszeit, vagy egy gúnyos macskát, amint megkérdezi, felébredtem-e már végre, de semmi. Úgy tűnt, egyedül vagyok.

Lassan feltámaszkodtam, figyeltem, érzek-e éles fájdalmat, ami törött csontra vagy mis súlyos sérülésre utalna. A homlokomon találtam egy vágást, a fejem pedig lüktetett, de egyébként, úgy tűnt, nem sérültem meg komolyabban. Szerencsém volt. Reméltem, hogy a többieknek is.

A kardom a sárban hevert, alig néhány lépésnyire tőlem. Amikor érte nyúltam, akkor vettem észre, hogy egyáltalán nem vagyok egyedül.

– Helyes – mordult a Farkas valahol felettem. – Még élsz. Nagyon kellemetlen lett volna azzal visszamennem Mabhoz, hogy hagytam vízbe fúlni a fiát a nevetséges küldetésén. Herceg, nem szeretnék még egyszer kirángatni a folyóból, úgyhogy ne csinálj belőle szokást!

Néhány méterre tőlem, a parton feküdt, és rám szegezte átható sárgászöld szemét. Ahogy felültem, elismerően biccentett, és ő is felkelt, a bundája még mindig csomókba tapadt az úszás után.

– Hol vannak a többiek? – kérdeztem, és körbenéztem. A Farkas felhorkant.

– Eltűntek – válaszolta egyszerűen. – A folyó elragadta őket.

Csak néztem rá, vártam, hogy a szavak értelmet nyerjenek. A veszteség nem volt újdonság a számomra. A fájdalom legrosszabb részétől meg tudtam védeni magam azzal, ha nem eresztettem közel magamhoz senkit és semmit – így az sem érintett, ha elveszítettem. A Téli Uvarban, ezt megtanultam, nincs helye a ragaszkodásnak. Azt mégsem bírtam felfogni, hogy Pucknak és Ariellának vége.

– Nem próbáltál nekik segíteni?

A Farkas megrázta magát, prüszkölt és rám nézett.

– Semmi érdekem nem fűződött hozzá, hogy a többieket mentsem – válaszolta könnyed hangon. – Még ha oda is értem volna hozzájuk idejében, csak az érdekelt, hogy téged életben tartsalak. Figyelmeztettem őket, hogy veszélyes lehet leúszni a folyón. Gondolom, most más utat kell találnunk a világ végére.

– Nem – feleltem halkán, és kinéztem a habzó vízre. – Nem haltak meg.

– Nem tudhatod, herceg – mondta a Farkas, és vicsorított. – Nem lehetsz benne biztos.

– Megérezném – erősködtem.

Hiszen ha meghaltak, nincs már esélyem, hogy egymagam eljussak a Próbatétel Mezejére, nincs módom, hogy beteljesítsem a Meghatnak tett eskümet. Ha Puck meghalt, az életem sötét és hideg lesz, mint a leghosszabb éjjel a Téli Udvarban. Annál pedig, hogy hagyjam Ariellát másodszor is elveszni, az is jobb lett volna, ha a Farkas hagy megfulladni, mert a fájdalom ezúttal nem csupán megtörne – meg is ölné.

Sóhajtva beletúrtam nedves hajamba.

– Meg fogjuk találni őket – jelentettem ki, és ismét a vizet fürkésztem. A folyó dübörgött, habzott, csapkodta a sziklákat, ahogy nyaktörő sebességgel elzúgott mellettünk. A Farkasnak igaza volt; nehéz elképzelni, hogy bárki túlélheti ezt, miután a tutaj széthasadt, de Robin pajtás igazi szakértője a túlélésnek, és hinnem kellett abban, hogy Ariella biztonságban van mellette. Kacorra egyetlen aggodalmas gondolatot sem pazaroltam. – Higgy, amit akarsz! – sandítottam rá a Farkasra. – Puck még életben van. Nehezebb megölni, mint hinnéd... talán még nálad is nehezebb.

– Azt erősen kétlem. – Azonban a hangja már belenyugvó volt, és egy hangos fújással megrázta a fejét. – Akkor gyere! – Még utoljára kivillantotta a fogait, azzal megfordult, és nekiindult lefelé a parton. – Itt csak az időnket pocsékoljuk. Ha túléltek, a sodrás akkor is lejjebb vitte őket. Mindazonáltal – itt elhallgatott, és visszanézett rám, –, ha elérjük a Nemlét Zuhatagát, akár fel is adhatod. Azt a zuhanást senki sem élheti túl. Még én se.

Újra nekiindult a parton, az orrát magasra tartotta, hogy a szélben megérezhesse a prédája szagát. Még egy utolsó pillantást vettem az álmok tajtékzó folyójára, és követtem.

NEM TUDOM, MEDDIG GYALOGOLTUNK a folyó partján, Puckra és Ariellára utaló jeleket keresve. A Farkas fáradhatatlanul ügetett, az orrát néha az égnek emelte, máskor meg a földre szegezte, ízlelgette a szelet, miközben én a talajt vizslattam, hátha meglátok egy lábnyomot, egy törött gallyat, felfordított sziklát, bármiféle életjelet.

Hirtelen megpillantottam valamit a víz szélén. Odasiettem: egy szilánkosra tört fadarab akadt fenn két kő között. A tutaj egy darabja volt, most ott ringatózott a hullámokon, de szinte a felismerhetetlenségig összetört. Egy pillanatig csak meredtem rá, mert nem akartam tudomásul venni, amit jelenthet – aztán gyorsan elfordultam, hogy folytassam a kutatást.

Valamivel lejjebb a Farkas hirtelen megállt, lehajtotta a fejét, körbeszimatolt a sárban és a kövek között, aztán egy mordulással felegyenesedett, és kivillantotta a fogait.

Odasiettem.

– Megtaláltad őket?

– Nem. De sok más lény volt erre korábban. Kicsik. Nagyon kellemetlen szagúak. Nyálkások. Hüllőszerűek.

Eszembe jutottak a sápadt gőtelények, amelyek a partról lőttek ránk, és a sámánjuk, aki előhívta a rémálmokat a folyóból, hogy összetörje a tutajunkat.

– Mik azok?

– Hoblyások – rázta meg loncsos fejét a Farkas.

– Hoblyások – ismételtem. Ismertem a kicsi, undok tündérfélékről szóló meséket. – De azok kihaltak. Legalábbis a történetek szerint.

A goblinokhoz és a vörös sipkásokhoz hasonlóan a hoblyások is vad, ijesztő teremtmények voltak, a sötét erdőkben éltek és az embereket rémisztgették – habár állítólag csak egyetlen törzs élt belőlük, az pedig csúfos véget ért. A legenda szerint megpróbáltak elrabolni egy földművest meg a feleségét,

de a végén megette őket a család kutyája, úgyhogy azóta már nem éltek hoblyákok a világon.

– A mély vadvidéken vagy, fiú – horkantott a Farkas. – Ez a régi mesék és elfeledett mítoszok földje. A hoblyákok itt köszönik, jól vannak, és ha megnézed a nyomokat, te is rájöhetsz, hogy nem is kevesen élnek erre.

Lepillantottam, és el kellett ismernem, hogy igaza van. A kövek között, a sárban háromujjú lábak lenyomatai hemzsegetek – könnyű, de karmos lábakéi –, itt-ott a fűvet is letaposták, és a levegőben még ott lengett erős, pénzsmás szaguk.

A Farkas újra tüsszentett, aztán megrázta a fejét, és undorodva vicsorított.

– Menjünk tovább! Ettől az undok bűztől nem érzek semmi mást.

– Várl! – parancsoltam rá, és letérdeltem a víz melletti füves sávon, hogy átfésüljem az összetört növény szárazakat. Mindenhol boblyáknyomok voltak, de láttam egy sekély mélyedést, amely halványan emlékeztetett...

– Egy test hevert itt – mormoltam. A Farkas odanézett a vállam lelett. – A hasán. Nem hoblyák, hanem olyan nagy, mint én.

– Biztos vagy benne? – A Farkas leeresztette az orrát, megszimatolta a helyet, ahová mutattam, és újra prüszkölt. – *Phah*, nem érzek semmit, csak a hoblyákszagot.

– Körülvették – morfondíroztam. A lelki szemeim előtt megjelent a kép. – Biztosan a vízből mászott ki, aztán itt esett össze. De nem, nem is csak egyvalaki! – Átfuttattam az ujjaimat a fűszálak felett. – Még egy. Ketten voltak. A hoblyákok alighanem akkor találtak rájuk, amikor eszméletlenek voltak.

– A hoblyákok senkivel sem barátságosak – közölte a Farkas vészjóslóan. – Szinte mindent felzabálnak. Az is lehet, hogy mire utolérjük őket, egy csont se marad.

Nem törődtem vele: a bordáim alatt hideg düh lobbant. Szerettem volna átdöfni egy ilyen lény fejét. Követve a parton továbbhaladó nyomokat, egyre részletesebben le tudtam írni a jelenetet.

– Elvonszolták őket – mutattam az egy irányba hajló fűszálakra – Be az erdőbe.

– Lenyűgöző! – mordult fel a Farkas, és megállt mellettem.

– És sajnálatos is, tekintettel arra, hogy azok ketten most ki vannak szolgáltatva a vérszomjas kannibálok kényének-kedvének. – Körbeszimatolt, majd bepillantott a fák sötétjébe.

- Gondolom, ez azt jelenti, hogy utánuk megyünk.

Hirtelen rám tört a megkönnyebbülés. Életben voltak. Fogságban, az igaz, talán kínzás és kivégzés várt rájuk, de most még életben voltak

Hűvös pillantást vetettem a Farkasra.

– Mit gondolsz?

– Csak óvatosan, fiú! – villantotta rám a fogait. – Vannak mesék, ahol a végén a szörny megeszi a hőst.

A HOBLYÁKOK NYOMÁT KÖVETNI a sötét, nyomasztó erdőn át könnyebbnek bizonyult, mint a folyó mellett haladni. Nem is törődtek vele, hogy elrejtsek a nyomaikat, zsíros szaguk pedig megült minden levélen, ágon és fűszálon, amit csak megérintettek.

Az ösvény az erdő mélyére vezetett, amíg végül egy lejtőre nem értünk, ahonnan lenézhattunk egy mocsaras vízzel telt, sekély medencére. Cölöpökön álló nádkunyhókat pillantottunk meg a sárban, a mellettük ledöfött hosszú lándzsák hegyére bordakosarakat, bomló hullákat és levágott fejeket akasztottak.

A kicsi, sápadt bőrű lények összevissza rohángáltak a faluban, mint a hangyák, ha valaki felrúgja a bolyt. A térdemig is alig értek – sötét, csuklyás köpenyt viseltek, és sokan közülük vékony, csontnak tűnő dárdát markoltak.

A Farkas felmordult, és egyik lábáról a másikra állt.

– Undorító lények ezek a hoblyákok. Az ízük meg még a kinézetüknél is rosszabb. – Felém fordult. – Mit akarsz most tenni, kis herceg?

– Meg kell találnom Puckot és Ariellát, ha itt vannak.

– Hm. Talán abban az üstben.

Valóban, a falu közepén hosszú rudakból készített állványon nagy üst lógott, alatta pattogott a tűz. Akármi is főtt benne, gonosz, fekete füstöt árasztott. Megráztam a fejem.

– Nem – hessegettem el a gondolatot. – Annál mindketten okosabbak, hogy így végezzék.

– Ha te mondd – felelte a farkas. Elindultunk, hogy körüljárjuk a falut. – Remélem, hogy nem a beléjük vetett hited lesz a halálod oka.

– Hát itt vagytok! – szisszent fel egy türelmetlen hang a fejem felett. – Hol voltatok? Már azt hittem, ez a kutya tényleg megevett!

A farkas vicsorogva megpördült, és dühösen felnézett a fára, ahonnan, egy elérhetetlen ág biztonságos magasából, Kacor lesett le ránk.

– Elegem van a sértéseidből, cáit sith! – morogta, és a szeme tiszta gyűlölelettől izzott. – Gyere le ide, úgy mondd el ugyanezt! Kitépem azt az arrogáns nyelvedet, kettéharapom a koponyádat, lerántom a bőrt a gyenge macskacsontjaidról, és megeszem a szívedet!

Minden fenyegetéssel egyre hangosabban morgott. Rátettem a kezem vaskos, szőrös vállára, és erősen meglöktem.

– Csend! – figyelmeztettem, amikor vicsorogva felém fordult. – Felvered a falut. Erre most nincs idő.

– Bölcs megállapítás – felelte Kacor, és lustán, félig lehunytt szemmel pislogott a Farkas felé. – A hercegnek igaza van, akármennyire is szívesen végignézném, ahogy a saját farkadat kergeted és a holdat ugatod.

A farkas újra felmordult, de a macska nem is törődve vele hozzám fordult. – Robin pajtást és a látót az egyik bentebbi kunyhóban őrzik. Úgy hiszem, még mindig eszméletlenek. A hoblyák sámán kábult álmod bocsátott rájuk, így sokkal könnyebb lesz az üstbe rakni őket, ha eljön az ideje. Arra várnak, hogy felforrjon a víz, de azt hiszem, most már hamarosan eljön az idő.

– Akkor gyorsan kell cselekednünk. – Lekuporodtam, és újra felmértem a falut, de közben a Farkashoz szóltam. – Ellopózok a hátuk mögött a másik oldalra. Gondolod, hogy eléggé el tudod vonni a figyelmüket, amíg én megtalálom és kiszabadítom a többieket?

A Farkas vad vigyorban villantotta ki a fogait.

– Azt hiszem, ki tudok találni valamit.

– Akkor várj, míg jelt adok! Kacor – néztem fel a macskára, aki nyugodtan pislantott –, mutasd meg, hol vannak!

Némán átlopóztunk a fák között, a lápszerű aljnövényzeten, hogy megkerüljük a falucskát, amíg Kacor meg nem állt a völgy szélén, és le nem ült.

– Ott – biccentett bal felé. – A sámán kunyhója a rothadó fától nézve a második. Amelyiknek a bejáratánál a fáklyák meg a csirkelábfüzérek vannak.

– Rendben – mormoltam, felmérve az épületet. – Akkor most rajtam a sor. El kellene rejtőznöd...

Kacor azonban addigra már ott sem volt.

Lehunytam a szemem, és magam köré vontam a búbájomat; olyan sötétségből szőttem köpenyt a vállamra, amitől minden fény elriadt. Amíg nem csapok zajt, vagy máshogy nem vonom magamra a figyelmet, a pillantásuk lesiklik rólam, a fáklyáik fénye nem hatol át a sűrű árnyon.

Feketeségbe burkolva lesétáltam a lejtőn, a mocsaras medencébe.

Itt igazán felerősödött a bűz; bűdös víz, bomló tetemek, rothadó hal, és a hoblyákok saját, hüllőszerű kipárolgása. Sziszegve, vicsorogva társalogtak torz, gurgulázó nyelvükön, amelyben csak egyetlen felismerhető szó akadt: *hoblyák*. Alighanem a nevüket is innen kapták.

Árnyéktól árnyékig suhantam, vigyázva, hogy az átázott nadrággommal ne csapjak zajt – végül eljutottam a sámán kunyhójáig. A csirkelábfüzérek függönyén kántálás hangja és valami sűrű, átható szagú füst lebegett át. Némán kivontam a kardom, és beosontam.

A viskó belseje valami rettentő füstölőtől bűzlött; marta a szemem, kaparta a torkom. Egy zömök, nagy hasú hoblyák ült az egyik fal mellett, egy halom állatbőrön – ő kántált, és közben két ernyedt alak felett lengette a füstölőt. Puck és Ariella volt az, elterülve a mocskos földpadlón, az arcuk sápadt, kifejezéstelen, kezük-lábuk sárga indákkal összekötve.

Amikor beléptem, a sámán felkapta a fejét, és riadtan felszisszent. Villámsebesen a sarokba támasztott botjáért kapott, azonban én gyorsabb voltam. Amint a mancsa rázárult a görcsös fára, egy jégszilánk döfte keresztül a testét hátulról.

Bele kellett volna halnia, ám ő megfordult, valamit rikoltott, és megrázta a botja végére kötött csontcsörgőt. Éreztem, hogy a levegőben hullámot vet valami sötét búbáj, és előrevetettem magam, széles ívben lecsapva a kardommal. A sámán szája kinyílt, és valami sárga masszát köpött rám, amely savként

marta a bőrömet, ahol ért, de a vágásom célba talált. A hoblyák felsikoltott, és egy halomnyi tekergőző kígyóvá és békává esett szét. Egynek vége – gondoltam –, de mindjárt jönnek a többiek.

Bizsergett a bőröm, ahol a sámán nyála eltalált. Nemsokára érzéketlenné válik – azonban abban a pillanatban nem tudtam ezzel foglalkozni. Letérdeltem Ariella mellé, elvágtam a kötelékeit, és a karomba vettem.

– Ari! – suttogtam sürgetően, és gyengéden megpofozgattam. Hideg volt a bőre, és bár ez a téltündérek esetén nem rendellenes, a gyomrom mégis összeszorult. – Ari, ébredj! Gyerünk, nézz rám!

A pulzusát keresve a nyakára nyomtam két ujjamat, akkor azonban megrebent a szemhéja, és felpillantott. Belém hasított a megkönnyebbülés; leküzdöttem a kísértést, hogy magamhoz szorítsam

Megrándult, amikor meglátott, én pedig az ajkára szorítottam az ujjamat.

– Csak én vagyok – suttogtam. Kikerekedett a szeme. – Ki kell jutnunk innen. Csendben.

A kunyhó bejáratánál valaki felvisített. Egy hoblyák állt ott, és tágra nyílt, piros szemmel nézett minket. Felé vettem egy jégdárdát, azonban kitért az útjából, és sziszegve elrohant a többi kunyhó irányába. Dühös segélykiáltások feleltek a hangjára, aztán meghallottuk a számtalan láb tocsogását is.

Átkozódva felugrottam, és megragadtam a kardomat.

– Állítsd talpra Puckot! – kiáltottam Ariellának, és az ajtóhoz futottam. – Most azonnal lelépünk!

Az első hoblyák ekkor rohant be a viskóba, meglátott, és üvöltve döfött a lándzsájával a térdem felé. A kardom lecsapott, a hoblyák feje pedig elgurult, aztán mindkét fele tekergőző szalamandrává változott. Egy másik ugrott a helyére, és az arcom felé célzott. Elhajoltam, és egy jégdárdával

viszonoztam, amely a homloka közepén találta el. Ebből összegubancolódott kígyók és ingolák kupaca lett.

Kiléptem a küszöbre, hogy elálljam a bejáratot. Felemelt karddal néztem szembe a hoblyások hordájával.

– *Hoblyák!* – rikoltották, miközben nekem rontottak. – *Hoblyák, hoblyák, hoblyááák!*

Dárdaeső röppent felém; a legtöbb elől elhajoltam, vagy félreütöttem őket, és a pengém elért minden hoblyákot, aki túl közel merészkedett. A gőté, békák és kígyók egyre szaporodtak a lábamnál, de közben egyre több hoblyák jött: a fák ágai közül ugrottak le, a vízből bukkantak elő, vagy a tetőről próbáltak meg a nyakamba ugrani.

A hátam mögül, a viskóból hirtelen egy hatalmas fekete madár röppent elő szárnycsattogtatva. Dühös károgaással felkapott egy hoblyákot, és felragadta a fák koronájáig. A lény üvöltött, vonaglott a karmai között; a többiek sziszegve, morogva, a nyakukat nyújtogatva nézték.

Ariella lépett mellém.

– Feltételezem, van valami terved – kérdezte sápadtan, de nyugodtan, miközben odafentről béka és kígyóeső kezdett zuhogni. Puck huppant le a kunyhó tetejére, és a kezében már ott voltak a főrei. Ariellára mosolyogtam.

– Hát persze.

A horda ismét előrenyomult. A számba vettem két ujjamat, és élesen füttyentettem.

Váratlan, kísérteties vonítás volt a válasz. A hoblyások öszszerezzentek, megpördültek, a szemük kikerekedett félelmükben.

A Farkas üvöltve vetette magát közéjük: a hangjától a föld is megremegett. A lények sikoltozva, rémülten menekültek.

– *Kutya!* – rikoltották összevissza hadonászva. – *Kutya! Kutya!*

A Farkas kivicsorította a fogait.

– *Nem vagyok kutya!* – üvöltötte; az állkapcsa közé kapta a legközelebbi hoblyák fejét, és hevesen megrázta.

Megfogtam Ariella kezét, és elvezettem onnan. Puck folyamatosan átkozódva követett minket. A hoblyák meg sem próbáltak megállítani. Amikor elhagytuk a falut, még hallottuk a Farkas üvöltését és a lények sikolyait a hátunk mögött.

– ASH, VÁRJ! – Ariella elkapta a karom. – Nem követnek. Állj meg egy percre, kérlek!

Botorkálva megálltam; leküzdöttem a késztetést, hogy nekitámaszkodjak a legközelebbi fának, hátha ettől csillapodik a világ forgása körülöttem. A hoblyák faluban okozott káoszt már régen magunk mögött hagytuk, de szerettem volna olyan messzire kerülni a lényektől, amennyire lehet, ha mégis úgy döntenek, hogy utánunk jönnek. Feltéve, hogy a Farkas egyet is életben hagy közülük.

A mellkasom és a vállam még mindig égett, ahol a hoblyák sámán nyála rám fröccsent. Nem törődtem a hátamig hatoló fájdalommal, nekidőltem egy hűvös, mohos fatörzsnek, és körülnéztem, megpróbálva összeszedni magam. Óriási, ősi fák

vettek körül minket; szinte éreztem magamon hideg tekintetüket. Nem örültek a betolakodóknak

– Hát, ez igazán nagyon szórakoztató volt! – fújta Puck, és a hajába túrt. – Mint a régi szép időkben. Leszámítva azt a kábító füstöt, meg hogy meg kellett minket menteni. Ez később még rosszul fog esni, már most sejtem. – Felnyögött, lehuppant a legközelebbi sziklára, és megdörzsölt egy véraláfutást a vállán.

– Rendes volt tőled, hogy utánunk jöttél, jégfiú – tette hozzá, elhúzva a szavakat. – Ha mostanra nem ismernélek elég jól, még azt is hihetném, hogy törődsz velünk

Kikényszerítettem magamból egy öntelt mosolyt.

- Feleannyira sem lenne kielégítő, ha nem én ölhetlek meg
- feleltem, mire Puck elvigyorodott.

Húvös kéz érintette meg a homlokomat. Ariella aggodalmas tekintettel nézett rám.

– Jól vagy? – kérdezte, és a másik tenyerét is a homlokomra simította. A lány érintéstől lehunytam a szemem. – Hiszen kigyulladsz. Mi történt?

– Betegszagod is van – morogta a Farkas, előbukkanva a semmiből. – És gyengeségszagod. Így nem jutsz el a világ végére.

– A sámán – nyögtem ki. – Leköpött. Attól van, azt hiszem. A karomban és a mellkasomban terjedő perzselő érzést mostanra bénultság váltotta fel, ami az egész restemet kezdte áthatni. Ráébredtem, hogy már nem is érzem a karom.

– A hoblyákok mérge hallucinogén – vicsorított a Farkas. – Kis herceg, izgalmas éjszakád lesz. Aztán majd meglátjuk, felébredsze-e.

Ekkor megmozdultak körülöttünk a fák... vagyis évszázados óriások hajladoztak körülöttünk éppúgy, mint a fűzek szoktak. Összeszorítottam a szemem, hogy kizárjam a látomásokat. Amikor újra felnéztem, hanyatt hevertem, az arcom előtt apró csillámok táncoltak.

Valaki fölém hajolt; csillagfény szeme csupa aggodalom. Szépséges volt, mint egy életre kelt látomás. Azonban elhalványodott, elfakult... és már csak a szempár maradt, az kötött a világhoz.

Végül پسlogott egyet, én pedig a semmibe zuhantam.

KILENCEDIK FEJEZET

Álmok

*H*OL VAGYOK?

Köd vett körül; tépett paplanként lebegett a föld felett, mindent fehérre festett. A levegő hideg volt és nedves, a csend alapján kora reggel lehetett. Fenyő és cédrus illatát éreztem, és valahonnan előlről, a ködön túlról víz halk csobogása szűrődött a fülembe. Nem ismertem fel a helyet, valami okból mégsem volt egészen ismeretlen. Mivel mást nem tudtam tenni, elindultam előre.

A köd lassan ritkult, és végül megpillantottam egy fenyőkkal körülvett zöld tavacskát. Kacsák halk hápogása törte meg a csendet; a zöld-barna madarak közül sokan átsiklottak a vízen, a parton álló sápadt alak felé. Megálltam, levegőért kaptam.

Egy pillanatig moccanni sem mertem, attól féltem, hogy a látvány szétfoszlik, és nekem csak az árnyak kergetése marad.

Farmert viselt és fehér blúzt, világos haja lófarokba kötve omlott a hátára. Vékony volt, inkább energikus, mint kecses; gyors mozdulatokkal tördelte a kezében tartott kenyeret, és dobálta be a kacsáknak. Fényudvar jelent meg körülötte, reszkető aura, kavargó bűbáj és hatalom. A tó és a fák sötétségével a háttérben ragyogónak, élettelinek, *élőnek* látszott, mint egy lángnyelv az árnyak között.

Egy percig csak néztem, ahogy dobálja a kenyeret, és mosolyogva nézi az odagyűlő kacsákat. Tudtam, hogy valójában ez nem történik meg: az igazi Meghan a Vasbirodalomban van, hiszen ő a hatalmas Vaskirálynő. Tisztában voltam vele, hogy ez csak egy álom – vagy talán meghaltam, elhalványodtam, csak még nem vettem róla tudomást. A látványtól mégis vadul verdesni kezdett a szívem. Arra vágytam, hogy magamhoz vonhassam, és hagyjam, hadd olvasson fel a fénye. Olyan szörnyű sors lenne, ha ő perzselne el, amíg hamu sem marad belőlem?

Biztosan meghallott, vagy megérezte a jelenléteimet, mert felém fordult; kék szeme elkerekedett.

– Ash? – suttogetta. Az arcára kiülő mosoly felmelegített, akár a nap. – Hogyhogy itt vagy?

Nem bírtam megállni, hogy vissza ne mosolyogjak.

– Nem tudom – feleltem, megfogtam felém nyújtott kezét, és hagytam, hadd húzzon magához. – Azt hiszem... ez most egy álom. – A karja a derekam köré fonódott. Én is átöleltem, és lehunytam a szemem. Semmi égő tűz, semmi fájdalmas fény, amely porrá változtatott volna. Csak Meghan a karomban. – De boldog lennék, ha sosem kellene felébrednem.

Éreztem, hogy zavartan ráncolja a homlokát, aztán hátrahúzódott, hogy a szemembe nézhessen.

– Különös. Azt hittem, ez az *én* álmom.

– Talán úgy is van. – Nehezemre esett a gondolkodás. A teste apró moccanásai az enyémhez préselődve, a keze, amint köröket írt le a hátamon... elkalandozott a figyelmem. – Talán valójában nem is vagyok itt, és mindez eltűnik, amikor felébredsz, engem is beleértve. – Erre szorosabban ölelt magához, én pedig elmosolyodtam. – Nekem mindenhogy jó.

Valami motoszkált az agyam hátsó részében, valami fontos, amit elfelejtettem, éppen a tudatom küszöbe alatt, mint madarak szárnya az ablakpárkányon. Akármi volt az, nem akartam felidézni. Most nem. Nem akartam semmit sem látni, érezni, semmire sem gondolni, csak a lányra magam előtt.

Lehajoltam, hogy megcsókoljam. A keze az ingem alá csúszott. a meztelen bőrömet érintette. Máris nagyon könnyű lett mindenről megfeledkezni.

KÉSŐBB A HÚVÖS FÚBEN PIHENTÜNK a tó mellett; Meghan egy fa törzsének támaszkodott, a fejem az ölében pihentettem. A felhőket néztem, miközben az ujjai a hajamban játszadoztak. Elégedetten elbóbiskoltam, semmi szükségét nem éreztem annak, hogy megmozduljak. Ha meghaltam, és ez a nemlét, ám legyen. Ha még mindig alszom, eszemben sincs felébredni.

– Ash?

– Mmm?

– Hol voltál annyi hónapon át? Úgy értem... – Tétovázott, az ujjá köré csavarta egy tincsemet. – Tudom, hogy nem léphetsz be a Vasbirodalomba, de senki sem hallotta híredet, sem neked, sem Pucknak, ami azt illeti. Mit csináltatok?

– Kerestem valamit, azt hiszem. – Felnyúltam, megfogtam a kezét, és az ajkamhoz húztam. – Nem emlékszem, mit.

Kiszabadította a kezét a kezemből, és megsimította az arcomat. Lehunytam a szemem, hagytam, hogy elvarázsoljon.

– Nem gondolod, hogy fontos lehet?

– Talán. – Igazság szerint nem akartam belegondolni. Itt jó volt. Akármilyen várt a völgyön, az apró álmok buborékon vagy valósággrészleten túl, nem akartam tudni róla. Nem emlékeztem túl sokra, de azt kétségtelenül tudtam, hogy fájdalmas a dolog. Belefáradtam a fájdalomba. A létezésemnek olyan nagy része volt fájdalom, üresség, veszteség. Meghan itt volt. Boldog voltam. Csak ezt kellett tudnom. Meghan játékosan megkopogtatta a homlokomat.

– Ugye, tudod, hogy valamelyikünknek fel kell ébrednie? – kérdezte. Csak egy mordulással feleltem, még a szemem sem nyitottam ki. – Akár én vagyok a te képzeleted terméke, akár te az enyém, ennek egyszer vége lesz.

Feltérdeltem, hogy a szemébe nézhessek. Közel hajoltam hozzá.

– Elmehetsz, ha muszáj – feleltem, és a füle mögé igazítottam a haját. – Én maradok. És ha visszajössz, itt leszek.

– Nem, Ash! – hallottam egy új hangot. A békés pillanat megtört. – Nem maradhatsz.

Mindketten összeresztünk, és szembefordultunk kis paradicsomunk betolakodójával. Ariella állt tőlünk néhány lépésnyire, komor arccal, a köd köpenyként vette körül. – Nagyon nehéz volt megtalálni téged – folytatta. – Csaknem feladtam, amikor nem akadtam rád a rémálmok között. Nem gondoltam rá, hogy másvalaki álmában keresselek, pedig sejthető lett volna, hogy idejössz.

– Mit keresel itt? – Meghan rezzenetlen nyugalommal, királynői eleganciával állt fel. Észrevettem, hogy kissé elem lépett, amikor szembenézett Ariellával. Ismerős volt a mozdulat, mégis meglepett. A Vaskirálynő *engem* védelmezett. – Ki vagy te?

– Tudod te azt, Meghan Chase. – Ariella előrelépett, a köd lefoszlott róla: immár teljesen tisztán láttam. – Én vagyok az, aki hátramaradt, aki ismerte Asht, még mielőtt te egyáltalán megjelentél volna.

Meghan nem mozdult, de láttam, hogy lassan mély lélegzetet vesz, amikor ráébred, mit jelent ez.

– Ariella – lehelte. Összerándultam, meghallva, mennyi érzés sűrűsödik ebbe az egyetlen szóba. Megrázta a fejét, és rám nézett. – Ez most egy másik álom, Ash? Te hoztad ide?

– Nem – felelte Ariella, mielőtt válaszolhattam volna. – Nem vagyok álom. Sem emlék. Ugyanolyan valóságos vagyok, mint te, Vaskirálynő. A halál, annyi sok évvel korábban, nem bírt megtartani magának.

– Elég! – nyögtem ki. A köd végre feltisztult az agyamról, és visszatértek az emlékeim. Az utazás a látóhoz, az elátkozott út végig az Álmodók Folyóján... a küldetés, hogy lelket találjak magamnak.

Kettejük közé léptem; a pillantásuk kétfelől döfött belém, mint megannyi kés.

– Ari, mit keresel itt? Mit akarsz?

Összehúzta a szemét, gyors pillantást vetett Meghanre.

– Azért jöttem, hogy kivigyelek ebből az álomból, Ash – válaszolta. – A tested nagyon beteg. Az átok, amit a hoblyák sámán szórt rád, ébredés nélküli alvás volt. Nem tudom, hogyan találtál ide, de ideje visszatérned hozzánk.

Meghan tekintete a lapockámat égette.

– Ti most... együtt vagytok? – kérdezte halkán, nem egészen vádlón. Még nem. – Mióta... mióta tudod, hogy életben van?

– Nem régóta – felelt helyettem Ariella. – Még nem töltöttünk együtt sok időt.

– Ari! – meredtem rá. Bűntudat nélkül állta a pillantásomat, ezüst pöttyös szemében szomorúság ült. Ebben a másodpercben megláttam a féltékenységet, amelyet sosem mutatott ki, a fájdalmat, hogy mást választottam, hiába tudta, hogy így kellett lennie. Talán ez volt az első igazán csúf érzés, amit láttam tőle, és a haragom azonnal elillant. Én tettem ezt vele. Ő mindenét nekem adta, én pedig hátat fordítottam neki.

– Értem – suttogta Meghan, és a hangja csak alig hallhatóan remegett. Éreztem, hogy lassan elfakul, elhagyja a minket körülvevő álmot. – Akkor... magatokra hagylak benneteket.

– Erre semmi szükség, Vaskirálynő – rázta a fejét Ariella. – Azért jöttem, hogy kihozzam Asht a saját rémálmaiból, de ez a te álmod, nem az övé. Amikor majd felébredsz, mindez elfakul, ő pedig visszatér hozzánk. Sajnálom, hogy betolakodtam.

Egy biccentéssel elbúcsúzott tőlünk, visszahátrált a ködbe és eltűnt.

Kettesben maradtam a Vaskirálynővel. Visszafojtott lélegzettel vártam a kérdések viharát, a robbanást. Meghan azonban mély lélegzetet vett és behunyta a szemét.

– Ez tényleg ő volt? – kérdezte, még mindig csukott szemmel. – Ariella? Valóban életben van?

Odaléptem hozzá, és a kezéért nyúltam. Amikor megérintettem az ujjait, megrebbent a szeme, meglepetten nézett lel.

– Nem arról van szó, amit gondolsz – suttogtam. – Kérlek, hallgass meg!

Szomorúan rám mosolygott.

– Nem, Ash – felelte. – Talán... talán így a legjobb. – És habár meg sem mozdult, éreztem, hogy távolodik, elszakad tőlem.

– Meghan...

– Én a Vaskirálynő vagyok – jelentette ki. – Akármit szeretnék, ez nem fog megváltozni. Te pedig még mindig

téltündér vagy. Hiába jönnél el a Vasbirodalomba, belehalnál. Nem lehetünk együtt, a lehetetlen után pedig felesleges sóvárogni. Önző dolog a részemről, hogy még mindig reménykedek. – A hangja megremegett, de mély, nyugtató lélegzetet vett, és rám emelte a tekintetét. – Talán... itt az ideje tovább lépni, és mással találni meg a boldogságot.

El akartam mondani neki, el akartam magyarázni, mi a küldetésem. Hogy lelket akarok találni, hogy elmegyek a világ végére érte, hogy halandóvá válok, ha ez a módja, hogy együtt lehessünk. Nagyon szerettem volna elárulni neki, azonban féltem reményt ébreszteni benne, mert mi lesz, ha elbukom? Nem akartam, hogy nap, mint nap fürkéssze a horizontot, olyasvalakire várva, aki talán soha többé nem bukkan fel.

– Most itt van a számodra az esély, hogy boldog légy – folytatta Meghan. Kék szemében el nem sírt könnyek csillogtak, de nem pillantott félre. – Ash, *Arielláról* van szó. A szerelmedről, akit évtizedekig gyászoltál. Ha valóban visszatért, akkor a sors adott nektek még egy esélyt, és én... én nem fogok az utatokba állni. – Kicsordult egy könnye, legördült az arcán, de még mindig mosolygott, a szemembe nézve. – Ami nekünk jutott, egy álom volt. Szépséges, de akkor is csak egy álom. Ideje felébredni. – Lélegzetet vettem, hogy ellenkezzek, de az ajkamra tette az ujját, hogy elhallgattasson. – Csukd be a szemed!

Nem akartam engedelmeskedni. Maradni akartam ebben az álomban, majdnem ugyanannyira, mint amennyire lelket akartam találni, hiába tudtam, hogy nem valóságos. Azonban a szemem, csaknem akaratom ellenére, lecsukódott. Egy pillanattal később megéreztem Meghan ajkát az ajkamon; pillekönnyű csók volt, mégis kivetkőztetett önmagamból.

– Búcsúzom, Ash – suttogta. – Légy boldog!

ÉS AKKOR FELÉBREDTEM.

Hanyatt feküdtem a lombsátor alatt. A leveleken át apró tűszúrásokban szűrődött át a fény. Balra tőlem tűz pattogott, a felém szálló füst kaparta a torkomat.

– Üdv újra itt, Csipkerózsika!

Puck hangja hatolt át az agyamat megülő ködön. Nyögve ülő helyzetbe tápászkodtam, és megdörzsöltem a szemem. A bőröm hideg volt és nyirkos, a testem ki volt szipolyozva. Üresnek éreztem magam, bár a mellkasom tompa sajgása emlékeztetett, hogy miért zártam el az érzéseimet, miért tartottam mindenkit jéggáttal távol. Fájt a tudat, hogy a lány, akit szeretek, másodszor is elengedett.

Ariellát és a Farkast sehol sem láttam, Puck azonban ott ült a kis tábortűz mellett egy rönkön, és egy nyársra húzott, duci gombát forgatott lassan. Kacor vele szemben feküdt egy lapos kövön, a lábait maga alá húzta, és elégedetten dorombolt.

– Lassan ideje is volt már, hogy felébredj, jégfiú – jegyezte meg Puck anélkül, hogy megfordult volna. – Reménykedtem benne, hogy nyöszörögni fogsz, meg dobálsz majd magad, de te csak hevertél ott, mint a holtak. És még csak nem is beszélsz álmodban, hogy később székálhasson vele az ember. Ebben mi a szórakozás?

Talpra kecmeregtem, és egy pillanatig vártam, hogy a talaj abbahagyja az imbolygást.

– Meddig voltam eszméletlen? – kérdeztem a tűz felé lépve.

– Nehéz megmondani – felelte Puck, és felém dobott egy gombás nyársat. – Időtlen idők óta nem láttam a napot. Ez már a mély vadvidéknek is a legmélye lehet.

– Hol vannak a többiek?

– A farkasember vadászik. – Puck egy egész gombát tömött a szájába, és látszólag rágás nélkül le is nyelte. – Gondolom, a szerény szarvasgombás kebabom nem volt neki elég jó. Tudod

te, milyen nehéz ezeket megtalálni? Persze a szőrlabda is felhúzta az orrát. Válogatós, hálátlan jószágok.

Kacor rosszálló hangot hallatott, de a szemét sem nyitotta ki.

– NEM ESZEM GOMBÁT, ROBIN PAJTÁS – felelte fensőbbbségesen. – Ha pedig annyira szereted ezeket a spórazsákokat, tessék, rágcsáld el azokat a foltos galócákat ott, abban a rakás antilopganében!

– Ó, fuj, ez aztán gusztustalan!

Ízlelés nélkül nyeltem le a gombákat. A testem tudta, hogy táplálékra van szüksége, bár a gondolataim messze jártak.

– Hol van Ariella? – kérdeztem újra, és a tűzbe dobtam a nyársat.

Puck a fejével intett a tűzkör széle felé. Ariella valóban ott kuporgott egy kövön, nekünk háttal.

– Pár perccel azelőtt vonult félre, hogy magadhoz tértél – felelte halkán, összehúzott szemmel méregetve engem. – Megpróbáltam utánamenni, de azt mondta, egy darabig szeretne egyedül maradni – Éreztem, hogy szinte keresztüldőf a szemével. – Mit mondtál neki, Ash?

Teljesen összezavarodtam. Úgy éreztem, annyifelé húznak, hogy mindjárt elpattanok. Még mindig nem tértem magamhoz Meghan búcsúszavai után, az Ariella tekintetében látott villanásnyi féltékenység után, azután, hogy egyensúlyoznom kellett az elveszített és az elérhetetlen lány között. Mégis – hiába akarta Ari egyértelműen felhergelni Meghant az álomvilágban, nem tudtam figyelmen kívül hagyni a fájdalmát.

Nem törődtem Puck szavaival, odaléptem mellé. Ariella előrehajtotta a fejét, ezüst haja derengő függönyként takarta az arcát. Amikor közelebb értem, felemelte a fejét, de nem nézett rám.

– Szóval ez volt ő.

Megtorpantam. A hangja színtelen volt, érzelemmentes; egyáltalán nem mutatta, mi zajlik benne. Nem tudtam, mit tegyek.

– Igen – feleltem egyszerűen.

Néhány szívdobbanás erejéig csend volt. Amikor újra megszólalt, hallottam, hogy mosolyog, de a mosolya keserű volt, mint az őszi levelek hullása.

– Már értem, miért szereted annyira. Lehunytam a szemem.

– Ari...

Hirtelen, mielőtt folytathattam volna, felállt, de még mindig nem fordult meg.

– Tudom. Sajnálom, Ash. – Elakadt a szava; hátrasimította a haját, és amikor újra megszólalt, inkább önmagához beszélt, mint hozzám. – Nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz.

Néztem az alakját a moccanó árnyékok között, ahogy a tűz fénye megcsillan ezüst haján, ahogy mozdul, kecsesen, magabiztosan. Hirtelen eszembe jutott, miért szerettem bele annak idején. Olyan szép volt, mint ifjúságom napjai, amikor még az arrogáns Télherceg voltam, és az idő nem csorbított tökéletességén. Arra gondoltam, amit Meghan mondott: a sors adott nekünk még egy esélyt. Ariella újra itt van az életemben, és immár boldog lehetek.

Boldog lehetek Ariellával?

Megráztam a fejem, hogy eltérítsem ezeket a gondolatokat, mielőtt a kísértés túl erőssé válna volna, mert újra rám tört a szétfoszlás érzése. Összeszorítottam a fogamat. Nem számít, ébredtem rá. Akárhogy érzek, akkor sem hagyhatom félbe a küldetésemet. Megesküdtem, hogy megtalálom a Meghanhez visszavezető utat, és a szavam köt. Nem vonhatom vissza, akkor sem, ha a lehetetlenre vállalkoztam, akkor sem, ha

Meghan már nem vár rám, ha elbúcsúzott, ha eleresztett. Még így sem adhattam fel.

Akkor sem, ha meghalok, és a halálba viszek mindenki mást is.

– FELÉBREDTÉL VÉGRE? – A Farkas lépett ki az árnyékok közül, mintha az éjszaka egy darabja szilárdult volna meg. – Már kísértésbe estem, hogy álmodban átharapjam a torkodat, úgy szabadítsalak meg a szenvedéstől, kis herceg. Kezdett fárasztó lenni, hogy nézzük, ahogy alszol. – Megnyalta az állkapcsát ott, ahol a szőre halványvörös színű volt, és kivillantotta a fogait. – Elég időt pocsékolunk itt, kezdek unatkozni. El akarod érni a Próbátétel Mezejét vagy sem?

– Igen – válaszoltam, miközben Puck lépett mellénk, a kezében jó pár gombanyárrsal. – Ideje indulni. Merre tovább?

Ariella lehunyta a szemét.

– Az Álmod Folyóját követjük – mormolta –, át a Tövisbokrokon, amíg el nem érjük a végső határt, azután a világ végét. Azon túl vár a Próbátétel Mezeje.

– Ez így elmondva olyan könnyűnek tűnik – sóhajtott Puck, és újabb gombát tömött a szájába. – Át a Tövisbokrokon, azt mondod: És aztán a világ végén is túl? Az *mennyi* idő lesz?

– Akármennyi, nem számít – jelentettem ki. – Amíg lélegzettel bírom, menni fogok tovább. De ez nem jelenti, hogy nektek is így kell tennetek. – Körülpillantottam, egyenként minden társam szemébe néztem. – Innen egyre veszélyesebb lesz – folytattam. – Nem kérem, hogy maradjatok mellettem. Egyikünk sem tudja, mi vár a Tövisbokrokon túl, a világ végén. Ha vissza akartok fordulni, most tegyétek! Nem fogom felróni nektek. – Ezt Ariella szemébe nézve mondtam ki. – Ha kell, én egyedül is tovább bírok menni. Ha velem maradni túl veszélyes, nehéz vagy fájdalmas a számotokra.

Megmentenének a saját sorsomtól, ha tehetném. És nem akarom újra végignézni, ahogy meghalsz.

– Hmm. Hé, jégfiú! Megfognád ezeket egy kicsit? – nyújtotta felém Puck a nyársakat. Értetlenül elvettem őket, mire tarkón vágott; nem erősen, de azért előre kellett lépnem. – Elég ebből az átkozott fatalizmusból! – szólt rám, amikor dühösen felé pördültem. – Ha nem akarnék itt lenni, nem is lennék itt. És tudd meg, hogy nem vagy képes rá egymagádban, jégfiú. Előbb vagy utóbb kénytelen leszel elkezdni megbízni bennünk.

Keserű öngúnnyal felnevettem.

– Megbízni? – mondtam tompán. – A bizalomhoz mindkét fél hite szükséges, Robin pajtás.

– Elég! – mordult fel a Farkas. – Csak az időnket pocskoljuk. Aki le akar lépni, menjen. Én azonban azt hiszem, mindenki maradni akar. Igaz? – Amikor senki sem ellenkezett, felhorkant. – Akkor induljunk! Fogalmam sincs, miért szeretnek a kétlábúak annyira állva társalogni.

– Most az egyszer egyetérték a kutyával. – Kacor hangja egy ágról érkezett, a fejünk fölül. Arany szemmel nézett le ránk, a Farkas pedig morogva borzolta fel a szőrét. A macska nem törődött vele. – Ha az Álmod Folyója mentén akarjuk elérni a Tövisbokrokat, először vissza kell találnunk a folyóhoz – folytatta, és a karmait élesítendő, a faágba mart. – Mivel ezt a vidéket a kutya ismeri a legjobban, talán hasznossá tehetné magát, és mutathatná az utat. Ezen kívül nem látom okát, miért hozzuk magunkkal.

A Farkas kivicsorította a fogait, minden izma megfeszült, mintha szívesen felmászna a fára a cáit sith után.

– Egy nap a földön érlek, macska – morogta. – Észre sem fogod venni, hogy ott vagyok, csak amikor már leharaptam a fejedet.

– Már akkor ezt mondogattad, amikor az emberek még nem ismerték a tüzet, kutya – válaszolta Kacor rezzenetlen nyugalommal. – Bocsásd meg, ha nem állok addig fél lábon!

Azzal eltűnt a levelek között.

TIZEDIK FEJEZET

Az Elfeledettek

– **S**ZÓVAL, KÍVÁNCSI VAGYOK – kezdte Puck, és hozzám igazította a lépteit. A Farkast követtük az erdőn át, ami hatalmasabb volt, mint amit valaha láttam: a vastag fák lombkoronájának tetejéig fel sem lehetett pillantani, a törzseiket egy tucat ember sem bírta volna átkarolni. Lumineszkáló virágok és gombák éltek erre, mindenféle színű fényük lágyan pulzált. A talajt vastag, szivacsos moha fedte, amely élénk kék-zöld foltokban ragyogott fel a talpunk alatt, és az utánunk maradó fénylő lábnyomok odavonzották a szellemszerű szitakötőket. A Farkas fáradhatatlanul loholt előre a derengő erdőben, és csak néha állt meg, hogy bosszúsan visszanézzen: mi tart olyan sokáig! Puck meg én makacsul igyekeztünk a nyomában, a halk léptű Ariella zárta a sort.

Hiába biztosított róla, hogy jól érzi magát, engem továbbra is rágód miatta az aggodalom. Az álombéli találkozást meg az eldadogott, esetlen szavainkat követően a szokásosnál is távolibbá, visszahúzódozóbbá vált. Minden lépéssel egyre árnyaszerűbbnek, anyagtalanságnak tűnt, amíg már attól féltem, eloszlik, mint a völgy köde. Megpróbáltam beszélni vele, és ugyan mosolyogva válaszolt minden kérdésemre, és újra csak azt mondta, hogy minden rendben, a tekintete egyenesen áthatolt rajtam. Meghant sem tudtam kivenni a fejemből. Azt kívántam, bár csak elmondtam volna neki, mi a küldetésem. Bár csak többet mondtam, többet vitatkoztam volna. Talán akkor nem sajdulna meg a mellkasom minden alkalommal, amikor eszembe jutnak a búcsúszavaink. Már tovább is lépett, elfelejtett engem? Az ő szemszögéből nézve logikus volt, amit mondott, de amikor arra gondoltam, hogy mással lehet, szerettem volna valakivel megharcolni, ölni, hogy felejtsek. Meghan és Ariella között szinte kettészakadtam.

Úgyhogy igazán nem volt kedvem társalogni, amikor Puck letámadott a semmiből, az arcán ismerős, halvány vigyorával. Megint kereste a bajt. Tudtam, nem fog tetszeni, amit legközelebb mond, de mégis meglepett, amikor megkérdezte:

– Mit mondott Meghan, amikor meglátta Ariellát?

Éles pillantást vetettem rá, mire kiszélesedett a vigyora.

– Ugyan már, jégfiú, nem vagyok hülye! Elég ügyesen össze tudom lakni a darabokat, hogy kitaláljam, mi történhetett. Mit mondott?

Amikor nem feleltem, váratlanul felém nyúlt, és megragadta a vállamat, hogy maga felé fordítson.

– Hé, herceg, komolyan kérdezem!

Azonnal kirántottam a kardomat, és már miközben fordultam, a nyaka felé sújtottam, de ő készen állt a törével, hogy hárítson. A két penge sikoltva, szikrázva találkozott össze.

Puck hűvös, zord tekintettel meredt rám az egymásnak feszülő pengék felett – ahogy én is őrá. Körülöttünk zümmögtek a szitakötők, az erdő sajátos fénypászmákat vetett a homlokára; csaknem olyan volt, mint a harci festék.

– Tétovázol, Ash – mondta halkan, a szeme izzott, mint az erdő körülötte. – Láttam, hogyan nézel mostanában Ariellára.

Nem tudod, mit akarsz, és a döntésképtelenség el fog pusztítani, de minket is veled együtt.

– Megadtam a lehetőséget, hogy elmenj – feleltem, szándékosan figyelmen kívül hagyva a vádat, – Senki sem tart vissza. Visszamehettél volna Árkádiába, Puck. Ha akartál volna, el...

– Nem! – A szeme egészen összeszűkült; összeszorított fogain keresztül szűrte a szavakat. – Én nem fogok visszamenni és elmagyarázni Meghannek, hogy magadra hagytalak itt, és hogy nem tudom, mi lett veled. Ha visszamegyek, azt mondom el neki, hogy véged. Vagy vissza sem megyek egyáltalán.

– Értem. – Örömtelen mosoly ült ki az arcomra. – Szóval azt akarod, hogy elbukjak. Ha meghalok, te ott lehetsz Meghan mellett. Azt reméled, hogy nem térek vissza.

– Ash! Puck! – Ariella hangja törte meg a patthelyzetet közöttünk. Rémületében elsápadva futott oda hozzánk. – Hagyjátok abba! Mit csináltok?

– Semmi baj, Ari! – válaszolta Puck, de a szemét nem vette le rólam. – A jégfiú és én csak beszélgetünk. Nem igaz, herceg? Még egy pillanatig álltam ugyanúgy, aztán hátraleptem és eltettem a kardomat. Puck elvigyorodott, de a pillantása elárulta, hogy ennek még nincs vége.

– Ha befejeztétek végre – mordult ránk a visszatérő Farkas bosszúsan –, már csaknem megérkeztünk.

ILYEN MÉLYEN BENT A VADVIDÉKEN az Álmod Folyója ismét kiszélesedett és lelassult, álmos lagúnává vált, amelynek sötét vizében tükröződött a fekete ég.

– A helyedben nem állnék olyan közel a széléhez – figyelmeztette az üvegszerű vízen kacsázásra készülő Puckot a Farkas –, még mindig nagyon közel vagyunk a rémálmod szakaszához, és nem akarjuk, hogy valami csúfság berántson. Utálnék megint beugrani utánad.

Puck elvigyorodott, és elhajította a lapos kavicsot. Az ötöt pattant a tükörhöz hasonló felszínen, mielőtt valami nagy és pikkelyes *dolog* kirobbant a vízből, és elkapta, majd visszasüllyedt a maga felverte vízpárában.

Távolabb léptünk a parttól.

– Milyen messze vannak a Tövisbokrok? – tudakoltam Ariellától, aki egy sziklán ült, jó pár méterre. Kimerültnek tűnt. Kacor mellette kuporgott, és az egyik mellső mancsát mosta. A Farkas vicsorgott, de nem támadt a macskára, úgyhogy reméltem: most megint úgy fognak tenni, mintha a másik nem is létezne.

– Nem tudom biztosan – felelte Ariella. Kábán nézett a víz felé. – Azt hiszem, messze. De legalább nem tévedhetünk el. Egyszerűen csak követni kell a folyót... mindvégig.

– Bárcsak lenne egy csónakunk! – morogta Puck, és egy újabb kavicsot vetett az áramlatba. Újabb loccsanás hallatszott, és ismét megjelent a pikkelyes lény. Puck összerezett. – Habár inkább mégsem. Az utolsó sétahajózásunk nem végződött olyan jól, óriás ingolákkal, nyilakkal meg vérszomjas gőtékkal találkoztunk. Akkor azt hiszem, gyalog megyünk a világ végéig, hacsak valakinek nincs jobb ötlete.

A Farkas leült; a holdfény kirajzolta az alakját. Ő is a vízre nézett.

– Van egy másik vízi jármű – jelentette ki komolyan. – Néhányszor már láttam. Egy komp, mindig üres, mindig ugyanabba az irányba megy. Látszólag sosem áll meg, és a rémálmok számára mintha nem is létezne.

– Ó, a szellemkompra gondolsz – nézett fel Kacor a mosdásból – Azt hiszem, ez elég közismert legenda. Egy hasonló hajó kísért a Törtüveg Tengeren, kalózvitorlás, deszkák helyett embercsontokból építették. Vagy ilyesmi. – Szipogott, majd megrázta a fejét. – A legendák szerint a szellemkomp akkor jelenik meg, amikor szükség van rá.

– Hát, az most van – vágta rá Puck, és mindkét irányban elnézett a sötét folyón. – Szükségünk van rá, mert nem akarok ki tudja, meddig trappolni a parton, amíg elérjük a Tövisbokrokat vagy a világ végét, vagy akármit. – Tölcsért formált a kezéből, és belekiabált. – Hallasz engem, te komp? Kellesz! Itt! Nekünk! Most!

Kacor hátralapította a fülét; a Farkas gerincén égnek állt a szőr. Rám nézett.

– Hogy maradt életben ilyen sokáig anélkül, hogy valami elharapta volna a torkát? – morogta.

– Hidd el, ezen már én is gondolkodtam!

– A komp eljön értünk – szólalt meg Ariella. Mindenki megfordult és rápillantott. A lány a folyó torkolata felé nézett, a tekintete üveges, távoli volt, mint a világ vége. – Megjelent a látomásaimban. Itt lesz, ha itt lesz az ideje is.

– És az mikor lesz? – kérdeztem.

– Nem tudom. De nem ezen a helyen. Egy hosszú-hosszú mólónál láttam kikötni, csak ezt tudom.

– Hát... – Puck sóhajtott, és felszedett egy újabb kavicsot. – Gondolom, akkor keresnünk kell egy révet. Valaki tudja, merre van?

Senki nem felelt. Puck sóhajtott.

– Na, jó, akkor koptassuk tovább a lábunkat!

A FOLYÓ FELÉNK ESŐ PARTJÁN hamarosan megváltozott az erdő képe – majdnem átmenet nélkül, mintha egy ajtót csaptak volna be. A fények kihunytak, a fatörzsek hajlott, megcsavarodott torz alakokká váltak, az ágaik nyögtek, nyikorogtak, holott nem fújt a szél. A csillagok eltűntek, a folyó még inkább elfeketült, többé nem tükröződött benne semmi, csak a beteges, vörös hold, amely úgy lesett át a felhőkön, mint egy bevérzett szem.

Úgy sejtettem, ez még mindig a rémálmok szakasza, és reméltem, hogy semmi sem veti ránk magát a sötét folyóból vagy az erdőből, mert mindkettő kellemetlenül közel volt.

– Ne nézz az erdőbe túl sokáig, herceg! – figyelmeztetett a Farkas morogva, amikor valami megmoccant a bokrok között mellettünk. – Ha a szemükbe nézel, felhívod magadra az itt élők figyelmét. Márpedig azok nem szépek, nekem elhiheted.

– Úgy érted, még nálad is rondábbak? – tréfált Puck. A Farkas riasztó, csupa fog mosollyal jutalmazta a viccet.

– Én az emberek félelméből és gyanakvásából születtem – felelte büszkén. – A történeteik, a legendáik mind engem erősítenek. De ezek a lények az emberek rémálmainak szülöttei, a tömény, esztelen, sikító rettegése. Kimásznak a vízből, beszőknek az erdőbe, és a fák eltorzultak, azzá válnak, amitől az emberek a leginkább rettegnek. Ha meg akarjátok nézni őket magatoknak, rajta, bámuljatok! Csak aztán próbáljatok nem beleőrülni, ha végül sikerül.

– Ugyan már! – horkant fel Puck. – Mit gondolsz, kivel beszélsz? Én már *okoztam* is rémálmokat néhány halandónak. Már mindent láttam. Engem semmi nem tud megijesz... ááá!

Hátraugrott, közben csaknem felbukott a saját lábában. Kacor fújt egyet, de már el is tűnt, én pedig kirántottam a kardomat. A folyó partján egy hatalmas, kusza hajú lény állt, két fehér

keze hosszú ujjai között horgászbótot tartva. Megfordult, hogy ránk nézzen – én pedig csak bámultam rá.

Tündérféle volt, annak kellett lennie, de még sosem láttam hozzá hasonlót. Teste nem is volt, óriási tojásfeje alatt rögtön a lába kezdődött, fehér haja a térdéig ért. Az egyetlen térdéig, hiszen csak egy lába volt, az is rövid, csökkent; egy bunkószerű lábfejen végződött, amelynek mocskos, sárga körmei karomként martak a földre. Hosszú karjai ott nőttek ki, ahol a fülének kellett volna lennie, két szeme túlméretezett volt és felemás. A pillantásában távoli kíváncsiság látszott.

Támadásra készen feszültem meg, várva, hogy ránk vesse magát. Ha levágom a lábát, könnyű lesz végezni vele. Az óriás azonban csak álmosan pislogott, és visszafordult a víz felé, ahol a zsinórja a felszín alá bukkott.

A Farkas lihegett, és közben Puckra vigyorgott, aki vadul veregette a sarat a nadrágjáról. Ariella mellém lépett, az apátiájának már nyoma sem volt, úgy nézte a különös lényt, miközben az zavartalanul horgászott tovább, mintha mi sem történt volna.

– Ez micsoda? – suttogta a karomba kapaszkodva. – Még sosem láttam efféle teremtményt. Ez valami emberi rémálom?

– Nem rémálom – felelte a Farkas, aztán leült. – Tündérféle, mint ti is, csak neve nincs. Legalábbis már senki sem emlékszik rá.

– Nem hittem, hogy még létezik ilyen – kapcsolódott be Kacor is. Egy darab uszadék fán tűnt elő, de a farka még mindig a rendes mérete kétszeresére borzolódt. A bamba óriás felé sandított, aztán fújt egyet. – Lehet, hogy ez az utolsó.

– Hát, ha a kihalás veszélye is fenyegeti, attól még lehet, hogy tud segíteni – válaszolta Puck, és az óriás fatörzs méretű lába felé indult – Hé, Gyöklábú! Igen, hozzád beszélek! –

folytatta, amikor a hatalmas fej megfordult és rámeredt. – Érted, amit beszelek?

A Farkas csak pislogott döbbenetében.

Ariella kicsit szorosabban hozzám simult; finom ujjaival belekapaszkodott a karomba. A kardom markolatáért nyúltam.

– Robin pajtás, nem foglak levakarni annak a lénynek a talpáról – figyelmeztettem.

– Meghat, hogy törődsz velem, herceg – szólt vissza, és elhátrált néhány lépést, hogy a fejét felszegve a lény szemébe nézhessen. – Üdv! – Integetett neki vidáman. – Nem akarunk zaklatni, de lennél szíves válaszolni néhány kérdésünkre? – Az óriás csak bámulta, mire Puck zavartan pislogott. – Izé, bólints egyszer, ha igen, kétszer, ha nem.

A tündérlény megmozdult. Megfeszültem, készen arra, hogy megtámadjam, ha el akarja taposni Puckot, mint egy bosszantó csótányt. Az óriás azonban csak kihúzta a zsinórját a vízből, és szembefordult Puckkal.

– Mit... akarsz? – kérdezte nagyon lassan, mintha most próbálná az emlékezetébe idézni, hogyan kell beszélni. Puck szemöldöke a magasba szaladt.

– Ó, na hát! Hiszen mégis tudsz beszélni. Kiváló! – Felém fordult és rám vigyorgott; komoran néztem vissza rá. – Csak azon gondolkodtunk – folytatta legjobb lefegyverző mosolyával

-, hogy milyen messze van ide a világ vége? Csak kíváncsiságból kérdezem. Te tudod? Helyi lakosnak nézel ki. Már itt élsz egy ideje, igaz? Mit gondolsz?

– Én... nem... emlékszem – válaszolta az óriás, és az arca eltorzult, mintha a gondolat kínozná. – Sajnálom. Nem emlékszem.

– Nem fogsz kiszedni belőle semmi hasznosat, Robin pajtás – mordult fel a Farkas, és talpra állt. – Már arra sem emlékszik, mit keres itt.

– Én... kerestem valamit – bökte ki az óriás, miközben tekintete kifejezéstelenné vált. – A folyóban, azt hiszem. Elfelejtettem, mi volt az, de... ha látom, megismerem.

– Ó! – Puck egy pillanatra csalódottnak tűnt. – Hát akkor, mi van a hajókkal? – folytatta töretlen lendülettel. – Ha már itt vagy egy ideje biztosan láttál egy-két hajót leúszni a folyón.

A Farkas megrázta a fejét – láthatóan elege lett a beszélgetésből és elindult lefelé a parton. Az óriás azonban összevonta vaskos szemöklökét, és elgondolkodva bólintott.

– Hajó. Igen, emlékszem a hajóra. Mindig ugyanarra megy.

– Sápadt fehér ujjával folyásirányba mutatott. – Arra. Egyszer köt ki csak egyszer, a révnél.

– Hol? – kaptam fel a fejem.

– Falu? – Az óriás homlokán elmélyültek a ráncok. – Település? Azt hiszem, emlékszem... házakra. Másokra. Mint én.

Vastag ködre. – Pislogott, vállat vont, ami különös hatást keltett, hiszen valójában nem volt válla. – Nem emlékszem.

Még egyet pislantott, aztán elfordult, mintha máris elfeledkezett volna rólunk. Puck hiába nyaggatta, többé nem reagált.

– Tudsz valamit erről a faluról? – kérdeztem Kacort, miközben megindultunk tovább a folyó mentén. Előttünk a Farkas ismét megállt, és bosszankodva nézett vissza. Őt is megkérdeztem volna, de úgy nézett ki, mint aki kész bárki fejét leharapni.

– Csak a legendákat ismerem, herceg – felelte a cáit sith pocsolyákat kerülgetve a sárban. – Még sosem voltam ebben az úgy nevezett faluban, de hallottam nagyon-nagyon régi történeteket a helyről a mély vadvidéken, ahová a tündérek meghalni jönnek.

– Hogy érted ezt? – meredtem rá. Kacor sóhajtott.

– A falu nevei közül az egyik úgy hangzik, Phaed. Ne is pazarold a lélegzeted arra, hogy megmondd: még sosem hallottál róla. Már tudom, hogy így van. Azok otthona, akikre többé senki sem emlékszik. Ahogy a történetek, a hit és a képzelet megerősít minket, a hiányuk lassan elpusztítja még Sohaföld lakóit is, míg végül nem marad semmi belőlük. Az az óriás, akit láttunk? Ő is az Elfeledettek közül való. Még kapaszkodik a létezésbe, mert még talán vannak néhányan, akik emlékeznek rá. Csak idő kérdése, hogy egyszerűen megszűnjön.

Megborzongtam. Még Puck is elkomorodott. A lelkünk mélyén mind ettől féltünk: hogy elfelejtenek, hogy lassan fakulunk el a semmibe, mert senki sem idézi fel többet a nevünket és a történetünket.

– Ne vágj olyan komor arcot! – folytatta a macska, azzal átugrott egy pocsolyát, és letelepedett egy nagyobb kőre, hogy alaposan megnézhesen magának. – Egész Tündérföldnek ez az elkerülhetetlen vége. Mind elfakulunk egyszer. Még te is, Robin pajtás. Még a nagy és hatalmas Farkas is. Mit gondolsz, mi másért akart elkísérni, herceg? – fintorgott a bajuszát rezgettetve. – Hogy a története folytatódjon. Hogy még több szívbe eljusson, és még több emlékezetben megragadjon. De minden, amit tesz, csak késlelteti a dolgot. Előbb vagy utóbb mindenki Phaedbe jut. Kivéve a macskákat, természetesen. – Azzal leugrott a kőről, és farkát a magasba tartva elsétált a víz mentén.

A folyóról tépett ködfoszlányok szálltak fel, végigvonaglottak a talajon, és bekúsztak a fák közé. Nemsokára úgy összesűrűsödtek, hogy alig láttunk el néhány lépésnyire; a folyó, az erdő, a horizont, minden eltűnt a fehér takaró alatt.

A fehérségből váratlanul előbukkant a Farkas, mint egy néma és halálos árnyék.

– Fények vannak előttünk – morogta; a vállán és a hátán tüskékben meredt fel a szőr. – Úgy néz ki, mint egy falu, de van benne valami különös. Nincs semmiféle szaga. *Dolgok* mozognak benne, hangokat is hallottam a ködön át, de nem érzek semmilyen szagot. Mintha ott se lenne.

– Ez a baj a kutyákkal – sóhajtott Kacor, aki a ködben csaknem láthatatlanná vált. – Mindig elhiszik, amit az orruk mond. Talán a többi érzékszervedre is odafigyelhetnél.

A Farkas rávicsorította a fogait.

– Többször jártam fel-alá ezen a parton, mint hogy vissza tudnék emlékezni. Itt sosem volt semmiféle falu. Csak a köd. Hogyan került volna ide épp most egy?

– Talán úgy jelenik meg, ahogy a komp is – vélte Kacor, és beleképzelt a kavargó ködbe. – Talán csak akkor tűnik elő, ha szükség van rá. Vagy talán – lesett rám és Ariellára –, csak akik már halottak vagy hamarosan azok lesznek, találhatják meg az utat Phaedbe.

A FOLYÓPART SÁROS ÖSVÉNNYÉ VÁLTOZOTT. Követtük, amíg

sötét alakok nem kezdtek kibontakozni előttünk a ködből: fák és épületek körvonalai. Ahogy még közelebb értünk, alakot öltött a szemünk előtt Phaed maga. Az ösvény egyenesen keresztülvágott a közepén. Fakunyhók álltak cölöpökön a sáros talaj felett, veszedelmesen oldalra dőlve, mintha ittasak volnának. Fáradt, szürke melléképületek támaszkodtak egymásnak, vagy kuporogtak egymáson, mint ázott kartondobozok. Egy rúgás is szétdönthette volna őket. Minden megrogyott, lekókadtt, nyikorgott, vagy már annyira elfakult, hogy meg sem lehetett állapítani az eredeti színét.

Az utcák tele voltak mindenféle holmival, kacatokkal, amelyeket a jelek szerint leejtettek, hogy aztán soha többé ne vegyék fel újra. Az egyik út közepén egy horgászbot feküdt, a

zsinór végén halcsontvázsal; a Farkas vicsorgott, és széles ívben kikerülte. Egy pocsolya állott vizében festőállvány rothadozott, a félbehagyott festmény színei megfolytak, a vízbe csepegtek, mint a vér. Könyvek heverték szanaszét: gyerekversek gyűjteményétől hatalmas, régi kötetekig.

A köd körénk sűrűsödött, lefojtotta a hangokat. Úgy tűnt, semmi sem mozdul, semmi sem lélegzik.

– Szép hely – mormolta Puck, amikor elhagytunk egy üres, szélben nyikorgó hintaszéket. – Igazán otthonos. Vajon hová tűntek a helybéliek?

– Jönnék és mennek – szólalt meg a hátunk mögött a hintaszék.

Összerezcentünk és megpördültünk, mindannyian a fegyvereinkért kaptunk. Ahol korábban semmi sem volt, most egy különös, üres, fehér szemű lény nézett ránk.

Ahogy az óriást, ezt a lényt sem ismertem fel. A teste egy aszott öregasszonyé volt, a keze azonban görcsös madárkaromban végződött, a lába lópatában. Szürke hajában, sovány karja bőrén tollak meredeztek, de a homlokán apró szarvak dudorát is láttam. Tompa, fáradt arccal méregetett, aztán villás nyelvvel megnedvesítette az ajkát.

– Ó! – mondta, miközben én egy mély sóhajjal eltettem a fegyveremet – új érkezők. Mióta nem láttam erre új arcokat...!

Habár most, hogy belegondolok, egyáltalán nem láttam erre új arcokat. – Rövid ideig csak állt ott, és az arcunkba nézett, aztán felderült. – Ha ti újak vagytok, talán láttátok is. Láttátok esetleg?

– Mit? – ráncoltam a homlokom.

– Azt.

Valami különös érzés vett erőt rajtam a közelében, halvány húzás, mintha valaki vizet inna szalmaszálon át.

– Azt... de mit? – kérdeztem óvatosan, és szembefordultam a vén tündérrel. – Mit keresel?

– Nem tudom – sóhajtott, és mintha önmagába roskadt volna.

– Nem emlékszem. Csak azt tudom, hogy elveszítettem. Nem láttad, igaz?

– Nem – feleltem határozottan. – Nem láttam.

– Ó! – Újra sóhajtott, és egy kicsit még jobban összezsugorodott. – Biztos vagy benne? Úgy gondoltam, te talán láttad.

– Különben viszont – vágott közbe Puck, mielőtt újra végigfuthattuk volna ugyanazt a kört –, nagyon szeretnék maradni és beszélgetni, de tulajdonképpen sietünk. Meg tudod mutatni, merre van a kikötő?

A lény nyelve ismét elővillant, mintha megízlelné a levegőt Puck körül.

– Olyan fényes vagy! – surrogta. – Mind olyan fényesek vagytok. Mint az apró napok. – Összenéztünk Puckkal, és hátrálni kezdtünk. – Ó, ne menjetek! – kérlelt a tündér, előrenyújtva aszott, karmos kezét. – Maradjatok, beszéljessünk egy kicsit! Néha olyan hideg van Olyan... hideg...

Megborzongott, aztán, mint a köd a napfényben, szétolvadt előttünk. Más nem maradt hátra, csak az üres hintaszék, amely még mindig nyikorogva ringott a szélben.

Puck színpadiasan megborzongott, és megdörgölte a karjait.

– Na, jó, valószínűleg ez volt a legrémisztőbb dolog, amit mostanában láttam – mondta erőltetett vidámsággal. – Ki szavaz még arra, hogy találjuk meg azt a kompot és húzzunk a francba Dodge-ból?

– Gyerünk! – mordult a Farkas, akinek szintén mehetnékje volt – Érzem a folyó szagát. Erre.

Azzal válasza sem várva megfordult, és végigkocogott az utcán. Kacort keresve körülnéztem, de nem lepett meg, hogy ő

is eltűnt. Csak remélni tudtam, hogy ez nem jelenti baj közeledtét.

– Mit gondolsz, mit keresett? – kérdeztem Ariellát, miközben átsiettünk a néma városon, a Farkas ködön átsejlő, hatalmas alakja nyomában. – Az a másik lény, a folyóparton, az is keresett valamit. Vajon mi lehet, ami ennyire fontos, mégis elveszítették?

Ariella megborzongott, az arcára elkínzott kifejezés ült ki.

– A nevüket – felelte halkán. – Azt hiszem, a nevüket keresték.
– Egy pillanatra elhallgatott, a szemébe távoli, szomorú pillantás ült ki, és megriadtam, látva, mennyire hasonlít most a hintaszék előtt álló tündérre. – Éreztem benne az ürességet – folytatta aztán, szinte suttogva –, a semmit, ami felzabálja őket. Olyanok, mint egy lyuk, valaminek a hiánya, ahol létezést várnál. Az a lény a hintaszékben... azt hiszem, már majdnem teljesen eltűnt. Csak a ti bűbájak hozta vissza egy kis időre.

Egyszerre megláttam, hogy más alakok sejlének át a ködön, különös, idegen lények, de mindnek ugyanolyan halott volt a szeme, üres az arca. Kábán, alva járva botorkáltak át az utcákon, szinte tudomást sem véve a környezetükről. Néha valamelyikük megfordult, hogy távoli kíváncsisággal ránk nézzen, de egy sem próbált a közelünkbe jutni.

Hirtelen hangos üvöltés harsam előttünk, aztán fojtott zajokat hallottunk. Kirántottam a kardomat és előresiettem. A Farkas felmeredő szőrrel, vicsorogva állt egy alak előtt, amelynek a testéből mindenhol apró kezek nőttek ki. Most mindet védekezőn maga elé emelte; reszketett, amikor a Farkas meglódult, hogy rátámadjon.

Előrevetődtem, a vállammal taszítottam félre a Farkas fejét. Haragos kiáltással fordult felém, de akkor már Puck is ott volt, kezében a töréivel; ketten elválasztottuk a Farkast a prédájától, aki néhány kezén sietősen bekotródott egy épület alá.

A Farkas lángoló tekintettel meredt ránk, a hátán még mindig égnek állt a szőr.

– Tűnjetek el innen! – morogta. – Megkeresem azt az *akármit*, és letépem a fejét! Tűnjetek el az utamból!

– Nyugodj meg! – utasítottam, a pengémet a testem és a dühös Farkas között tartva. – Ha egyet megtámadsz, talán az összes ránk ront. Különben is elment már, nem tudsz csinálni vele semmit.

– Mindet megölöm – morogta a Farkas veszedelmesen halkán. – Minden egyes példányt véres cafatokra szaggatok. Ez a hely nem természetes. Nem érzitek? Olyan, mint egy éhező állat, kapkod utánunk. Most rögtön meg kellene ölni mindet.

– Nem javasolnám – közölte a semmiből előtűnő Kacor; a Farkasra hunyorított, aki gyilkos tekintettel nézett vissza. – Meglepődnének, ha tudnátok, milyen sokan vannak az Elfeledettek, de biztosíthatlak, többen, mint hinnétek. Az erős érzelmek pedig, mint a düh és a félelem, csak vonzzák őket, mint hangyát a méz. Úgyhogy próbáld meg csukva tartani a szádát, és ne tépd le senki fejét! Úgy talán át is jutunk élve.

A Farkas komor tekintete egyikünkéről a másikunkra vándorolt, mielőtt vicsorogva elfordult volna, hogy a levegőbe kapjon. Ekkor megpillantottam, hogy a vállán és a hátán a fekete bundába összes csíkok vegyülnek... ám a Farkas megrázta magát, és a szín eltűnt.

– Haver, itt még a farkasember is ideges lesz – jegyezte meg Puck halkán, és közben a morogva fel-alá járkáló Farkast figyelte. Mögötte lassan gyülekeztek az alakok; a ködből kíváncsi arcok bukkantak ki, üres szemek szegeződtek ránk. Gyerünk, keressük meg azt a kompot, és húzzunk el innen, mielőtt nekiáll lebontani ezt a helyet.

A sáros úton továbbhaladva végül elértünk az Álmodók Folyójáig. A fekete vizet még mindig fehér fátyol fedte; a

hullámok finoman nyaldosták a partját. Egy hosszú famóló nyúlt be a közepe felé, de a folyón, a ködön semmi sem moccan. Minden mozdulatlan volt, és túlságosan is csendes.

– Hát, a rév megvan – morfondírozott Puck, és hunyorítva próbált átnézni a ködön –, de kompot, azt nem látok. Talán meg kellett volna venni a jegyet?

- Ha csak álltok itt, nem fogjátok megtalálni, amit kerestek
- szólalt meg a hátunk mögött egy halk hang.

Megfordultam; lassabban, mint az imént, mert nem akartam minden a semmiből előbukkanó lénynek nekitámadni. De azért előhúztam a kardomat, a másik kezemet pedig a Farkas vállára tettem, nehogy ő tépje le a beszélő fejét.

Először nem láttam senkit. Úgy tűnt, a hang a semmiből jön, habár a talajon elnyúlt egy hosszú, vékony árnyék, amely nem tartozott semmihez.

- Mutasd magad! – vicsorított a Farkas, kivillantva a fogait.
- Még mielőtt elvesztem a türelmemet, és kitépem a beleidet, akár láthatatlanok, akár nem. A szagod éppen eléggé érezhető, úgyhogy akár máris felhagyhatsz a rejtőzködéssel.
- Ó, bocsánat! – válaszolta a hang közvetlenül előttünk. – Folyton elfelejtem...

A levegőből egy magas, lehetetlenül vékony alak *fordult* ki; így, profilból már valóban láttuk is. Papírvékony volt, mint a penge éle, szemből láthatatlan, de még oldalról is hihetetlenül sovány, a bőre szürke, az öltönye szürke csíkos. Hosszú, pókszerű ujjaival felénk intett, ügyelve arra, hogy lássuk is.

– Így jobb? – kérdezte; ajaktalan szája mosolyra húzódott, kilátszottak keskeny, hegyes fogai. Egy név villant át a fejemen, megfoghatatlanul, aztán eltűnt. – Én vagyok ennek a

helynek a gondnoka, a polgármestere, ha így jobban tetszik – folytatta, a szeme sarkából figyelve minket. – Rendes körülmények között én üdvözlöm az újonnan érkezőket, és

hosszas, békés ittlétet kívánok nekik a *jobblet* előtt, de ti... – Hunyorított, összeütögette az ujjai végét. – Ti nem olyanok vagytok, mint mi, többiek. A ti neveteket nem felejtették el. Azt sem értem, hogyan találtatok rá erre a helyre, de nem is számít. Nem vagytok ide valók. Mennetek kell.

– Úgy lesz – feleltem, miközben a Farkas egyre hangosabban, egyre fenyegetőbben morgott. – Csak a kompot várjuk. Amint megérkezik, már el is tűnünk innen.

A vékony férfi megint összeérintette az ujjait.

– A komp nem gyakran áll itt meg. Phaed legtöbb lakosa nem is tud a létezéséről. Néha azonban, nagyon ritkán, valaki ráun, hogy itt keressen valamit, ami egyértelműen máshol van, és úgy dönt, hogy ami neki kell, Phaeden kívül lesz, a folyón is túl, és nekiindul az útnak, hogy megtalálja, amit elveszített. A komp csak akkor jelenik meg a móló végén – bökött egyik hosszú ujjával a ködbe vesző faépítmény felé. – Csakis egy irányba halad, és amikor visszatér, akárhol is volt, mindig üres. Senki sem tudja, mi lesz az utassal, aki felszállt rá, de az biztos, hogy nem tér vissza Phaedbe. Az is lehet, hogy lezuhan a világ szélén.

– Az rendben van – közöltem vele, nem törődve Puck megjátszottan rémült pillantásaival. – Mi sem tervezünk visszajönni. Mikor jelenik meg a komp?

A vékony alak vállat vont.

– Általában egy-két nappal azután, hogy valaki meghozza a döntést, hogy elmegy. Ha tényleg meg akarjátok várni, javaslom, hogy keressetek magatoknak szállást. Az Útmenti Fogadó jó hely. Csak kövessétek a partot, amíg meg nem látjátok. Igazán, el se lehet téveszteni.

Azzal visszafordult, egyenes, csaknem láthatatlan vonallá vált és eltűnt.

Ariella sóhajtott, és hozzám simult. A válla az enyémhez nyomódott. Leküzdöttem a késztetést, hogy átkaroljam.

– Úgy néz ki, mégis itt maradunk egy darabig.

– Csak amíg a komp ideér. – Éreztem, hogy a ködből figyelnek; a fura, húzó érzés ismét felerősödött. – Gyertek! Keressük meg azt a fogadót, és tűnjünk el a nyílt utcáról!

Éppen ahogy a vékony ember mondta: a fogadót el se lehetett tévesztetni. Hatalmas, kétemeletes épület volt, ez is cölöpökön állt, és a víz felé hajlott, mintha bármelyik pillanatban beleborulhatna a folyóba. Meg sem lepett, hogy a sötét, komor előtérbe lépve üresen találtuk: csak a mindenhová bekúszó köd tekergett a padlón, az összevissza elhelyezett asztalok között.

– Húha! – Puck hangja visszhangot vert a falak között, ahogy beljebb óvatoskodtunk; a csizmája szörnyen nyikorgatta a fapadlót, amikor körbejárt. – Hahóó, szobaszerviz? Londiner? Valaki felvinné a csomagomat a szobámba? Gondolom, ez a hely önkiszolgáló.

– A szobák az emeleten vannak – felelt egy suttogó hang, majd a nyomában egy öregasszony vonaglott át a mennyezeten, inkább emlékeztetett pókhálóra, mint élő tündérre, az alakja már foszlott a szélén, de elfelhősödött arcában éles, fekete szempár ült. – Öt vendég? Remek, remek. Választhattok magatoknak egy-egy szobát. Őt kivéve bökött a Farkas felé, aki erre felhúzta az ajkát. – Ő kapja a nagy szobát a folyosó végén.

– Jó lesz – vágtam rá. Titokban megkönnyebbültem, hogy pihenhetek. Talán még a hoblyák sámán mérgének hatását éreztem, vagy csak az merített ki, hogy mindenkit megpróbáltam életben tartani, de fáradt voltam, kimerültebb, mint régóta bármikor. Tudtam, hogy a többiek is hasonlóan érzik magukat. Ariella alig támolygott, Kacor elbóbiskolt a karjában, az orrát a farka alá dugva. Még Puck végtelen

energiája is fogyni látszott, és a Farkas figyelme is mintha lankadt volna, a türelme pedig határozottan fogyóban volt.

Az emeleten kicsi szobákat találtunk, mindegyikben egy asztal és egy keskeny ágy állt a pici, kerek ablak alatt. Kipillantva az Álmodó Folyóját láttam magam alatt, távolabb az üres mólót, amely szinte eltűnt a ködben.

Egy pillanatra képtelen voltam visszaemlékezni, miért is akartam a mólóhoz menni, bár azt tudtam, hogy fontos. Az emlék azonban visszatért, amikor megráztam a fejem. Leültem a vékony matracra, és megdörzsöltem a szemem. Fáradt. Mindössze fáradt vagyok. Amint megérkezik a komp, elhagyhatjuk ezt a helyet, és továbbhaladhatunk a világ vége felé. Onnan pedig a Próbatétel Mezejére, ahol végre beteljesítem a küldetésemet. Ott eldől a sorsom. Vagy emberként, lélekkel gazdagodva térek vissza Meghanhez, vagy nem térek vissza egyáltalán. Ilyen egyszerű.

Leheveredtem, a karom az arcom elé emeltem, és minden elsötétült.

EGY VÉRES HÓVAL BORÍTOTT MEZŐN TÉRDELTEM, körülöttem számtalan holttest, nyárás téltündérek egyaránt.

Mab királynő előtt álltam, a kardomat mélyen a mellkasába döftem, és láttam kihunyó szemében a döbbenetét.

Jégtrónon ültem, mellettem a királynőm, szépséges, ezüst hajú, csillagszemű tündér.

Újra a csatatéren voltam, néztem, ahogy a seregem eltapossa az ellenséges csapatot – gonosz öröm töltött el a kegyetlen gyilkolás, pusztítás, csonkítás láttán. A bennem élő sötétség örvendezett a vér láttán, felitta a fájdalmat, és továbbterjesztette, ameddig csak bírta. De akármennyi fájdalmat is éltem át, az üresség mind elnyelte, és még többet követelt, egyre csak többet. A halál fekete lyukává változtam, gyilkolnom kellett,

hogy megtöltsen a bennem terjeszkedő semmit. Démonná váltam, lélektelenné, szájalom nélkülivé, és még Ariella sem tudta enyhíteni a kétségbeesést, ami hajtott, hogy elpusztítsak mindent, ami valaha drága volt a számomra. Csak egyetlen dolog állíthatott meg... és minden halál, minden elpusztított élet ehhez vitt közelebb.

Végül eljött értem ő. Tudtam, hogy el fog jönni. Előre elrendeztem, hogy ő jöjjön el. A rettentő Vaskirálynő – a szeme csupa düh és szomorúság volt, amikor szembenézett velem Sohaföld véres mezői felett. Régen elmúltak már azok a napok, amikor még kérlett, érvelni próbált. Már nem emlékeztem, miért akartam látni. A saját nevemet is elfelejtettem. De azt tudtam, hogy ő az oka az ürességemnek. *Mindennek ő az oka.*

A háború hosszú évei alatt megerősödött, sokszorta hatalmasabbá vált, igazi tündérr királynővé. Olyan sok alattvalóját megöltem, olyan sokat közülük a saját kezemmel, és mégis a Nyári Udvar bohócának halála volt az, amely végül elérte a kívánt hatást. Most szembenéztünk egymással, Vaskirálynő és Télkirály, körülöttünk süvített a hideg szél, és tudtam, akármit éreztünk valaha egymás iránt, már nem számít. Megválasztottuk a magunk útját, és most így vagy úgy, de a háborúnak vége. Ma az egyikünk elpusztul.

A Vaskirálynő felemelte a kardját; az acélpenge beteges fényben izzott fel, amint a vashűbáj halálos örvénye feltámadt az alakja körül. Láttam, hogy mozog az ajka, kimond egy nevet, talán az enyémet és semmit sem éreztem. Az én bűbájom is feltámadt, hidegen és veszedelmesen, hogy összecsapjon az övével. Úgy ütközött össze a kétféle mágia, mint két üvöltő, párbajozó sárkány.

Képszilánkok, mint az üvegcserepek, záporoztak a földre. Vas és jég csendült össze. Düh és gyűlölet kavargott ocsmány színekben kettőnk körül. Bűbáj, fájdalom, vér.

Szándékosan elhibáztam a védekezést, hadd találjon el a halálos csapás. A penge hegye a mellkasomba hatolt...

Egy szempillantásnyi időre lelassult a világ. Hanyatt hevertem, a szívem táján tompa lüktetés, a testem hideg, dermedt, mozdulni képtelen. Nem láttam mást, csak a fölém hajoló Vaskirálynő arcát szép és erős volt, bár könnyek nyoma csíkozta. Letérdelt, kisimította a hajamat a homlokomból, az érintése emléke forrón maradt meg a bőrömon.

Újra pislogtam. Egy másik pillanatban én térdepeltem a porban, magamhoz szorítva a Vaskirálynő testét, a széllel együtt sikoltva.

Az ujjai az arcomat érték. Néztem, amíg a látvány el nem homályosult. Egy könnycsepp hullott a bőrömrre, és akkor a régi énem mindent megbánt, mindent, ami idáig vezetett, mindent, amit tett.

Megpróbáltam megszólalni, hogy bocsánatot kérjek, hogy megkérjem, ne így emlékezzen rám, de nem volt már hangom, nem bírtam kipréselni magamból a szavakat.

A szemem sarkából észrevettem, hogy még valaki van ott, az árnyak közül figyel. Betolakodónak éreztem, amíg rá nem jöttem, hogy nem tartozik ide, hogy valamiképpen egy másik valóság része

Meghan lehajolt, és bár már nem hallottam a szavait, de még láttam a száját mozdulni.

– Búcsúzó, Ash.

Az ajka a homlokomhoz ért, és mindent elfedett a sötét.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A komp

– **H**ERCEG!

Felnyögtem.

– Herceg! – Valami megveregette az államát. – Ébredj! Megfordultam a matracon, próbáltam kinyitni a szemem.

Valami súly nyomta a mellkasomat, de a pilláimat összeragasztotta a kimerültség. Fáradt voltam. Vissza akartam süppedni a nemlétbe, akármilyen felzaklató álmok is vártak ott rám.

– Hm. Ahhoz képest, milyen jól képzett harcos vagy, ráadásul kissé paranoid is, elég nehéz téged felkelteni. Hát jó. – A súly eltűnt a mellkasomról; *megkönnyebbüléssel* hallottam a tompa puffanást, amikor a padlóra huppant. – Akkor drasztikusabb eszközökhöz fogunk folyamodni.

Azon töprengtem, mik lehetnek azok a drasztikusabb eszközök... és akkor meghallottam az ágy felé közelítő léptek nesztét. Rövid szünet. .. és a súly egyenesen a gyomromra esett vissza.

– Uff! – Levegőért kapva ültem fel; a lélegzet fájdalmas nyögés kíséretében távozott a tüdőmből. Tökéletesen felébredtem. A bordáimra szorított kézzel meredtem Kacorra, aki már az ágyon ült, az arcán elégedett kifejezéssel.

– Hát, jó – nyögtem ki, lassan véve a levegőt, hogy legyőzzem a hányingert. – Minden figyelmem a tiéd. Mit akarsz, macska?

– Ah – dorombolta, mintha mi se történt volna –, hát felkeltél. Már azt hittem, meghaltál álmodban. – Felállt, meglengette a farkát – Van egy kis gond. Itt a hajó, de senkit nem bírok felébreszteni.

– Hajó?

Kacor grimaszolt.

– Igen. Hajó. A világ végére induló komp, amit annyira vártatok. Álmodban véletlenül beverted a fejed? – Újra rám nézett, és a tekintete elkomolyodott. – Valami különös dolog történik itt, herceg – mondta halkan. – A többieket nem is bírtam felébreszteni, az meg nem vall rád, hogy elfelejts valami ennyire fontosat. Hogy érzed magad?

Átfutott a fejemen, hogy mi sem lehet furcsább annál, mint ha Kacor érdeklődik az egészségem iránt, de aztán ráncba szaladt a homlokom

– Fáradtan – ismertem be. – Csaknem teljesen kimerülten.

– Gondoltam – biccentett a macska. – Ez a hely valamiképpen elszívja az erőtöket, a bűbájotokat, még az emlékeiteket is.

– Pislantott, megrázta magát. – Még nekem is nehezemre esik nyitva tartani a szemem. Gyerünk! – Megfordult és leugrott az ágyról. – Fel kell keltenünk a többieket. Ha nem

érjük el a kompot, az elmegy nélkülünk, ti meg itt maradtok örökre.

Felálltam; értetlenül néztem körül, amikor a szoba megfordult velem. Megdörzsöltem a szemem, és már követni akartam a macskát, de meghallottam valami neszt odakintről, és megtorpantam. A falnak támaszkodva kinéztem, és lassan mély lélegzetet vettem.

A fogadót körülvették az Elfeledettek. Beesett szemű, fakó, kiéhezett alakok torlaszolták el a sáros utat, szorosan egymás mellett álltak és leesett állal, eltátott szájjal néztek engem. Vajon mióta voltak itt? Mióta szívták el a bűbájunkat, az emlékeinket? Mennyi idő kellett volna még, Hogy mi is hozzájuk hasonlóvá váljunk – üres héjja, amely igyekszik minden csepp életet magába szívni?

Hátrabotorkáltam az ablaktól, ki a folyosóra. Kacor türelmetlenül csapkodott a farkával.

– Igyekezz! – sziszegte, és besietett a másik szobába. Kiráztam a fejemből a pókhálókat, és követtem.

Az ágyon egy lány feküdt, nyöszörgött, rángatózott, mintha rémálom gyötörné; hosszú ezüst haja szétterült a párnán. Egy hosszú pillanatig nem bírtam felidézni a nevét, bár tudtam, fontos nekem; az aggodalom és a vágy, hogy megvédjem, ami azonnal feltámadt bennem, bizonyította ezt.

– Menj! Próbáld felébreszteni! – utasított Kacor, és kihátrált.
– Én teszek egy újabb próbát Robin pajtással. Hátha ő is felébred, ha a karmaimmal megtalálom egy különösen érzékeny pontját. Együtt majd elbírtok a kutyával is. Én abban egészen biztosan nem veszek részt. – Azzal fintorogva kísétált.

Letérdeltem az ágy mellé.

– Ari – mormoltam, megfogtam törekeny vállát, és gyengéden megráztam. – Ébredj! Indulnunk kell. Most azonnal.

Ariella összerándult, felkapta a kezét álmában, mintha valaki felé nyúlna.

– Ne, Ash, ne! – suttogta. – Kérlek, ne...!

– Ari! – Erősebben ráztam meg, az egész teste beleremegett, de csak nyöszörgött, és még mélyebbre süppedt az álomba. Végül a karomba emeltem. Olyan könnyű volt, mintha szakadozott selyembe burkolt gallyakat tartottam volna. Magamhoz szorítottam és kibotorkáltam.

Kacor a folyosón várt, a háta mögött az ásítózó, a tarkóját vakargató Puckkal. Puck álmosan biccentett felém, amikor elhaladtam mellette. Együtt léptünk be a folyosó végén lévő utolsó szobába.

A Farkas az egyik sarokban hevert összekuporodva, a horkolásába a fal is beleremegett.

– Na, jó. – Puck nekitámaszkodott az ajtókeretnek; úgy tűnt, az is nagy erőfeszítésébe kerül, hogy talpon maradjon. – Abban egyet értek, hogy innen azonnal el kell tűnnünk... ki akarja felébreszteni a kiskutyát?

A sarok felé intettem a fejemmel.

– Ott egy seprű. Én Ariellát fogom, szerintem neked kellene foglalkoznod a Farkassal.

– Hm, rendben, jégfiú, de azért tulajdonképpen jobban szeretném, ha senki nem harapná le a fejem...

– Robin pajtás! – szisszent fel Kacor, éppen, mielőtt eltűnt volna. – Fölötted!

Ariellát még mindig a karomban tartva megpördültem. A mennyezet felől egy Elfeledett zuhant Puck felé. A fogadós volt, ám a szeme most üres, üveges, a szája csupán egy lyuk, ahogy Puck felé dülöngélt.

A Farkas szeme felpattant. Figyelmeztetés nélkül, üvöltve ugrott fel, ki az ajtón, az állkapcsa összezárult az Elfeledett vékony alakján. Az egykori fogadós felsikoltott, köddé vált,

eloszlott, mint pára a szélben, a Farkas pedig megrázta a fejét, és felénk fordult.

– Lehetetlen aludni, ha ti ketten itt vagytok – közölte vicsorítva. Most akkor indulunk, vagy egész éjjel egymásra akartok acsarkodni?

Az Elfeledettek addigra már megindultak felfelé a lépcsőn, mim a zombik, ernyedtt szájuk még mindig tátva. Puck és a Farkas vállvetve szállt szembe velük, fogak és török villantak a homályban, ahogy megtisztították az utat a kijáratig. Ariella sóhajtozott, motyogott a karomban. Szorosan magamhoz öleltem: eltökéltem, hogy egyetlen Elfeledett sem érintheti.

Kitörtünk a bejáraton és megálltunk, szembenézve a hatalmas tömeggel, amely körbevette az épületet. Az Elfeledettek visszanéztek ránk, némán és mozdulatlanul, a szájuk tátogott, mint a partra vetett halé.

A Farkas előrevetette magát, morogva csattogtatta a fogait, és a lények minden ellenállás nélkül elhátráltak előle. Azonban annyira ki voltak éhezve a bűbájra, az emlékekre, az érzésekre, az életre, hogy a Farkas megbotlott, csaknem el is esett, mert az ő erejét is elszívták.

Alattam is megmozdult a talaj. Kis híján térdre estem, küszködnöm kellett, hogy talpon maradjak.

– Ne állj meg! – süvöltöttem, amikor Puck a közelebb nyomuló Elfeledettek felé csapott, hátrálásra készítve őket. – Irány a móló! El kell jutnunk a kompig!

Az Elfeledettek tömege szétvált előttünk, mint a víz; nem álltak ellen, nem támadtak ránk, de az éhségük nem enyhült, elszívta az erőnket, és lépésről lépésre nehezebbé vált a haladás. Puckra pillantva láttam, hogy kezd elszürkülni, elfakulni, mint maguk az Elfeledettek, egykor élénkvörös haja csak egy színtelen szénacsomó. Kacort sehol sem láttam, és

csak abban bízhattam, hogy a macska nem válik semmivé, amíg láthatatlan, hiszen akkor sosem tudjuk meg, mi lett vele.

A móló már előttünk volt, úgy nyúlt el, mint a haldoklónak nyújtott kötél. Az Álmod Folyóján, a ködön át, halványan ki tudtam venni egy komphajó körvonalait. Puck és a Farkas voltak az elsők, akik támolmogva, szinte már egymásra támaszkodva elérték... – Puck még visszakiáltott, hogy igyekezzek, aztán eltűnt a ködben.

Amikor azonban én is elértem a mólót, valami rákulcsolódott a karomra. Szúró fájdalmat éreztem, és olyan mély ürességet, hogy az már szinte megtestesült. Térdre zuhantam. A vékony alak jelent meg előttem, az ő hosszú ujjai markolták a karomat.

– Rájöttem – suttogta. Kínlódva igyekeztem mozgásra bírni az izmaimat, de hiába. Tompa voltam és kiüresedett, a tudatom is elszökni készült, mert a vékony alak egyre csak szívta ki belőlem az életet. Éreztem, ahogy az erőmmel együtt a bűbájom is elszivárog, befolyik a vékony alak ürességébe. Ariella a mellkasomnak zuhant, amikor a karom lehanyatlott. Az alak rápillantott.

– Nahát, te aztán erős vagy! – mondta szinte barátságosan. – Ilyen sok élet, ilyen erős emlékek, bűbáj és érzelmek... Nem tartozol ide, még nem. De az egyensúlyt már felborítottad. Még azok is visszajöttek, akik már csaknem teljesen elfakultak, és most még tovább maradnak majd. Miattad.

– Még... nem? – Alig bírtam kinyögi a szavakat. Az Elfeledettek körbevettek, tátott szájuk szívása olyan erős volt, hogy kis híján összeestem. A vékony alak meglepetten nézett rám.

– Nem tudod? – Megbillentette a fejét, amitől az egy pillanatra el is tűnt. – A lényeged már bomlik. Apránként. Nemsokára képtelen leszel visszaemlékezni a nevedre, az

ígéretedre, arra, hogy ki vagy, és csak az fog foglalkoztatni, hogy megtöltsd a benned tátongó ürességet. De soha semmi sem lesz elég. Idővel visszatalálsz Phaedbe, hogy itt is maradj, az Elfeledettek és a Szószegők között. – Biccentett; a lágy ködben élesen hatott a mozdulat. – De még nem most.

– Akkor... elengedsz?

– Persze hogy elmehetsz – válaszolta, mintha ez egyértelmű lenne. – Elmész, és az életed visszatér a rendes kerékvágásba. Mindem el fogtok felejteni, mert ez a dolgok rendje. Nem tartozol ide. Neki azonban – vetett éles pillantást Ariellára – maradnia kell. Ő az oka, hogy egyáltalán rátaláltatok erre a helyre. Nincs már lényege. Nincs élete. Üres, mint mi vagyunk. Marad.

Fellobbant a haragom, de a vékony alak azonnal kiszívta belőlem.

– Nem – motyogtam, próbáltam összeszedni az erőmet, hogy ellenkezzek, hogy ellenálljak. – Szükségem van rá...

– Marad – suttogta a vékony alak, és már nyúlt is, hogy elvegye tőlem.

Nem! Vad, védelmező düh tört fel bennem, kioltva minden mást. Nem vehetik el, még egyszer nem. Nem fogom ismét cserben hagyni.

Az utolsó csepp erőmmel talpra ugrottam, kivontam a kardomat, és a vékony alak nyakához emeltem. Úgy látszott, meglepi, hogy még képes vagyok mozogni.

– Nem hozzád tartozik – ismételte, és közben nyugodtan figyelte, amint küszködve igyekszem talpon maradni és a pengét rezzenéstelenül tartani, miközben fél karral ölelem magamhoz a lányt. – Hanem ide, hozzánk.

– Nem érdekel – feleltem. – Nem engedem el.

Üvöltés harsam a csendben. A Farkas ugrott elő a ködből; az Elfeledettek szétrebbentek, mint a megriasztott madarak.

Hatalmas testével félretaszította a vékony alakot, közben a többiekre vicsorgott.

– Mozdulj, herceg! – mordult rám. A vékony alak elfordult és eltűnt. – A komp már indul! Lódulj!

A hüvelyébe dugtam a kardomat, két karral kaptam fel Ariellát, és kitámolyogtam a mólóra, Puck elélem jött.

– Nahát, jégfiú! Te aztán mindig kivárod a drámai legvégső pillanatot, igaz? – morogta, ahogy végigsiettünk a deszkákon. A móló végén ott várt a komp, azaz egy kicsi, kopott, moszattal és indákkal borított lapátkerekes hajó, amely már fordult, hogy visszaálljon a folyó fő sodrába. Kacor a korláton kuporgott, onnan nézett minket ragyogó sárga szemmel.

– Igyekeztek! – sürgetett, de közben a hajó már elhagyta a mólót. – Jönnék!

A hátunk mögül a Farkas morgása hallatszott, ahogy felhátrált a mólóra. Újra éreztem az Elfeledettek ürességének szívását, még ebből a távolságból is. Akkor már a vízből is igyekeztek felmászni a mólóra, szellem ujjakkal felénk nyúláltak, fuldokló halszájuk tátva. Puck odavágott az egyiknek, a tőre úgy metszette ketté, mint a papírt, és a lény ködfoszlányokká esett szét, de egyre többen voltak, kiéhezetten, könnyörtelenül kapkodtak utánunk.

A komp még távolabb úszott.

Nehéz léptek dobbantak a mólón. Visszanéztem: a Farkas tűnt elő a ködből, és felénk rohant. Tucatnyi Elfeledett kapaszkodott belé, a hátába, a nyakába, ő pedig morogva, fogcsattogtatva igyekezett lerázni őket, de csak több akadt a helyükre. A körülöttünk gyülekező lények is elfordultak, hogy megpróbáljanak ráakaszkodni.

Követni akartam őket, de a Farkas égő zöld pillantása összeakadt az enyémmel. Rám vicsorgott.

– Menjetek! – üvöltötte, mi pedig mentünk, rohantunk a komp után. Puck ért először a móló szélére és átvette magát a hajóra, széles karmozdulattal kapta el a korlátot, hogy le ne essen. Nem maradtam le mögötte; Ariella pihekönnyűnek érződött a karomban, ahogy átugrottam a fekete víz felett. Megakadtam a fedélzet szélében és elestem, de még zuhanás közben is óvtam a lányt. A hátamat bevertem egy pad szélébe. Összerándultam. Azután talpra kászálódtam, Ariellát az egyik ülésre tettem, és a korláthoz siettem, hogy lássam, hol a Farkas. A köd azonban körbevette a mólót, eltakarta a látványt. Meg hallottam a halk loccsanásokat, ahogy az Elfeledettek a vízbe zuhantak, és a Farkas morgását is, de nem láttam többé semmit.

– Kár – jegyezte meg Kacor, és a hangja olyan volt, mintha komolyan gondolná. – Már csaknem hozzászoktam a szagához is.

És akkor a Farkas sötét alakja kivált a ködből. Elugrott a mólóról, és a komp mellett zuhant a vízbe, mindenkit lelocsolva. Kacor fújva a padok alá menekült, de a Farkas újra felbukkant, az egyik mancsát beakasztotta a korlátba, és csöpögve, lihegve felmászott a fedélzetre.

Elfintorodtam, amikor megrázta magát, mindenkit ismét beterítve, a Farkas azonban ásított, és még Puck bosszús kiáltásával sem törődve fordult felém, aranyos zöld szemét összehúzva.

– Most mentettem meg az életeteket másodszor, herceg. Tégy róla, hogy ez a rész bekerüljön a történetbe, amikor továbbadod.

Azzal ismét ásított, kimutatva hatalmas tépőfogait, és elsétált a hátsó fedélzet irányába, könnyedén kerülgetve a keskeny padok sorait. Hátul aztán leheveredett, összegömbölyödött, és a

mancsára fektette a fejét. Még egyszer végignézett rajtunk, mielőtt lecsukódott a szeme, és látszólag álomba merült.

Kicsavartam a vizet a ruháimból, aztán nagyot sóhajtvá hátranéztem, figyeltem, ahogy a móló eltűnik mögöttünk a ködben. A komp nesztelenül siklott az Álomok Folyóján, messze maga mögött hagyva a falut, amelynek a nevét már el is felejtettem. A lények, a hangjuk... minden, amit láttam és hallottam, kicsúszott az elmémből, hiába próbáltam visszaemlékezni, mit mondott egy vékony alak. Fontos volt... valamit Arielláról és rólam...

A komp hirtelen áttört a ködön, mint egy falon. Feltáruult előttünk a hatalmas folyó, felettünk a csillagos ég. Pislogva néztem körül. Puck a hajó orrában állt, a vizet leste, Ariella a padon aludt.

A homlokomat ráncoltam. Olyan érzésem volt, mintha elfelejtettem volna valamit. Rémllett, hogy a parton sétáltunk, vártuk a kompot, de a felszállásunk emléke már elmosódott. Valami kergetett minket? Rémllett egy móló, meg az, hogy a karomban hoztam Ariellát, de semmi más. Kába voltam, zavart, mintha mély álomból ébredtem volna...

Az álom. Felfordult a gyomrom; belekapaszkodtam a korlátba, hogy talpon tudjak maradni. Emlékeztem az álomra.

Megöltem Mabot. Én lettem a Tél királya. Háború dúlt. Vér, halál és erőszak, az éhes üresség, amely azzal fenyegetett, hogy leránt és elnyel.

A küzdelem a Vaskirálynővel. A halálom az ő keze által. Kábán léptem oda Ariella padjához, és letelepedtem elé.

Néhány perc múlva megrebbent a szemhéja, és felpillantott. Értetlenül nézett rám.

– Ash?

– Igaz volt? – kérdeztem rekedten, szárazon. Ariella homlokráncolva felült, hogy a szemembe nézhessen, és kisöpörte a szeméből a haját.

– Mire gondolsz?

– Amit láttam. – Előrehajoltam, ő hátrahőkölt, az arcán árnyék suhant át. – Te voltál, igaz? Megmutattad nekem a jövőt. Ahogy megölöm Mabot és Télkirály leszek, aztán háborút indítok a másik két udvar ellen... – Elcsuklott a hangom; ennél többre nem akartam emlékezni, nem akartam újra látni a Vaskirálynő arcát, amikor kivégzett

Ariella elsápadt.

– Láttad? Ó, Ash... annyira sajnálom! Nem akartam, hogy te is lásd... – Elhallgatott, mély lélegzetet vett. – Biztosan a hoblyák méreg hatása. Túlérzékennyé tett az álmokra és az álomjárásra. Ha aludtál, alighanem...

– Ari – szakítottam félbe halkán. Pislantott. Beletúrtam nedves hajamba, igyekeztem megőrizni a nyugalمامat, igyekeztem kizárni a tudatomból a sötétséget, amely alattam kavargott, és azzal fenyegetett, hogy leránt a mélybe. – Amit láttam... az a jövő? Az én jövőm? A végzetem? Az a sorsom, hogy leromboljam az udvarokat, lemészároljak mindent és mindenkit, amit, és akit ismerek? – Ariella hallgatott. A kezéért nyúltam, és úgy szorítottam meg, mintha mentőkötélenne, az ép elmém horgonya. – Mondd meg! – erőltettem ki a szavakat. – Mondd ki: ilyenre fogok válni?

– Nem tudom, Ash – suttogta könnyes szemmel. – Ez is egy jövő, egy a sok közül. Valószínűleg a legrosszabb, és nem is a legkevesbé valószínű. Nagyon... nagyon sok benned a sötétség, a harag és a gyász. Még én sem érhetnék el hozzád, ha engednél a kétségbeesésnek, és megtörnéd az ígéretedet. – Mély lélegzetet vett. – A lényeged... amikor elfogy, elfelejtesz mindent, amitől te *te* vagy. A legtöbb Szószegő egyszerűen elfakul, és

többé senki se látja őket. De néhányan, főleg az erősek, valami egészen mássá válnak.

– Ez fog történni, ha elbukom – suttogtam.

Egy pillanatra csend lett. A komp simán siklott az éjszakán át, csak a víz loccsanása hallatszott néha, és a Farkas lassú lélegzése.

– Nem szükségszerűen – válaszolta Ariella, de nem nézett a szemembe. – Semmi sem biztos, és ez csak egy lehetséges jövő. De... igen. Ha elbuzdulsz, megvan az esélye, hogy a sötétség elnyel, és Télkirály lesz belőled.

– Akkor nem csak rémálom volt – szólalt meg Puck. Megfordultam, és láttam, hogy mögöttünk áll, a keze a zsebében, komoly tekintettel néz minket. – Elnézést, nem tudtam nem meghallani – folytatta, de cseppet sem tűnt bűnbánónak. – És hát, tudjátok, az az álom, amiről beszéltem... rémesen hasonlít ahhoz, amit én is láttam. – Keserű mosolyra húzta a száját, a szeme összeszűkül. – Csak ebben a változatban én *meghaltam*. Valami fattyú Télkirály szíven döfött, amikor kardoztunk. Eléggé traumatikus volt, ha érted, mire gondolok. És ez már azután volt, hogy a Nyári Udvar nagy részét lerombolta.

Álltam a pillantását. Puck nem nézett félre; félmosolya a helyén maradt, de alatta, és a lazaság, a tréfák, a bosszantó önelégültség alatt láttam a határozatlanságot és a félelmet, amelyet senki előtt sem tárt volna fel.

– Megbántad? – kérdeztem, mire felvonta a szemöldökét. – Megbántad, hogy az ellenséges viszonyunknak úgy lett vége, hogy nem öltél meg, amikor alkalmad lett volna rá?

Fájdalmasan elmosolyodott.

– Ó, herceg, a szívem egy része mindig hiányolni fogja a mi kis párbajainkat – vágta rá vidáman. – Semmi sem hozza közelebb egymáshoz a barátokat, mint a gyilkossági kísérlet,

hát nem? – Vigyorgott, de az arcán árnyék suhant át, aztán kijózanodva megrázta a fejét. – Az igazat megvallva örülök, hogy vége – ismerte be a tarkóját dörzsölgetve. – Sosem akartam, hogy így legyen, utáltam, hogy állandóan hátra kell nézegetnem, és tudtam, hogy valójában te sem akarsz végigvinni, herceg. Különösen a vége felé nem.

– De? – vetettem fel.

– De ha bármi jelét látom, hogy *azzá* kezdesz válni – borzongott meg –, ha gyanakodni kezdek, hogy meg akarsz gyilkolni Mabot és megszerezni a Tél trónját, nem lesz szükségem formális párbajkihívásra, hogy megjelenjek Tír na nÓgban. – Karba tette a kezét, és szomorúan, de elszántan nézett rám. – Herceg, ha odáig fajulna a dolog, én megállítalak.

Felálltam. A folyó felett szellő suhant át, belefésült a hajunkba, megrángatta a ruhánkat. Megragadtam a korlátot, és kinéztem a vízre, de még mindig éreztem a hátamon a tekintetét.

– Ha odáig fajulna a dolog – feleltem –, számítok is rá.

A KOMP SIKLOTT TOVÁBB az Álmodó Folyójának látszólag végtelen vizén. A nap nem kelt fel, az éjszaka nem világosodott ki: ilyen mélyen a vadvidéken örök éjféli uralkodott. Lejjebb a folyóban ismét megjelent az álomhordalék, nagyobb és örültebb darabokban, mint korábban. Láttunk egy hatalmas cseresznyefát is, amely a meder közepén állt, és egyre hullatta rózsaszín szirmait a vízbe, mint a hópelyheket. Ellebegett mellettünk egy üvegkoporsó, benne egy sötét hajú lány feküdt, két keze a mellkasán összekulcsolva. Aztán egy hosszú asztal, teára terítve: kanna, csészealj, csészék. Puck felkapott róla egy nagy kosár brióst, amikor közel fordult hozzánk.

Hogy meddig úszott a komp a folyón, nem tudtam biztosan megállapítani. Felváltva öröködtünk, ha tudtunk, ettünk és

aludtunk, aztán beszélgettünk. Puck hamarosan unatkozni kezdett, márpedig egy kis helyen összezárva lenni az unatkozó Robin pajtással meg egy hatalmas, robbanékony farkassal maga volt a rémálom. Egy újabb heves összezsapás után, amelynek következtében majdnem a vízbe estünk, felvettem, hogy Puck hollóvá változhatna és „felderíthetné a terepet”, amit ő, megkönnyebbülésünkre, boldogan meg is tett.

Miután elrepült, a kedélyek lenyugodtak. Kacor jóformán folyamatosan aludt, a Farkas pedig hol fel-alá járkált a fedélzeten, mint egy ketrecbe zárt vad, vagy a taton hevert összegömbölyödve, és a távolba szegezte égő pillantását. Alig szólt hozzánk, bár volt alkalom, amikor rá jutott az őrség sora, és mindenki másnak aludnia kellett volna, de láttam, hogy Kacorról beszélget, túl halkán ahhoz, hogy a többiek egy szót is kivehessenek. Az ébren töltött időben gondosan elkerülték, vagy csak utálkozó pillantásokra méltatták egymást, de azután az éjjel után, amikor egymás mellett láttam őket, amint a hajó orrában állva nézték a vizet, eltöprengtem, vajon az ősi ellenségdolog nem csak egy játék volt-e, amit mindketten élveztek.

Ariellával is csak ritkán váltottunk szót, és olyankor is a jelenről, a Nyári és a Téli udvarról, meg a vastündérekről, amelyek nemrég törtek be a világunkba. Kerültük a múlt felemlését, a régi vadászatokat és hosszú éjszakákat a vaderdőben, bár az emlékek minden alkalommal felébredtek. Csakhogy a Meghannal megosztott álom óta Ariella egészen megváltozott. Csendes lett, visszahúzódó, egy számomra láthatatlan jövőn rágódott. A mosolya merev volt és erőltetett, a nevetése szomorkás. Egyszer, amikor rákérdeztem, hogy a látomásai megmutatták-e neki a saját sorsát, a pillantása a semmibe révedt, és egyenesen átnézett rajtam, majd megborzongott, és mosolyogva legyintett. Utána azonban

sokáig bámult a vízbe, és bár megérinthessem volna lágy bőrét, mégis úgy éreztem, hogy egy szellemet látok, egy lány *szellemképét*, valakiét, akit valaha ismertem.

– Tessék – lépett egyszer mellém a hajó orrában, ahol őrt álltam, és a korlátnak támaszkodva figyeltem a mellettünk elúszó erdőt. Egy narancsot ejtett a kezembe. Pislantottam, kíváncsian néztem rá. – Egyél valamit! – utasított a gyümölcsre bökve. – Alig eszel, márpedig tudom, hogy még te is megéhezel néha.

– Honnan szerezted ezt?

Egy pillanatra mintha zavarba jött volna.

– Ne foglalkozz vele! Csak edd meg, Ash!

Figyelmeztetés volt a hangjában, de én nem értem be ennyivel.

– Honnan...

– Egy falka szárnyas majom dobta át. – Ariella karba tette a kezét és rám meredt. Különös déjávú érzésem támadt. – A múltkori őrségem alatt elhaladtunk egy kertészet mellett, ahol legalább egy tucat majom bámult meg. Megdobtam őket egy kővel, mire ők... mindenfélét visszahajigáltak. Nem csak ételt. – Zavarában elvörösödött, de az arca haragos volt, arra számított, hogy kinevetem. – Úgyhogy edd csak meg, mielőtt valami más nyomok le a torkodon, és nem narancsot.

Elnevettem magam, és megadóan felemeltem a kezem.

– Ahogy kívánja, felség – szaladt ki a számon, de azonnal kijózanodtam. Most már tudtam, miért volt a helyzet annyira ismerős. Ariella egy pillanatra éppen úgy beszélt, mint Meghan.

És az arckifejezéséből ítélve, amikor visszahúzódott, ő is megértette ezt.

Éles, fájdalmas büntudat szúrt belém.

– Hé! – kaptam el a csuklóját, amikor el akart fordulni. – Ari, figyelj! Amikor ennek az egésznek vége, és visszatérünk erről az őrült küldetésről, elrendezem, hogy ha akarsz, hazamehess. – Értetlenül nézett rám, mintha ilyesmi soha eszébe sem jutott volna. – Az apád birtoka még megvan – folytattam. – Senki sem jelentett be rá igényt. Vagy az udvarba is visszatérhetsz, nem hiszem, hogy Mab meg akarná akadályozni. Ha pedig mégis, majd én beszélek vele. Még mindig van némi befolyásom a Téli Udvarban, akármit is gondol rólam az anyám. Azt akarom, hogy tudd: gondoskodni fogok rólad. Ennyit legalább megígérhetek.

Halványan elmosolyodott, bár a tekintete újra elérhetetlen messzeségbe tűnt.

– Ha ezt akarnám, már elértem volna – felelte gyengéden. – Hálás vagyok, Ash, de számomra már késő, hogy visszatérjek abba az életbe.

– Segíteni akarok neked – mondtam halkan. – Akármí, ami a hatalmamban áll, akármí, amit átadhatok, a tiéd. Hadd hozzam helyre ezt az egészséget! Csak mondd meg, mit tegyek!

Közelebb lépett, a kezét lágyan az arcomra tette. Láttam a saját tükörképemet csillagpöttyös szemében.

– Teljesítsd a küldetésedet! – suttogta, azzal elhúzódott, és vissza se nézve a komp tatjába sétált.

NEM TUDOM, MENNYI IDŐ TELT EL EZUTÁN – álomtalan álomból ébredtem, és körbenézve rájöttem, hogy hamarosan rajtam az őrség sora. A szemközti padon Ariella aludt, mellette a doromboló Kacor feküdt összetekeredve. Ariella ezüst haja az arcába hullott, és már emeltem a kezem, hogy elsimítsam, amikor rájöttem, mit csinállok.

Ökölbe szorítottam a kezem, és inkább előrementem a hajó orrába, ahol a Farkas ült a holdfényben, a vizet nézve. A fülét

hegyezte, az orrát magasra tartotta; a szellő felborzolta fényes, fekete bundáját

– Változás közeleg – közölte mély hangon, amikor mellé léptem, és gondosan egyensúlyozva a korlátnak támaszkodtam. Még ha a Farkas leült is, a fejem alig ért a válláig, és akárhová lépett a fedélzeten, az enyhén mindig felé billent. – Érzem a szagát. Vagy valami közelít, vagy mi vagyunk már nagyon közel a célunkhoz.

Lenéztem. Egy hal – kétszer akkora, mint a komp – súrlódott a hajónk oldalához, ránk pillantott egyetlen nagy, ezüst szemével, és visszasüllyedt a mélybe.

– Gondolod, hogy szembesülünk még valamivel, mielőtt elérnénk a Tövisbokrokat?

– Nehéz megmondani – felelte a Farkas. – Meglep, hogy idáig gond nélkül eljutottunk. Ha hihetünk a macskának, ez azért van, mert a komp a folyó része, és átsiklik az álmok között anélkül, hogy felhívná a lények figyelmét akár magára, akár az utasaira. – Horkantott és vicsorogni kezdett, mintha csak most ébredne rá, hogy szinte kedvesen beszélt Kacorról. – Mármint, ha egy szavát is elhiszed. Ráadásul ez alighanem máshogy lesz, amint elérjük a Tövisbokrokat.

– Milyen messze van még? – kérdeztem.

– Nem tudnám megmondani – felelte, aztán felemelte a fejét, és újra körbeszimatolt. – De már közel. Egészen sajátos szaga van, nem hasonlít semmihez Tündérföldön. – Megfordult, perzselő sárgászöld pillantását rám szegezte. – Remélem, az a lány tudja az utat. Én már számtalanszor jártam a Tövisbokrok között, de a világ végét még egyszer sem láttam.

– El fog minket vezetni oda – válaszoltam. – Bízom benne.

– Igazán? – A Farkas ismét horkantott, aztán visszafordult a folyó felé. – Én nem tenném.

Összehúztam a szemem.

– Hogy érted ezt?

– Ugyan már, fiú, hát nincs orrod? Habár, azt hiszem, amennyit ki tudsz szagolni, attól akár ne is lenne. – Felém fordult, lehajtotta a fejét, hogy közeliről nézhessen az arcomba. – Az a lány rejteget valamit, kis herceg – mordult fel halkán. – Messzire bűzlik róla a szomorúság, a döntésképtelenség és a büntudat. És persze a vágy is. Még a tiédnél is erősebb. Jaj, ne tégy már úgy, mintha nem tudnád, mit beszélek! Mindkettőtöknek olyan szaga van, mint a szarvasoknak bőgéskor, akik nem tudják, hogy elfussanak-e, vagy álljanak neki. – Futólag elvigyorodott, amíg én csak bámultam. – De én óvatos lennék vele, fiú. Van valami, amit nem mondott el neked. Fogalmam sincs, mi az, nem is érdekel, de nem akarja, hogy az út végét érjen. Látszik a szemében.

Ariellára pillantottam. Éreztem, hogy a Farkasnak igaza van. Rejteget valamit, valami mást is, az érzelmein vagy a sokféle jövőtől szóló vízióin kívül.

A padon arany szempár csillant. Tudtam, hogy Kacor engem néz, de ekkor szárnycsattogást hallottam, és egy hatalmas fekete madár csapott le a fedélzetre. Tollak viharában változott át Puckká, amitől a Farkas az orrát fintorgatta, és tüszentett.

– Híreim vannak – jelentette be, és az ujjával fésülte ki a maradék tollakat a hajából. – Közeledünk a Tövisbokrokhoz, és úgy néztem, hogy a folyó egyenesen átvág rajtuk.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A Tövisbokrokon át

A TÖVISBOKROK ÚGY EMELKEDTEK FEL ELŐTTÜNK, mint egy fekete sziklaszirt, egy tüskéből és indákból álló, égbe nyúló, végtelen fal. Távolból úgy tűnt, állandóan mozog, vonaglik, egy pillanatra sem marad nyugalomban. Sohaföld minden helye közül ez volt a legrejtélyesebb és a legfélelmetesebb. Már jóval azelőtt itt állt, hogy az első tündér megszületett volna az emberek álmából, és állítólag a teljes Sohaföldet körülvette. Senki sem tudta, hogyan jött létre, mégis mindenki tudott róla. A tövisek között bújtak meg a rejtett és védett ösvények, amelyek az emberi világ kapuihoz és ajtóihoz vezettek, sok közülük még felfedezetlen. Ha valaki megtalálja a megfelelő ösvényt, akárhová eljuthat a világon. Mármint, ha túléli a lényeket, akik

a tövisek között élnek. Ráadásul a Tövisbokrok is állandóan éhesek voltak.

Még soha senki nem szelte át az egészet: a szóbeszéd szerint az útvesztőnek nem volt vége. De ha Ariella igazat mondott, a világ vége a Tövisbokrokon *túl* volt, és valahol, még azon is túl, várt a Próbatétel Mezeje.

Mind az öten – én, Ariella, Puck, Kacor és a Farkas – ott álltunk a hajóorrbán, és néztük az előttünk sötétlő Tövisbokrokat. A folyó álmosan kanyargott egy összefonódó indákból álló alagút felé. Ahogy közelebb értünk, meghallottuk a mocorgó, vonagló növények nyikorgását: alig várták, hogy magukhoz ölelhessenek.

– Csak egy gyors kérdés – törte meg Puck a csendet. – Valaki hozott *Offot*?

A Farkas zavart pillantást vetett rá, én pedig felvontam a szemöldökömet.

– Akarom egyáltalán tudni?

– Hm, valószínűleg nem.

Ariella előrehajolt, felnézett a magasba törő fekete tövistengerre, és az arcára nyílt ámulat ült ki. Egy pillanatra eszembe jutott az az alkalom, amikor először láttam – a szép fiatal lány, amint csodálkozva néz körül a Téli Udvarban, mert még fogalma sincs, mi járja erre.

Most azonban már más volt, nem az a lány, akit valaha ismertem

Elkapta a pillantásomat, és rám mosolygott.

– Még sosem láttam a Tövisbokrokat – mondta, és újra visszanezett az eleven falra. – Így még nem. Sokkal nagyobb, mint a látomásaimban.

A Farkas felhorkant és elfintorodott.

– Remélem, tudod, hová mész, te lány – mondta kétkedve. – Ha eltévedünk odabent, téged foglak először megenni, hogy éhen ne haljak. Mármint, a macska után először.

A Farkasra meredtem, de Ariella megrázta a fejét.

– Nem kell az eltévedés miatt aggódnunk – válaszolta távoli hangon, még csak ránk se nézve. – A folyó elvisz oda, ahová mennünk kell. A világ végére.

– Remek – vigyorgott Puck a kezét dörzsölve. – Ez elég könnyűnek hangzik. Bízzunk benne, hogy nem esünk le a szélén!

Megragadtam a korlátot, úgy néztem a mozgó falra. *Ez az. Az utolsó akadály a világ vége előtt. Még egy lépéssel közelebb az ígéretem beváltásához. Meghan, már majdnem ott vagyok. Csak még egy keveset várj rám!*

A komp besiklott az ágak alá. Az eddigi kevés fény is szinte semmivé sötétült, feketeségben hagyva minket. Kinyújtottam a karom, előhívtam a bűbájom egy kicsiny részét, és egy fénygömb jelent meg a tenyeremben, halványkék fénybe borítva körülöttünk mindent. Előreküldtem, hogy megvilágítsa a csatornát; a lebegő fény különös árnyakat vetett az alagút tuskés falain.

– Remélem, ezzel nem vonzunk ide semmit – jegyezte meg rosszállón a macska, és úgy nézte a levegőben bukdácsoló fénylabdát, mintha madár lenne, elérhetetlen távolságban tőle. – Végül is nem vagyunk lidércek, akik azt akarják, hogy kövessék őket. Talán jobb lenne, ha kioltanád?

– Nem – ráztam a fejem. – Ha valami itt közelít meg minket, látni akarom.

– Hm. Hát, gondolom, nem mindenki lát olyan tökéletesen a sötétben, mint egy macska, de akkor is...

Puck felhorkant.

– Nem sok hasznát vesszük a remek cicaszemednek, ha legalább néha nem figyelmeztetsz, hogy valami jön. Az, hogy állandóan eltűnsz, nem számít. Így legalább előre tudjuk.

Kacor idegesen csapkodott a farkával.

– Emellett kiírhatnánk a fejünk fölé, világító betűkkel:

Könnyű préda, kövesd a villódzó fényt!

– Vagy csinálhatnánk csalit belőled...

– Más is hallja ezt a hangot? – vágott közbe Ariella. Mind elnémultunk.

A Tövisbokrok sosem csendesedtek el, állandóan susogtak, tekeregtek, nyikorogtak körülöttünk, de a növények neszezésén és a víz loccsanásain kívül meghallottunk valami mást is. Egy halk, kereplő hangot, mint amikor karmok koccannak a fán. Közelebb...

A Farkas mélyről jövő mordulást hallatott, a hátán felállt a szőr,

– Valami jön – mondta, éppen, mielőtt Kacor eltűnt. Kivontam a kardomat.

– Puck, csinálj itt is fényt! Azonnal!

A fejünk fölött smaragdzöld tündértűz lobbant, megvilágította az alagutat mögöttünk. A hirtelen villanás elől több száz fényes testű, nyolclábú lény hőkölt vissza. Az alagút tele volt velük – sápadt, gömbszerű, dinnyeméretű testüket vékony lábak hordták. Az arcuk azonban tündéri szép volt; hűvösen néztek le ránk, aztán kivillantották görbe, fekete fogaikat.

– Pókok – nyögte Puck. – Miért mindig pókok? – De azért előrántotta a töreit, miközben a Farkas morgásából hangos acsargás lett

– Készüljetek! – mormoltam, és hideg felhőben gyűjtöttem magam köré a bűbájt. Éreztem, hogy Puck is ezt teszi. – Ez durva lesz.

A raj sziszegve támadt ránk, tompa puffanásokkal záporoztak az alagút tetejéről, a lábaik halkan kaparták a fedélzetet. Meglepően gyorsak voltak, kimeresztett agyarakkal támadtak ránk, röptükben a lábaikkal egyensúlyoztak.

Jégtüskék záporát zúdítottam a támadókra; jó néhányat átdöftek még a levegőben. A többit kivont karddal fogadtam. Egyet röptében csaptam le, néhány másik elől elhajoltam, a lábamra támadó példányt felszúrtam a kardom hegyére. Ariella a hátam mögül nyilazott. A Farkas üvöltve forgott, a fogaival tépve le a rá csimpaszkodó lényekét. Puckot már elborította a fekete nyálka; kitért a rá támadó pókok elől, azokat pedig, amelyek mégis túl közel jutottak, belerúgta a vízbe.

– Agresszív kis fattyak, nem? – kiáltott át, majd letépett egy pókot a lábszáráról, és áthajította a korláton. – Mint a vörös sipkások ivadékai, csak rusnyábbak. – Lebukott egy sziszegve felé röppenő pók elől, amely a Farkas fogai között végezte. – Hé, herceg! Emlékszel, amikor betévedtünk a hidrafészekbe, éppen amikor a tojások megrepedtek? Nem is tudtam, hogy egy hidra hatvan tojást is lerak egyszerre.

Egy csapással két pókot vágtam ketté; fekete ichor fröccsent a nyakamra és az arcomra.

– Most aztán igazán nincs idő a nosztalgiázásra, Robin pajtás!

Puck felkiáltott, aztán káromkodva a nyakára csapott. A tenyere vörösre színeződött.

– Nem nosztalgiázásnak szántam – csattant fel, és dühösen félrerúgta a lezuhanó pókot. – Emlékszel arra a tuti kis trükkre, amit akkor játszottunk meg? Szerintem ideje lenne megpróbálni most is!

A pókok száma egyre csak növekedett: ha egyet levágtam, négy jött a helyére mindenfelől. Minden talpalatnyi helyet elborítottak, átmásztak a korláton, a tetőn gyülekeztek. Ariella meg én egymásnak vetettük a hátunkat, hogy védjük a másikat,

a Farkas pedig tébolyultan hempergett és dobálta magát, miközben a lények szörnykullancsokként elborították.

– Ugyan már, herceg! Ne mondd, hogy elfelejtetted!

Nem felejtettem el. Pontosan tudtam, mire gondol. Kockázatos volt és veszedelmes, mindkettőnkből sokat kivett, de ha a pókok áradata nem csitul, talán nem lesz más választásunk.

– Ash!!

– Rendben! – kiáltottam vissza. – Csináljuk! Ari, maradj a közelemben, mindenki más fedezékbe, most!

Egy pillanatra felhagytam a harccal. Azonnal éreztem, hogy még több pók ugrik rám, vékony lábukkal a ruháimon kapaszkodnak felfelé. Nem foglalkoztam velük: letérdeltem, és a kardom hegyét a deszkafedélzetbe döftem.

Kék fény villant; jégréteg szaladt szét a pengéből, beborítva mindent – a fedélzetet, a korlátot; a padokat, még néhány póklényt is a helyére fagyasztott. Elérte a túskebokrok ágait, és a folyóra is hártát húzott körülöttünk. A póklények ugyan továbbra is áradtak az ágak közül, egy szívdobbanás erejéig mégis teljes, dermedt csend lett.

– Most! – mormolta Puck. Kirántottam a kardomat.

A jég megtört. Mintha üveg reccsent volna, ezernyi borotvaéles szilánkra hasadt, amelyek megcsillantak a homályban. És abban a pillanatban Puck elszabadította a forgószelet.

A nyárbúbáj felmorajlott; a ciklon átsuhant az ágak között, és körülvette a hajót, amely oldalra billent a sivító szélben. A vihar mindent felkapott és magával sodort: ágakat, pókhullákat, a többbezernyi jégoszilánkot, és brutális erővel vágta őket egymáshoz. Elkaptam Ariella kezét, és magamhoz rántottam a lányt; a Farkas a lábunkhoz kuporodott, és behúzta a nyakát védekezéséppen.

Amikor a szél végre elcsitult, mindent beborítottak a törött gallyak, ágak, olvadó jégcsilánkok és feketén vérző póktetemek. Csepegő jégcsapok álltak ki a padokból, a falakból, mint a kristályrepsz, és mindent összefröcskölt a fekete ichor.

– Igen! – ujjongott Puck, én pedig lehuppantam a fedélzetre, és a korlátnak dőltem. – Egy null a védőknek a pókok ellen!

Ariella elkerekedett szemmel nézett rám.

– Még sosem láttam, hogy *ilyet* csináltatok volna!

– Nagyon régen volt – feleltem fáradtan. – Mielőtt egyáltalán találkoztunk volna. Amikor Puck meg én még...

Elhallgattam, mert újra eszembe jutottak azok az évek, amikor Robin pajtás és Ash herceg még úgy gondolta, ketten meghódíthatják a világot. Vakmerőek voltak, dacoltak az udvarok törvényeivel, mindig újabb, nagyobb kihívásokat kerestek, mindig többet akartak, és többször kerültek bajba, mint ahányszor akárki élve megúszhatta volna.

Megráztam a fejem, hogy elhessegessem a képeket.

– Régen volt – zártam le a témát.

– Akkor is – jelent meg Kacor váratlanul. Az egyik padon ült, és egy szőrszála sem görbült meg; a farkát elegánsan a lába köré kanyarította. – Ha még vannak hasonló trükkök a tarsolyotokban, jobb lesz, ha felidézitek őket. A Nyár és a Tél bűbája, ha együtt vetik be, és nem egymás ellen, igen erős lehet. Szerencsére még egyik udvar sem jött erre rá.

Kacor rémulten lapította le a fülét, amikor a Farkas megrázta magát, pókdarabokat és ichort szórva szanaszét.

– Varázslat meg bűvésztükkök nem juttatnak el minket a világ végére – közölte fintorogva.

– Nem mondod? – vágott vissza Puck. – Azért ülünk egy *hajón*.

A Farkas komor pillantást vetett rá, aztán a hajó orrába sétált, nem is törődve a fedélzetet beterítő cafatokkal. Egy percig

csak állt ott és szimatolt, a fülét hegyezve figyelte, mozdul-e még valami valahol. Amikor úgy döntött, hogy semmi, összetekeredett egy viszonylag tiszta részen, és lehunyta a szemét, velünk, többiekkel nem is törődve.

Ariella lenézett rám, aztán Puckra, aki ásítózva dörzsölgette a tarkóját.

– Ez sok erőt kivett belőletek, igaz?

Nem tiltakoztam. Egy ilyen robbanás elszabadítása bárkit kimerített volna. Ariella sóhajtott és megrázta a Fejét.

– Pihenjete le mindketten! – rendelkezett. – Kacor meg én majd örökösök.

NEM GONDOLTAM, hogy képes leszek aludni, mégis elbóbiskoltam, fel-felriadva, ahogy a komp továbbúszott a végtelen, tüskés labirintusban. Hiába nyugtatgatott Ariella és a Farkas egyaránt, hogy semmi sem követ minket, mégsem bírtam megnyugodni. Kipattant a szemem, valahányszor loccsant a víz, recscsent egy gally, vagy ha egy szerencsétlen lény sikolya szállt át a Tövisbokrokra. Végül mindenki feladta, hogy pihenni próbáljon, és állandó, kimerítő, feszült figyelemben töltöttük az út hátralévő részét – Kacort kivéve, aki gyakran eltűnedezett, ezzel mindenkit még idegesebbé téve, amíg vissza nem tért.

A Tövisbokrok nem változtak és nem csendesedtek el. Néha megpillantottam egy-egy ajtót, ösvényeket a halandók világába, kifele Sohaföldről. Látható és láthatatlan lények mocorogtak az ágak között, onnan pislogtak ránk – volt köztük szőrös, fényes, soklábú is. Egyszer elúsztuk egy hatalmas, legalább hatméteres százlábú alatt is, amely az alagút tetejébe kapaszkodva lógott, olyan közel, hogy még a rágóinak csattogását is hallottuk. Szerencsére nem érdekeltük, de Puck még jó néhány mérföldön át nem tette el a tőreit, és Kacor sem került elő még hosszú ideig.

Órák teltek el. Vagy talán napok is, nehéz lett volna megmondani. A Farkas és én épp a tatban álltunk, néztük, ahogy egy óriáskígyó eltekereg az ágak között, amikor előlről meghallottuk Ariella felénk úszó hangját.

– Hát itt van.

Megfordultam. Az alagút egy hatalmas, tövisből formálódó barlangba nyílt, az ágaktól egyáltalán nem lehetett látni az eget. Apró fénypöttyök lebegtek a víz felett, a levegőben, mint céltalan szentjánosbogarak. A folyó medréből fáklyák álltak ki, némelyik meghajlott vagy megdőlt; kék-narancs lánggal égtek. Az út, amelyet megvilágítottak, egy nagy kőtemplomhoz vezetett a barlang másik végén. Az is a sötét vízből emelkedett ki, és túlnyúlt a tövises mennyezeten, a tetejét nem is láttuk. Omladozó falait beborította a moha, az indák, a tüskés kúszónövények; úgy csavarodtak az oszlopok és a röhögő vízköpők köré, mint birtokló karmok. Még egy ilyen helyen is, mint Sohaföld mély vadvidéke, ahol az idő nem létezett, és az ősi nem volt más, csak egy szó, ez a templom volt a legrégebb.

Lassan mély lélegzetet vettem.

– Megérkeztünk? – kérdeztem halkán. Képtelen voltam levenni a szememet a masszív kőfalról, amely hegyoldalként tornyosult előttünk. – Ez a Próbatétel Mezeje?

Ariella megrázta a fejét mellettem.

– Nem – suttogta szinte kábán. – Még nem. De már ezt is láttam a vízióimban. A Próbatétel Mezeje a templomon túl van. Ez a világ végére vezető kapu.

– Nagy kapu – mormolta Puck a nyakát nyújtogatva. Senki sem felelt neki.

Az Álmodó Folyója még tovább kanyargott a templomon túl, be a barlangot alkotó tövises ágak közé, de a komp lustán lelassult, és végül nekiütdött a templomajtóhoz vezető magas kőlépcsőknek. Ott megállt.

– Azt hiszem, ez a mi megállónk – közölte Puck, és jóformán kiugrott a lépcsőre. – Hű, jó érzés újra szilárd talajon állni! – tette hozzá, és kinyújtózott, amíg mi követtük. Kényelmesen elfértünk a legalsó, széles fokon. Még Kacor is előbújt az egyik pad alól, áttipeggett a lépcsőre, és nekiállt alaposan megmosni a farkát.

Puck felnézett a hosszú lépcsősoron, és sóhajtott.

– Mászhatunk. – Elfintorodott. – Esküszöm, biztosan van valami titkos kód. *Minden titokzatos, ősi templom ajtajáig legalább hétezer lépcsőfoknak kell vezetnie.*

Követtem a tekintetét, de a homlokom ráncba szaladt, amikor ráébredtem, hogy nem vagyunk egyedül.

– Valaki van ott fent – mondtam halkan. – Érzem. Olyan, mintha., rám várna.

A többiek összenéztek, kivéve Ariellát, aki egy kissé távolabb állt meg, és a folyót nézte.

– Hát akkor – sóhajtott Puck eltúlzott vidámsággal –, azt hiszem, udvariatlanság lenne tovább vártni. – Kacor és a Farkas

társaságában neki is vágott a lépcsőnek, de megtorpantak, amikor én nem követtem őket. – Izé, herceg, te nem jössz? – nézett vissza Puck. – Mármint, úgy értem, ez a te bulid, meg minden.

– Csak menjetek! – intettem. – Mi majd utolérünk benneteket. Ha valami rátok támad, csak kiáltsatok!

– Ó, hidd el, kiabálok majd! – felelte Puck, és Kacor meg a Farkas nyomában visszafordult a lépcső felé.

Ariellára néztem, aki még mindig az Álmod Folyóját figyelte, és nem fordult felém.

– Ari? – kérdeztem halkan, mögé lépve. – Mi az?

Jó néhány szívdobbanásnyi ideig hallgatott, és már azon töprengtem, vajon meghallott-e egyáltalán, de akkor reszketeg lélegzetet vett, és lehunyta a szemét.

– Már majdnem ott vagyunk – suttogta, és megborzongott. – Nem gondoltam, hogy ilyen hamar... de azt hiszem, most már nincs visszaút.

– Ari... – Közelebb léptem, a karjára tettem a kezem. – Beszélj hozzám! Szeretnék segíteni neked, de nem tudok, ha kizársz. Talán...

Váratlanul megfordult, és mielőtt bármit tehettem volna, két keze közé fogta az arcomat, és az ajkamra tapasztotta az ajkát.

Megdermedtem – nagyrészt a meglepetéstől –, de aztán ellazultak az izmaid, a szemem lecsukódott, és hozzásimultam. Emlékeztem erre: az ajkára az ajkamon, hűvös, lágy csókjára, az ujjai érintésére, az illatára, a hosszú éjszakákra, amikor a fagyos csillagok alatt feküdtünk egymás karjában, és álmodtunk.

A testem egy pillanatra ösztönösen reagált. Közelebb akartam húzni magamhoz, átkarolni, és ugyanolyan szenvedélyesen viszonzni a csókot... de megálltam.

Mindenre tökéletesen emlékeztem. Az összes ragyogó pillanatra, amin Ariellával osztoztunk. Ami köztünk volt... mindenre. Az elmémben szentélyt emeltem neki, és gyásszal, dühvel és megbánással ápoltam. A kapcsolatunk minden lépése megmaradt: a szenvedély, az üresség, ha nem voltunk együtt, a vágyódás, és igen, a szerelem. Szerelmes voltam Ariellába. Emlékeztem, mit jelentett egykor a számomra, mit éreztem akkor iránta...

...és mit *nem* éreztem iránta most.

Gyengéden a vállára tettem a kezem, és eltoltam magamtól, megszakítva a csókot.

– Ari...

– Szeretlek, Ash – suttogta, mielőtt bármi mást mondhattam volna. Összeszorult a gyomrom, mert a hangjában csendes elkeseredés rejlett, mintha még azelőtt szeretne mindent kimondani, hogy én szóhoz jutnék. – Ez sosem múlt el. Soha. Még amikor már tudtam, hogy beleszerethetsz Meghanbe, amikor dühömben azt kívántam, bárcsak mindketten halottak lennénk, még akkor is szerettelek.

Elszorult a torkom. Nagyot nyeltem.

– Miért mondod ezt most el nekem?

– Mert nem lesz rá még egy alkalmam – felelte Ariella, és a szeme könnyekkel telt meg. – És tudom, hogy a Meghannek tett ígéreted után, mindazok után, amin átmentünk, hogy idáig eljussunk, nem fordulhatsz vissza, de... – Közelebb lépett, úgy nézett fel rám. – Szeretsz még? Nem bírom... tudnom kell, mielőtt továbbmennénk. Ennyit megérdeklek.

Lehunytam a szemem. Kavaroxtak bennem az érzelmek: bűntudat, szomorúság, megbánás, de a gondolataim immár kitisztultak.

– Ariella – mormoltam, és két kezembe fogtam a kezét. Éreztem, hogy verdes a pulzusa. Ezt fájdalmas lesz hallania, de ki kell mondanom, neki pedig hallania kell. Akkor is, ha a végén meggyűlöl.

– Aznap, amikor elveszítettelek, az én életemnek is vége lett. Azt hittem, én is meghalok. Meg is akartam halni, de csak miután Puckot előreküldtem. Az egyetlen dolog, ami éltetett, a bosszú volt. Csaknem elpusztítottam önmagam, mert képtelen voltam elengedni téged. Még amikor Meghannel találkoztam, akkor is úgy éreztem, elárulom az emlékedet. De most már más a helyzet. – Felnéztem csillagos szemébe. – Sok mindent megbántam. Azt kívánom, bárcsak melletted lehettem volna, és azt kívánom, bárcsak meg se történt volna az a nap. De az egyetlen, amit nem bánok, az egyetlen jó, ami az egészből

megmaradt, az ő. – Ari... mindig szeretni foglak. Mindig szerettelek. Ezen semmi sem változtathat. – Megszorítottam a kezét, aztán elengedtem – Mindig a részem leszel. De... már nem vagyok beléd szerelmes, és az ígéretem ellenére, annak ellenére, hogy újra találkoztunk, azért csinálom ezt, mert Meghannel akarok lenni, semmi másért. – Ariella szeme elfelhősödött. Hátraléptem, olyan gyengéden folytattam, ahogy csak bírtam. – Nem lehetek a tied, Ariella. Sajnálom.

Egy pillanatig teljesen kifürkészhetetlen arccal nézett rám, aztán váratlanul, szomorúan elmosolyodott.

– Akkor ez a helyzet – mormolta inkább magának, mint nekem. – Legalábbis a mi számunkra. – Pislantottam, ő pedig rám emelte csillagpöttyös szemét. Újra tiszta volt a pillantása.

– Nem akartam, hogy kétségeid legyenek a végén.

– Erről volt szó? – néztem rá döbbsen. – Csak ki akartad belőlem kényszeríteni a döntést.

– Nem, Ash. Nem. – A karomra tette a kezét. – Amit mondtam, úgy is gondoltam. Mindig szerettelek, és azt akartam, hogy tudd, mielőtt... – Megborzongott, fázósan megdörzsölte két karját, és hátralépett. – Boldog vagyok, amiért így alakult – suttogta, bár a szeme ismét elhomályosult. – Tudod, mit akarsz, és ez jó. Könnyebbé teszi majd...

– Miről beszélsz?

– Hé, jégfiú! – vágott ekkor közbe Puck rosszálló hangja fentről. – Azt mondom, ide kellene jönnöd, de azonnal!

Haragos arccal néztem rá, némán átkozva az időzítését, aztán Ariella felé pillantottam. Felfelé nézett a lépcsőn, a szeme immár száraz, az arckifejezése elszánt volt. Éreztem, hogy megbékél a dolgokkal, és meghoz valami fontos döntést.

– Ari...

– Semmi baj, Ash – emelte fel a kezét, nem nézve a szemembe. – Ne aggódj miattam! Tudtam, hogy ez lesz a vége.

– Mély lélegzetet vett, lassan fújta ki. – Ideje továbblépni, mindkettőnk számára. Szóval, induljunk! – tette hozzá egy bátor mosoly kíséretében. – Elérkeztünk az út végéhez. Most már nem állhatunk meg.

PUCK A LÉPCSŐ TETEJÉHEZ KÖZEL VÁRT RÁNK; a mellette álló

Farkas halkan morgott. Kacor azonban szintén ott ült, és két, a Farkasra vetett utálkozó pillantás között a mellső mancsát nyalogatta. Ez megnyugtatót egy kicsit. Majd akkor fogok aggódni, ha a macska eltűnik.

Puck azonban komor arcot vágott, és a fejével a lépcső teteje felé intett.

– Társaságunk van – mormolta. Felpillantottam.

A felső lépcsőfokon egy majdnem háromméteres, csuklyás köpenybe burkolózó alak állt. Az arca a csuklya alatt homályba borult, csak csontos, fehér keze látszott, amellyel egy göcsörtös faágból való, fényes, fekete botot markolt.

És hiába nem láttam az arcát, mégis az volt az érzésem, hogy egyenesen rám néz.

– *Tudom, miért jöttél, Vasudvar lovagja.*

A mély hang bennem reszketett, mintha egyszerre mindenhol jött volna: a tövisek közül, a folyóból, magából a templomból. A fejemben, a csontjaimban visszhangzott, hideg volt és hatalommal teli, öregebb, mint a csillagok. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne essek fél térdre a köpenyes alak előtt; abból ítélve, hogy Puck arcáról lehervadt a tiszteletlen vigyor, a Farkas hátán pedig égnék állt a szőr, ők is érezték.

– Ki vagy te? – kérdeztem.

– *Én vagyok a világ végének őrzője* – felelte az alak. – *Én vagyok a Próbátétel Mezejének kapuőre. Engem kell meggyőznöd, hogy érdemes vagy a lelkedre.*

– És kijöttél, hogy ránk köszönj? Ez szörnyen figyelmes tőled.
– Puck újra megtalálta a vigyorát, és felém fordult. – Nem érzed magad különlegesnek, jégfiú? Még csak el sem kellett mennünk a világ végéig. Légy udvarias a kedves csuklyás emberhez, és akkor talán kapsz egy lelket!

– Legelőször azonban, ha el akarod érni a világ végét, ha bizonyítani akarod, hogy méltó vagy, részt kell vened a vesszőfutáson.

– Tudtam – rázta a fejét Puck. – Mindig van valami csapda. Nem törődtem Puckkal, inkább a csuklyás alak felé léptem.

– Készen állok – jelentettem ki. A tekintetem hiába kereste az arcot a Kapucni alatt. – Akármit tartogatsz a számomra, vesszőfutást, próbatételeket, nem számít. Készen állok. Mit kell tennem?

Az Őrző nem tűnt meglepettnek.

– Ez a próbatétel nem csak neked szól, lovag – jelentette ki, és köpenyujjba burkolt karjával a mögöttem állók felé intett. – Mindenkinek, aki látni kívánja a világ végét, részt kell vennie a vesszőfutáson. Egyedül elbúsz. Együtt lehet esélyetek, hogy legyőzzétek a kihívásokat. De tartsd észben, hogy nem mindenki lép majd ki a templomból, aki belépett! Ezt biztosra veheted.

Bukfencet vetett a gyomrom. Nem kételkedtem a szavaiban, bár gyűlöltem tudomásul venni őket. Azt mondta, hogy nem mindenki fogja túlélni a vesszőfutást. Lesz, aki meghal.

– Még valami. – Az Őrző törte meg a kinyilatkoztatást követő csendet. Ismét felemelte a karját. – *Nincs sok idő, hogy rám találj, lovag. Az ajtók kinyílnak a vesszőfutás terének mindkét végén, de nem maradnak sokáig nyitva. Ha még mindig a templomban vagy, amikor becsukódnak, az idők végezetéig csapdába esel itt, csatlakozva azokhoz, akik már elbuktak. Megértetted?*

– Igen – feleltem tompán. A csuklya biccentett.

– Akkor találkozunk a világ végén, lovag! Ha átjutsz, elkezdődhet a valódi próbatételed.

Azzal eltűnt. Nem fakult el, nem füstfelhőben tűnt el, még csak nem is láthatatlanná vált, mint Kacor. Egyszerűen már nem volt ott többé.

A lépcső tetején is éreztem a többiek pillantását a hátamon.

Felemeltem a fejem.

– Aki vissza akar fordulni, most tegye meg! – mondtam halkán, vissza se fordulva. – Hallottátok, mit mondott az Őrző. Nem mind jövünk ki innen. Nem rovom fel nektek, ha el akartok menni.

Puck undorodva horkantott, aztán felmászott az utolsó néhány lépcsőfokon, hogy karba tett kézzel megálljon előttem.

– Persze, hogy az egész muri csak a tiéd legyen? Ennél jobban ismerhetnél már, jégfiú. Habár azt be kell vallanom, hogy ki ráz a hideg a gondolattól, hogy egy örökkévalóságig legyek veled csapdába zárva. Azt hiszem, el kell érnünk, hogy erre ne kerüljön sor, hm?

– Ha eljöttem ideig – szólalt meg a Farkas is, fellépve Puck mögé –, nincs értelme most visszafordulni. Megmondtam, hogy elkísérlek a világ végéig, és úgy is lesz. A macska elmehet, ha akar. Az illene a gyávasághoz. De a történetnek folytatódnia kell.

– Ugyan már! – Kacor lépkedett fel a lépcsőn, és állt meg velem szemben. A farka vége ide-oda csapkodott. – Mintha hagynám, hogy az örökkévalóságig összezárjanak ezzel a kutyával! – Prüszkölt, előre görbítette a bajsztát. – Ne félj, herceg! Kétségtelenül elhagynálak, ha azt gondolnám, hogy bukás fenyeget. De ezek a vesszőfutások mindig valami nevetségesen

céltalan fejtörőt vagy elmejátékot jelentenek, és alighanem szükséged lesz hozzá valakire, akinek esze is van. Amellett még mindig tartozol nekem egy szívességgel.

Biccentettem feléjük, és Ariellához fordultam, aki még mindig néhány lépéssel lejjebb állt, és elnézett mellettem a templom irányába.

– Nem kell ezt tenned – mondtam halkan. – Eljuttattál minket ideig, ezzel máris többet tettél, mint kérhettem volna. Nem kell továbbmenned.

Szomorú, apró mosoly ült ki az ajkára, és mély lélegzetet vett.

– De igen – suttogta a szemembe nézve. – Tovább kell mennem – Felsétált a lépcsőn, és megfogta a karom. – A legvégeig, Ash. Elkísérlek a legvégeig.

Megfogtam és megszorítottam a kezét. Puck ránk nevetett, a Farkas, horkantott, és megrázta a fejét.

Kacor az élre állt; öten együtt közelítettük meg a templom vaskos kőkapuját. Az földrengető morajjal, lassan kitárult, miközben homok és kavics záporozott ránk. Az ajtón túl mindent elnyelt a sötétség.

Nem álltunk meg. Ariellával és Puckkal az oldalamon, a Farkassal a nyomunkban és Kacorral előttünk átléptük a küszöböt, hogy megkezdődjön a vesszőfutás.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A vesszőfutás

AHOGY VÁRTAM, a templom, bár már kívülről is óriásinak tűnt, belül még nagyobb volt. Az első helyiség, ahová kijutottunk a hosszú, keskeny folyosóról, tulajdonképpen egy nagy, nyitott udvar volt, amelyet mohos falak vettek körül. Valahonnan fentről különös, ferde fénynyalábok hatoltak be; mindenhol törött szobrokat, oszlopokat, hatalmas kőtömböket láttunk. Úgy festett, mint egy kisebb labirintus, amit leomlott falakból, boltívekből és oszlopokból raktak össze, de idővel benőtték az indák, és megrogyott a saját kora alatt.

Előttünk, egy emelvényen vaskos, kétszárnyú ajtó állt; két riasztó kőlény őrizte. Úgy néztek ki, mint egy oroszlán és valami rémkutya keveréke: széles fejüket göndör sörény díszítette, mancsaikat görbe karmok.

– Fo-kutyák – jegyezte meg Puck, amikor a széttört oszlopok és leomlott boltívek között megközelítettük az ajtót. – Tudjátok, találkoztam egyszer egy ilyenkel Pekingben. Az állhatatos fattyú körbe kergetett a templom udvarán. Úgy tűnt, azt hiszi, valamiféle gonosz szellem vagyok.

– Ki gondolta volna? – mormolta Kacor, mire a Farkas nevetve felhorkant. Puck megdobta egy kaviccsal, aztán a kőörök felé fintorgott.

– Ezek nem olyanok, mint a szokásos szobrok – jegyezte meg. – Először is: nagyobbak. Aztán meg öregebbek. Még jó, hogy nem igazi Fo-kutyák, ugye? Nagy bajban volnánk, ha...

És persze ebben a pillanatban hangos csikorgás hallatszott; mindkét szobor felénk fordította a fejét és ránk bámult.

– Robin pajtás, mostanra már igazán lehetne több eszed – sóhajtottam.

– Ó, tudom én. Csak nem bírom megállni.

A két masszív kőőr acsarogva leugrott az emelvényéről. Fűlsiketítő dörrenéssel érkeztek a köves talajra, ami megremegett a lábuk alatt. Loncsos pofájukban smaragd tűzzel égett a szemük, a mancsuk porrá törte a köveket, ahová léptek, dörgő ugatásuk megtöltötte a helyiséget. Kacor eltűnt; a Farkas vonítva csatlakozott a hangzavarhoz. A Fo-kutyák leszegték a fejüket, és támadtak.

Amikor az egyik elzúgott mellettem, félreszaltóztam, és közben odacsaptam a lábszárára. A pengém csikorogva siklott le a kőkemény bőrről, zúzmarás nyomot és egy sekély karcolást hagyva maga mögött, de a lény meg sem érezte. Fejjel belevágódott egy kőoszlopba, kaviccsá törve azt, aztán a legkisebb sebesülés nélkül megfordult, és újabb támadásra készen lehajtotta a fejét.

Egy jégnyíl tört szét a felém galoppozó példány pofáján. Ariella igyekezett magára vonni a figyelmét, de a kutya le sem

lassított. Félrevetődtem, és elrohant mellettem, mint egy felbőszült bika, egyenesen bele egy falba. Záporoztak rá a kövek, de meg se kottyant neki.

Körbepillantottam. Puck egy oszlop tetején egyensúlyozott, hogy elkerülje a másik kutyát, amely viszont a fejét verte az oszlop alapzatába, hogy ledöntse. Puck átugrott egy másik oszlopra, amikor a Farkas nekitámadt a Fo-kutyának, villogó fogaival egyenesen a nyakára célozva. Inkább dühös, mint fájdalmas kiáltással pattant le a kő-bőrről, a Fo-kutyák pedig megfordultak, hogy rátámadjanak.

Ez nem vált be. És időnk se volt, hogy egy pár gyilkos kedvű kő óriással fogócskázzunk.

– Visszavonulás! – kiáltottam, és bevetődtem egy fej nélküli szobor mögé, nehogy az első őrszobor eltaposson. A Fokutya felmordult, ő megfordult, hogy újabb célpontot keressen magának. – Puck, irány az ajtó, nincs erre időnk!

– Hát persze, herceg! Most hogy mondod, olyan egyszerű! Az a Fo-kutya, amelyik engem igyekezett megtámadni, felmordult, és előrelépett. A jelek szerint már nem akart vakon nekirontani bárminek, annak reményében, hogy engem pépesítsen. A szemem sarkából megláttam, hogy Ariella újra megfeszíti az íját egy újabb lövésre készülve. Intettem neki, hogy eressze le az íját, de közben nem vettem le a szemem a kutyaról.

– Ari, ne aggódj miattam, csak menj!

– Biztos vagy benne?

– Igen! Igyekezzetek az ajtóhoz, a nyomotokban leszek! Ariella besiklott egy fal mögé, és eltűnt szem elől. A Fokutya felé pillantott és felmordult, de én egy jégdárdát vágtam az arcába, amely pont a két szeme között tört szét, és azonnal visszairányította rám a figyelmét.

Üvöltve vetődött előre, a fogait kivicsorította, a karmai mély árkokat vájtak a talajba. Én azonban felugrottam, a pofáján dobantottam, és széles vállára pattantam. Egy pillanatra láttam valami arany villanást piros nyakörvén, de már szaladtam is le a hátán, rohantam az ajtók felé, ahol Puck és Ariella várt rám.

A Farkas addig lefoglalta a másik Fo-kutyát; táncolt körülötte, a lába felé kapdosott, ahogy a kőszörny körbe-körbe forgott.

Amikor felfutottam a lépcsőn, az őrszobor vicsorogva felém fordult, de a Farkas a vállával félrelökte, nem engedte, hogy másra figyeljen.

Elértem Puckot és Ariellát: komor arccal fordultak felém.

– Nincs jó hírünk. – Puck ököllel csapott a kőajtóra, ami megdöndült. – Ez a szar nem nyílik. Azt hiszem, valami kulcs kell hozzá. Nézz ide!

Két egyforma, félkörös bemélyedésre mutatott az ajtó két szárnyán, amelyek egymás mellett tökéletes kört alkottak. A beleillő kulcspár vagy elveszett, vagy a helyiségben volt elrejtve. A Fo-kutyák mellett, bosszúsan sóhajtottam.

– A nyakörvek, ti ostobák! – jelent meg Kacor az egyik szoboralapzaton; a füle hátracsapva, a farkával vadul csapkodott. – Nézzétek meg a nyakörveiket! Hát mindent nekem kell csinálnom?

Azzal újra eltűnt, éppen, ahogy az egyik kőkutya felrohant a lépcsőn, és ránk rontott.

Félreugrottunk; a kutya az ajtóba verte a fejét, és a robajlástól megremegett a mennyezet. Megrázta a fejét és elhátrált, és akkor újra megláttam azt az arany villanást a nyakán. Olyan volt, mint egy névtábla. Vagy egy félgömb...

Puckra néztem.

– Az enyém az egyik. Megszerzed a másikat?

– Indulhatsz, jégfiú!

Szétszaladtunk a helyiség két távoli sarkába. Ariella engem követett, Puck a Farkas segítségére sietett. Ahogy reméltem, a mi Fo-kutyánk végig követett a labirintusszerű romok között, oszlopokat rombolva, falakon törve át.

– Mi a terv? – kérdezte sűgva Ariella, amikor befordultunk egy sarkon, és a falnak vetettük a hátunkat. A Fo-kutya néhány lépésre ment el mellettünk, olyan közel, hogy ha kinyújtjuk a kezünket, megérinthetjük volna a szőrét. Néhány járatlall odébb valami reccsent a labirintusban, és porfelhő szállt fel: a másik őrszobor is közel volt.

– Maradj itt! – feleltem. – Ne kerülj a szeme elé! Azt akarom, hogy rám összpontosítson, és semmi másra. Ha Puck azt csinálja, amit kell, ennek mindjárt vége lesz. – A közelben ledőlt egy oszlop; bosszús mordulást hallottunk. – Indulj az ajtóhoz, és ott várj ránk! – folytattam. – Keresd meg Kacort és a Farkast, ha tudod! Amint meg tudjuk szerezni a kulcsot, megyünk.

– Hogyan... – kezdte, de akkor kő reccsent, törött, és a Fokutya, ledöntve a közeli falat meglátott és felüvöltött.

Elrohantam, és mélyebbre vettem be magam a romok közé. Hallottam, hogy az őrszorosban a nyomomban van: repültek a kövek, porlott a márvány, ahogy utánam loholt a labirintuson át.

Elfordultam egy félíg ledőlt fal sarkánál, és egyszerre meglátam a szemberohanó Puckot. Zöld szeme kikerekedett, amikor ő is észrevett, de éppen ez volt a célom. Mindketten félreugrottunk, amikor a Fo-kutyák, akik követtek minket, földet rengető csattanással ütköztek össze.

A lendülettől mindketten hátratántorodtak, egy pillanatíg kábán, mozdulatlanul maradtak. Az egyiknek az orra tört be, a másik arcán egy hasadás szaladt végíg, mint egy fűrészes heg. A porban a hason heverő Puck felkönyökölt, és diadalmasan elvigyorodott.

– Tudod, akárhányszor látom ezt, sosem unom meg. Én is feltápaszkodtam.

– Szedd le a kulcsot! – csattantam fel, és odaléptem az egyik Fo-kutyához. Az még mindig kábán állt, és észre sem vette, hogy elé léptem, és levettem az arany félgömböt a nyakáról. Puck a másik kulcsot szerezte meg, közben azért megállt egy pillanatra, hogy ránevessen a kábult őrkutyára.

– Ez azért fáj, gondolom? – Meglengette a félgömböt a kutya orra előtt. – Hát igen, ettől most hetekig migréned lesz. Így jár, aki *kőfejű*.

– Puck! – meredtem rá. – Hagyd az idéetlenkedést, és tűnjünk el innen!

Puck nevetve lépett felém, és fél kezében dobálgatta a kulcsot.

– Ó, a régi jó trükkök! – mondta halkán, amikor mellém ért.

– Hé! Emlékszel arra a trükkre, amit a minotauruszokkal játszottunk meg? Annyira nem tudták követni, hogy...

Kettős, nagyon halk, nagyon dühös mordulás fagyasztotta belé a szót. Gyilkos pillantást vetettem rá; halvány mosollyal viszonzta.

– Tudom, tudom. Meg fogsz ölni.

Rohanva menekültünk a romokon át, a félgömböket szorongatva, a nyomunkban a megvadult Fo-kutyákkal. Ezúttal nem tettünk kitérőket, nem csalogattuk őket semerre: a lehető legrövidebb úton futottunk az ajtó felé. Ariella a lépcső alján állt, megfeszítette az íját, az ajkát dühös, vékony vonallá préselte össze. Tudta, a nyilai legfeljebb pislogásra ingerük a kutyákat, és az utolsó száz méter a legveszélyesebb; nyílt terepen, minden fedezék nélkül, ahol semmi sem lassíthatta le az üldözőinket. Éreztem, ahogy a talaj minden rohanó lépésüknél megremeg, egyre közelebb hozzánk.

Abban a pillanatban a Farkas vetődött át egy leomlott fal felett, mint egy sötét árnyék, nekicsapódott az egyik Fo-kutyának, amitől az megbotlott és a másiknak esett. Mindketten elvesztették az egyensúlyukat, és egy falnak zuhantak. Akkora zajjal estek egymásra, mint egy kisikló vonat. A Farkas diadalmas zihálással rohant fel velünk a lépcsőn, ahol Ariella mellett már Kacor is megjelent – a farka csak úgy csapkodott türelmetlenségében.

– Gyorsan! – szisszent ránk, amikor felfutottunk a lépcsőn.

– Tegyétek be a kulcsokat!

– Tudod, az nem járja, hogy csak úgy eltűnsz, aztán meg visszajössz és utasításokat adsz, miután mi, többiek elvégeztük a munkát – zihálta Puck. Kacor ráfűjt.

– Nincs idő megvitatni a hülyeségedet, Robin pajtás! Jönnék az örök. A kulcsokat...

A hangját elnyomta a Fo-kutyák üvöltése: akkorra már ők is felértek a lépcsőn, és haragosan rázták a sörényüket. Az ajtónak szorultunk, nem tudtunk hova menekülni – a kutyák pedig bömbölve vetették magukat előre. A Farkas acsarogva támadt rájuk, Kacor pedig a fülét hátracsapva folytatta:

– A kulcsokat egyszerre kell beilleszteni. *Most!*

Puckra néztem, bólintottam, és belöktük a félgömböket a mélyedésekbe. Azok kattánva csúsztak a helyükre.

Visszafordultam, készen arra, hogy félreugorjak, de amint a kulcsok a helyükre kerültek, az örök megdermedtek. Amikor pedig feltáruultak az ajtószárnyak, kőbőrükön apró repedések szaladtak szét, egyre mélyültek és szélesedtek, amíg aztán a két kőkutya ugyanabban a pillanatban össze nem omlott, kavicsot és port okádva a lépcsőre.

Megkönnyebbült sóhajjal löktem el magam az ajtókerettől.

Nem volt idő kiélvezni a győzelmet.

– Siessünk! – sürgettem a többieket. – Ha ez csak az első próbatétel volt, nincs vesztegetni való időnk!

Az Őrző nem árulta el, pontosan mennyi idő áll a rendelkezésünkre, hogy átjussunk a vesszőfutáson, de én nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy minden pillanat drága lehet.

– Haver, csuklyás barátunk nem valami nagy híve a fokozatos kezdésnek! – jegyezte meg Puck, miközben végigfutottunk az ajtó mögötti folyosón. A falakból néhány lépésenként kőből faragott sárkányfejek álltak ki, a szájuk örök vicсорba torzult. – Ha ez az első próba volt a legkönnyebb, lehet, hogy nagy bajban leszünk

– Mégis mire számítottál, Robin pajtás? – kérdezte a mellettünk szaladó Kacor. – Kellemes sétára a parkban? Nem ok

nélkül hívják *vesszőfutásnak*.

– Hé, a régi szép időkben én is végigcsináltam már néhány vesszőfutást – vágott vissza Puck. – Nagyjából mind ugyanolyan. Testi erőre épülő kihívás, egy-két értelmetlen rejtvény, és mindig akad néhány ronda...

Az egyik kősárkány szájából váratlanul egy lángnyelv tört elő, éppen, amikor Kacor elrohant előtte. Szerencsére a macska túl alacsony volt hozzá, hogy kárt tegyen benne, de mi, többiek, botladozva megálltunk.

– ...csapda – fejezte be Puck, és grimaszolt. – Hát, ezt sejthettem volna.

– Ne álljatok meg! – kiáltott vissza Kacor, aki valóban nem állt meg. – Csak előre! Ne is nézzetek vissza!

– Könnyen beszélsz! – csattant fel Puck, de aztán a hátunk mögött felzendülő tompa morajlást hallva hátranézett és káromkodott egyet. A hátunk mögött hagyott sárkányfejek sorban kezdtek tüzet okádni, és a lángnyelvek egyre közeledtek hozzánk.

Rohantunk.

Úgy tűnt, a folyosó a végtelenbe nyúlik. Nemegyszer alig úsztuk meg – át kellett ugranunk a tűzcsóvát, vagy elvetődni alatta, és persze a végén ott várt az elkerülhetetlen gödör, amelyen alig bírtunk átjutni, de végül megúsztuk alig megperzselve. Ariella ruhaujja egyszer lángra kapott, a Farkas farka vége megpörkölődött, de ennél komolyabb nem történt.

Zihálva estünk át a boltíves átjárón a következő terembe, ahol Kacor egy törött oszlopon ülve várt ránk.

– Uhh! – Puck lesöprögette a maradék hamut az ingéről. – Ez jó volt, bár kissé klisé. Túlságosan emlékeztetett a *Végzet templomára*. Szóval, akkor hol vagyunk most?

Körülnéztem. Ez a terem is hatalmas volt, kör alaprajzú; finom, fehér homok fedte a padlóját, amely mini dűnékbe és dombokba torlódott, mint egy lekicsinyített sivatagban. Oszlopok és pillérek álltak-heverték mindenhol, a legtöbbjük törötten, félig a homokba temetve. A lehetetlenül magas, kupolás mennyezetről indák lógtak, az omladozó falakat gyökerek fogták össze. A bevetődő halvány fény pászmákban porszemek kavarogtak. Az az érzésem támadt, hogy ha itt eldobnék egy kavicsot, az nem esne le, hanem a végtelenségig függve maradna a levegőben.

A terem közepén óriási kőemelvény emelkedett ki a homokból, négy sarkán négy vaskos, repedt márványoszlop, a két oldalán egy egy elegáns, szárnyas szobor állt egymással szembenézve, kitért szárnyaik hegye csaknem a mennyezetet érte. Kecses macskatestük ülve pihent a homokban, ám az arcuk szépséges, hideg női arc volt. Mozdulatlanul, lehunytt szemmel ültek, a hátuk mögött nyíló ajtót őrizték.

Felmásztunk az emelvényre, és megálltunk a szélén, onnan néztünk fel a gigászi lényekre. Az ajtó csak néhány lépésnyire

volt a széles mancsokon túl, mégsem lépett közelebb egyikünk sem.

– Húha! – Puck hátrahajolva nézett a szfinxek érzelemmentes arcába. – Rejtvény következik? Milyen fantasztikusan csodálatos! Gondoljátok, hogy megpróbálnak majd megenni minket, ha rosszul válaszolunk?

Kacor hátracsapta a fülét.

– Robin pajtás, te most hallgatni fogsz – közölte. – A szfinxek nem veszik jó néven a vicceskedést, és az ízléstelen megjegyzéseid sem fognak sikert aratni.

– Hé! – csattant fel Puck, és karba tette a kezét. – Szeretném tudatni veled, te macska, hogy már volt dolgom szfinxekkel. Nemcsak te tudsz megoldani egy rejtvényt.

– Hallgassatok el! – mordult rájuk a Farkas, és felszegte az orrát. – Valami történik.

Lélegzet-visszafojtva vártunk. Egy pillanatig semmi sem történt... aztán ugyanabban a pillanatban a két szfinx szeme

kinyílt. Ragyogó kékesfehér szemükkel írisz és pupilla nélkül néztek előre, mégis szinte magamon éreztem ősi, számító tekintetüket.

Meleg szél támadt fel a teremben. A szobrok megszólaltak, a hangjukat ősi bölcsesség és hatalom itatta át.

Az idő fordítja el a kereket.

A Tél hagy nem gyógyuló sebeket.

A Nyár tüze legbelül perzsel,

A Tavasz szörnyű terhét rejtse el.

Az Ősz a halállal kézen fogva jár,

Ki keres, a homokban csak egy választ talál.

A választ azonban egyedül keresd,

vagy a pergő homoknak add az életed.

– Izé, elnézést! – bökte ki Puck, amikor a szobrok elhallgattak, és újra csend borult rájuk. – Meg tudnátok ismételni, egy kicsit lassabban?

A szfinxek hallgattak. Kék szemük lecsukódott, mint egy bezáruló ajtó, és meg sem rebbent többé.

Valami más azonban mocorogni kezdett. A homok pergett, hullámozott, mintha millió kígyó tekeregne a felszín alatt. Aztán hirtelen számtalan apró, fényes, fekete skorpió robbant elő a dűnék alól, és felénk kezdtek özönlenni.

Puck felkiáltott, a Farkas felmordult; a hátán égnek állt a szőr. Kirántottuk a fegyvereinket, szorosan egymás mellé léptünk, miközben odalent a talaj eleven skorpiószőnyeggé változott. Az apró testek átmeg átmásztak egymáson, amíg már nem is láttuk a vonagló feketeségtől a homokot.

– Tudjátok, akkor már inkább a szfinxek egyenek meg! – kiáltotta Puck; máshogy nem hallottuk volna a hangját a kitínes testek és pici lábak hangos zizegésétől. – Ha valakinek van egy terve, egy ötlete vagy egy flakon skorpióriasztója, nagyon szívesen venném!

– Nézzétek! – Ariella az emelvény széle felé mutatott. – Nem támadnak! Nem jönnek közelebb.

Lenéztem, és láttam, hogy igaza van. A skorpiók hulláma nekiverődött a kőfalnak, mintha valóban áradat lenne, ám nem másztak fel odáig, ahol már elérhetek volna minket.

– Nem fognak megtámadni – közölte Kacor nyugodtan. Észrevettem, hogy biztos távolságban ül az emelvény szélétől.

– Egyelőre nem. Addig nem, amíg nem adunk rossz választ a rejtvényre, szóval ne aggódjatok! Még van egy kis időnk.

– Persze. – Puck nem nyugodott meg. – És most jön az a rész, amikor elárulod, hogy tudod a választ, igaz?

Kacor csapott egyet a farkával.

– Gondolkozom – válaszolta fensőbbiségesen, és lehunyta a szemét. A farka meg-megrándult, de egyébként nem mozdult, mi pedig idegesen nézegettünk körül, és vártunk.

Türelmetlenül csiszolni kezdtem a kőpadlót a bakancsom talpával, de abbahagytam, amikor megláttam, hogy a törött oszlopok egyike alatt betűket véstek a kőbe. A homok félig eltemette őket. E-M-L-É-K. Letérdeltem, és elsöpörtem a homokot, hogy kiszabadítsam a teljes szót.

Emlékezet.

Valami megmoccan az elmém mélyén. Egy megfoghatatlan ötlet, egy elfelejtett, éppen csak elérhetetlen név. Találtam valamit... csak nem bírtam felszínre hozni.

– Keress még szavakat! – fordultam Puckhoz, aki a vállam felett átlesve nézte, mit csinálok. – Biztosan van még más is.

Emlékezet, tudás, erő, megbánás. Ezeket a szavakat találtuk meg az oszlopok előtt, és mindegyikkel kissé közelebb jutottunk a rejtély megoldásához, de még mindig nem állt össze a kép.

– Jól van! – Puck két tenyérrel dörgölte meg az arcát és a szemét. – Gondolkozz, Robin pajtás! Mi köze van az emlékezetnek, a tudásnak, az erőnek és a megbánásnak a négy évszakhoz?

– Nem az évszakokról van szó – feleltem halkán, mert már értettem. – Hanem rólunk.

– Van kedved elmagyarázni, herceg? – ráncolta Puck a homlokát.

– A Tél hagy nem gyógyuló sebeket – idéztem fel a vers második sorát. – Nincs sok értelme, igaz? – Az egyik oszlop felé mutattam. – De mit kapsz, ha kicseréled a szavakat?

– Az emlékezet hagy nem gyógyuló sebeket – mondta ki Puck gondolkodás nélkül. A homlokán egy pillanatra elmélyültek a ráncok, aztán elkerekedő szemmel nézett rám. – Ó!

A Farkas úgy morgott acsarkodva az egyik oszlopra, mintha az egy kőnek álcázott, támadásra kész démon lett volna.

– Azt akarod elhitetni velünk, hogy a válasz erre a rejtélyre, erre az ősrégi kérdésre, amely századok óta itt vár... *mi vagyunk?*

– Igen. – Az emelvény közepén Kacor kinyitotta a szemét. – A hercegnek igaza van. Én is ugyanerre a következtetésre jutottam.

– Nyugodtan végignézett az emelvényen, egymás után szemügyre véve az oszlopokat. – Emlékezet, tudás, erő, megbánás. Az évszakok négyünket jelentik, szóval meg kell találnunk, melyik felel meg a vers melyik sorának

– De hiszen öten vagyunk – jegyezte meg Ariella. – Öten... de csak négy oszlop van. Eszerint az egyikünknek nincs helye. Vagy kimarad.

– Meglátjuk – hümmögött Kacor minden aggodalom nélkül. – Először mindenesetre ki kell találni a többi sort. Azt hiszem, a herceg már megtalálta a maga helyét. Mi a helyzet veled, Robin pajtás? – A farkát csóválva Puckra nézett. – A Nyár tüze legbelül perzsel. Melyik szó illik rád a leginkább? A tudás sosem volt az erős oldalad. Talán az erő?

– A megbánás – sóhajtott Puck, és egy gyors pillantást vetett rám – A megbánás tüze legbelül perzsel. Az én szavam a megbánás, ne is mondj semmit, folytassuk a többiekkel! – A velem szemben álló oszlophoz lépett, és karba tett kézzel nekidőlt.

A skorpiók egyre hevesebben vonaglottak odalent, mintha meg érezték volna, hogy csak pillanatokra vagyunk a rejtvény megoldásától. A lábuk, a páncéljuk nekisúrlódott a kőnek, egyre erősítve a zajt körülöttünk. Kacor fújt egyet és összenézett a Farkassal.

– A másik kettő eléggé nyilvánvaló, nem? – kérdezte, és a TUDÁS szót viselő oszlop felé sétált. – Egyetértetek, a tudás

néha szörnyű tehet Az utolsó oszlop a tiéd, kutya. Nem hiszem, hogy az erődet bárki is kétségbe vonhatná. Az intelligenciádat talán, de az erődet biztosan nem

– De mi a helyzet Ariellával? – sandítottam rá. Ariella az emelvény szélén állt, kissé elveszetten. – Ő is viseli a tudás terhét, nem csak te, cáit sith.

– Ariella Téltündér, abból pedig már beosztottunk egyet – felelte a macska könnyedén, és felszökkent a Tudás oszlopára, onnan lesett le ránk. – Azt gondolnám, gyorsan akarod megoldani a kérdést, herceg. Mindenesetre azt hiszem, egyszerre kell felállnunk az oszlopokul. Ezek a rejtvények többnyire így működnek.

A Farkas morogva felugrott a törött kőre, széles mancsait egészen közel kellett letennie a széléhez.

– Macska, ha ez nem válik be, még azelőtt megeszlek, hogy a skorpiók elérnének – közölte egyensúlyozva. Kacor nem törődött vele.

Puck és én követtük a példáját; könnyedén felugrottunk az oszlopokra. A skorpiótenger háborgott alattunk. Hosszú pillanatokig semmi sem történt, aztán a szfinxek perzselő kék szeme újra kinyílt, és visszhangzó szavuk bezengte a termet.

– Helytelenül válaszoltatok. – A hangjukban rejő erőből hullámokat vetett a homok.

– Micsoda? – kiáltott Puck, de a hangját elnyomta a tébolyodon skorpiók zaja. – Nem, az nem lehet! A szórlabda sosem téved! Várjatok...

– Most meghaltok – sóhajtották a szfinxek.

Kirántottam a kardomat. Minden izmom megfeszült. A skorpiók felmásztak az emelvényre, vízként buktak át a peremén. Ariella levegőért kapott, hátratántorodott, ahogy a lábak és fullánkok szőnyege a lába felé kúszott.

– *Maradjatok, ahol vagytok!* – Kacor túlkiabálta a zajt, a hangjában megkérdőjelezhetetlen tekintély zengett. Megdermedtünk. A macska arany szemével Ariellára nézett; minden szál szőre felállt, kivillantak a fogai. – *Idő!* – rikoltotta, és hátracsapta a fülét. – Az idő az ötödik válasz, az fordítja el a kereket! Azonnal állj be középre!

Ökölbe szorítottam a kezem, ahogy Ariella az emelvény közepére szaladt. A skorpiók áradata mindenfelől közeledett. Már az oszlopokra is felmásztak, onnan a ruháimba csimpaszkodva rám is; a lábaik, a rágóik a bőrömbe szúrtak. Jó néhányat lesöpörtem, de persze csak még többen jöttek. Nem csíptek – még nem. De szinte hallottam az óra ketyegését, és tudtam, hogy ha előbb érnek az emelvény közepére, mint Ariella, nekünk végünk.

Puck kiabálva átkozódott és csapkodott, a Farkas üvöltött... és Ariella elérte az emelvény közepét.

Amint a lába a követ érte, a levegőben különös hullám terjedt szét, mint egy tó vizében. A skorpiók áradata megtorpant, alig néhány ujjnyira Ariellától, aztán visszavonult, lecsorgott az emelvényről és az oszlopról is. Leráztam magamról az utolsót is, és néztem, ahogy a szőnyegük ismét elrejtőzik a homok alatt. Alig néhány pillanattal később már nyomuk sem volt, csak a homokdűnék álltak ott mozdulatlanul

– Helyesen válaszoltatok – lehelték a szfinxek, és a szemük újra lecsukódott.

Ariella egész testében remegett. Leugrottam az oszlopról és odaszaladtam, magamhoz öleltem. Egy pillanatig a karomba bújt, aztán gyengéden eltolt magától, és a haját hátrasimítva odébb lépett.

– Nahát – motyogta Puck az ingét porolgatva –, nahát, ez aztán *különös* volt. És én még azt hittem, nem érem meg a napot, hogy...

Vigyorogva elhallgatott. Némi fenntartással néztem rá.

– Na, jó, én megkérdézem. Nem a skorpiókra gondolsz, nem is a szfinxre. Ezeknél már láttunk furcsábbakat korábban.

– De nem ám, jégfiú. Sosem hittem, hogy megérem a napot, amikor Kacor *téved*.

Kacor még mindig a törött oszlopon ült, és nem felelt, de láttam, hogy a bajusza megrebben, amikor Puckra sandít.

– Robin pajtás – kezdte egy széles ásítással –, szeretném felhívni a figyelmedet, hogy ha valóban *tévedtem* volna, te most tele lennél apró lyukakkal. Különböznél csak vesztegetjük az időt. Javasolom, hogy távozzunk, de sürgősen! Semmiképpen nem akarok itt ragadni veletek az idők végezetéig.

Mielőtt felelhettünk volna, leugrott az oszlopról, és elsietett az immár nyitott ajtó felé. Magasra tartott farokkal szaladt át a szfinxek között.

Vigyorogva Puckra néztem.

– Robin pajtás, azt hiszem, megsértetted. Puck felhorkant.

– Ha ez aggasztana, soha nem nyitnám ki a számat.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Visszkép

A SZFINXEK MÖGÖTTI AJTÓ egy újabb keskeny folyosóra nyílt, ahol ezúttal nem vártak tűzokádó sárkányok, de attól

még nem volt kevésbé különös. A sötétbe nyúlt, csak a falakon pislákoló gyertyák narancsszín lángja világította meg. Az apró tüzecskék mintha a levegőben lebegtek volna, ahogy visszatükröződtek a falakai beborító több száz, padlótól mennyezetig érő tükörben.

A saját tükörképemet megpillantva megálltam, és meglepetten szemléltem az idegent a tükörben. A sápadt, sötét hajú képmás komoran nézett vissza; a ruhái szegélye elfoszlott, a szeme kimerültségről árulkodott. Alig ismertem magamra, de talán ez jó is volt. Elvégre éppen ezért jöttem – hogy valami más, *valaki* más legyek. Ha minden a terv szerint megy,

Ashallayn'darkmyr Tallyn, a Téli Udvar harmadik hercege, megszűnik létezni. *Milyen lesz az élet emberként?*, kérdeztem némán a tükörképemtől. *Azonos maradok önmagammal? Emlékezni jogok a Téli Udvarban töltött életemre, vagy mindez eltűnik majd?*

Megráztam a fejem. Értelmetlen volt ezen gondolkodni éppen most, amikor már olyan közel jártunk, de mégis...

– Gyere, szépiú! – Puck a váltamra tette a kezét, de én leráztam. – Ne tollászkodj! Azt hiszem, már majdnem ott vagyunk.

Csapdákra, gödrökre, lesből támadó ellenfelekre számítva lépkedtünk végig a folyosón. Meghan jutott az eszembe, a Vasbirodalomban. A sors szörnyű fintora lenne, gondoltam, ha a lelkem megszerzése azt is jelentené, hogy mindent elfeledek, ami a tündérlétemhez köt... Meghant is beleértve. A történet ilyen vége kellően tragikusnak tűnt reménytelenül szerelmes tündér, aki emberré lesz, de elfelejti, miért akart átváltozni egyáltalán... A régi mesékben szerették az efféle fordulatokat.

Nem hagyom, hogy így legyen, közöltem magammal, és ökölbe szorítottam a kezem. *Ha az kell, hogy Puck mondjon el mindent, akár a teljes közös múltunkat, akkor is megtalálom az utat vissza Meghanhoz. Nem leszek emberré csak azért, hogy minden kiröppenjen a fejből.*

A folyosó nem akart véget érni. A gyertyák rebbenő fénye különös mintákat rajzolt a szemközti tükrökre – végtelenbe nyúló lángsorokat. A szemem sarkából láttam, hogy a tükörképem mellett gyalogol, az ajkán önelégült mosoly.

Csakhogy én nem mosolyogtam.

Megálltam, és lassan a tükör felé fordultam, a kezem a kardom markolatára tettem. Az üveg mögötti alak utánozta a mozdulatot... ám ő nem én voltam. Valaki más, aki úgy nézett ki, mint én, magas, sápadt, sötét hajú, ezüst szemű. Fekete

páncélt viselt, rongyos köpenyt, a fején jégkorona jelent meg. Lassú, mély lélegzetet vettem, amikor felismertem.

Én voltam, az álomban látott énem, az az Ash, aki engedett a sötétségnek. Aki megölte Mabot, magához ragadta a trónt, és véres ösvényt vágott Sohaföldön és a másik két udvaron át. Ash, a Télkirály.

Mosolygott; hideg, üres gesztus volt, nem takarta el a mögötte rejlő tébolyt. A mozdulataink még mindig egyformák voltak.

Elhátrálva a társaimra néztem, akik szintén észrevették az új tükörképeket. Mögöttem Ariella rémülten nézte önmagát, a halvám, szoborszerű alakot elegáns udvari ruhában. Keskeny kezében jégjogart markolt, de a szeme üres volt és kegyetlen, az arca kifejezéstelen. A homlokát pántforma korona övezte, hasonló a Télkirályéhoz. A Tél Királynéja – hideg, érzelemmentes pillantással nézett Ariellára, aki borzongva fordult el tőle.

– Herceg – szólított meg Puck halkan, és mellém lépett. Úgy állt meg, hogy ne is nézzen a tükörbe; a hangja könnyed volt, mégis reszketeg. – Te is látod, amit én, vagy csak képzelődöm?

A hátunk mögötti tükörbe lestem. El kellett nyomnom a készítést, hogy ellökjem magamtól Puckot és kirántsam a kardomat. Csak a fejét láttam a vállam felett, de a szája gonosz, szinte állati vigyorba húzódott, hogy még a fogai is megcsillantak a gyertyafényben. Vidáman hunyorított, ám ez az a fajta tébolyodott jókedv volt, amelytől a hátamon végigfutott a hideg – amely kismacskák megfojtásában és tehenek megmérgezésében leli örömét. Ez az alak is bohóc volt, de az ő tréfái gyilkoltak. Ő tett viperát a párnahuzatokba, ő eresztette össze a farkasokat a bárányokkal, ő bűbájolta el a fényt, ha valaki a szikla szélén kereste az utat. Félmeztelen volt,

mezítláb, szinte barbárnak nézett ki: az a Robin pajtás, akit csak pillanatokra láttam, amikor igazán dühös volt, és bosszúra vágyott. Az a Robin pajtás, akitől mind tartottunk, mert tudtuk, hogy Puck ilyenné is válhat.

– Te is látod, igaz? – mormolta Puck, amikor nem feleltem azonnal. Biccentettem. – Nos, a te tükörképed sem épp megnyerő, jégfiú. Ami azt illeti, ijesztő így látni magunkat, mert igazán, de igazán úgy nézel ki, mint aki le akarja vágni a fejem.

Eltoltam magamtól; a képmásaink ezt is utánozták.

– Ne foglalkozzatok velük! – mondtam, és Ariella felé indultam. – Csak a lehetséges változatok képei. Nem jelentenek semmit.

– Nincs igazad. – Kacor jelent meg ismét, leült egy tükör előtt, és a lába köré kerítette a farkát. Aranyszemével lustán méregetett. – Ezek nem lehetséges változatok, hanem már létezők. Mindannyiótokban ott van ez, legbelül. Mindössze úgy döntöttetek, hogy elnyomjátok. Például nézzétek meg a kutyát! – folytatta, amikor meglátta, hogy a farkas égnek álló sörénnyel fut visszafelé.

Ariella levegőért kapott, és belém kapaszkodott, Puck pedig elmormolt egy átkot. A Farkas tükörképe hatalmassá nőtt, három tükröt is elfoglalt.

Gigászi, vicsorgó szörnyé lett, a szeme lángolt, a pofája habzott. Éhesen bámult minket, vörös nyelve kilógott óriási agyarak között, és a tekintetében nem volt semmi értelem.

– Szörnyeteg – folytatta Kacor nyugodtan, miközben a valódi farkas vicsorgott. – Vadállat, a szó igazi, valódi értelmében. Értelem és tiszta gondolatok nélkül, erkölcs nélkül, mindössze az ösztönei és a nyers gyilkolási vágya által vezérelve. Ezt mutatja meg nektek a tükörképetek, a legmélyebb éneteket. Ne áltassátok magatokat azzal, hogy mindez nem jelent semmit,

mert csak hazudnátok magatoknak! – Felállt, megrebben tette a bajuszát. – És most igyekezzünk! Nincs időnk itt téblábolni. Ha a tükrök felzaklatnak benneteket, ne nézzetek beléjük! Ez a logikus megoldás. Induljunk!

Csapott egyet a farkával, és elsietett a folyosó végében gyülekező sötétség felé. Ahogy távolodott, észrevettem, hogy a tükörképe éppen úgy néz ki, mint a cáit sirh maga. Ez valamiért már meg se lepett.

Ahogy utánasiettünk, még egyszer oldalra sandítottam, és döböntén vettem észre, hogy a tükörképem eltűnt. Ahogy a többieké is. A gyertyák remegő fénye még mindig a végtelenbe nyúlva tükröződött, de a mi képmásunk eltűnt.

– Igyekezzetek! – visszhangzott Kacor sürgetése a sötétből.

– Fogy az időnk!

Rohanni kezdtünk, dobogó léptekkel hagyunk el száz meg száz borzongatóan üres tükröt. Láttam a lobogó gyertyákat, az ezer narancsszín lángocskát az üvegben, de ezeken, meg a szemközti falon kívül a tükrök semmit sem mutattak. Mintha ott se lettünk volna.

Végül elértünk egy elágazáshoz, ahol egy merőleges folyosó nyúlt el a végtelenbe mindkét irányban. Középen pedig ott ült Kacor, és nyugodtan mosta az egyik mellső mancsát. Amikor megálltunk, pislantott, és az arcára halványan gunyoros kifejezés ült ki.

– Igen?

– Hogy érted, hogy *igen*? – csattant fel Puck. – Elpattant végre a te macskaagyad is? Azt mondtad, igyekezzünk, és most csak itt ülsz. Mit jelentsen ez?

– A kijárat még odébb van – felelte Kacor, majd ásított, maga köré kerítette a farkát és ránk mosolygott. – De kétlem, hogy valaha is eléritek. Szórakoztató, hogy folyton az

intelligenciátokat emlegetitek, holott azt sem tudjátok megállapítani, mi a valódi és mi nem.

– Micsoda? – Puck riadtnak tűnt, ám a Farkas hirtelen felmordult, és a hangjától égnek állt a szőr a tarkómon. Kirántottam a kardomat, és a támadókat keresve körbefordultam.

A tükörben Robin pajtás mosolygott rám karba tett kézzel, az arcán démoni vigyor. Puckra pillantottam – ő közben elhátrált és kihúzta a töreit. A képmása nem követte a mozdulatait, ehelyett vidáman integetett...

...és kilépett a tükörből.

– Hova-hova? – kérdezte még mindig mosolyogva, és ő is elővette a fegyvereit, majd szembefordult az igazi Puckkal. – A buli még csak most kezdődik.

A szemem sarkából mocorgást láttam. Megpördültem és oldalra vetődtem, mert a másik Farkas loncsos feje is áttörte a tükröt, és felém kapott. A fogai alig pár ujjnyira csattantak össze a fejemtől, a bőrömön éreztem forró leheletét. Elhátráltam. Az óriás, égő zöld szemű, nyáladzó szörny-Farkas kicsusszant a tükörből. Az üvöltésétől minden tükör megremegett. Épp lendületet akart venni, hogy rám vesse magát, azonban akkor a valódi Farkas hátulról nekirontott.

Kitértem a két óriás elől, ők pedig összegabalyodva, egymást tépve hemperdültek be az egyik oldalfolyosóba. Vér szaga töltötte be a levegőt, üvöltés és kaffogás verődött oda-vissza a tükrök között. Visszafordulva láttam, hogy Puck gonosz ikertestvérével vív, azonban a háta mögött egy újabb Robin pajtás lépett ki a tükörből, és felemelte a töreit.

Egy nyílvesző röppent közéjük, mellkason találta a második ál-Puckot, aki kavargó levelekké robbant szét. A komor és elszánt Ariella újra megfeszítette az íját, ám ekkor a mellette lévő tükörből kicsusszant egy magas, sápadt alak. Felkiáltottam és előre vetődtem, de az ál-Ariella felkapta jogarát és tarkón

ütötte az igazit, aki kábán esett össze a lábánál. Ál-Ariella gonosz mosollyal tornyosult fölé.

Hangos kiáltással lódultam felé, ám a Jégkirálynő egyetlen halott, hideg pillantást vetett rám, és visszasiklott a tükörbe. Hiába csaptam a pengémel visszavonuló képére, a kardom az üvegbe csapódott, és ezer darabra tört. A tükörlap fültépő csörömpöléssel omlott le, és csillogó szilánkokkal terítette be a padlót.

– Szerelmem! – Az ál-Ariella egy másik tükörben jelent meg, üres tekintetével szinte belém döfött. Azt a tükröt is összetörtem, de ő egyszerűen átsiklott a következőbe, és még mindig a pillantásomat kereste. – Miért? – kérdezte, aztán elfakult, hogy a szemközti falon jelenjen meg újra. – Miért nem voltam elég neked? Miért nem tudtalak visszatartani a kétségbeeséstől?

Újra eltűnt; feszülten fordultam körbe, várva, honnan fog legközelebb előbukkanni.

– Szerettelek – suttogta a hangja, de nem árulta el, hol van ő maga – Mindent megadtam volna neked. De te csak *őrá* tudtál gondolni. Egy emberre! Hagytad, hogy egy ember elfoglalja a helyemet! – Ekkor újra megjelent a tükörben, az arca a gyűlölet keserű maszkjává torzult, a szemében lángot vetett a féltékenység. – Hát most akkor *meghalhatsz* érte!

Túl későn jöttem rá, merre néz. Megpördültem, felrántottam a kardomat, de nem voltam elég gyors. A másik penge hegye elérte a vállamat, amikor a képmásom kilépett a tükörből, és a falnak lőkött.

Perzselő fájdalom metszett a vállamba; csaknem elejtettem a kardot. A képmásom rám mosolygott, és mélyebbre nyomta a pengéjét a húsumba. Összpontosítottam, legyőzve a kint, átdobtam a kardomat a másik kezembe, és a mellkasa felé

dőftem, ám kirántotta a maga kardját, és hárított, mintha számított volna rá.

Egyforma lépésekkel köröztünk egymás körül – szinte mintha újra tükörbe néztem volna. A képmásom mosolygott, és rám vetem magát; ismerős támadó lépés volt, több ezerszer véghezvittem már. Félrepördültem, a feje felé csaptam, ám ő szinte még azelőtt bukott le a vágás elől, hogy megmozdultam volna. Újra összezsugorodtunk; a folyosó közepén találkoztunk, és kék szikrák záporoztak körülöttünk, ahogy a pengéink csengvezenge összeakadtak, szétváltak, vágtak és védekeztek.

A képmásom oldalra lépett, visszafelé csapott.

– Nem győzhetsz le – mondta, amikor hárítottam. Csengő fegyverekkel táncoltunk fel-alá a folyosón; a képmásom arca kifejezéstelen volt, nyugodt. – Te magad vagyok. Ismerem minden titkodat, minden gyengeségedet. És veled ellentétben én a végtelenségig képes vagyok folytatni.

Előrelökte a kezét; jégdárda robbant ki a tenyeréből, a szívem felé célozva. Elhajoltam előle, és jégtüskezáporkkal viszonztam, ő azonban behátrált egy tükörbe, és a tüskék csak az üveget törték pókhálósra.

Egy pillanatig vártam, felbukkan-e újra, de amikor nem tette, elfordultam, és a fal tövében heverő Ariella felé rohantam. Puck továbbra is két képmásával küzdött egyszerre; az ál-Puckok tébolyult vigyorral váltogatták egymást a törpárbajban. Valahol a folyosó sötét mélyén a farkasok még mindig acsarogva tépték egymást, a hangjuk még a török csengését is túlharsogta – hirtelen azonban egy elnyújtott sikoly hasított a levegőbe, összerándult a gyomrom. Eleget vadászom, hogy felismerjem egy állat halálüvöltését, ha hallom.

– Ari! – kiáltottam mellé érve. Felemelte a fejét, az arcán fájdalom cikázott át. – Ne mozdulj, azonnal ott vagyok!

Ekkor azonban az egyik tükörből egy rikoltozó varjúcsapat robbant elő. Egyenesen az arcomba repültek, körülvettek, csíptek és karmollak. Sziszegve kaptam fel fél karom védekezésésképpen, közben vakon vagdaltam őket, ahol értem. Vér és varjúcafatok záporoztak rám, azonban a legutolsó odébb röppent, és kavargó tollak felhőjében átváltozott egy ismerős alakká.

– Hova készülsz, jégfiú? – tudakolta az ál-Puck, félrehajolva a csapásom elől. – Nem hagyhatsz itt minket, a buli most kezd igazin érdekessé válni!

– Tűnj el az utamból, Robin pajtás! – kiáltottam, de az álPuck csak kinevetett.

– A másik felem jelen pillanatban kissé elfoglaltnak tűnik, úgyhogy gondoltam, beköszönök helyette én. *Hi-hi-hi, hi-hi-hi, melyik az igazi?* – énekelte, és előhúzta, majd démoni vigyorral az arcán megpörgette a töreit. – Csak egyszer találgathatsz, herceg.

– Hé, jégfiú! – kiáltott felém az igazi Puck, aki még mindig a másik két képmásával küzdött. – Ne az én gonosz ikremmel szórakozz, amikor neked is megvan a magadé!

Kétségbeesett haraggal pillantottam Ariella felé az előttem álló Puck válla felett, és megfagyott bennem a vér. A Jégkirálynő, az ál-Ariella gonosz mosollyal térdepelt az igazi felett, fél kézzel a torkát szorítva, és lassan felemelt egy fűrészkeszt. A görbe penge vörösen csillant meg a gyertyák fényében. Az ál-Ariella szeme megtelt gyűlölettel.

– Nem! – kiáltottam, és megpróbáltam kikerülni a Puckképmást ő azonban elállta az utamat, és vigyorogva felém csapott a törével. Dühösen felüvöltöttem, elkaptam a csuklóját és magam felé rántottam, egyenesen a kardom pengéjébe. Kikerekedett a szeme, aztán kavargó levélcsomóvá robbanva eltűnt. Vissza se nézve a Jégkirálynőre vettem magam, bár tudtam: már elkéstem.

Egy hangosabb üvöltés zendült fel az ál-Ariella háta mögül, a folyosóról. A képmás megfordult, a szemében ijedelem csillant. Felugrott és botladozva elhátrált, belépett a legközelebbi tükörbe, éppen csalt elkerülve a sötétből előtörő Farkas hatalmas állkapcsát. A Farkas a *mi* Farkasunk, a pofája csupa vér – viczorogva nézett rá, aztán hevesen megrázta magát.

– Ari – ziháltam térdre esve mellette. Megfogtam a csuklóját, ülő helyzetbe támogattam, közben a Farkas morogva tornyosult fölénk. – Jól vagy? Fel tudsz állni?

– Talán egy perc múlva... – Ariella a fejét fogta. – Ha a folyosó lenne olyan kedves, és abbahagyná a pörgést. – Meglátta, milyen aggodalmas arcot vágok, és erőtlenül rám mosolygott. – Ne aggódj miattam, Ash! Szerintem én majd elücsörgök itt, és mindenkit lenyilazok, aki húsz lépésnél közelebb jön. Menj, segíts Pucknak! Én rendben leszek.

Vonakodva bólintottam, és a Farkasra néztem.

– Mi a helyzet veled? Hol a másik farkas?

Válaszul csak kivicsorította a fogait.

– Ilyen gyenge utánzatok nem bírhatnak el *velem* – morogta, de láttam, hogy bal mellső mancsára biceg, loncsos bundája pedig összetapadt a vértől. Végignézett a folyosón, és dühös pillantással mérte fel a hátam mögötti káoszt. – Az én ízlésemnek már túl sok itt a Puck – horkantott. – Kezddem el leharapni a fejüket?

– Ne! – A vállára tettem a kezem, hogy megállítsam. – Megsérültél. Maradj itt és őrizd Ariellát! Vigyázz, hogy semmi baja ne essen! Akármilyen lesz velem, ne hagyd magára, megértetted? – Felmordult, de bólintott. A vállam felett hátrapillantottam Puckra: még mindig az Ikreivel küzdött. – Vigyázz a tükörképére! – tettem még hozzá. – Egyelőre még itt van valahol.

– A tiéd is – vágta rá a Farkas. – Mi több, szerintem vár rád. Felpillantottam. Az ál-Ash alig néhány lépésnyire állt egy tükörben, és minket nézett. Gúnyosan tisztelgett, aztán a tükrökön át egyenesen besétált a másik oldalfolyosóba.

Felegyenesedtem, erősebben markoltam meg a kardomat.

– Vigyázz rá! – ismételtem, de nem fordultam meg. – Most véget vetek ennek.

Határozott léptekkel mentem oda, ahol a másik Ash már várt, közben levágtam egy, a tükörből előugró ál-Puckot. Két másik ugrott a helyükre vigyorogva, ám egy-egy jégnyíl találta szíven őket, és levelek meg gallyak záporában megsemmisültek.

Az elágazáson túl, ahová nem érhetek el a nyilak, Ash, a Télkirály várt rám a zúzmarával borított falak és tükrök között.

Szinte sajnálkozó pillantással nézett rám, a kardját az oldala mellett, leeresztve tartotta.

– Mit csinálsz itt, Ash? – kérdezte a folyosó felé intve. – Mit csinálunk *mi* itt? Emberré válunk? Lelket szerzünk? – Keserűen nevetett fel, és megrázta a fejét. – A lelkeket nem nekünk találták ki. Gondolod, hogy ennyi vér és halál után valaha

is megkaphatnánk egy olyan tiszta dolgot, mint a lélek? – Öszszehúzta a szemét, mintha egyenesen belém akarna látni. – Ő már elveszett a számunkra, Ash – suttogetta. – Soha nem is lehettünk volna együtt. Hagyd! Engedd el, add át magad a sötétségnek! Ez az egyetlen módja a túlélésnek.

– Hallgass! – mordultam fel, és rávetettem magam. Könnyedén hárította a csapásomat, és az arcom felé vágott.

Elhajoltam, aztán ismét kerülgetni kezdtük egymást, mint korábban, a gyengeségeket keresve. Nem volt sok, amit kihasználhattam volna Ez az ellenfelem minden mozdulatomat, a teljes küzdőstílusomat ismerte, és ugyanezt én is

elmondhattam magamról, mégsem segített, hogy az ellenfelem már azelőtt tudta, mire gondolok, hogy a gondolat megfogant volna a fejemben.

– Nem győzhetsz le – mosolygott rám hidegen, gonoszul, ismét a gondolataimban olvasva. – Az időd pedig lassan lejár. Az ajtók hamarosan bezárulnak. Nekem a világ összes ideje a rendelkezésemre áll.

Hátráltam, azonban fél lépés után beleütköztem Puckba, akit ugyanide szorítottak be az ikrei.

– Hé, jégfiú! – üdvözölt rám se nézve, de éreztem a hátamnak vetett hátán, hogy zihál. – Kissé már kezdem ezt unni. Akarsz cserélni?

Kivédtem az ál-Ash arcom felé irányzott csapását, és rögtön viszonoztam is.

– Te semmit sem vagy képes komolyan venni?

– Komolyan mondtam! Bukj le!

Lebuktam, és egy tűr röppent el a fejem felett, éppen csak elvétve a fületem. Az ál-Puck hangosan röhögött. A dühöm friss lángra lobhant.

– Rendben! – kiáltottam vissza, széles ívben meglendítettem a kardomat, hogy a képmásomat hátrálásra kényszerítsem.

– Háromra! Egy, kettő... három!

Villámgyors félkört írtunk le, átlépve egymás korábbi helyére, szemben a *másik* tükörképével. A két ál-Puck meglepetten pislogott rám, én viszont azonnal előreugrottam, és viczorogva rájuk vetettem magam. Elhúzódtak; az egyik a zsebébe nyúlt, előrántott valamit és hozzám vágta. Már olyan sokszor harcoltam Puckkal, hogy kiismertem minden trükkjét. Ez a szörgolyó egy nyüsztő borzzá változott a levegőben, de még röptében kettévágtam, mielőtt elérhette volna az arcomat. Szétszóródott gallyak és tűlevelek formájában ért földet, én

pedig átvetődtem a záporon, és a kardomat az egyik Robin pajtás mellkasába döftem.

Őszi levelek kavarogtak. Az utolsó Puck farkasokra emlékeztető üvöltéssel vetődött át rajtuk, és felém vágott a tőreivel.

– Ez már ismerősnek tűnik, jégfiú! – kiáltotta vadul vihogva, miközben gyors egymásutánban kiosztottunk és kivédtünk néhány vágást. – Gondolod, hogy ezúttal lesz gyomrod, hogy be is fejezd?

Válasz helyett az arca felé csaptam, és csak hajszálnyival vétettem el, amikor elhajolt.

– Ó, ebben már volt spiritusz! – gúnyolódott ragyogó szemmel, de hátralépett. – Mindenesetre ne gondold, hogy a *barátságunkra való* tekintettel megkönnyíteni a dolgodat. Nem olyan vagyok, mim a másik felem, az a szánalmas, gyenge, visszafogott...

– Hangos, bosszantó, éretlen... tettem hozzá.

– Hé! – csattant fel az igazi Puck néhány lépéssel meszszebb, és kitért az ál-Ash következő csapása elől. – Figyeljete már, én is itt vagyok!

Az ál-Puck nevetett. Kegyetlen hang volt, felkorbácsolta az utálatomat.

– Ez a baj az én másik felemmel – állapította meg, és előrevetődött; tőrei kaszabolása néhány lépéssel hátrébb kényszerített. – Valamikor az évszázadok során lelkiismeretet növesztett magának, és tiszta unalmas lett. Ha itt fordul fel, egyedül én maradok. Ahogy annak lennie kell.

– Érdekes... – Kacor jelent meg egy tükör előtt. – Nem is tudom, melyik az idegesítőbb, a valódi Robin pajtás, vagy a visszképe.

– Nos, figyelembe véve, hogy a kettő ugyanaz – válaszolta egy második, ugyanolyan cáit sith, aki mellette jelent meg –,

hálások lehetünk, hogy ha ennek az egésznek vége, csak egy marad.

– Egyetértünk. Két Robin pajtás már több volna, mint amennyit ez a világ elviselni képes.

– Beleborzongok, ha a lehetséges következményekre gondolok.

– Ez most *nagyon* nem segít ám, Kacor! – kiáltott oda az igazi Puck, és lebukott, hogy a feje a nyakán maradjon. – Nem azért vagyunk itt, hogy elcsevegjünk a gonosz ikreinkkel! Nektek nem kellene megpróbálni megölni egymást?

– De kérlek! – válaszolta méltatlankodva a két Kacor teljesen egyszerre.

Az ellenfelem válla felett megláttam, hogy az ál-Ash kivédi a következő csapást, aztán rúg egyet, és el is találja Puckot, aki hanyatt esik a padlón. A Télkirály előrelépett, és már döfésre emelte a kardját, ám Puck felkapott egy marék gallyat és levelet, és az arcába vágta. A törmelék egy rajnyi sárga kismadárrá változott, akik csipogva kavarogtak az ál-herceg körül, amíg az egy jeges szélrohammal keményre nem fagyasztotta őket.

– Hé! – A másik Puck hevesen felém szúrt, hátra kellett ugranom, hogy elkerüljem. – Te most velem küzdesz, jégfiú. Ne a *barátod* miatt aggódj, hanem saját magad miatt!

Mélyebbre hátráltam a folyosón. Az ál-Puck ördögi vigyorral az arcán követett.

– Menekülsz, herceg? – hergelt, miközben én magam köré gyűjtöttem a bűbájomat, amíg már bizsergett tőle a bőröm. – Mindig is gyáva voltál, nem igaz? Sosem volt gyomrod hozzá, hogy tényleg ölj.

– Igazad van – feleltem halkán. Ez megakasztotta; meglepetésében a homlokát ráncolta, én pedig elmosolyodtam. – Mindig bántam, amit Puck fejéhez vágtam. Egy részem egyáltalán nem akarta véghezvinni a dolgot. – Leeresztettem a

kardot, a padlóra támasztottam a hegyét. Vékony jég réteg szaladt szét belőle, beborította a padlót, a falakat, pattogtak alatta a tükörlapok. – A te eseted azonban más – folytattam összehúzott szemmel. – Te vagy az a része, amit ki nem állhatok. Az a rész, ami élvezi, ha káoszt okozhat, ha életeket dönthet romba. És egészen biztosan mondhatom... téged megölni gyönyörűség lesz.

Robin pajtás arca vad grimaszba torzult, és vadállatként accsarogva vetette rám magát. A töre megcsillant a jéggel borított folyosón. Hátraléptem, felemeltem mindkét karomat, aztán a föld felé csaptam.

Egy kiáltás, a búbáj gyors kitörése – a fagy borította tükrök összetörték, a szilánkjaik halálos, borotvaéles repeszként szálltak szerteszét, és Puck semmiképpen nem kerülhette el őket.

Egyetlen hangos, éles, bosszús rikoltást hallottam – és aztán semmi, csak az utolsónak lepotyogó szilánkok csilingelése, és néhány fekete toll pörgő zuhanása. Az ál-Puck eltűnt.

– Nagyon szép volt, Ash – hallottam a visszképem hangját a folyosó mélyéről. – Mégis elkéstél.

Rémületemben elszoruló szívvel néztem fel. Az ál-Ash Puck előtt állt, és a torkát szorongatva préselte őt a falhoz. Puck szinte lógott a kezéből, az arca csupa vér volt, a törei jóval odébb heverték.

– Legyőzted Robin pajtás árnyékát – folytatta a visszképem. Nekilódultam, de tudtam, máris késő. – Gratulálok. Most rajtam a sor.

Felemelte a kardját, és Puck mellkasába döfte, a falhoz szegezve őt. A tükör Puck háta mögött összetört, a szilánkjai alig csendesebben hullottak a padlóra, mint az imént.

Puck eltátotta a száját, a keze a mellkasából kiálló kardra rebbent...

...aztán mindenestől eltűnt, csak a levelek zápora maradt utána.

Az ál-Ash zavartan pislantott, aztán kirántotta a kardját a falból és hátralepett, de valami moccan a válla mögött. Felkapta a fejét – mire elértem hozzá, a kard kieset a kezéből, és csörögve hullott a padlóra. Hideg, gyűlölködő tekintetét rám emelte.

– El... fogsz... bukni – nyögte ki fuldokolva, aztán eltűnt, mint a köd a napfényben.

Puck állt mögötte, ádáz pillantást vetett rám. A tőre, amelyet az ál-herceg hátába döfött, egy pillanatig lebegni látszott, aztán lezuhant, de Puck könnyedén elkapta és a tokjába csúsztatta, aztán bánatos pillantást vetett a törött tükörrre.

– Na, igen, jégfiú, ezt a játszmát is ketten játsszák. – Megrázta a fejét, rám nézett, és kissé keserűen elmosolyodott.

– Különös, de ez egészen gyógyító érzés volt, te mit gondolsz?

– Hülye – feleltem, hogy elrejtsem az arcomra kiülő megkönnyebbülést. A vigyora kiszélesedett, mert persze hogy észrevette. Zavaromban rosszalló grimaszt vágtam. – Na, gyere! Még nem jutottunk ki innen.

– Nem is fogtok! – szisszent fel a hátam mögött egy hang. Megpördültem és magasra emeltem a pengémet; a rettenetes, üres tekintetű ál-Ariella vetette ki magát egy tükörből, hogy nekünk támadjon.

Valami zizzelve elröppent az arcom mellett. Az ál-Ariella megdermedt; a mellkasából egy nyílvevő állt ki. Összeesettnég felém nyújtotta a kezét, de aztán elpárolgott, a nyílvevő pedig lezuhant és összetört.

Megfordultam.

Ariella a Farkas mellett állt az íját felemelve; a húr még mindig rezgett az utolsó lövés után. Kemény tekintettel állta a pillantásomat, és bólintott.

– Hát ez jó volt – összegezte Puck, miközben odasiettünk, elhagyva a két Kacort, akik az arckifejezésükből ítélve egyformán jól szórakoztak. – Mindig is látni szerettem volna, milyen, amikor egy rettenetes jégrobbanásban halok meg. Herceg, amikor *velem* párbajoztál, valamiért mindig kihagytad ezt a trükköt.

– Később megbeszéljük – feleltem kurtán. – Most igyekezzünk!

– Már késő.

Visszafordultunk. A két Kacor felállt, a farkukat lengették.

– Elbuktatok – jelentette ki az egyik, és fensőbbbéges pillantást vetett ránk. – Lejárt az időtök. Az ajtó záródik.

Azzal szokása szerint egyszerűen eltűnt.

– Várj csak! – bökött Puck az ujjával a másik macska felé. – Most melyik Kacor tűnt el?

– Puck, erre nincs idő! Gyere!

Végigrohantunk a tükrökkel kirakott folyosón, mellettünk az immár rendes tükörképünk. Végül egy hatalmas, kör alaprajzú, oszlopos helyiségbe értünk, amelynek magas mennyezete feketeségbe veszett. A másik oldalon, egy újabb hosszú folyosó végén megpillantottam egy apró, négyszögletes fényfoltot.

Zsugorodott. Rohantunk.

Hirtelen meghallottuk a hangokat – halk sírást, nyöszörgést, még a gyertyák fénye is beleremegett. A falakból és a padló alól ködös alakok emelkedtek ki, és felénk kapkodtak, ahogy elfutottunk mellettük. Egy troll, aki az egyik törött oszlopból lépett ki, az övemre akaszkodott, és megpróbált visszahúzni, de én egyetlen kardcsapással levágtam a karját, ami újra páráként foszlott szét. A troll üvöltve tántorodott hátra, de a karja azonnal újraformálódott, ő pedig utánam lódult. Kitértém előle, és rohantam tovább az ajtó felé.

A teremben egyre több kísértet bukkant fel. A kezünk, lábunk, ruháink után kapkodtak – nem bántottak, csak ránk kapaszkodtak, szorosan, amíg ki nem *vágtuk* magunkat a szorításból. *Maradjatok!*, suttogták, megmarkoltak, lelassítottak. *Nem mehettek el. Maradjatok velünk, bukottakkal! A lényeketek örökké itt maradhat velünk.*

A Farkas dacos hördüléssel lendületet vett, és előrevetődött – de számunkra már késő volt. Az utolsó folyosóra beérve már láttam, hogy nem érünk ki. Az ajtónyílás már csak egy kis rés volt, a kőlapok lassan összezárultak. Olyan közel, olyan nagyon közel jártunk, és a végén mégis kifutottunk az időből!

A Farkas még éppen be tudott csúszni az ajtólap alá – azonban ahelyett, hogy átvergődött volna, nekifeszítette széles vállát, és a lábát szétvetve megállt a küszöbön. Zihálva erőlködött, hogy megállítsa az ajtót, és csodálatos módon az valóban meg is állt. A Farkast körülvették a szellemalakok, ráfonódtak a lábaira, bele a bundájába, felmásztak a hátára – morogva kapkodott feléjük, de nem mozdult az ajtórésből, és a szellemek sem tudták elmozdítani.

A kardommal ritkítva a kísérteteket én értem az ajtóhoz elsőként, de megfordultam, hogy lássam, hol van Puck és Ariella. Őket is követték a kapdosó kísértetek – az egyik a hajánál fogva rántotta vissza Ariellát, de Puck a törével levágta a kezét, aztán előrelökte Ariellát, aki felbotlott, de elkaptam, mielőtt eleshetett volna.

– Puck – nyögte ki, félig visszafordulva.

– Jól vagyok, Ari! – süvöltötte Puck a szellemek elől menekülve. – Menj!

Bólintottam és eleresztettem.

– Menj! – ismételtam. – A nyomodban vagyunk!

Ariella kigurult az ajtó alatt, éppen csak elkerülve egy banshee-t, aki a padlóból kiemelkedve kapott utána. Gyorsan fejbe döftem a szellemasszonyt, és Puckra néztem.

Puck hátrálva közeledett a folyosón, a töreivel kaszálva a szellemkezek és -ujjak felé.

– Jó ég, haverok! Tudom, hogy népszerű vagyok, meg minden, de azért ez már egészségtelen mértékű társfüggés! Meg kell, hogy kérjelek benneteket, hogy ne gyertek túl közel! – Egy ködös indákból álló női alak a karjára tekerte a csápjait, de Puck egyszerre mindet keresztülvágta. – Nem! Rossz kísértet! Nem nyúlkapiszka!

– Jössz már? – kiabáltam, és leszúrtam egy, a lábamra kapaszkodó vörös sipkást.

Puck még egyet csapott a töreivel, aztán az ajtónyílásba vetődött, és átvergődött a túloldalra. A Farkas felé fordultam, hogy segítsék neki.

Addigra elborították a szellemlények, szinte nem is láttam a fehérségük alatt. És csak még többen jöttek a padlóból és a falból, hogy megpróbáljanak visszarángatni.

Egy ogre vetődött rám hátulról, de félreugrottam, hogy el ne érje a karom.

– Ne törődj velem! – kiáltotta a Farkas. – Csak menj! Levágtam egy tündérlovag szellemét, aki halványan Rowanra emlékeztetett. Szétoszlott ugyan, de amint a pengém elhagyta a testét, újra megszilárdult.

– Nem hagylak itt meghalni!

– Ostoba herceg! – A Farkas rám meredt és kivicsorította a fogait. – Ez a te történeted, neked kell eljutni a végére! Ezért jöttem veled, hogy biztosítsam, hogy el is juss idáig! – Egy goblin felé harapott, aki túl közel merészkedett a fejéhez, mire az párafelhővé robbant. – A szellemek nem tudják elhagyni a

templomot, de engem sem fognak már elereszteni. Eredj, amíg még megleheted!

– Ash! – hallottam Puck hangját odakintről. – Gyere, jégfiú!

Mire vársz még?

Egy utolsó pillantást vetettem a Farkasra, aztán átvetődtem a nyíláson, és a másik oldalon talpra szökkentem. A szellemek a nyílásba gyűltek, sikoltozva nyúlkáltak felénk, de nem érhettek el.

A Farkas zihált, reszketett az erőfeszítéstől, hogy fent tartsa az ajtót és ellenálljon a tucatnyi kísértet rángatásának.

– Indulj tovább, herceg! – mordult a szemembe nézve. – Rajtam nem segíthetsz. Végezd be a küldetésed, zárd le a történeted, és ha továbbadod, ne felejtsd el elmondani, milyen részem volt benne! Ebben egyeztünk meg.

Néztem őt, és kétségbeesetten igyekeztem kitalálni valami módot, hogyan segíthetnék rajta. Csakhogy igaza volt – már nem tehattünk semmit.

Tisztelgésre emeltem a kardomat.

– Nem felejttem el, amit tettél.

– Hah! – A Farkas minden erőlködése ellenére is kipréselt magából egy utálkozó nevetést. – Gondolod, hogy ez lesz a halálom, fiú? Ennél több eszed is lehetne. Főbben a szálnalmas vesszőfutásban semmi sem képes kárt tenni bennem. *Semmi*.

Ebben komolyan kételkedtem. Erős volt és halhatatlan, ám elpusztítható. Ahogy minden más, ő is elpusztulhatott.

– Most menjetek! – tette hozzá, immár bosszúsan. – Elegendem van belőle, hogy úgy bámultok, mint egy csapatnyi riadt őz. Tartani fogom az ajtót a visszatérésetekig, feltéve, ha ugyanezen az úton kell visszamennünk. Semmi sem mozdít el innen, amíg a történetnek vége nincs.

– Milyen... kutyaszerű – jegyezte meg az Ariella mellett felbukkanó Kacor, és megvetően nézett a Farkasra. – Bátor. Hűséges. De végső soron: ostoba.

A Farkas lihegve rávicsorgott.

– Te ezt nem értheted, macska – húzta fel az ajkát, hogy kimutassa az ellenszenvét. – A te fajtád mit sem tud a hűségről.

– Mintha ez baj volna – rázta a fejét Kacor, és a farkát lengetve elfordult. – Ugyanakkor, ki áll most az ajtó megfelelő oldalán? – Megbillentette felém a fülét. – Gyere, herceg! Nem azért jöttünk el idáig, hogy most, a cél előtt álljunk meg. A kutya döntött. Lépünk tovább!

Még egy utolsó pillantást vetettem a Farkasra.

– Visszajövök – ígértem. – Tarts ki, ha tudsz! Ha végeztem, visszajövök érted.

A Farkas csak horkantott. Talán mert nem hitt nekem, talán mert túl nagy erőfeszítésébe került volna megszólalni, nem tudom. Hátat fordítottam neki, és megtettem a templomból kivezető néhány utolsó lépést.

Kacor a folyosó legvégén ült, a kő boltív alatt, csak a sziluettje látszott, ahogy a farkát elegánsan maga köré tekerte. Mögötte, a fekete égen ragyogtak a csillagok – ezek azonban hatalmas, szinte vakító fényű gömbök voltak, mintha sokkal közelebb jutottunk volna hozzájuk, mint Sohaföldön. Ahogy közelebb értünk, meghallottam a víz zúgását is. Puck halkan sóhajtott, amikor csatlakoztunk Kacorhoz a kijáratnál.

Az űr végtelen, örök üressége tárult elénk. Körös-körül szikráztak a csillagképek, némelyik csillag tűhegynyi pötty, mások pulzáló óriások, amelyekre rápillantani is fájt. Űstökösök szántották a semmit, a távolban, többmilliárd kilométerre pedig megpillantottam egy tátongó fekete lyukat, amely éppen a szomszédos galaxist húzta magába. Hatalmas sziklák lebegtek súlytalanul az űrben – az egyikén felfedeztem egy házikót, a

másikon egy apró zöld folt közepén egy fa állt, a gyökerei a bolygója túloldalán bukkantak elő. Egy sor éles sziklakő mögött, a semmin átívelő, csalóka kötélhídon túl, egy óriási kastély lebegett.

A lábunk alatt pedig az Álmok Folyója csobogott, a küszöb alól kiáradva, a mélységbe zuhanó vízesésként, amelynek nem láthattuk az alját.

Lassú, mély lélegzetet vettem; éreztem, hogy a társaim hozzám hasonlóan ámulatba estek.

Elértük a világ végét.

HARMADIK RÉSZ

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A Próbatétel Mezeje

ARIELLA TALÁLTA MEG A LÉPCSŐT. Óvatosan lemásztunk az omladozó kövön a sziklaszirt aljáig, közben végig a semmit néztük. Egy szikla egészen közel lebegett hozzám: rákoppintottam, mire pörögve visszaszállt az űrbe.

– Sohaföld vége – suttogta Ariella; ezüst haja fényes felhőként szállt körülötte. Újra szomorúnak tűnt, és nagyon szerettem volna megvigasztalni, de visszafogtam magam. – Vajon hányán jártak már itt? Hányan látták már, amit most mi látunk?

– Hányán estek le a szikláról, hogy azóta is az űrben lebegjenek? – tette hozzá Puck kilesve a semmibe, de közben erősen kapaszkodott egy sápadt gyökérbe, amely mellettünk nőtt ki a talajból. – Folyvást azt várom, hogy ellebeg mellettünk egy csontváz. Vagy egyszerűen örökké zuhannak?

– Inkább ne derítsük ki! – feleltem, és a kastély felé fordultam. Éreztem, hogy hívogat, mint a szirének távoli éneke. – A mi célunk a Próbátétel Mezeje. Anélkül fogjuk elérni, hogy bárki is leesne a világ széléről, vagy ellebegne a semmibe. Vigyázatok egymásra, és legyetek óvatosak!

– Hé, miattam ne aggódj, jégfiú! A gravitáció nem nagy gond, ha az ember madár. – Ránk nézett, és megjátszott gondterheltséggel sóhajtott. – Egyszer *muszáj* lesz megtanítanom nektek, hogy kell repülni.

A kastélytól egy sornyi lebegő szikla választott el minket, mint egy folyó a semmiben. Kacor fellépett az elsőre, és viszszanézett: a farka megrándult.

– Találkozunk a kastélynál – jelentette ki, és könnyedén tovább szökkent. A sziklakő lassan fordult el vele, könnyedén megtartotta a súlyát. Kacor még visszapillantott ránk. – Bízom benne, hogy most az egyszer nélkülem is elérték a célhoz – közölte, aztán a macskák született eleganciájával szikláról sziklára szökellve elindult a kastély felé

– Tudjátok, néha utálom – morogta Puck.

Felléptem az első sziklára, és megvettem a lábam, amikor egy kissé megbillent alattam, de aztán megtartotta a súlyomat.

– Gyere! – nyújtottam a kezem Ariella felé. Elfogadta, és fellépett mellém, bár nem nézett a szemembe. – Majdnem ott vagyunk.

Óvatosan haladtunk át a csalóka útvonalon, szikláról sziklám ugráltunk, és próbáltunk nem lenézni. Egyszer visszafordultam, és megláttam a templom kapuját – sziklafalba volt ágyazva, a sziklafal pedig elveszett a végtelenbe nyúló tövises indák között. Ez csak még jobban megmutatta, milyen hatalmas is a világnak ezen része, és milyen parányiak vagyunk mi.

– Vajon él erre felé valami? – töprengett Puck, amikor átkeltünk egy szétzúzott kőhídon, amelynek darabjai még mindig egymás mellett forogtak, céltalanul. – Azt gondoltam, a világ vége dugig van mindenféle szörnyekkel, meg hogy *itt sárkányok vannak*, meg ilyesmik, de egyet sem... Ó!

A hangjából már tudtam, hogy nem fog tetszeni, amit látok.

– Ne mondd meg! – sóhajtottam, és nem fordultam meg. - Van ott valami óriási szörny, és már jön is felénk.

– Rendben, nem mondom meg – felelte Puck kissé kifulladásra. – És, izé, valószínűleg jobb lesz, ha nem is nézel le.

Átlestem a híd korlátja felett.

Először azt hittem, hogy egy egész kontinens lebeg alattunk: ki tudtam venni a tavakat, az erdőket, és még néhány házat is. Akkor azonban a *kontinens* megmozdult, és máris egy pikkelyes, hegyes fogú leviatánt láttam felénk úszni a semmiben. Hihetetlenül hatalmas volt. Spirálvonalban szállt fel a híd mellé, mint egy űrből kiemelkedő, uszonyos hegy. A szeme, mint egy kisebb hold, sápadt, mindent látó – mi nem lehettünk többek a számára, mint bogarak, poratkák, túl aprók, hogy egyáltalán észrevegyen minket. A hátán valóban ott állt egy egész város, a csillogó vizű tenger szélén égbe törő, magas, fehér tornyokkal. A tengerben kisebb – alig bálna méretű – lények úszkáltak, de a leviatánhoz képest vízibolháknak tűntek. Leesett állal bámultuk, képtelenek voltunk megmozdulni, odébb lépni, a lény pedig lassan forogva ellebegett az űr távolabbi részei felé.

Egy hosszú percig csak néztünk utána, alig bírtuk felfogni, mit is láttunk. Ariella végül reszketeg, mély lélegzetet vett.

– Hát ez... – Nem talált szavakat, amelyekkel leírhatta volna a lényt.

– Hihetetlen – fejeztem be helyette halkan, a tekintetemmel még mindig a leviatánt követve. Senki sem vitatkozott. Még Puck sem.

– *Itt sárkányok vannak* – mormolta ámuldozva. Összeszedtem magam, és hátraleptem.

– Gyertek! – fordultam a többiekhez, akik még mindig kábultnak tűntek. – Keressük meg a Próbátétel Mezejét, és essünk túl rajta, hogy aztán hazamehessünk végre!

Óvatosan ugrálva egyik szikláról a másikra – közben fél szemmel figyelve a világvégi szörnyekre is – végül elértük a kastély kapuját. Átvágtunk a szobrokkal és göcsörtös, ismeretlen fajtájú fákkal teli udvaron, felsiettünk egy acsargó vízköpőkkel szegélyezett lépcsőn, és megláttuk Kacort a bejáratnál.

Nem volt egyedül. Egy ismerős, köpenyes alak állt mellette, és minket figyelt, ahogy kaptattunk felfelé a lépcsőn.

– Messzire eljutottatok – biccentett az Őrző. – Kevesen jutottak el eddig a pontig, és még kevesebben képesek megőrizni az elméjük épségét a világ végén. Az utazásod azonban még nem ért véget, lovag. A próbátételek várnak rád, és mindegyik keservesebb lesz, mint amin eddig átmentetek. Eddig még senki sem élte túl, ami rád vár. Adok neked még egy utolsó esélyt, hogy távozz, hogy visszafordulj és élve elhagyd ezt a helyet. Azt azonban tudnod kell, hogy ha a távozást választod, nem fogsz emlékezni rá, mi hozott ide, és soha többé nem találod meg újra a világ végét. Hogy döntesz?

– Eljöttem idáig – vágtam rá tétovázás nélkül –, most nem hátrálok meg. Várom a próbátételeket. Vagy lélekkel bíró emberkém hagyom el ezt a helyet, vagy sehogy.

Az Őrző biccentett.

– Ha így döntöttél... – Felemelte a karját, és a hatalma hulláma megdermesztett. – Mondassék ki tehát, ezek előtt a

tanúk előtt, hogy Ash, a Téli Udvar egykori hercege elfogadta az Őrző próbatételeit, amelyekkel befejeződik majd a küldetése, hogy halandó lélekre tegyen szert. – Leeresztette a karját, és én újra képes voltam megmozdulni. – Az első próba akkor kezdődik, amikor az odakinti világba eljön a hajnal. Addig a tiéd a kastély. Ha eljön az idő, megtalállak.

Azzal eltűnt.

Kacor ásított, és arany szemével hunyorogva felnézett rám.

– Az én dolgom, hogy megmutassam nektek a szobáitokat – közölte unott hangon, mintha már az ötlet is kifárasztaná. – Úgyhogy gyertek utánam! És próbáljatok meg nem lemaradni! Rendkívül bosszantó lenne, ha itt tévednétek el.

A KASTÉLYBAN FÉLHOMÁLY URALKODOTT és üresség; a falon néhány tartóban fáklya lobogott, máshol gyertyák világítottak. Az árnyak rezdülésein kívül semmi sem mozgott: nem kaparásztak bogarak a padló kőlapjain, nem neszezték szolgák a folyosókon. Olyan volt, mintha a hely belefagyott volna az időbe, mint a visszkép a tükör másik oldalán – tökéletes, ám élettelen.

És végtelen is volt, hasonlóan az ablakokon túl várakozó semmihez. Az a különös érzésem támadt, miközben folyosóról folyosóra követtem Kacort, hogy az idő végezetéig járhatnék szobáról szobára, akkor sem jutnék el az utolsóig.

Mindazonáltal könnyen megtaláltuk a vendégszobákat – az ajtajuk nyitva állt, és a kandallóikban pattogott a tűz. Alaposan ki is voltak világítva, étel, ital, vetett ágynemű várta ránk, bár még mindig nem láttunk egyetlen szolgát sem.

Puck és Ariella bevonult a saját szobájába, habár mindegyik helyiségben kényelmesen elfértünk volna mindhárman is, engem pedig szorongással töltött el, hogy elszakadunk egymástól ezen a hatalmas helyen. Puck azonban, miután

belesett a szobájába, és meglátta az étellel megrakott asztalt, örömteli kurjantást hallatott, csak annyit szólt vissza, hogy *később beszélünk, jégfiú*, és becsapta maga mögött az ajtót. Ariella fáradtan rám mosolyogott, és azt mondta, hogy lefekszik; visszautasította az ajánlatomat, hogy ott maradok vacsorára. Kacor természetesen egyetlen szót sem szólt arról, hogy hova megy, csak végigsietett a folyosón és eltűnt az árnyak között, egyedül hagyva engem.

Valójában megkönnyebbültem. Ezer gondolat kavargott a fejemben; talán a többiek is rájöttek, hogy egyedül kell lennem, hogy feldolgozzam, ami történt, és felkészüljek arra, ami következik. Vagy ők is tartottak tőlem.

Ettem egy keveset, aztán fel-alá jártam a szobában, végül megpróbáltam belelapozni a könyvszekrényben álló vaskos kötetek egyikébe-másikába, hogy eltöltssem vele az időt. A legtöbbjét valami ősi nyelven írták, amit nem ismertem, mások különös módon üresek voltak, megint mások lapjait rúnákkal és szimbólumokkal töltötték meg, amelyeknek már a látványától égni kezdett a szemem. Az egyik könyv vérfagyasztón felsikoltott, amikor hozzáértem, mire gyorsan visszarántottam a kezem. Végül felfedeztem egy kicsi kötetet, amely a halandó költő, E. E. Cummings verseit tartalmazta. Addig lapozgattam, amíg rá nem akadtam örök kedvencemre: *Talpig zöldben indult szeretőm arany paripán ezüst hajnal elé*. Szomorkás mosollyal olvastam végig a sorokat, mert újra eszembe jutott minden vadászatom Ariellával... és az, ahogy hirtelen végük szakadt.

Még mindig furdalt a lelkiismeret, habár már nem olyan élesen, mint azelőtt. Végre megbékéltem azzal, amit éreztem, Ariella és Meghan iránt egyformán. Mindig szeretni fogom Ariellát, és egy részem továbbra is a múltba vágyott, azokba a napokba, amikor hárman voltunk, Ariella, Puck és én,

mielőtt... mielőtt Ariella meghalt, és én esküt tettem, és eljött volna a több évtizednyi párbaj, küzdelem, vérontás. Azok a napok azonban elmúltak, és én már belefáradtam, hogy a múltban éljek. Ha túlélem a próbatételeket, valódi jövő várhat rám.

Mégsem tudtam elaludni: a gondolataim egy csontot rágó kutya makacsságával tértek vissza a saját helyzetemhez, és az izmaim feszültsége sem csillapodott. Az ablakban ültem, a hátamat a keretnek vetve, és néztem a csillagokat és az ellebegő kódarabokat, amikor nyikorogva kinyílt az ajtóm, és halk lépteket hallottam.

– Nem tudsz kopogni? – tudakoltam, meg se fordulva. Puck felhorkant.

– Üdv, Robin pajtás vagyok, találkoztunk már? – Mellém lépett, ő is nekitámaszkodott az ablakkeretnek, karba tette a kezét, és kinézett a világ végére. Egy perc múlva megrázta a fejét. – Tudod, ahány örült helyet láttunk már, és láttunk néhányat, alighanem ez mind közül a legörültebb. Senki sem fogja elhinni, amit majd otthon mesélünk. – Sóhajtott, majd oldalvást sandított rám. – Biztos, hogy készen állsz erre, jégfiú? – kérdezte. – Tudom, hogy úgy gondolsz, mindennel meg tudsz birkózni, de most igazán komoly dolgokkal kell szembenézned. A Tébolyodott Ash valahogy nem hangzik ugyanolyan jól, mint a Ne-zavarj-vagy-megöllek-Ash.

Magabiztos mosolyt villantottam rá.

– Ősellenséghez képest nagyon is sokat aggodalmaskodsz miattam.

– *Pah*, én csak nem akarom, hogy azt kelljen közölnöm Meghannel, hogy zöldséggé változtál, miközben lelket akartál szerezni. Nem igazán hiszem, hogy abból nekem bármi jó sülné ki.

Mosolyogva újra kipillantottam az ablakon. A messzeségben egy óriási rája lebegett lustán, az úszói hullámzottak, mint a víz.

– Nem tudom – ismertem be halkán, amikor a rája eltűnt egy aszteroida mögött. – Nem tudom, hogy készen állok-e. De most már nem csak Meghan miatt csinálom. – Az ölemben heverő kezemre pillantottam. – Azt hiszem, ez az, ami felé mindig is haladtam... ha ez így érthető.

– Nem, ez simán csak el van cseszve – vágta rá. Bosszús pillantással feleltem, mire elvigyorodott, hogy tompítsa a szavai élet, és felemelte a kezét. – De ha így érzed, meríts belőle erőt! Legalább tudod, mit akarsz. Csak meg akartam bizonyosodni felőle. – Egy nyögéssel ellökte magát a faltól, és megérintette a vállamat, amikor ellépett mellettem. – Nos, sok szerencsét, herceg! Odaát egy üveg szilvabor meg egy pihepuha párna szólongat, mennem kell. Ha szükséged lenni rám, a szobámban megtalálász... remélhetőleg kába álomban.

– Puck! – szóltam utána, mielőtt kiléphetett volna az ajtón.

– Igen? – fordult vissza, fél lábbal a küszöbön.

– Ha... ha nem jönnek vissza... Némán biccentett.

– Vigyázni fogok rá – ígérte halkán. – Mindkettőjükre. Azzal csendesen becsukta maga mögött az ajtót.

Nem aludtam. Az ablakban ültem, a csillagokat néztem, Meghanre, Ariellára és saját magamra gondoltam. Felidéztem a velük töltött ragyogó percek... arra az esetre, ha nem látnám többé őket.

TIZENHATODIK FEJEZET

Az első próbatétel

– **E**LJÖTT AZ IDŐ.

Az Őrző hangja belezendült a csendbe. A szoba közepén álló köpenyes alak felé kaptam a fejem. Várakozón markolta a botját, úgy nézett rám a csuklya sötétjéből. Az ajtó a háta mögött még mindig zárva volt.

– Készen állsz? – kérdezte további szócséplés nélkül. Mély lélegzetet vettem és bólintottam. – Akkor kövess!

Puck és Ariella is csatlakozott hozzánk, amint kiléptem a folyosóra. Együtt lépkedtünk az Őrző nyomában a kastély hosszú folyosóin, amíg ki nem értünk egy jéggel borított kertbe. A kopasz fákat kristályburok fedte, szikrázó jégcsapok lógtak az ágaikról; a kert közepén álló szökőkút vízsugara is megfagyott. Egy pillanatra az otthonomra, a Téli Udvarra

emlékeztetett – de elvetettem ezt a gondolatot. Tír na nÓg többé nem volt az otthonom.

Előttünk, a semmin átívelő kőhíd túloldalán egy óriási, sziklás hegy emelkedett ki a semmiből. A csúcsa alig látszott a körülötte lebegő páráról; jégburka visszatükrözte a csillagok fényét. Síkos volt, éles, veszedelmes.

Az őrző hozzám fordult.

– Az első próbatételeid most veszi kezdetét. Innentől egyedül kell boldogulnod. Felkészültél?

– Igen.

A csuklya biccentett.

– Akkor várlak a csúcson.

És eltűnt – mi pedig ott maradtunk lent, és hosszú pillanatokig csendben néztünk fel a hegyre.

– Hát – jegyezte meg Puck csípőre tett kézzel, az előttünk tornyosuló akadályt méregetve –, próbatételnek a hegymászás nem a legrosszabb.

Ariella megrázta a fejét.

– Őszintén kétlem, hogy ennyi lenne az egész. – Komoly, aggodalmas arccal nézett rám. – Légy óvatos, Ash!

Felnéztem a próba tárgyára. Ez az első dolog, ami köztem és a lelkem között áll. Ökölbe szorítottam a kezem és elmosolyodtam.

– Nemsokára jövök – mondtam, és átfutottam a hídon, majd fellendültem az első szirtre, és megkezdtem a mászást.

FELHÚZÓDZKODTAM EGY KESKENY SZIKLAPÁRKÁNYRA, aztán leültem a hátamat a hegyoldalnak vetve, hogy levegőhöz jussak. Nem tudtam, mióta mászom, de mintha napok teltek volna el – és a csúcs még mindig messze volt.

Mélyen lent a kastély már aprócskának tűnt, mint egy gyerekjáték, holott hatalmas volt. A hegy nehezebben mászhatóan, veszedelmesebbnek bizonyult, mint gondoltam.

A fűrészes obszidián sziklák helyenként olyan élesek voltak, mint a kés, a jég pedig nem engedelmeskedett téltündér búbájomnak. Korábban még sosem csúsztam meg, vagy estem el jégen, de most úgy tűnt, a világ behozza a lemaradást. Mindkét kezem véresre vagdostam, amikor belekapaszkodtam az éles kövekbe, hogy le ne essek; mögöttem hátrahagyott, vörös kéznyomok mutatták az utamat.

Megborzongtam, megdörgöltem a karom. Szörnyen hideg is volt, ami szintén megdöbbsentett – én *sosem fázom*. Az érzés olyan idegen, ismeretlen volt, hogy először rá sem ébredtem, mi az. Vacogni kezdtek a fogaim; életemben először azért tettem karba a kezem, hogy ne hűljek ki. Tehát így érzik magukat a halandók és a nyártündérek a Téli Udvarban. Sosem értettem, miért tűnnek úgy, mintha szenvednének. Hát most rájöttem.

Megnyaltam kiszáradt, kicserepesedett ajkamat, és feltápáskodtam, hogy újra a csúcs felé induljak. Még mindig nagyon messze volt. Ismét nekivágtam a mászásnak.

Az éles szélű szirtek között újra elvesztettem az idő fonalát. Egyre több vért is vesztettem, a maró hideg pedig az izmaim mélyére hatolt, elnehezítette, ügyetlenné tette a tagjaimat. Végül már nem is gondolkodtam, csak a testem haladt tovább gépiesen, lépésről lépésre. Kimerülten, vérezve, vacogva, végül felhúzódkodtam egy újabb sziklapárkányra... és ott azt láttam, hogy nincs már előttem hegy, csak egy lapos fennsík. Végre elértem a csúcsot.

Az Őrző türelmesen, mozdulatlanul várt a fennsík közepén. Zihálva talpra kecmeregtem, és odamentem hozzá, kényszerítve magam, hogy ne reszkessek, ne is vegyek tudomást a hidegről. Amikor megálltam előtte, az Őrző nem mozdult, nem szólt egy szót sem; a kezemről a vér lassan csepegett a földre.

– Itt vagyok – szólaltam meg rekedten. – Kiálltam az első próbádat.

Mély hangú, halk nevetés.

– Nem – felelte az Őrző. Összeszorult a gyomrom. Felemelte a botját; annak hegyéből hullámként áradt szét az erő az úrbe. – Mindössze megtaláltad az első próbatétel helyszínét. Még nem végeztünk, lovag. A valódi próba... most kezdődik.

A bot hegyét a sziklába döfte. A talajon repedések szaladtak szét, mély morajlást hallottam, és a lábam alatt remegni kezdett a hegy. Félrevetődtem, ahogy alattam megnyílt egy hasadék, amely egészen a sziklák mélyéig ért. Pokoli vörös ragyogás szűrődött ki a kráterekből, szárnycsattogás és vad vijjogás töltötte be a levegőt.

– Éld túl! – utasított az Őrző, és eltűnt.

A nyílásból *lények* özönlöttek elő a szárnyukat csattogtatva. Volt köztük pikkelyes, szőrös, tollas és csupasz bőrű is. Sárkányokhoz hasonlítottak, vywernekhez, óriás madarakhoz, csupa szárny, karom, fog örült masszája, nem akadt köztük két egyforma. Mindössze egyvalami volt azonos: a mellkasuk nyitva állt, és ahol a szívüknek kellett volna lenni, csak egy darabka űr volt, saját, apró csillagokkal. Ahogy előtörtek a hasadékból, a vijjogásuk mintha az idő és tér végtelenjén át visszhangzott volna.

Zuhanórepülésben támadtak rám. Kirántottam a kardomat meglepett a markolat fagyos érintése –, és az első felé csaptam, átvágva vékony nyakát. Rikoltva zuhant le, és belehullott a mellkasában hordott úrbe. Sírva semmisült meg, én azonban hátraugrottam, mert a raj többi tagja egyszerre támadt rám.

Megbotlottam – a hideg lassúvá tett –, és az egyik lény felém vágott szőrrel fedett karmával. Mély sebet ejtett a vállamon és a mellkasomon, és a fájdalom erősebb volt, mint valaha.

Összeszorítottam a fogam, hogy fel ne kiáltssak. A testem nem úgy mozdult, ahogy kellett volna, túl tompa volt, esetlen, mintha másvalakihez tartozna

Amikor hátraléptem, egy másik lény csapott felém: ez az arcomat találta el, és fel is karmolta.

A fájdalomtól félvakon rándultam hátra, és felemeltem a karom, hogy jégtüskezáporral áraszsam el a rajt. Attól legalább lelassulnak – azonban amikor végrehajtottam a mozdulatot, mint számtalanszor korábban, semmi sem történt. Mindössze néhány morzsányi jég hullott le ártalmatlanul, nem zúdult elő a halálos vihar. Döbbsen nyitottam meg magam a búbáj előtt, és próbáltam a levegőből összegyűjteni, ahogy eddig mindig.

Semmi. Sem búbáj, sem varázslat, sem kavargó érzések vagy színek. A veszteség és a riadalom mélyen belém hasított. Továbbhátráltam, közben gondolkodni próbáltam. Kötés került rám, az zárja el a búbájomat? Vagy ez a hely van pecsét alatt, ahol nem lehet varázslatot használni? Rémtől jöttem rá, hogy egyikről sincs szó. Akár kötés, akár pecsét, a búbájom létezését akkor is éreztem volna. Most azonban nem volt más bennem, csak üresség. Mintha soha nem is bírtam volna búbájjal.

Ebben a rövid pillanatban, amíg a védelmem meggyengült, a lények egyike acsarogva rám támadt. Elzuhantam, a szörny belém kapaszkodott, és a vállamba mélyesztette a fogait, mielőtt keresztüldöftek volna. Megsemmisült – de a többi már ott kavargott körülöttem, rikoltoztak, karmoltak, haraptak, rúgtak. Hanyatt fekvő is vadul kaszáltam a kardommal magam körül, és jó néhányat a semmibe küldtem, ám mindig többen jöttek, téptek, szaggattak, tébolyában nyomakodtak egyre közelebb, a visongásuk visszhangot vert körülöttem. Éreztem, hogy a karom csontjai elroppannak egy állkapocs szorításában, aztán egy karmos láb feltépte a hasamat. Szétszaggattak, a földön szétfolyó vérem gőze terjengett a levegőben.

Megpróbáltam felállni, hogy még utoljára visszatámadjak, hogy életben maradjak, de a fájdalom vörös-fekete függönyt vont a szemem elé, és elvesztettem az eszméletem.

ÉS AKKOR... VÉGE LETT. A kastély hideg kőpadlóján hevertem, épen és egészségesen, az Őrző hideg tekintetétől kísérve. A szemem sarkából láttam, hogy Ariella és Puck aggódalmasan figyel, de a testemet mindenfelől átható fájdalom szinte lehetetlenné tette az összpontosítást.

– Elbuktam. – A szó keserűen hullott ki a számon; az érzés azzal fenyegetett, hogy összeroppantja a mellkasomat. Az Őrző azonban megrázta csuklyás fejét.

– Nem, lovag. Ezt semmiképpen nem élhetted volna túl. Még ha az első rajból mindet meg is ölöd, akkor sem álltak volna meg. Akármit teszel, akármeddig maradsz állva, a végén széttéptek volna.

Meg akartam kérdezni, miért. Miért kímélt meg? Miért nem voltam még halott? De a kín ködén és az életben maradás sokkján túl az elmém még mindig képtelen volt feldolgozni, ami történt. A saját testem váratlan gyengeségét, esetlenségét, hogy az izmaim nem úgy mozdulnak, ahogy kellene. Az agóniát, amelyet ezúttal nem bírtam kizárni a tudatomból, mint máskor. És a legrosszabbat – a teljes ürességet ott, ahol a bűbájomat keresem.

– Ilyen érzés halandó testben élni – folytatta az Őrző, mintha a gondolataimban olvasna. – Egy ember számára egyszerűen lehetetlen úgy mozogni, ahogy te teszed. A testük ügyetlen, fáradékony. A hideg, a gyengeség és a fájdalom az ellenségük, és nem fordulhatnak a bűbájhoz segítségért. Összességében figyelemre sem méltók. Ha lelket akarsz, az első, amit fel kell adnod, az erőd.

Elhallgatott, megvárta, hogy a kijelentése teljes súlyával eljusson a tudatomig. Én csak hevertem ott zihálva – lassan tértem magamhoz a széttépetés sokkjából.

– Az első próbatétel véget ért – jelentette ki az Őrző. – Készülj fel, lovag! A második próbatétel hajnalban kezdődik.

Azzal eltűnt. Ariella sietett hozzám, és letérdelt mellém.

– Fel tudsz állni?

Fintorogva ülő helyzetbe küzdöttem magam. A sebeim eltűntek, az életem megmaradt, ám a testemben még mindig tombolt a fájdalom. Megfogtam Ariella kezét, hagytam, hogy talpra állítson, és összeszorítottam a fogam, hogy ne nyögjek fel.

– Sosem fogtam fel... hogy valójában mennyire törekenyek az emberek.

– Eh, persze – lépett mellém Puck is; nem igazán tudta leplezni az arcára kiülő aggodalmat. – Ezt én is megmondhattam volna neked. Bár van, aki erősebb a többenél. Vagy makacsabb.

– Karba tette a kezét, majd végigmért. – Jól vagy, jégfiú?

Nem feleltem. Elfordultam Ariellától, rá se néztem felém nyújtott karjára, és végigbicegtem a hosszú folyosókon, vissza a szobámba. Néhány lépés távolságban követtek, némán, de én nem fordultam meg. Többször is majdnem elestem, de nem engedtem, hogy támogassanak.

A szobámba visszaérve az ágyamra zuhantam, és átkoztam idegen, ismeretlen testemet, meg a gyengeségét.

Hogyan fogom így megvédelmezni Meghant? Hogyan fogok így megvédelmezni bárkit is?

Puck és Ariella a küszöbön toporgott. Egy részem szerette volna elküldeni őket, mert gyűlölte, hogy gyengének, tehetetlennek látnak. Azonban egész életem során mindig ellöktem magamtól a többieket, elzárkóztam a világ és a

körülöttem lévőkhöz elől, és nem nyertem belőle mást, csak még több fájdalmat. Hiába volt minden kísérlet, hogy elfagyasszam, ami kínoz. Végül is éppen ezért kerültem ide: másvalakivé akartam válni.

A hátamra fordultam, az arcom elé emeltem a karom, és behunytam a szemem.

– Nem foglak megszórni benneteket jégcsapokkal, ha beléptek – sóhajtottam –, úgyhogy hagyjátok a tipródást, és gyertek be végre!

Éreztem, hogy megtorpannak, szinte láttam, amint összenéznek, de aztán meghallottam közeledő lépteiket is. Ariella az ágy szélére telepedett, és a karomra tette puha kezét.

– Nagyon fáj? – kérdezte.

– Eléggé – ismertem be az érintése alatt ellazulva. – De már javul.

És valóban úgy is volt: a bőröm alatt perzselő tűz lassan kihunyott, mintha a testem végre ráébredt volna, hogy ép és egészséges, nem pedig széttépve hever egy kihalt fennsíkon.

– Mi történt odafent, jégfiú?

– Szerinted? – Leeresztettem a karom, felültem és megdörzsöltem a szemem. – Veszítettem. Nem tudok bűbájt használni, nem tudok már úgy mozogni, mint régen. Az agyam utasította a testemet, hogy milyen mozdulatokat tegyen, hogy gyorsabban cselekedjen, és az izmaim képtelenek voltak engedelmesskedni. És *fáztam*, Puck. Tudod, milyen volt, amikor végre rájöttem, mi ez az érzés? – Előrehajoltam, két kézzel túrtam a hajamba. – Meghaltam volna – ismertem be halkán, vonakodva.

– Ha az Őrző otthagyná fent, elpusztulok. Azok a lények széttépnek.

– De nem haltál meg – szögezte le Puck. – Az Őrző azt sem mondta, hogy elbuktál. Legalábbis nem hajítottak még ki innen minket. Akkor mi a baj, jégfiú?

Nem feleltem, de Ariella, aki az arcomat nézte, halkan felsóhajtott.

– Meghan – mondta, mire összerándultam. – Miatta aggódsz, hogy mit fog mondani, ha meglát ilyennek.

– Így nem tudom megvédeni – válaszoltam keserűen, és ökölbe szorítottam a kezem, de leküzdöttem a késztetést, hogy a matracba bokszoljak. – Haszontalan vagyok. Tehertétel. Nem akarom, hogy azt érezze, hogy állandóan ügyelnie kell rám, hogy nem bírom el a rám eső terheket. – Kétségbeesett sóhajjal dőltem hátra, és a falba vertem a fejemet. Kielégítően fájdalmas volt. – Azt hiszem, eddig nem jöttem rá, valójában mit is jelent embernek lenni.

Herceg-aki-nem-herceg, semmit sem tudsz a halandó létről. Miért akarsz hasonlóvá válni hozzájuk? A Csontboszorkány öntelt hangja gúnyolódón visszhangzott a fejemben.

Puck felhorkant.

– Mi van? Azt hiszed, ha ember vagy, már meg se tudsz védeni senkit? – Karba tette a kezét, és rám meredt. – Ez egy nagy rakás szar. Hogy tervezted megvédeni a *Vasbirodalomban*, herceg? Azt hittem, azért jöttél, hogy szerezz egy lelket, ami megakadályozza majd, hogy ha vele vagy, a bőrod leolvadjon a helyéről. Most azt akarod mondani, hogy emberként már nem is akarsz vele lenni?

Álltam a tekintetét.

– Tudod, hogy nem erre gondoltam.

– Nem számít. – Puck úgy hajolt fölém, mintha ki akarna hívni: merek-e ellenkezni. – Ahogy én látom, két lehetőség van, jégfiú. Ember leszel Meghan oldalán, vagy tündér nélküle. És

ajánlom, hogy nagyon gyorsan találd ki, melyiket választod, mert különben csak pocskoljuk itt az időnket!

Ariella felállt.

– Gyere! – fordult Puckhoz. Ez régi szokása volt; amióta mindhárman ismertük egymást, mindig ő volt a békéltető. – Hagyd pihenni! Ash, ha szükséged lesz ránk, a közelben leszünk.

Puck olyan arcot vágott, mint aki még ellenkezne, de Ariella a karjára tette a kezét, és gyengéden, de határozottan kivezette a szobából. Amikor az ajtó becsukódott mögöttük, ökölbe szoritottam a kezem, és a falat bámultam, aztán egy karmozdulattal megpróbáltam jégtüskéket vetni az ajtó felé. Semmi. Még csak a szél sem kavarodott fel.

Nem volt már bűbájom. Eltűnt. Századokig éreztem a föld lüktetését, láttam magam körül minden élőben az érzelmek, az álmok és a szenvedély kavargását, és mindez egy szívdobbanás alatt eltűnt. Hozzászokhatok ehhez? Lehetséges hozzászokni? Nem bírtam úgy mozogni, mint azelőtt, nem voltam többé olyan erős sem, a testem érzékennyé vált a fájdalomra, a betegségre, a hidegre. Gyengébb lettem. Halandó lettem.

Dühömben a matracra csaptam, és éreztem, hogy még az ágykeret is beleremeg. A Csontboszorkánynak igaza volt. Semmit sem tudtam a halandó létről.

A fájdalom addigra csaknem teljesen elmúlt, csak tompa, reszelős lüktetésként maradt még meg az agyam hátsó részében. A csata, a hideg és a haláltusa utáni kimerültségemben előrebukott a fejem, és már lebegtem is...

– HÁT ITT VAGY! – mondta Ariella, és rám mosolygott az álmomban – Tudtam, hogy előbb vagy utóbb elalszol. Kimerültél.

Pislantottam, és beléptem egy hatalmas, hófedte ciprus alá, amelynek minden apró levelét kirajzolta a zúzmara.

– Ez olyasmi, amire minden alkalommal számítanom kell, ha lefekszem? – kérdeztem a törzs tövében ülő alakot.

Ariella felállt és felém lépett, félresimítva maga előtt a levelek csillogó függönyét.

– Nem – felelte, majd megfogta a kezem és magával húzott.

– Az én időm látóként lassan lejár. Hamarosan nem leszek többé képes az álomjárásra, úgyhogy még egy kicsit tórd el! Szeretnék neked mulatni valamit.

Ahogy beszélt, körülöttünk megváltozott a táj képe. Úgy szállt el, mint a por a szélben, és végül egy hosszú, murvás bekötőút rajzolódott ki a lábunk alatt, ami egy vén, zöld házhoz vezetett.

– Megismered?

– Meghan régi háza – bólintottam, felnézve a viharvert, kopott épületre. – Ahol a családja él.

Ugatás szakított félbe. A bejárati ajtó nyikorogva kinyílt, és Meghan lépett ki rajta, mögötte egy négy-öt éves gyerek. Egy nagy német juhász követte őket.

Levegőért kaptam és előreléptem, de Ariella a karomra tette a kezét.

– Nem lát minket – figyelmeztetett. – Most nem. Ez inkább emlék, mint álom. Meghan tudata nincs jelen. Nem beszélhetsz vele.

Visszafordultam, és néztem, ahogy Meghan és Ethan leülnek a hintaágyra, amely gyengéden imbolyogni kezd alattuk. Ethan lába a levegőben lógott, néha rúgott egyet.

Meghan átadott neki egy kis, kék dobozt, benne egy szívószállal. Beau, a német juhász, feltette vaskos mancsait a hintaágyra, és szintén megpróbált felmászni. Ethan sikongatott a nevetéstől, de Meghan leparancsolta a kutyát.

– Sokszor álmodik róluk – mondta Ariella. – A családjáról. Különösen a kisfiúról.

– Az öccse – mormoltam. Képtelen voltam levenni róla a szemem. Miután leparancsolta Beau-t a hintáról, megveregette a combját, és amikor a nagy kutya odaült elé, megvakargatta a füle tövét és csókol nyomott a pofájára. Ariella biccentett.

– Igen. A gyermek, aki voltaképpen az egészet elindította. Amikor a Vaskirály elrabolta és magával vitte Sohaföldre, Meghan tévovázás nélkül elindult utána. És nem csak ennyit tett. Amikor Mab lepecsételte a bűbáját, ezzel védtelenül hagyva őt a Téli Udvarban, valahogy mégis életben maradt, akkor is, amikor azt hitte, hogy ellene fordultál. Amikor a vastündérek ellopták az Évszakok Jogarát, ő utánuk ment, bár nem volt sem bűbája, sem fegyvere, amivel megvédhette volna magát. Amikor pedig a két udvar felszólította, hogy pusztítsa el a hamis királyt, beleegyezett, holott a Nyár és a Vas bűbája együtt beteggé tette, és egyiket sem volt képes hatékonyan használni. Mégis bevonult a Vasbirodalomba, hogy szembenézzen egy kényúrral, akiről nem sejtette, legyőzheti-e. Mármost – fordult felém Ariella –, még mindig azt gondolod, hogy az emberek gyengék?

Mielőtt felelhettem volna, a jelenet a sötétbe vészett. Meghan és a testvére eltűnt a szemem elől, minden elfeketedett. Kinyitottam a szemem – ismét a szobámban voltam, egyedül, szemben a fallal.

Még mindig azt gondolod, hogy az emberek gyengék?

Keserűen elmosolyodtam. Oberon félvér lánya volt a legerősebb ember, akivel valaha találkoztam. Még amikor a bűbája pecsét alatt is volt, vagy éppen szörnyen beteggé tette, akkor is képes volt mindent legyőzni, amit Sohaföld felvonultatott ellene, pusztán a makacs elszántsága erejével. *Két*

tündérháborúnak vetett véget, és amikor minden elsimult, királynővé vált.

Nem, mondtam magamnak. Az emberek nem gyengék. Meghan Chase sokszorosan bizonyította ezt. És nem számít, ha nincs már bűbájom, vagy a testi erőm nem olyan, mint azelőtt. Az eskü, amit a Vaskirálynőnek tettem, amikor a lovagja lettem, még mindig áll.

A mai napon esküvel fogadom, hogy megvédelmezem Meghan Chase-t, a Nyárkirály leányát, a kardommal, a becsületemmel, az életemmel. Ha kell, az egész világgal szemben is kiállok mellette, és kardommal védelmezem. Ha pedig elbukom, szűnjek meg létezni!

A Vasbirodalomban nem védelmezhettem meg, ha Ash maradok, a Tél hercege. A világ minden bűbája nem védelmezheti meg nélkülem. Emberré kell válnom, hogy mellette állhassak – ezt egy rövid időre szem elől tévesztettem. De még egyszer nem fog megtörténni. A bűbájom elvesztése nem tántorít el. Még mindig lovag vagyok, az ő lovagja. És visszatérek ahhoz a lányhoz, akinek a védelmére feleltem.

Elszántan felálltam, hogy átmenjek Puckhoz és Ariellához, és megmondjam nekik, hogy jól vagyok, és készen állok a következő próbatételekre. Mielőtt azonban megmozdulhattam volna, a szemem sarkából megláttam egy sötét alakot. Az Őrző állt mellettem. Ezúttal nem volt figyelmeztetés, nem előzte meg a hatalmának hullámozása a levegőben. Egyszerűen csak megjelent.

– Itt az idő – közölte. Leküzdöttem a késztetést, hogy kilépjek sötét, hideg árnyékából. – Meghoztad a döntésedet, hát folytassuk!

– Azt gondoltam, hajnalig van időm.

– Hajnal van. – Az Őrző hangja hűvös volt, tárgyyszerű. – Az idő itt másként telik, lovag. Egy nap elmúlhat egy

szívdobbanás alatt, vagy tarthat élethosszig. Nem számít.
Kezdődik a második próbatétel. Készen állsz?

– Honnan fogom tudni, ha sikerrel jártam?

– Itt nincs siker vagy bukás. – Az érzelemmentes hang nem változott. – Csak kitartás van. Túlélés.

Kitartás. Túlélés. Erre képes vagyok.

– Akkor rendben – válaszoltam, megacélozva magam. – Készen állok.

– Kezdjük hát!

Azzal felemelte a botját, és egyet koppantott vele a kőpadlón. Egy villanás – és megszűnt a világ.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A második próbatétel

– SZÉP PRÓBÁLKOZÁS, TESTVÉRKÉM. Legközelebb talán valami olyasmit is találhatunk, ami ennél jobban ellenkezik.

Majdnem elaludtam a nyeregben.

Nem törődtem Rowannal; elindultam a szarvasbika felé, amely még mindig rángatózva hevert a fűben. A mellső lábai között kiállt a nyílveaszó, amely a szívébe hatolt; a száját és az orrlíkat véres hab verte ki. A szemét forgatva igyekezett felállni, de visszaesett; gyengén kirúgott még néhányszor, mert nem jött rá, hogy már halott. Kihúztam a vadásztőrömet, és egyetlen gyors metszéssel elvágtam a torkát, örökre véget vetve a szenvedésének.

Eltettem a tört, és lenéztem a meg-megránduló állatra. Holtában valahogy kisebbnek tűnt.

– Túl könnyű volt – mormoltam, és undorodva elhúztam a számat. – Ezek a halandó lények egyáltalán nem jelentenek kihívást. Cseppet sem szórakoztató olyasmikre vadászni, amik ilyen könnyen elpusztulnak.

Rowan gonoszul nevetett. Kirántottam a nyilamat a szarvas szívéből, és visszamentem a lovamhoz, otthagyva a szánalmas állatot, hadd vérezzen ki a porban.

– Nem a megfelelő prédára vadászol – jegyezte meg Rowan, amikor fellendültem a nyeregbe. – Folyton ezeket az állatokat hajkurászod, abban bízva, hogy túlélnek egy délutánt. Ha kihívásra vágysz, talán változtatnod kellene a taktikádon.

– És hogyan? Untassam őket halálra a szövegemmel? Azt inkább rád hagyom.

– Ha-ha-ha – grimaszolt Rowan. – A kistestvérem néhány évtizede a világon van, és már azt hiszi, hogy mindent tud. Hallgass arra, aki már megélt egy-két századot! Ha igazi vadászatot akarsz, hagyd ezeket az állatokat! Neked olyan préda kell, aki képes gondolkodni.

– Az emberekre gondolsz – mormoltam, ahogy átügettünk az erdőn, vissza az ösvény felé, amely idehozott bennünket. – Már vadásztam rájuk. Egy ember még egy döglött kecskénél is kisebb kihívás.

– Ó, kistestvérem! – rázta a fejét Rowan. – A te gondolataid mindig egy irányba futnak. Más módon is lehet emberekre *vadászni*, nem csak lovon megkergetni, aztán íjjal fejbe lőni őket. Élve sokkal jobb prédák. Neked is ki kellene egyszer próbálnod.

– Arra gondolsz, ahogy te csinálod? – horkantam fel. – Az nem is igazi vadászat, te csak játszol velük, mint macska az egérrel.

– Szállj már le a magas lóról, Ash! – mosolygott rám Rowan sokatmondón, néma kihívással. – Elérni és elnyerni egy

halandó szívét, hogy beléd szeressen, lassan úgy magadhoz kötni, hogy a végén már bármit megígérjen neked, sokkal nagyobb ügyességet igényel, mint nyilat röptetni ugyanabba a szívbe. Az emberi szív mind közül a legnehezebb préda. – A mosolya ekkor gúnyos nevetésbe ment át. – Ami azt illeti, nem is tudom, hogy képes volnál-e rá.

– Ki mondta, hogy akarom? – kérdeztem vissza, nem törődve a provokációval. – Már láttam korábban „szerelmes” halandókat. Vakok és ostobák, a szívük pedig olyan törekeny! Mit csinálnék vele, miután megszereztem?

– Amit csak akarsz, testvérkém. Amit csak akarsz. – Rowan undok, fensőbbiséges vigyora bosszantott. – De megértem, ha félsz. Ha úgy gondolod, nem lennél rá képes. Csak azt hittem, érdekesebb vadászatot szeretnél... de ha ez túl nagy kihívás...

– Na, jó – sóhajtottam. – Addig úgysem hagysz nekem békét. Mutass nekem egy embert, és elérem, hogy belém szeressen!

Rowan felkacagott.

– Felnő a kistestvérem – mondta, és az erdő széle felé fordította a lovát.

Amint közel értünk az emberekhez, már nem volt nehéz kiválasztani a lehetséges prédát. Nem messze a durva, fából özszerótt kerítéstől, amely az emberek völgyét választotta el az erdőtől, halk, hamis éneklés ütötte meg a fülünket. Megállítottuk a lovainkat.

– Ott van – mutatott előre Rowan. Elnéztem abba az irányba, és a szemöldököm felszaladt meglepetésemben.

A kerítésen túl, az erdő szélénél patak csobogott át a kövekkel tarkított mezőn, ahol a tűzgödör körül néhány zsúpfedeles kunyhó állt. Egyike volt a környék sok kis, emberlakta településeinek; a lakói a sorsot kísértve egészen az erdő szélén építkeztek. Csak ritkán merészkedtek a fák közelébe, és sötétedés után sosem hagyták el a házaikat – jó okból. Ezt a

területet még a gobli nők is a magukénak tekintették, és tudtam, nem is egy púka járja erre az erdőt éjszakánként. Az emberekről nem volt sok ismeretem, leszámítva, hogy egy kis, természetvallású törzshöz tartoznak, megpróbálnak békében élni a földdel és az erdővel, amely szinte a küszöbük előtt kezdődött. Kockázatos dolog volt és ostoba, ahogy az emberek dolgai általában, de legalább a kellő tiszteletet megadták.

Ezért meglepett, hogy az egyiküket egyedül láttam a patak partján. Dúdolgatva szedte a vadvirágokat, egyre közelebb lépkedve az erdőhöz. Emberi években mérve fiatal volt, egyszerű, egybeszabott ruhát viselt, mezítláb volt, a napfényben csillogó sötét haját hátrakötötte az arcából.

Rowan arcára farkasvigyor ült ki. Hozzám fordult.

– Rendben, kistestvérem. Ott a célpontod.

– Az a lány?

– Nem, te ostoba! – forgatta a szemét a bátyám. – Nem figyeltél rám? A szíve. A teste, az elméje, a lelke. Érd el, hogy beléd szeressen! Érd el, hogy teljesen neked adja magát, hogy rajtad kívül másra se tudjon gondolni. Ha ezt meg tudod csinálni, majd *akkor* leszel a többiekkel egyenértékű vadász. – Felszegte az állát, lepillantott rám. – Mármint, ha nem túl nagy a kihívás.

Visszanéztem a lányra: még mindig dúdolván tépkedte a nefelejcsket. A szám mosolyra húzódott. Még sosem vadásztam emberi szívre azelőtt... ez izgalmas lesz.

– Mennyi időn belül kell mindezt véghez vinnem? – kérdeztem.

Rowan megfontolta a választ.

– Nos, a legjobb tervek nem egy nap alatt születnek meg – válaszolta a lányt nézve. – Ugyanakkor nem lehet nehéz elnyerni egy halandó szerelmét, különösen, ha ilyen fiatal. Mondjuk, hogy a legközelebbi teliholdig. Érd el, hogy kövessen

a kőkörig, és ott megvallja örök szerelmét! Ott leszek, várni fogok rátok.

– Én is ott leszek – jelentettem ki. Élveztem a méltó kihívást.

– Az emberlánnyal együtt. Hadd mutassam meg neked, hogy kell ezt csinálni!

Rowan csúfolódva tisztelgett felém, azzal megfordította a

lovát, és eltűnt az erdőben. Leszálltam a nyeregből, hogy halkán közelítem meg az embert; bűbájjal lepleztem a jelenlétemet, amíg már az erdő legszélén álltam, egy kőhajításnyira tőle. Még ekkor sem fedtem fel magam. Mint minden vadászaton, most is tanulmányozni kezdtem a prédámat – az erősségeit, a gyengeségeit, az ismétlődő szokásait. Ha csak előbukkanok a semmiből, talán elijesztem, és többé nem is jön vissza ide. Kezdetben óvatosnak kell lenni.

Vékony volt, kecses – bizonyos értelemben nagyon is hasonlított egy őzhöz, ami csak még érdekesebbé és ismerősebbé tette a vadászatot. Sötét szeme nagy volt az átlagos emberéhez képest, amitől állandóan riadtnak nézett ki, de úgy sétált bokortól bokorig, mint aki nem is tudja, hol van. Mintha bármikor előbukkanhatna a fák közül egy medve, és még az se tűnne fel neki.

Hirtelen lehajolt, bedugta a kezét a patakba, és egy sima, türkizkék kavicsot vett ki a vízből. Örömmel forgatta, majd a végén a zsebébe pottyantotta. Elmosolyodtam, mert most már tudtam, milyen csalival csalhatom magamhoz a prédámat.

Vagyis szereted a csillogó holmikat, kicsi halandó? Lekuporodtam, felvettem egy sima, szürke kavicsot, és az öklömbe zártam, majd előhívtam a bűbájom egy parányi részét. Amikor kinyitottam az öklömet, a jelentéktelen kavicsból szikrázó zafír lett. Belehajítottam a patakba.

Szinte azonnal meg is találta. Örömteli sikkantással emelte a magasba, hogy megnézzé a csillogását a napfényben.

Mosolyogva sétáltam vissza a lovamhoz, tudva: holnap ugyanitt találom.

Másnap egy ezürtláncot hagytam ott neki. Ugyanolyan örömet okoztam neki vele, mint az elvarázsolt ékkővel. A következő napon nagyon-nagyon sokáig csodálta az ujjára húzott aranygyűrűt, mielőtt a zsebébe rejtette volna.

Nem kellett attól tartanom, hogy megmutatja másoknak: mint a hollók és a szarkák, ő sem akarta, hogy bárki ellopja a kincseit, vagy megkérdezze, hol szerezte őket. A bűbáj pedig idővel elfakult, kavicsokat és leveleket hagyva az ékszerek helyén. Tudtam, nem érti, mi lett a drágaságaival, de talán meggyőzi magát, hogy elejtette, vagy túl jól elrejtette őket, és nem fogja tudomásul venni a nyilvánvaló választ. Talán gyanítja az igazat, és tudja, hogy óvatosnak kellene lennie, de én meg azt tudtam, hogy a kincsvágya újra és újra vissza fogja hozni.

A rákövetkező napon nem adtam neki semmit, csak figyeltem, ahogy órákig kotorászik a patak alján, és sírással küszködve távozik késő délután. Mosolyogtam, mert már a következő lépést terveztem. Itt volt az ideje a gyilkos lövésnek.

Másnap délután egy szál fehér rózsát tettem le a patak mellé egy lapos kőre, visszatértem a fák közé és vártam. A lány nemsokára meg is jelent: amikor meglátta a virágot, levegőért kapott, és olyan vigyázva emelte fel, mintha kristály volna. Amikor kiegyenesedett, és reménytől csillogó szemmel nézett körül, elvettem a rejtőbűbajt, és kiléptem a fák közül.

Megrezzent, mint a riadt őz, de ahogy megjósoltam, nem menekült el. Hagytam, hadd nézzen meg magának, kivártam, hogy a sokk elmúljon. Tudtam, hogy az emberek szépnek találnak minket, ezért hercegien öltöztem fel, csupa ezüstbe és feketébe, a köpenyemet fél vállra vetettem, és a derekamra csatoltam a kardomat. Partra vetett halként tátotta el a száját, részben félelmében, de részben csodálatában és izgalmaiban.

Nagyon óvatosan érintettem meg a bűbájjal, elvettem a félelmét, hogy csak az ámulat maradjon. Az emberi érzelmek állhatatlanok voltak, könnyen befolyásolhatók. Egészen bűbáj alá vonhattam volna, hogy első látásra mindenestől belém szeressen, de Rowan szerint az csalás lett volna. Álszerелеm, amely a halandót remegő, üveges szemű rabszolgává teszi. Tökéletesen, testestől-lelkestől birtokba venni valakit, gondos manipulációt és hosszú időt kívánt.

De azért nem láttam okát, miért ne könnyíthetném meg a saját dolgomat egy kicsit.

– Bocsáss meg! – szólaltam meg hűvös, nyugtató hangon, miközben a lány egyre csak bámult rám. – Nem akartalak megijeszteni. Már egy ideje figyelek, de nem bírtam tovább távol maradni. Remélem, nem sértettelek meg az ajándékaimmal.

Kinyitotta a száját, de nem jött ki rajta hang. Két szívverésnyit vártam, aztán elfordultam és lehajtottam a fejem.

– De hiszen mit is beszélek?! – folytattam, mielőtt felelhetett volna. – Úgy viselkedek, mint egy civilizálatlan barbár, az erdőből figyelek! Persze hogy látni sem akarsz... jobb, ha megyek.

– Ne, várj! – kiáltott a lány, éppen, ahogy terveztem. Viszszafordultam, az arcomon *merjek remélni?* kifejezéssel, ő pedig rám mosolygott a víz másik partjáról. – Nem bánom – mondta, és a viselkedése egyszerre szégyenlőssé, félénkké változott, még a kezét is csak a háta mögött tördelte. – Maradhatsz... ha akarsz.

Elrejtettem a mosolyomat. *Ez könnyebb volt, mint gondoltam.*

A lány neve – ő maga mondta el – Brynna volt, és a falut vezető druida papnő lánya volt. A nagymama, nagy hatalmú és szigorú sámán, mindenkinek megtiltotta, hogy belépjen az erdőbe, vagy akár a közelébe is menjen, mert attól félt, hogy a Jó Szomszédok a fák között bujkálnak. Azonban az erdő szélén

nőttek a legszebb virágok, Brynna pedig szerette a szép dolgokat, úgyhogy megvárta, hogy a nagyanyja lefeküdjön szunyókálni, mielőtt kilopózott a faluból, és a patakhoz sietett.

– És miért gyűlöli a nagyanyád ennyire a Jó Szomszédokat? – kérdeztem, magamban mosolyogva a különös néven, amelyet a halandók ránk akasztottak. Azért használták, mert úgy vélték, ha kimondják a valódi nevünket, azzal felhívják magukra a figyelmünket. Kíváncsiságot tettetve mosolyogtam a lányra, közben gyenge búbájt vontam köré, hogy elnyomjam a félelmet, amit esetleg érezhet.

– Ő... nem gyűlöli őket – folytatta Brynna, és idegesen hátrasimította a haját. – Fél tőlük. Attól fél, amit tehetnek velünk... megölik az állatainkat, ellopják a gyerekeket, terméketlenné teszik a nőket.

– És te is félsz tőlük? – kérdeztem halkán, átszelve a köztünk fennmaradó néhány lépés távolságot. Nagyon gyengéden odanyúltam, és felemeltem durva, bőrkeményedéses kezét, és a szívemhez emeltem. – Félsz tőlem?

A szemembe nézett, sötét szemében ostoba bizalom csillogott. Meg rázta a fejét.

– Boldog vagyok – mosolyodtam el, és megcsókoltam a kezét. – Holnap is megkereshetlek?

Mielőtt biccentett volna, már tudtam a választ.

EZUTÁN KÖNNYŰ VOLT. Nem siettem, úgy akartam játszani a játékot, ahogy kell. Minden délután, alkonyat előtt, a pataknál találkoztunk. Néha apróságokkal ajándékoztam meg, néha virágokkal, de mindig olyasmivel, ami miatt újra és újra visszatér majd. Bókokkal és gyengéd csókokkal árasztottam el, eljátszottam a szerelmes tökfilkót, és mosolyogtam, ahogy szinte elolvadt az érintésem alatt. Sosem mentem túl messzire, és minden találkának véget vetettem, mielőtt kicsúszott volna a kezünkből

az irányítás. Azt akartam, hogy amikor végre magamévá teszem, teliholdkor, a kőkörben, már ne legyenek kétségei.

Ahogy a játszma előrehaladt, azon kaptam magam, hogy még élvezem is a kis találkozásokat. Rájöttem, hogy az emberek milyen szenvedélyesen szeretnek, anélkül, hogy visszafognák magukat, és minél erősebb az érzélem, annál erősebb a bűbájuk. Egy szerelmes halandó bűbájaurája túlragyogott mindent, amit láttam, és olyan tiszta, átható volt, hogy szinte függőséget okozott. Már értettem, miért kívánja a Nyári Udvar olyan hevesen ezeket az érzelmeket; semmi nem volt hozzájuk fogható egész Sohaföldön.

De azért ez mégis csak egy játék volt. Talán utánóztam a szerelmes férfi szavait és gesztusait, de az érzélem maga, ahogy a Téli Udvarban megtanultam, gyengeség maradt a szememben. És ahogy a játszma utolsó estéjén a telihold a fák fölé emelkedett, tudtam: a lány az enyém.

Elszántan közeledett a telihold halvány fényében – siettében, hogy mielőbb elérje a patakot, néhányszor meg is botlott és elterült. Vissza se nézett a falura, annak ellenére sem, hogy ilyen szokatlan időben kértem tőle találkát. Néhány nappal korábban még elriadt volna a gondolattól, hogy egyedül találkozzon egy idegennel, az erdőben, az éjszaka közepén. Most azonban kétség és kétely nélkül sietett előre. Mindenképp, fenntartások nélkül bízott a hercegében. Mit tesz a szerelem a halandókkal...

Néhány percig rejtőzködtem, figyeltem, ahogy odaér a patakhoz, és engem keresve körbenéz. Persze nem látott, holott alig néhány lépésnyire voltam, a patak túlsó partján, ám a bűbájom láthatatlanná tett; csak egy újabb árnyék voltam a fák között. Buzgósága hamarosan aggodalommmá vált, amikor felalá kezdett járkálni a patak partján, engem keresve, de a bizalma egy pillanatig sem ingott meg, nem kételkedett.

Biztosra vette, hogy a hercege jönni fog, hacsak fel nem tartotta valami. Ostoba halandó!

Végül, amikor már csaknem elsírta magát, eleresztettem a bűbájt, és kiléptem a fák közül. Levegőért kapott, azonnal felragyogott, a szerelemtől csillogni kezdett a szeme, én azonban nem léptem át a patakot, hogy hozzá siessek. Tettetett szomorúsággal álltam ott, a fák előtt, és gyengéden rámosolyogtam.

– Bocsásd meg, hogy ennyit késtem! – kezdtem, éppen a kellő megbánással a hangomban. – Sokáig tépelődtem, de végül úgy döntöttem, még egyszer látni akarlak. Félek, ez lesz az utolsó találkozásunk. Ráébredtem, hogy különböző világokból származunk, és nem adhatom meg neked azt az életet, amire vágysz. Te szép vagy és kedves, de mellettem csak elhervadnál. Így hát a legjobb, ha elmegyek. A ma este után nem látsz többé.

A hatás – ahogy sejtettem – katasztrofális volt. A szeme megtelt könnyekkel, a kezét rémületében elnyílt szája elé kapta.

– Ne! – kiáltotta rémülten. – Jaj, ne! Kérlek, nem teheted! Mit... mi lesz velem, ha elhagysz? – Azzal reszketve zokogni kezdett.

Titkon elmosolyodtam, átléptem a patakot, és a karomba vettem a lányt.

– Ne sírj! – suttogtam a haját simogatva. – Igazán, így lesz a leg jobb. A tieid sosem fogadnának el engem, tűzzel-vassal kergetnének ki, és mindent elkövetnének, hogy megöljenek. Azért tennék, hogy téged megvédjenek. Én pedig önző vagyok, amiért így találkozzatok veled.

Bryнна szípigott, felnézett rám. Sötét szemében csúf, fekete kétségbeesés keveredett vad elszántsággal.

– Nem érdekel, ki mit mond! Vigyél magaddal! Megteszek bármit, bármit, amit akarsz, csak kérlek, ne hagyj el! Meghalok, ha elmész!

Összeöleleztünk, a mellkasomhoz simult, búbájaurája ragyogott körülöttünk. Végül hátrahúzódtam, és a szemébe néztem.

– Szeretsz engem, Brynna?

– Teljes szívemből – bólintott tétovázás nélkül.

– Bármit megtennél értem?

– Igen! – Belekapaszkodott az ingembe. – Bármit, szerelmem! Csak mondd! Bármit.

Hátraléptem, be a fák közé, hogy az árnyékok elrejtsek az arcomat.

– Akkor gyere! – nyújtottam felé a kezem. – Gyere velem! És vártam – vártam, hogy elfelejti-e a hosszú évek nevelését,

az óvatosságra tanító meséket és a számtalan figyelmeztetést arról, miért nem szabad követni egy szépséges herceget az erdő mélyére.

Nem tétovázott. Egyetlen pillantást sem pazarolt a falujára, átlépte a patakot, és gyerekes bizalommal rám mosolyogva fogta meg a kezem. Visszamosolyogtam, és bevezettem az erdőbe.

– HOVÁ MEGYÜNK? – kérdezte egy kicsit később, még mindig a kezemet fogva, ahogy átsiettünk a fák közt. Árnyékok kapkodtak utánunk, az ágak karmos gallyaikkal Brynna ruhájába akaszkodtak. Tudták, hogy embernek nincs keresnivalója az erdőben, Brynna azonban szerencsére semmit sem vett észre ebből. Ő mindössze boldog volt, hogy a hercegével lehet, még akkor is, ha a herceg éppen egy sötét erdőn rángatta át, ahol még a fákat is sértette a jelenléte.

– Majd meglátod – feleltem, és ügyesen oldalra húztam, hogy kikerüljünk egy túskebokrot, amely az útjába vetette

magát. És mivel tudtam, hogy különben nem hagyna fel a kérdezősködéssel, amíg be nem adom a derekam, hozzátettem: – Meglepetés.

Imbolygó lidércfény követett minket, igyekezvén felkelteni Brynna figyelmét. Ráméredtem, mire elröppent, halvány nevetés maradt csak a nyomában. Odébb egy goblin emelte fel varacskos fejét, ránk meredt a bozóton át, és végigfuttatta fekete nyelvét csorba fogain, de nem mert közelebb jönni. Brynna mindebből semmit sem látott, csak halkan dúdolt, miközben ingem követett az erdőn át.

Végül kiértünk egy kis, kerek tisztásra, ahol kőoszlopok vettek körbe egy márványoltárt. Sok célra használtuk – táncoltunk itt, vért ontottunk, áldozatokat is mutattunk be –, de ma másért

jöttem ide. Brynna egyetlen kíváncsi pillantást vetett a kőkörré, aztán mosolyogva újra rám nézett. Semmit sem gyanított.

Rowan is ott volt már, kezét karba téve állt az egyik oszlopnak támaszkodva, és öntelten mosolygott rám. A búbája láthatatlanná tette a halandó szemek előtt, és a látványa csak megszilárdította az elszántságomat. Eljutottam ideig, most már ideje befejezni.

Gyengéden odavezettem Brynnát az oltárhoz. Tétovázás nélkül követett, még mindig bízott benne, hogy a hercege mellett biztonságban lesz. Felemeltem és felültem az oltárra, a kezét a kezeim közé vettem, és a szemébe néztem.

– Szeretsz? – kérdeztem ismét nagyon-nagyon halkan. Hangtalanul biccentett.

– Akkor bizonyítsd be! – mormoltam. – Ma éjjel mindenestől akarlak. Tested, lelked, mindened, amit adni tudsz. Itt és most.

Egy pillanatig értetlenül tétovázott, de aztán láttam a szemén, hogy megértette. Szó nélkül hátrahajolt, és lehúzta a

ruháját, feltárva ifjú, meztelen bőrét a holdfénynek – végül kivette a haját összefogó szalagot is, és hagyta, hogy a fürtjei sötéten a vállára omoljanak. A tekintetem bejárta vékony, sápadt testét – törekeny volt és szeplőtelen – aztán felleptem mellé.

Hanyatt dőlt a hideg kövön, tárt karokkal fogadott, én pedig elvettem mindent, amit felkínált, mindent, amit adni tudott, miközben Rowan mellettünk állt, és gonosz mosollyal figyelt.

Amikor vége lett, és Brynna kimerülten álmodott a karomban, felálltam – óvatosan, fel ne ébresszem. – Nesztelenül leszálltam az oltárról, felvettem a ruháimat, és azon töprengtem, tulajdonképpen mi is történt az imént.

– Nos, gratulálok, testvérkém – jelent meg mellettem Rowan, az emberi érzékek előtt még mindig rejtve, és úgy vigyorgott rám, mint farkas a bárányra. – Leterítetted a prédát. A játéknak csaknem vége.

– Csaknem? – Én is búbájba burkolóztam, hogy Brynna ne lásson és ne halljon semmit, de ő tovább aludt. – Hogy érted, hogy csaknem? Megszereztem a szívét, maga adta nekem oda szabad akaratából. Szerelmes belém. Ez volt a cél.

– Nem egészen – sandított Rowan gonoszul az alvó lányra.

– Ha igazán végig akarod csinálni, meg kell törnöd. Testben és lélekben. Zúzd össze a szívét, de úgy, hogy soha többé ne találhassa meg az igaz szerelmet, mert nem érhet majd fel ahhoz, amit veled élt át.

– Nem túlzás ez? – intettem a halandó felé. – Idehoztam, ő pedig odaadta magát nekem. Vége van. Visszamegy a falujába, és soha többé nem fog látni. Előbb-utóbb elfelejt majd.

– Ne légy ilyen naiv! – rázta meg a fejét Rowan. – Tudod, hogy nem képesek elfelejteni minket. Akkor nem, ha vettük magunknak a fáradságot, és igazán elértük, hogy belénk szeressenek. Ha anélkül hagyod itt, hogy összetörnéd a szívét, a

halála napjáig várni fog rád a pataknál. Kétségbeesésében még talán az erdőbe is behatol, és széttépik a farkasok vagy a trollok, vagy más hasonló szörnyűség történik. Úgyhogy valójában szívességet tesz nekik, ha felszabadítod. – Karba tette a kezét, és hátradőlt, csúfolódó pillantást vetve rám. – Komolyan, testvérem, azt hitted, hogy a végén majd boldogan él, amíg meg nem hal? Ember, aki tündérbe szerelmes? Mit gondoltál, hogy fog ez végződni? – A mosolya gonoszra torzult. – Végezd be, amit elkezdtek Ash, ha nem akarsz, hogy megöljem, és akkor nem neked kell!

Rámeredtem.

– Hát jó! – csattantam fel. – De nem mutakozhatsz, amíg nincs vége. Ez még most is az én játszám.

– Természetesen, testvérem – mosolygott, és az oltár felé intve elhátrált. – A tiéd!

Visszafordultam Brynna felé, és néztem, ahogy alszik. Nem érdekelt, mit mondott Rowan: az összetörése már nem volt a játszma része. Könnyedén visszavihetném a faluba, és otthagyhathnám. Akkor sosem tudná meg, mi lett a hercegével. A halandók szívének összetörése Rowan játéka volt; ő igazán élvezte, miután addig használta a halandóit, amíg azok alig voltak többek üres héjaknál. De én nem voltam olyan, mint a testvérem, aki mindent tönkretett, amihez csak hozzá ért.

Ugyanakkor talán tényleg jobb tenni róla, hogy ne induljon el utánam. Csak egy halandó volt, mégis megkedveltem kissé az együtt töltött időnk alatt, mint a kedvenc kutyámat vagy lovamat. Nem zavart volna, ha baja esik, vagy valami megeszi, amíg az erdőben bolyong engem keresve, de nem is örültem volna neki.

Hajnalig hagytam aludni; az utolsó békés órákban boldog, érintetlen álmokat álmodott. Annikor a hold lement, és a

csillagok is elhalványodtak az égen, vékony zúzmararéteggel borítottam be az oltárt, és ez elég volt ahhoz, hogy felébressze.

Pislogva, reszketve, összezavarodva ült fel; körbenézett, hogy lássa, hol van. Amikor meglátta, hogy ott állok az oszlopoknál, felragyogott az arca, az álmosság eltűnt róla. Gyorsan megkereste és felkapta a ruháját, aztán kitárt karokkal indult felém, hogy átöleljen.

Nem mosolyogtam vissza; hideg tekintettel néztem rá, és a búbjajommal dermesztővé hűtöttem magam körül a levegőt. Néhány lépésre tőlem megtorpant, az arcán értetlenség futott át.

– Szerelmem..

Lepillantottam rá, és ráébredtem, hogy ez könnyű lesz. Olyan törékeny volt a szíve, mint egy vékony üveggömb az öklömben, tele érzelmekkel, reményekkel, álmokkal. Néhány szó kell csak, és ez a készséges, ragyogó lény megtört, üres héjjá válik. Újra hallottam Rowan szavait, amelyekkel a tudatlanságomat gúnyolta ki. *Komolyan, testvérkém, azt hitted, hogy a végén majd boldogan él, amíg meg nem hal? Ember, aki tündérbe szerelmes? Mit gondoltál, hogy fog ez végződni?*

Hűvösen a szemébe néztem, és összetörtem az illúziót.

– Eredj haza, ember! Összerezzent, remegett az ajka.

– Mi... micsoda?

– Unom már ezt. – Karba tettem a kezem, hátradőltem és utálkozva végigmértem. – Elegem lett belőled, annyit beszéltél a végzetről, a szerelemről meg a házasságról.

– De... de hiszen azt mondtad... én azt hittem...

– Mit hittél? Hogy majd összeházasodunk? Együtt elszökünk? Lesz egy alomnyi félvér kölykünk? – Gúnyosan felhúztam az ajkam, és megráztam a fejem; a lány még jobban elszontyolodott. – Sosem akartalak elvenni, ember. Ez csak játék

volt, és ezzel vége. Menj haza! Felejtsd el az egészet, mert én is ezt fogom tenni!

– Én azt hittem... azt hittem, szeretsz...

– Nem tudom, hogyan kell szeretni – feleltem, és igazat mondtam. – Csak annyit tudok, hogy gyengeség, és sosem lenne szabad, hogy úrrá legyen rajtad. A végén mindenkit megtör.

– Brynna a fejét rázta, tiltakozásul vagy hitetlenségében, nem tudtam, és nem is érdekelt. – Az egész hazugság volt. Ne próbálj megkeresni, úgysem fogsz megtalálni! Játszottunk, vesztettél. Most pedig köszönj el!

Kábán térdre esett, én pedig elfordultam, és elindultam a fák közé. Néhány pillanat múlva rettenetes, szívet tépő sikoly hasított a levegőbe, hogy még a madarak is felrebentek a fákról. Nem fordultam vissza. A sikoltozás folytatódott, egyre élesebben és fájdalmasabban. Folytattam az utamat a sűrűbe, és a jól végzett munka örömét csak egy parányi kétség homályosította el.

Amikor megközelítettem a Téli Udvarba visszavezető ösvényt, hirtelen rájöttem, hogy nem vagyok egyedül. A fák között egy alak figyelt – magas, sötét, bő köpenyben és az arcát takaró csuklyában. A kardomért kaptam, ő azonban felemelte görcsös, görbe botját, és felém mutatott...

ÖSSZERÁNDULTAM A KASTÉLY PADLÓJÁN, és levegőért kaptam. Már értettem, hogy ez a jelen. Az Őrző előttem állt, hűvös és részvétlen pillantással mért végig. Talpra küszködtem magam, és nekidőltem a falnak. A régmúlt nap emlékei újra felvillantak a szemem előtt, tisztán, élesen, fájdalmasan.

Brynna.

A lány, akinek tönkretettem az életét. Emlékeztem: az utolsó találkozásunk után még egyszer láttam: üres, üveges tekintettel bóklászott a patak mentén.

Ezután nem láttam újra, nem is gondoltam rá, amíg egy öreg druida papnő rám nem talált egy napon. Brynna nagynyaként mutatkozott be, a klán főpapnőjeként, és azt követelte, áruljam el, én voltam-e, aki megölte az unokáját. A lány mélységes búskomorságba esett, nem evett és nem aludt, amíg egy nap a teste egyszerűen feladta. Brynna belehalt abba, hogy összetört a szíve, és a papnő eljött, hogy bosszút álljon.

Megátkozlak, te lélektelen démon! A mai naptól veszíts el mindenkit, akit szeretsz! Éld át ugyanazt a kínt, amit az a lány élt át, akit tönkretettél! A szíved tanulja meg, milyen a semmi máshoz nem hasonlítható szenvedés, és ne szabadulj, amíg az életed üres, lélektelen nem marad!

Akkor kinevettem. Azt mondtam, képtelen vagyok a szerelemre, és a szálnalmas átkát csak pazarolja rám. Erre mindössze gonoszul rám vigyorgott, kimutatva sárga fogait, és arcul köpött... éppen, mielőtt lecsaptam volna a fejét.

Összegörnyedve a padlóra zuhantam. Újra láttam az arcukat, vádló, sötét szemüket. Alig kaptam levegőt. Lehunytam a szemem, de nem tudtam kizárni a képeket. A lány, akit megöltem... mert szerelembe esett...

Égett a szemem, csorogtak a könnyeim, elhomályosították előttem a világot, és a kőpadlóra hulltak.

– Mit... mit tettél velem? – kérdeztem, és a mellkasomra szorítottam a kezem. Olyan súly húzott le, hogy szinte fuldokoltam alatta. Az Őrző, mint egy mozdulatlan árnyék, csak figyelt.

– A lelkiismeret az emberi lét része – mondta. – A bűnbánat elől egyetlen halandó sem menekülhet sokáig. Ha nem tudsz megbékélni a múltad hibáival, nem érdemelsz lelket.

Ülő helyzetbe emelkedtem, görnyedten nekiestem az ágynak.

– Hibák – nyögtem ki keserűen, igyekezve összeszedni magam. – Az életem tele volt hibákkal.

– Igen – helyeselt az Őrző, és felemelte a botját. – Most pedig mindet újra végignézzük.

– Ne, kérlek...

Késő. Vakító fény villant, és máris máshol voltam.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A múlt hangjai

FELEMELTEM A FEJEM. Mab trónja előtt térdeltem; a királynő lemosolygott rám.

– Ash – dorombolta, és egy intéssel jelezte, hogy felegyenesedhetek –, *legkedvesebb* fiam. Tudod, miért hívattalak ide?

Óvatosan felálltam. Már megtanultam, hogy sose bízzak Mabban, amikor a *legkedvesebb* szót használja. Már láttam, hogy így nevezett valakit, közvetlenül azelőtt, hogy élve fagyasztotta meg, azért, *hogy* – mint mondta: „*Mindig így emlékezhessenek rá.*” Máskor, gyakrabban, azért mondta, hogy féltékenyvé tegye a testvéreimet, hogy versengést szítson közöttünk. Ez őt nagyon szórakoztatta, de az én életemet nagyon megnehezítette. Rowan minden alkalommal rendkívül

megsértődött, amikor épp én voltam a kedvenc, és ott büntetett meg érte, ahol csak tudott.

Éreztem Rowan éles tekintetét, amikor felálltam, de nem törődtem vele. Szembenéztem a királynővel.

– Nem tudom, Mab királynő, de akármi is az ok, engedelmeskedni fogok.

– Mindig olyan formális vagy! – Csillogott a szeme. – Fájna, ha néha rám mosolyognál? Rowan nem fél a szemembe nézni.

Rowan több időt töltött az udvarnál, mint én; Mab tanácsadójává és bizalmasává képezték, és ugyanolyan gonosz humorérzéke volt, mint az anyáknak. Ezt azonban semmiképpen sem mondhattam ki, úgyhogy magamra erőltettem egy apró mosolyt, amivel Mab láthatóan megelégedett. Hátradőlt a trónján, és szinte érzelmesen vett szemügyre... aztán intett valakinek a hátam mögött.

Két jégkék páncélos tél lovag lépett előre, és Mab lába elé vetették, amit hurcoltak. Egy erdei nimfa volt, barna bőrű, törékeny alak, az arcvonásai élesek, az álla hegyes, hosszú, zöld hajába bogáncsok ragadtak. Az egyik lába eltört, mint egy száraz gally, természetellenes szögben lifegett. Csak félig volt magánál; nyöszörögve próbálta elvonszolni magát a tróntól, át a termen.

– Ez a lény – közölte Mab, lenézve a szánalmas, összetört nimfára – és a barátai megtámadták és megölték az egyik lovagomat, aki a Vaderdő szélén járőrözött. A többi lovag foglyul ejtette ezt itt, de a többi visszamenekült a Vaderdőbe és elszökött. Egy ilyen támadás nem maradhat válaszlépések nélkül, de ez itt nem hajlandó elárulni, melyik völgyből jött. Bízom benne, hogy te, amennyi időt vadászattal töltesz, tudni fogod, merre lehet őket megtalálni.

Lenéztem a nimfára, aki addigra eljutott hozzám, és felém nyújtotta a kezét.

– Ke... kegyelem – suttogta, és a csizmámba kapaszkodott.

– Kegyelem, uram, mi csak a hűgunkat akartuk megmenteni. A lovag... a lovag bántalmazta. Kérem... a barátaim... a családom... a királynő mindegyiküket meg fogja ölni.

Egyetlen pillanatig tétováztam. Nem kételkedtem a szavában: a lovagok ridegek voltak és erőszakosak, és elvették, amit akartak. A Téli Udvar szolgáit megtámadni azonban főbenjáró bűnnek számított. Mab valóban meg fogja ölni a nimfa egész családját, ha megtalálja, csak mert megvédték a rokonukat. Természetesen nem hazudhattam, de az igazság kifacsarásának sok módja volt.

– Ash herceg. – Mab hangja megváltozott, most már nem barátságosan kérdezett, hanem veszedelmes figyelmeztetést küldött felém. – Mintha kérdeztem volna valamit. – A nimfa megragadta a köpenyem szegélyét, és kegyelemért könyörgött.

– Tudod, hol élnek ezek a lények vagy sem?

Mit csinálsz, Ash? Ökölbe szorítottam a kezem, a lábammal félrelöktem a nimfát, és nem törődtem a fájdalomkiáltásával. A kegyelem gyengeség. Én a Télkirálynő fia voltam. A véreemben cseppnyi kegyelem sem keringett.

– Igen, felség – feleltem. A nimfa zokogva omlott össze a jeges padlón. – Láttam már ezt a törzset korábban. A Tüskeerdő szélén van a kolóniájuk.

– Kiváló – felelte Mab rekedtes hangján, és elmosolyodott.

– Akkor ma este odavezetsz egy csapatot, és lerombolod. Öljétek meg mindegyiket, vágjátok ki a fáikat, égessétek porig a völgyet! Semmi sem maradhat a helyén, egyetlen fűszál sem. Állítsatok példát mindenki elé, aki dacolni merészelne a Téli Udvarral! Világos?

Meghajtottam a fejem. A nimfa sikoltozó sírása betöltötte a termet.

– Ahogy parancsolja, királynőm, úgy lesz.

AZ ERDEI TÜNDÉR A BOTJÁT MARKOLVA NÉZETT RÁM, ráncos arcára leplezetlenül kiült a félelem. A kis törzs, amely itt, a Vaderdő és Tír na nÓg határán élt, vadászatból és gyűjtögetésből tartotta fenn magát. Nem sokan látogatták meg őket, különösen nem a Téli Udvarból, különösen nem a Téli Udvar hercege.

– Ash herceg? – Mereven meghajolt, én pedig biccentettem.

– Ez váratlan meglepetés. Minek köszönhetjük a megtiszteltetést, felség?

– Mab királynő és egy Galagonya nevű harcos ügyében járok – válaszoltam formálisan, mire az öreg bozontos szemöldöke felszaladt. – Ismerős neked ez a név?

– Galagonya? – ráncolta a homlokát. – Igen. Galagonya küldetésben járt, ő akart lenni a legerősebb erdei tündér a Vaderdőben. Honnan ismered őt?

Sóhajtottam.

– Galagonya utat talált a Téli Udvarba – folytattam, és az öreg homloka még mélyebb ráncokba szaladt. – Mab királynő elé járult, könyörgött neki, hogy engedje meg, hadd álljon be az őrségébe, hadd részesüljön a megtiszteltetésben, hogy őt szolgálhassa. Amikor Mab megtagadta ezt, Galagonya párbajt követelt, hogy bebizonyíthassa: ő a legerősebb. A rokonai és a törzse életére esküdött, hogy ő fog győzni, és akkor majd Mab is megengedi, hogy szolgálhassa. Mabot szórakoztatta a hengegés, és engedélyezte a párbajt az egyik harcosával.

– Nem értem...

– Galagonyát legyőzték – mondtam halkan. Az öreg arca sötétbarnából galócaszínre váltott, hátratántorodott, térdre esett, és csak tátogott, de hang nem jött ki a torkán. Kivontam a kardomat, és előreléptem. Körülöttem, a kunyhókból rémült kiáltások és sikolyok hangzottak fel. – A rokonai és a törzse élete pedig vele együtt elveszett. Azért vagyok itt, hogy megfizettessem az adósságát.

– KEGYELEM:

Az ember térden állva nézett fel rám. A lábszárát nyílvessző ütötte át, élénkpiros halandó vére a földre csepegett. Remegve kulcsolta össze a kezét, hogy könnyörgőn felém emelje, a szeme könnyekkel telt meg. Szánalmas ember.

– Kérlek, erdő ura, könyörülj! Nem akartam határt sérteni. Hidegen mosolyogtam rá.

– Az erdő tiltott terület. A néped tisztában van vele. Ha beléptek a mi területünkre, szabadon vadászhatunk rátok. Ugyan, mondd meg, miért kellene kegyelmesnek lennem?

– Kérlek, nagyúr! A feleségem, a feleségem nagyon beteg! Gyermeket szül, és... rosszul alakul a dolog! Át kellett vágnom az erdőn, hogy elérjem a falusi orvost!

– Nehéz szülés? – néztem rá összehúzott szemmel. – A feleséged meghal, mire hazaérsz. Ezzel a sérült lábbal nem érsz vissza hozzá idejében. A határsértésed mindkettőtök életébe kerül.

Az ember zokogni kezdett: bűbájaurája a kétségbeesés kékkfekete színével telt meg.

– Kérem... – sírta a havat csapkodva. – Kérem, mentse meg őket, nem érdekel, mi lesz az én sorsom, de mentse meg a feleségemet és a gyermekemet! Bármit megteszek! Kérem!

Összeesett, úgy sírt tovább a hóban, és egyre azt ismételte: kérem, kérem. Egy pillanatig csak néztem, aztán sóhajtottam.

– A feleségednek vége – közöltem érzéketlenül, mire a férfi felnyögött, és reménytelen kínjában eltakarta az arcát. – Menthetetlen. A gyerekednek viszont talán még lehet esélye. Mit adsz érte, ha megmentem az életét?

– Bármit! – kiáltott a férfi, és őszinte tekintettel nézett fel rám. – Vegyél el akármit, amit akarsz, csak mentsd meg a gyermekemet!

– Mondd ki a szavakat! – feleltem. – Mondd ki őket hangosan, hogy a fák tanúsítsák az alkut.

Alighanem csak akkor ébredt rá, mi történik, mert még jobban elsápadt, és nagyot nyelt. De megnedvesítette az ajkát, és remegő, ám tiszta hangon kijelentette:

– Én, Joseph MacLeary, kész vagyok bármit felajánlani a gyermekem életéért. – Újra nagyot nyelt, egyenesen rám nézett, és szinti dacosan folytatta. – Vedd el, amit kívánsz, akár az én életemet, ha a gyermekem életben marad, és erőben, egészségben nő fel.

Rámosolyogtam. A búbáj láthatatlan fonalai körénk fonódtak, *megkötötték* az alkut.

– Nem foglak megölni, ember – léptem hátra. – Most nem értékes a számomra az életed.

Megkönnyebbülés csillant a szemében, de csak egy pillanatra: ijedelem vette át a helyét.

– Akkor mit akarsz?

Még mindig mosolyogva lassan eltűntem a szeme elől, hadd kutassa a tekintetével az üres erdőt. Egy percre még zavarodottan térdelt ott, aztán magához tért, levegőért kapott és feltápászkodott, majd bicegve igyekezni kezdett hazafelé. Pettyes vérnyomok maradtak mögötte.

Némán nevettem, mert érzékelttem páni félelmét, amikor rájött, mit ígért. De nem fog idejében hazaérni.

Búbáj alatt láthatatlanul az erdőszéli kis kunyhó felé irányítottam a lépteimet.

Aztán érkezett a Samhaín-ünnep ideje is a Téli Udvarban, amikor mindenki ajándékokat adott, szívességekkel és jókívánságokkal kedveskedett Mab királynőnek. Mabnak rendkívül tetszett az ajándékom, és Rowan arckifejezése, amikor átadtam, feledhetetlen volt. Egy sötét hajú fiúgyerek, aki erőben és egészségben nőtt fel a Téli Udvarban, sosem gondolkodott

el azon, honnan is származik, és végül a királynő kedvenc állatkája lett. Később, amikor idősebb lett, gyengébb, és már nem is volt olyan szép, Mab örök álmot bocsátott rá, és jégbe zárta, hogy örökké megmaradjon olyannak, amilyen volt. Így teljesült az alku, amely a születése éjjelén kötöttet a hóban.

– ELÉG!

Egy rándulással tértem vissza a jelenbe, elszakítva magam az Őrzőtől. Az arcok, az életek, amelyeket tönkretettem, a szoba árnyai közül bámultak felém. A falra csaptam, összeszorítottam a szemem, de nem tudtam elmenekülni az emlékek, a vádló tekintetek elől. A sikolyok, a sírás, az égő fa bűze, a vér, a rettegés, a szívfájdalom, a halál... mindenre úgy emlékeztem, mintha csak tegnap történt volna.

– Elég! – suttogtam, az arcomat még mindig a fal felé fordítva. Nedvességet éreztem a bőrömon. A fogaimat olyan szorosan préseltem össze, hogy az állkapcsom is belefájdult. – Elég... nem bírom... az emlékek... a tetteim... nem akarom felidézni.

– És mégis fel fogod – felelte az Őrző nyugodtan és kegyetlenül.

Mindent. Minden lelket, amit tönkretettél, minden életet, amit elvettél. Emlékezni fogsz, lovag. Még csak most kezdtük.

A VÉGTELENSÉGIG TARTOTT.

Valahányszor felmerült egy emlék, úgy néztem végig, mint a szívtelen és hideg, nemtörődöm Télherceg. Emberekre vadásztam az erdőben, megízleltem a félelmüket, amikor letámadtam őket. A királynő óhajára öltem, akár egyetlen tündért, aki kiérdemelte a haragját, akár egy családot a szórakoztatására, akár egy falut, hogy példát statuáljak. Versengtem anyánk kegyeiért a bátyáimmal, eljátszottam a saját

gonosz udvari játszmáimat, amelyek gyakran szintén árulással és vérfürdővel értek véget. Még több emberlányt csábítottam el, és összetörtem a szívüket, majd elhagytam őket. Megtörtek, kiüresedtek, a kintől félig megőrültek.

Valahányszor újra végignéztem ezeket, nem éreztem semmit. És minden alkalom után az Őrző visszarántott, csak egy pillanatra, és akkor a tetteim szörnyűsége rám zuhant, azzal fenyegetett, hogy összeroppanok alatta. Bűn halmozódott bűnre, növelve a rám nehezedd súlyt, és az új emlékek új szégyennel terhelték meg az életem rémálmát. Mindannyiszor szerettem volna összekucorodni és meghalni a bűntudattól, de az Őrző csak egy másodpercet adott, hogy átérezzem, mielőtt behajított volna a következő vérontásba.

Végül évek, talán évszázadok múltán, vége lett. Levegőért kapkodva hevertem a padlón, a karommal takartam el a fejem, és megpróbáltam felkészülni a következő rettenetre... csak éppen ezúttal semmi sem történt. Mindössze az Őrző távoli, semleges hangját hallottam

– A végső próbatétel hajnalban kezdődik. – Azzal eltűnt, magamra hagyott.

A gondolataim – immár újra a sajátjaim – tétován kinyúltak a csendbe. A váratlan nyugalomban minden egyes emlék, a múltam minden bűne, az összes rémálom és szörnyűség, amit a Télherceg elkövetett, minden feltört és rám zuhant, sírva, sikoltozva, elkínzottan üvöltve... és azon kaptam magam, hogy én is üvöltök.

Puck és Ariella kivont törrel rontott be az ajtón, támadókat keresve a szobában. Ahogy meglátták, hogy a padlón térdelek, az arcom könnyes, gyötrődő, döbbenetükben csak bámulni tudtak rám.

– Ash? – suttogta Ariella, és felém lépett. – Mi történt? Mi a baj?

Összerezzenem. Nem tudhatja meg – egyikük sem tudhatja meg soha, miféle szörnyűségeket követtem el, mennyi vér tapad a kezemhez. Nem bírtam volna szembenézni a rémületükkel, az utálatukkal, az undorukkal, amikor megtudják, ki is vagyok én valójában.

– Ash?

– Menjetek el! – nyögtem ki rekedten. – Maradjatok távol tőlem! Mindketten! Csak... hagyjatok magamra!

Ariella szeme kikerekedett, és egy pillanatra Brynna arcát láttam, amikor megmondtam neki, hogy ez csak játék volt. Ezt már képtelen voltam elviselni.

Nem törődve a szölongatásukkal, kimentem mellettük az ajtón, a folyosóra. De az arcok ott is követtek, hideg, vádló tekintetük belém vág, a hangjuk visszhangzott a fejemben.

Ash!, suttogta Brynna egy alkóvban, és fázósan átkarolta magát, amikor elrohantam mellette. *Azt mondtad, szeretsz!*

A húgaim... mondta a nimfa, aki az egyik sarok mögül tűnt elő, és égő fekete szemmel nézett rám. *A családom. Megölted őket. Egytől egyig.*

Démon... suttogta az öreg földműves könnyes szemmel, és remegő kézzel mutatott rám. *Elvetted a gyermekemet. Nekem csak ő maradt, és elvetted tőlem. Szörnyeteg vagy.*

Sajnálom, kiáltottam feléjük, de természetesen nem hallották. Régen meghaltak, a gyászuk, a gyűlöletük sosem múlt el, és semmi, amit mondhattam vagy csinálhattam, nem tehetett jóvá egyetlen cselekedetemet sem.

Hallottam Puck és Ariella hangját a folyosón, ahogy a nevemet kiáltozzák, engem keresnek. Nem érdekelt meg az aggodalmukat. Nem érdekelt meg az ismeretségüket sem; ezt a két ragyogó pontot az életemben, ami csupa sötétség, vér és halál. Mindent tönkretettem, amihez hozzáérttem, még azt is, amit szerettem. A végén őket is tönkreteszem.

Gyilkos, suttogta Rowan, kilépve egy ajtó mögül. Hátrahőköltem. A könnyek csaknem megvakítottak, azt sem láttam, merre megyek, és hirtelen eltűnt a lábam alól a padló. Lezuhantam egy hosszú lépcsősoron, a világ őrületen pörgött körülöttem, a karomba és az oldalamba fájdalom nyilallt.

Nyögve érkeztem a lépcső aljára. Összeszorítottam a fogam, és talpra küszködtem magam, a kezem megzúzott vállamra szorítottam, és körülnéztem. Sötét volt, az árnyak megfojtottak mindent – az egyetlen fényforrás a kő vízköpő szájába dugott,

haldokló gyertya volt. A röhögő kreatúra mellett egy vaskos kőajtó állt résnyire nyitva, mint egy kriptáé bejárata. Hűvös, száraz légáramlatot éreztem a másik oldalról.

Odatámolyogtam, bepréseltem magam a nyíláson, és ép vállamat a kőnek vetve minden erőmmel tolni kezdtem. Az ajtó hangos robajlással bezárult, elvágva még a semmi kis fényt is. Teljes sötétségben maradtam.

Nem tudtam, mi vesz körbe, és nem is érdekelt. Előretapogatóztam egy sarokig, a falnak támasztottam a hátamat, és lecsúsztam a földre. Fáztam, már remegni is kezdtem, de elfogadtam az érzést. A sötétnek por-, mészkeés halálszaga volt. A hangok azonban ide is követtek, vádlón sziszegtek, gyűlölködve, dühösen – és tökéletesen igazuk volt.

Szörnyeteg. Démon.

Gyilkos.

Reszkettem a hidegtől és a szégyentől. A térdemre támasztottam a homlokomat, hagytam, hadd borítsanak el a vádak.

Tehát ezek vagyunk valójában. Ez vagyok valójában.

Hajnalban, ezt mondta az Őrző. A végső próbatételem hajnalban kezdődik. Ha nem jelenek meg, elbukom, és ha elbukom, itt maradok örökre, egyedül.

Ahogy annak lennie kell.

Múlt az idő. Elvesztettem önmagam a sötétben, ahogy a hangokat hallgattam. Néha zokogtak, néha veszekedtek velem, gonosz és gyűlölködő szavakat vágtak a fejemhez, gyásszal és gyűlölettel telve. Máskor kérdeztek. Miért? Miért tettem ezt? Miért tettem tönkre őket, az életüket, a családjukat? Miért?

Nem tudtam felelni. Semmi, amit mondhattam, nem adott volna nekik békét, semmiféle bocsánatkérés nem lett volna elegendő azért, amit tettem. Csak üres szavaim voltak. Hogy lehettem olyan vak, hogy lelket akarjak? Most már nevetségesnek tűnt a gondolat, hogy egy lélek énbennem ne mocskolódna be azonnal a vérben és halálban töltött, gonosz évszázadok nyomán.

A hangok egyetértettek, kinevettek, kigúnyolták a küldetésemet. Nem érdekelttem lelket; nem érdekelttem boldogságot vagy békét. Miért éljek boldogan, amíg meg nem halok, amikor amerre jártam, mögöttem csak pusztulás maradt?

Képtelen voltam választ adni. Szörnyeteg voltam. Sötétben születtem, sötétben is fogok elpusztulni. Jobb így. Ash, a Téli Udvar démona végül egyedül pusztul el, azokat az életeket gyászolva, amelyeket ő tört össze. Hozzám illő vég, gondoltam, és átadtam magam a hangoknak, hadd szidjanak, hadd nevéssenek rajtam. Többé nem bántok senkit. A küldetésemnek itt lesz vége, ebben a sötét, megbánással teli lyukban. És ha nem halok meg, ha örökké élek így, és azok hangját hallgatom, akiket megsebeztem, talán azzal valamennyit jóváteszek a cselekedeteimből.

– HÁT ITT VAGY.

Felemeltem a fejem, ahogy a hang megszólalt a sötétben. Más volt, mint a többi, a bosszús és gyűlölködő suttogások. A kriptában csaknem koromsötét volt, néhány lépésnél messzebbre

nem is láttam, de felismertem a hangot, ahogy a semmiből előtűnő arany szempár közelebb lebegett hozzám.

– Kacor. – Rekedtnek tűnt a hangom, mintha hónapok óta nem használtam volna, bár fogalmam sem volt, mennyi idő telt el idelent. Talán valóban hónapok voltak. – Mit keresel te itt?

– Úgy vélem – pislantott Kacor komolyan, és megállt előttem –, ezt nekem kellene megkérdeznem tőled. Miért rejtőzködsz a holtak között, amikor a végső próbatételre kellene készülnöd?

A hangok újra rákezdték, dühösen, fájdalmasan. Előregörnyesztettem a vállam, és lehunytam a szemem.

– Hagyj békén, cáit sith!

– Nem maradhatsz idelent – folytatta a macska, mintha nem is hallotta volna. – Mi haszna, ha csak ülsz itt, és nem csinálsz semmit? Senkinek nem segítesz, ha itt kuporogsz, és a múltat siratod.

Fellobbant a haragom, felemeltem a fejem és rámeredtem.

– Mit tudsz te erről? – suttogtam. – Neked nincs lelkiismereted. Mindent csak úgy látsz, mint alkut és szívességet, mit sem törődve azokkal, akiket manipulálsz. Én... egyszerűen nem bírom elfelejteni, amit tettem.

– Senki se várja el, hogy elfelejtsd. – Kacor leült, és a lábai köré kerítette a farkát; a tekintetét nem vette le rólam. – Elvégre ez a lelkiismeret lényege, hogy ne feledkezz meg azokról, akiket bántottál. De egyet mondj meg nekem! Hogyan akarod jóvátenni a múltad bűneit, ha semmit nem teszel? Gondolod, hogy az áldozataidnak számít most, hogy élsz-e, halsz-e?

Nem bírtam felelni. Kacor grimaszolt, felállt és meglengette a farkát; sárga szemével sokatmondóan nézett rám.

– Nem számít – közölte. – És nincs értelme lehetetlen dolgok miatt megszállottá válni. Ők meghaltak, te viszont élsz. Ha elbukod a próbatételt, semmi sem változik. Egyetlen módon

tudod elérni, hogy ne légy az, amit gyűlölsz: vidd végig a küldetésedet!

A hangok kétségbeesetten rám sziszegtek, újra emlékeztettek a bűneimre, a kezemhez tapadó vérre, a tönkretett életekre. És még mindig igazuk volt. Semmit sem tehettem értük. Akkor azonban másvalaki voltam, egy lélektelen, nemtörődöm tündér. Olyan démon, aminek tartottak. De... talán újakezdhetném.

Kacor megbillentette a fülét, és elsétált a sötétbe.

– Érdemeld ki a lelked, lovag! – szólt még vissza, mielőtt szürke alakja beleveszett volna a sötétségbe. – Bizonyítsd be, hogy képes vagy tanulni a hibáidból! Csak így válhatsz emberré.

A szavai sokáig velem maradtak azután is, hogy eltűnt. Ültem abban a sötét sarokban, és a múltamon gondolkodtam, azokon, akiket bántottam, manipuláltam, tönkretettem.

Kacornak igaza volt. Ha itt halok meg, ki emlékezne rájuk? Ha elbukom, és lélek nélkül térek vissza, továbbra sem érezhetnék semmit a múltam miatt. Sem büntudatot, sem megbánást, sem lelkiismeretfurdalást.

Bryнна megtört, gyűlölettel teli hangja suttogott a fejemben. *Szerettelek. Olyan nagyon szerettelek, és te megöltél. Soha nem bocsátok meg neked.*

Tudom, feleltem az emlékének, és végre talpra kecmeregtem. Minden tagom sikoltva tiltakozott, de megtámaszkodtam a falnál, és állva maradtam. Nem is kell. Nem kívánok megbocsátást. Nem érdemlem meg, hogy megbocsássatok a múltamért. De jóváteszem. Valahogyan jóváteszem a hibáimat, esküszöm.

Fáradt voltam, mindenem sajgott, kimerültem: teljes erőmet meg kellett feszítenem, hogy kilökjem a kőajtót és felmászak a kriptából kivezető hosszú lépcsőn. Mégis minden kínlódó, csontrándító lépéssel valamiképpen könnyebbnek éreztem magam, szabadabbnak. A hangok elcsendesedtek, odalent

maradtak. Nem feledhettem őket, sem a múltamat, de már nem akartam meghalni sem.

Az Őrző a lépcső tetején várt rám, a botja a kezében, a csuklya alól figyelt. Éreztem, hogy öreg tekintete végigfut megtört, véraláfutásos testemen – aztán bólintott, mintha meglátott volna bennem valamit, ami tetszett neki.

– Eljött a végső próbatétel ideje, lovag – mondta, amikor felléptem az utolsó lépcsőfokon, és megálltam előtte. – Túlélted az emberi gyengeséget és a lelkiismeret-furdalást. Még egyetlen dolog áll előtted, ha lelket akarsz nyerni.

– Hol van Puck és Ariella? – kérdeztem. Bántott, hogy ilyen hosszú időre eltűntem. Biztosan aggódnak miattam. Csak remélhettem, hogy nem hisznek halottnak.

– Téged keresnek – felelte az Őrző egyszerűen. – De ez nem az ő próbatételük. A tiéd most kezdődik, lovag. Készen állsz, vagy sem?

Mély lélegzetet vettem. Pucknak és Ariellának várnia kell. Reméltem, hogy megértik majd, mert az Őrző nem is adott időt, hogy végiggondoljam.

– Igen – feleltem, és éreztem, hogy a gyomrom görcsbe rándul. Az utolsó próbatétel. Az egyetlen dolog, ami a lelkemtől elválaszt. És Meghantól. – Készen állok. Essünk túl rajta!

Az Őrző biccentett, és újra felemelte a botját.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Ember

ESŐ VERTE A HÁTAM. Kinyitottam a szemem.

Hason feküdtem a kemény talajon, az arcom alatt macskakövet éreztem, a víz eláztatta a hajamat és a ruháimat. Ebből ítélve, és abból, hogy a kis, domború kövek mennyire nyomtak, már egy ideje itt heverhettem. Fintorogva feltámaszkodtam a könyökömre, és az esőn át megpróbáltam kitalálni, merre vagyok.

Dús, életteli zöld-ezüst kert vett körül, bár az esőtől kissé elmosódott. A macskakővel kirakott ösvények kis bokrokat kerülgettek; a kertet körülvevő magas kőfal mentén nagyobb fák álltak. Néhány lépésre márvány szökőkút köpte a vizet sekély medencéjébe; a csobogása elveszett a zuhogó esőben.

Körülöttem ragyogni látszottak a fák; ezernyi levelük csillogott, mint a pengék, ahogy a szél megrázta az ágaikat. Körülöttem, a földön, kábelek fonódtak össze furcsa mintázatba, felcsavarodtak a fák törzsére, és neonként világítottak. Odébb, az alkonyatban, sárgán derengő lámpaoszlopok nőttek ki a földből a keskeny ösvények mentén.

Megfordultam: hatalmas, kőből, üvegből és acélból épült kastély tornyosult fölém, hegyes tornyai az égnek meredtek.

Pislogva próbáltam befogadni a látványt. Visszatértem a Vasbirodalomba. A göcsörtös fémfák, a talajon tekergőző vezetékek, a kő és acél kastély... nem lehetett máshol. Az eső pedig... A szívem kihagyott egy ütést, és az ég felé fordítottam az arcomat. Az eső tiszta volt, frissítő, nem húsba maróan savas, mint mielőtt Meghan lett a Vaskirálynő.

De ha így áll a helyzet... ha a Vasbirodalomban vagyok... Mély lélegzetet vettem, beszívtam a hűvös, nyirkos levegőt, és visszatartottam. Vártam.

Semmi. Sem rosszullét, sem fájdalom. Beléptem egy hajlott fémfal lombja alá, és a törzsére fektettem a tenyerem, megszokásból felkészülve a fájdalomra, de a fém hideg és nedves volt, egyáltalán nem perzsel.

Nem bírtam megállni, hogy szélesen el ne mosolyodjak, amikor megfordultam, hogy végignézzek a kerten, a kastélyon, mindenben. Hátravettem a fejem, és kiszakadt belőlem a győzedelmes kiáltás, még a palota falai is visszhangoztak. A Vasbirodalomban voltam, amulett nélkül, védelem nélkül, és semmit sem éreztem. A vasnak nem volt már hatalma felettem. Ember lettem. Győztem!

A hátam mögül érkező mennydörgő ugatásra megpördültem. Vékony, szőrös lény rohant felém az esőn át. Egy pillanatig azt hittem, egy farkas az, de aztán megláttam, hogy egy kutya – egy óriási német juhász, tenyéryn

mancsokkal, sűrű, loncsos bundája nedvesen összetapadt. Néhány lépésre tőlem megállt és rám morgott, kivillantva fehér szemfogait.

Elmosolyodtam, és lekuporodtam, hogy a szemébe nézhessek, annak ellenére, hogy még mindig vicsorgott.

– Szia, Beau! – köszöntöttem csendesen. – Én is örülök, hogy látlak.

A kutya pislantott, a hangomat hallva a fülét hegyezte. Gyanakodva nézett rám, aztán, mintha lassan kezdené felismerni a betolakodót, tétován megcsóválta a farkát.

– Beau! – kiáltott egy másik hang az eső függönyén át. A szívem azonnal a torkomba ugrott, és vadul zakatolni kezdett. Felegyenesedtem. A hang közeledett. – Hol vagy, haver? Megint gremlinet kergetsz?

Beau boldogan vakkantott, és megfordult, hogy elrohanjon a hang irányába. Fröcskölve gázolt át minden tócsán. És akkor ő jelent meg a kapuív alatt, az eltűnt kutyát keresve nézett körbe – nekem pedig elállt a lélegzetem.

Az uralkodás semmit sem változtatott rajta. Még mindig kopott farmert és pólót viselt, hosszú, világos haját kiengedte. Azonban a hatalma ott derengett körülötte, és valamiképpen szilárdabbnak, élőbbnek, nagyobbnek tűnt, mint korábban, még az esőn át is. És szépséges volt.

Beau sarat fröcskölve rohant oda hozzám, Meghan pedig letérdelt, és megvakarta a kutya füle tövét. Beau akkor farkcsóválva visszanézett rám, és Meghan is felpillantott. Összeakadt a tekintetünk.

Mindketten megdermedtünk. Láttam, hogy a szája a nevemet formálja, de nem jött ki rajta hang. Beau ide-oda forgatta a fejét, aztán felnyűszített, és megbökte Meghan kezét. Ez megtörte a kábulatot. Meghan felegyenesedett, és az esővel mit sem törődve hozzám lépett, amíg csak néhány ujjnyi

távolság választott el minket. A szívem zakatolt. Lenéztem a Vaskirálynő élénk zafírszín szemébe.

– Ash... – Tétovázott, mintha nem tudná eldönteni, valódi vagyok-e vagy sem. – Itt vagy. Hogyan... – Pislantott, majd hátralépve erősebb hangon folytatta. – Nem, az nem lehet... nem lenne szabad itt lenned. Megmondtam, hogy ne gyere vissza. A vas...

Felé nyúltam, és megfogtam a kezét; elhallgatott.

– Nem okoz fájdalmat – feleltem. – Többé nem. – Reménykedve, mégis bizonytalanul nézett fel rám. Gyengéden megérintettem az arcát, éreztem, hogy a könnyei elkeverednek az esővel. – Megígértem, hogy visszajövök – folytattam –, és most már nem is hagylak el újból. Semmi sem tarthat többé távol tőled.

– Hogyan... – suttogta, de akkor hozzá hajoltam és megcsókoltam, beléfojtva minden tiltakozást. Levegőért kapott, aztán átölelte a derekamat, és magához húzott. Szorosan megöleltem, érezni akartam, ahogy a testünk összesimul, hogy bebizonyítsam: ez valóban megtörténik. A Vasbirodalomban vagyok, Meghannel a karomban. Beau csaholva ugrált körülöttünk, szakadt az eső, teljesen eláztatott minket, de egyikünk sem akart megmozdulni, nagyon-nagyon sokáig.

AMIKOR LEGKÖZELEBB FELÉBREDTEM, féltem kinyitni a szemem, féltem megmozdulni is. A sötétség a szemhéjamra nehezedett; összeszorítottam a szemem, mert rettegtem, hogy ha felnézek, minden eltűnik, én visszakerülök a Próbatétel Mezejére, ahol az Őrző tornyosul fölém, és dörgő hangján bejelenti, hogy elbuktam. Vagy ami még rosszabb lenne, hogy ez csak egy álom volt, és még csak most kezdődnek a próbatételeim.

Megacéloztam magam, és nagyon óvatosan résnyire nyitottam az egyik szemem. Félig-meddig a kastély kőfalát

vártam, és a fájdalom éles döfését, amikor az elmém felfogja, mi a valóság.

Fehér falú szoba fogadott. Kinyitottam a szemem. Könnyű függöny lógott a szemközti falon, az ablak előtt, a résén csíknyi napfény vetült a szőnyegezett padlóra és a kupacnyi nedves ruhára az ágy mellett. Az ágy mellett, ahol hevertem. Pislantottam; lassan felbukkantak az előző este emlékei, mint a füstfoslányok, elmosódva, valószerűtlenül.

Sóhajt hallottam, és valaki megmoccant a hátam mögött. Óvatosan, még mindig attól tartva, hogy az egész kép szilánkokra törik, megfordultam. Meghan feküdt mellettem, a takaró alatt, a szeme lehunyva, világos haja az arcába hullt. Lassú, szaggatott lélegzetet vettem, hogy lecsillapítsam rohanó szívverésemet, és egy pillanatig csak néztem őt. Igazi volt. Valóság.

Gyengéden kisimítottam a haját az arcából. Az érintésre megrezzent, felpillantott, és a mosolya beragyogta az egész szobát.

– Attól féltem, hogy csak álom volt – suttogetta.

– Nem is tudod, milyen kétségbeesve reméltem, hogy nem így van – feleltem, a tarkójára csúsztottam a kezem, magamhoz húztam és újra megcsókoltam. Végigfuttatta az ujjait meztelen mellkasomon – beleborzongtam, szinte megrémített, mennyire szeretem ezt a lányt. De hiszen elmentem érte a világ végére, teljesítettem a próbatételeket, amelyekkel soha senkinek nem volna szabad szembenézni... és ha kellene, újra megtenném.

Mindehhez képest a kérdés, ami felmerült bennem, könnyű kellett volna, hogy legyen. Azonban amikor Meghan hátrébb húzódott, hogy az arcomba nézzen, ráébredtem, hogy az elmém teljesen kiürült, és sokkal idegesebb vagyok, mint Télherceggként bármikor.

A kérdés nem hagyott el egész reggel, amíg összebújva feküdtünk az ágyban, lustán, elégedetten; nem akartuk elereszteni egymást. Akkor sem hagyott nekem békét, amikor – késő délután – végre felkeltünk, miután a szolgák félénken bekopogtak, hogy megkérdezzék, jól vagyunk-e. Meghan meghagyta nekik, hogy hozzanak száraz ruhákat. Sötét farmert vettem, és pólót; különös, kissé esetlen érzés volt emberi holmikat viselni. Csak fészkelődtem, mert még mindig nem tudtam, hogyan tegyem fel a kérdést, de ahányszor rágondoltam, a gyomrom görcsbe rándult.

– Hé?! – Meghan ujjá a karomhoz ért, és én majdnem kiugrottam a bőrömből ijedtemben. Felmosolygott rám, de a szemében értetlenséget láttam.

– Nagyon idegesnek tűnsz ma reggel. Valami baj van?

Most vagy soha, Ash, mondtam magamnak. Mély lélegzetet vettem.

– Nem – válaszoltam, hozzá fordulva. – Semmi baj, de szeretnék kérdezni tőled valamit. Gyere ide egy pillanatra!

Megfogtam mindkét kezét, és odébb húztam, egy kis szabad helyre az ablak előtt. Ugyanazzal a csodálkozó arckifejezéssel követett, én pedig egy pillanatra megálltam, hogy összeszedjem a gondolataimat.

– Nem tudom, hogy szokás ezt csinálni a te világodban – kezdtem, mire Meghan oldalra billentette a fejét. – Már láttam korábban, de nem vagyok benne biztos, hogyan fogalmazzam meg. A Téli Udvarban nem igazán kerül elő az ilyesmi.

– Mire gondolsz? – kérdezte Meghan zavartan.

– Tudom, mi itt a szerepem – folytattam. – Akármi lesz is, még mindig a lovagod vagyok, és ezen semmi sem változtathat. Te vagy ennek a birodalomnak a királynője, én pedig nem vágyom a trónra. De azért szeretném ezt az emberi dolgot úgy csinálni, ahogy kell. Mindegy, mi történik, én

melletted leszek, és megküzdök az ellenségeiddel, ha kell. De már nem érem be azzal, hogy csak a lovagod és védelmeződ legyek. Többet szeretnék. – Elhallgattam, mély lélegzetet vettem, aztán elengedtem a kezét, hátraleptem, és fél térdre ereszkedtem. – Amit meg szeretnék kérdezni... Meghan Chase, megtisztelnél azzal, hogy hozzám jössz feleségül?

Meghan szeme elnyílt, elkerekedett, az ajka széles mosolyra húzódott.

A nap hátralévő része elmosódott; jelentéktelen arcok bukkantak fel, mindenki izgatott volt, mindenki hitetlenkedett. Csak egyetlen pillanatra emlékeztem tisztán, arra az egyetlen, egyszerű szóra, ami megváltoztatta az egész életemet.

– Igen.

A VASKIRÁLYNŐ ESKÜVŐJE sokkal nagyobb felhajtásnak bizonyult, mint bármelyikünk hitte volna. A nemes tündérek között szinte ismeretlen volt a házasság – a leghíresebb pár Oberon és Titánia volt, ők pedig egy udvarból származtak. Még én sem tudtam elképzelni, miért döntött a Nyár két uralkodója a házasság mellett, de gyanítottam, hogy a háttérben a hatalom állt, mint általában minden más háttérben is. Azonban, amint bejelentettük, hogy a Vaskirálynő férjhez megy a Téli Udvar egykori hercegéhez, az egész Sohaföld felfordult. A másik két udvar mindent elkövetett, hogy kiderítse, mi történik. A felbukkanó pletykák a bozotttűz sebességével terjedtek: Meghan és én együtt törünk hatalomra; a Vasbirodalom növelni kívánja a területét; engem valójában Mab küldött, kémként, hogy nyerjem meg a Vasbirodalmat szövetségesnek a Nyár ellen. A másik két uralkodó nem volt boldog. Oberon meg is kísérelte megakadályozni az esküvőt, arra hivatkozva, hogy a Nyár és a Tél törvényei megtiltják az udvarok közötti házasságot. Persze amikor Meghan ezt meghallotta, nyugodtan közölte a

Nyárkirállyal, hogy Vaskirálynőként a saját területén azt csinál, amit akar, én pedig már nem vagyok a Tél hercege, tehát Oberon foghatja a törvényeit, és... rájuk ülhet.

Mindettől függetlenül a ceremónia nagyszabású volt, és mindhárom udvar képviselői részt vettek. Meghan emberi családja persze nem jöhetett el – kétséges volt, hogy ép elmével túlélne-e, de beleegyeztem, hogy később tartsunk egy kisebb, zártkörű szertartást az emberi világban is. Nem igazán értettem, mire jó a kettős esküvő, de Meghan ragaszkodott hozzá, hogy a családja is láthassa, ahogy kimondja az igent, így nem tehettem mást, beleegyeztem.

A valódi szertartást a Vaderdőben tartottuk, hiszen a másik két udvar képviselői nem léphettek volna be a Vasbirodalomba,

ha nem akarnak mérgezés áldozatává válni. Egy vadvirágokkal borított réten, egy ősrög, hatalmas fa lombja alatt, ahol mindhárom udvar összegyűlt, Meghan és én a Nyár, a Tél, a Vas és a teljes Sohaföld színe előtt összeházasodtunk.

Az emberi esküvők nem érnek fel a tündérékéhez, legalábbis azokból ítélve, amelyeket eddig láttam. A Télhercegek fekete-ezüst egyenruháját viseltem, mint amikor először találkoztam Meghannal az Elízium alatt, réges-régen. Bár már nem tartoztam a Téli Udvarhoz, mégis emlékeztetni akartam mindenkit, hogy még mindig Ash vagyok, és helyem van itt, Sohaföldön.

Mab és a Téli Udvar tagjai mögöttem álltak; éreztem a hátamon a hidegüket, ahogy körülöttem zúzmara lepte be a virágokat. A másik oldalon Oberon és Titánia állt, büszkén kihúzva magukat, utálkozóan nézve a Téltre az őket elválasztó ösvényen át. És mindannyiunkat körülvettek a vastündérek, Sohaföld harmadik birodalmának lakói. Gremlinek és erdei nimfák szaladgáltak a fű között, egymásra sziszegve és vicsorogva. Vakítóan fényesre súrolt páncélos vaslovagok álltak

vigyázzban az ösvény egyik oldalán, velük szemben a Nyár és a Tél nemestündér lovagjai; így várták a menetet. Egy pillanatig elcsodálkoztam az egész helyzet lehetetlenségén: a vastündérek nem olyan régen még a legnagyobb veszedelmet jelentették Sohaföldre nézve, és senki sem tűrte volna meg őket élve, nemhogy megosztozzanak velük a Vaderdön. Most azonban, ahogy körbenéztem a Nyár, a Tél és a Vas udvarához tartozókon, parányi remény ébredt bennem. Egy elszánt, félvér Nyárhercegnő kellett, és egy ősi prófécia, hogy hidat verjen a szakadék fölött, amely elválasztotta a három udvart, de Meghan megtette. Nehéz lesz, és dolgozni kell majd érte, de talán mégis békében élhetünk mindannyian.

Mozgás ragadta meg a figyelmemet a tömegben. Éppen velem szemben, a Nyár oldalán, egy ismerős, vörös hajkorona bukkant elő: a tulajdonosa vigyorogva tisztelgett nekem. Elnyomtam a grimaszomat. Puck meg én nem igazán beszélünk, amióta bejelentettük az esküvőt, és bár a világért ki nem mutatta volna, azért tudtam, hogy ez a nap nehéz a számára. Ráadásul gyanítottam, hogy a Nagy Tréfamester készült néhány meglepetéssel a számunkra, és a parti vége el fog vadulni. Csak azt reméltem, hogy akármilyen történik, nem fordul lázadásba és vérfürdőbe.

Amikor azonban felcsendült a zene, mindenről elfeledkeztem. Nem gondoltam a tömegre, az udvarokra és a végtelen torzsalkodásaikra. Nem láttam sem Puckot, sem Mabot, sem Oberont, sem Titániát, sem a vastündéreket. Senki mást, csak Meghant.

Csodaszép volt hosszú, fehér ruhájában; az ezüstszürke hímzés, mint megannyi csillag verte vissza a fényt. A haját feltűzte a fátyol alatt, csak néhány leheletnyi ezüstszőke tincs maradt szabadon, amely meztelen vállát érintette. Szaténuszály hullámozott mögötte, egy folyóra való fehérség; három

utcakölyök vitte utána a fűvön. Emberi nevelőapja, Paul állt mellette, fiatal-öreg arca ragyogott a büszkeségtől és egy kis félelemtől is.

Felzendültek a harsonák, a lovagok a magasba emelték a kardjukat, a körben álló tündérek pedig ujjongani kezdtek, a hangjuk vidám kakofóniájába még a lombok felett is belerezgett a levegő. Ahogy a menyasszonyom egyre közelebb lépkedett, a pillantásunk találkozott a fátylon keresztül, és elállt a lélegzetem. Ez az. Most igazán megtörténik.

Nem bírtam megállni, hogy el ne mosolyodnak, amikor Meghan odaért hozzám, és megállt mellettem. Visszamosolygott, és egy percre csak álltunk ott, elveszve egymás tekintetében. A kiabáló tündérek, a Nyár, a Tél és a Vas helytelenítő pillantásai, a harsonák hangja, minden megszűnt, csak Meghan maradt és én.

Ekkor Kacor felugrott a vén farönkre előttünk, és sóhajtott.

– Még mindig nem látom értelmét, hogy levezzem ezt a nevetséges látványosságot, de legyen. – Ásított egyet, aztán leült. – Az összes szívesség közül, amit eddig megtettem, határozottan ez a legfárasztóbb. Túleshetünk végre rajta? – Kihúzta magát, és amikor legközelebb megszólalt, a hangja valamiképp elért a tömeg leghátsó soráig. – Azért gyűltünk itt ma egybe – kezdte fellengzősen –, hogy tanúi legyünk, amint ezek ketten egyesülnek a házasság tökéletesen felesleges és nagyzó ceremóniájában. Olyan okokból, amelyeket én fel nem foghatok, úgy döntöttek, hogy hivatalossá teszik a szerelmüket, ezért...

– Kacor – sóhajtott Meghan, bár az ajkán kissé fáradt mosoly ült. – Most az egyszer megtenné, hogy nem leszel tuskó? Kérlek!

A macska megrezzengette az egyik fülét. Éreztem, hogy titokban mulattatja a helyzet.

– Nem ígérhetek semmit, Vaskirálynő. – Szípgott, aztán rám nézett. – Készen álltok az eskütételre, igaz?

Mindketten biccentettünk.

– Hála az égnek! – vágta rá a cáit sith, de Meghan szúrós pillantásának hatására gyorsan helyesbített. – Nagyon jó. Akkor kezdjük! Amikor készen állsz, herceg.

Meghan kezéért nyúltam, és lassan sóhajtottam, mielőtt kimondtam volna az eskümet.

– Meghan Chase – kezdtem a szemébe nézve – mostantól fogadom, hogy a férjed leszek és a lovagod, melletted állok akkor is, ha senki más nem teszi, megvédelek téged és a királyságodat minden erőmmel, amíg csak élek. Esküszöm, hogy hűséges leszek hozzád, és az utolsó lélegzetemig szeretni foglak, mert több vagy, mint a szívem és az elmém. Te vagy a lelkem.

Meghan ragyogón rám mosolygott, a szeme könnybe lábadt a fátýol mögött.

– Ash – mormolta, és bár nem mondta ki hangosan, a szóban megéreztem az igazi nevemet is. – Neked köszönhetjük, hogy ma itt lehetünk. Mindig mellettem álltál, sosem inogtál meg, úgy védelmeztél, hogy önmagadra nem is gondoltál. A tanítóm voltál, a lovagom, az egyetlen szerelmem. Most én teszek ígéretet neked. – Megszorította a kezem, a hangja elhalkult, de nem bicsaklott meg. – Fogadom, hogy mátol soha többé nem válunk el, hogy mindig melletted leszek, és készen állok szembenézni mindennel, amit a világ tartogat a számunkra.

– Nagyon megható – jegyezte meg Kacor, és megvakarta a bal fülét. Nem törődtünk vele, mire fújt egyet, és kihúzta magát. – Na, jó, befejezhetjük ezt a részt, mielőtt ránk tör a hányinger? Akinek ellenvetése van a házassággal szemben, most szóljon, vagy hallgasson örökre! És ha kérhetem, csak az

szólaljon fel, akinek alapos oka van, hadd ne kelljen itt ácsorognom, amíg megvitátjátok a kérdést!

Éreztem, hogy mindkét udvar uralkodója szeretne felszólalni, érvelni és ellenkezni – de mit mondhattak volna? Nem tartoztam már a Téli Udvarhoz, mindössze egy halandó voltam, Meghan pedig királynő. Semmit sem hozhattak volna fel, ami meg is állta volna a helyét, és ezzel Kacor is tisztában volt, mert néhány pillanatnyi feszült csend után felállt és felemelte a hangját.

– Akkor hát kihirdetem a megjelent tanúk és az udvarok előtt, hogy Ash és Meghan immár férj és feleség. Sem halandó, sem Sohaföld lakója ne válassza őket szét! Bemutatom a Vasbirodalom királynőjét és házastársát! – Újra ásított, aztán kedvesen ránk nézett. – Gondolom, most jön az a rész, amikor megcsókolod... á, mindegy.

Addigra már felemeltem Meghan fátylát, és magamhoz húztam. A lombsátor alatt, a hujjogató, üvöltő tündérsereglet közepén addig csókoltam a feleségemet, amíg minden másról el nem feledkeztem.

AZ IDŐ MÚLÁSÁVAL LASSAN BEILLESZKEDTEM A VASBIRODALOM életébe. Hozzászoktam a kastélyban fel-alá surranó gremlinekhez, akik hűséges kutyaként követték Meghant, valahogy mégis képesek voltak mindenhol káoszt okozni, amerre megfordultak. Már nem kaptam a kardom után, amikor a vaslovagok a királynőjük elé járultak. Egyre kevesebb kíváncsi, gyanakvó pillantás kísért engem is; a végén már magam is a kastély berendezésének része lettem.

A vastündérek, amint erre rájöttem, sokkal tagoltabb társadalomban éltek, mint a télvagy a nyártündérek. A káoszimádó gremlineket leszámítva örömmel fogadták a rendet, megértették a rangokat, a hierarchiát és az utasítási

láncot. A királynőjük házastársa voltam, rangban Meghan után a második; engedelmességgel tartoztak nekem. Még Zavar, a hadsereg főtisztje is csak ritkán kérdőjelezte meg a szavaimat, a vaslovagok pedig minden alkalommal hiba nélkül végrehajtották, amit akartam. Különös volt, hogy nem kell állandóan hátranézegetnem, nehogy valaki hátba döfjön. Persze, a Vasudvarban is voltak politikai súrlódások, mint a másik két udvarban. Itt azonban a tündérek egyenesebbek voltak, tárgyszerűbbek, és nem igyekeztek pusztán szórakozásból a szavak halálos csapdájába ejteni.

Amint erre rájöttem, sokkal jobban kezdtem értékelni az életet a Vasbirodalomban.

Különösen, hogy halandóként olyasmiket is megtehettem, amikről tündérként még álmodni sem mertem volna.

Nem sokkal az esküvő után egy reggel egyedül ébredtem. A szomszéd helyiségből – Meghan dolgozószobájából – fény szűrődött ki. Felkeltem, és odalépve láttam, hogy Meghan az asztalánál ül, előtte az a táblaszerű, lapos képernyős készülék, amit mindig magával hordott. Számomra nagyon idegen maradt az a szerkezet: egy érintés kellett csak, és Meghan máris „fájlokat” varázsolt elő és „e-maileket”, állóképeket kicsinyített le vagy nagyított fel, vagy egy intéssel eltörölte őket. Persze azt hittem, ezt mind a vasbűbáj teszi lehetővé – bár amikor ezt megemlítettem Diódának, a hackertündérnek, aki a kastély számítógépes rendszeréért felelt, olyan nevetőroham tört rá, hogy nem bírt felelni, én pedig bosszankodva hagytam vasképnél.

– Szia! – mondtam halkan, és hátulról átöleltem. – Mit csinálsz?

Egy pillanatra szünetet tartott, és a karomra hajtotta a fejét, aztán kihúzott a füléből egy-egy vékony, fehér zsinórt.

– A nap ütemtervét nézem. Úgy hallom, az alsóvárosi fogaskeréktörpék közül többen eltűntek. Szólnom kell Zavarnek, hogy nézzen utána, mi folyik ott. Dióda azt akarja, hogy tiltsam ki az összes gremlint a biztonsági helyiségekből, mert nem tud úgy gondolkodni, ha folyton ott rohángásznak, és mindenbe beleártják magukat. – Hátradőlt a széken, sóhajtott, és megfogta a vállán nyugvó karomat, miközben a másik kezével még mindig a táblagépet tartotta. – Az északi területek megint rengeteg követeléssel álltak elő. Azt mondják, a Téli Udvar lovagjai bajt kevernek, zaklatják a határ innenső oldalán élőket. Úgy néz ki, el kell beszélgetnünk Mabbal. Kellemes társalgás lesz.

Egy újabb sóhaj kíséretében letette a táblagépet az asztalra. Ránéztem a képernyőn villogó szavakra – hiába értettem a nyelvet, ez a szókincs teljesen idegen volt a számomra. Meghan felnézett rám, és csibészes mosoly suhant át az arcán.

– Tessék – mondta, felállt, felkapta a táblát, és felém tartotta. – Vedd el! Megmutatom, hogy működik.

Riadtan léptem egyet hátra, mintha a tábla mérges kígyó lett volna.

– Miért?

– Ash, most már ember vagy – felelte Meghan mosolyogva, és nem eresztette le a táblagépet. – Nem kell már félned tőle. Nem tehet benned kárt.

– De nekem nincs vasbűbájom – ellenkeztem. – Nekem nem fog működni.

Meghan felnevetett.

– Ehhez nem kell bűbáj – mondta. – Nem varázslat, csak technológia. Bárki használhatja. Na, gyерünk! – intett vele felém. – Csak próbáld ki!

Sóhajtottam. Nagyon óvatosan odanyúltam és elvettem; félig-meddig még vártam, hogy éles fájdalom hasít majd a

kezembe, ahogy a fémhez érek. Amikor semmi sem történt, vigyázva két kezembe fogtam, és csak néztem a képernyőt, mert fogalmam sem volt, most mit csináljak.

Meghan mellém állt, és a vállam felett pislogott át.

– Itt érintsd meg! – súgta, és kecses mozdulatokkal be is mutatta. – Látod? Itt férhetsz hozzá a fájlokhoz, itt nyitod meg a képeket, és így nagyítod ki őket. Próbáld ki!

Kiprobáltam – és legnagyobb meglepetésemre a tábla az én esetlen próbálkozásaimnak is engedelmeskedett, éppen, ahogy Meghannek. Felhúztam egy képet, kinagyítottam, lekicsinyítettem, aztán félresöpörtem, és éreztem, hogy bolond vigyor ül ki a képemre. A lapos készülék „fájljai” között egy egész könyvtár rejtőzött, több könyv, mint amit valaha hittem volna, és mind elfért a kis képernyő alatt. Egy érintésemre zene töltötte be a levegőt, a Meghan által a „hálóról” „letöltött” ezernyi dal egyike. Vagy húsz percig játszottam a táblával, mielőtt Meghan visszavette volna, nevetve, azzal, hogy még dolgoznia is kell.

– Látod már, hogy embernek lenni nem is olyan rossz? – kérdezte, amikor vonakodva visszaadtam a tábláját.

Néztem, amint leül és újra munkához lát, az ujjai repkednek a képernyőn, a szemét félig lehunyja, úgy összpontosít. Végül megérezte, hogy figyelem, és a szemöldökét kérdőn felvonva megfordult.

– Igen?

– Én is akarok egyet – közöltem.

Hangosan felnevetett, és én visszanevettem rá.

EZ VOLT A KEZDET.

Az emberlét nem volt egyszerű a számomra, nem is szoktam hozzá azonnal. Még mindig hiányzott a bűbájom, a könnyedség, amellyel régen mozogni tudtam, a gyorsaságom és

az erőm – a Tél öröksége. Hogy ne gyengüljek el, mindennap gyakorlatoztam Zavarral a vaslovagok szeme előtt, és bár emlékeztem, hogyan kell kardot forgatni, valahogy mégsem bírtam elég gyorsan mozdulni. A manőverek, amelyek egykor a véremben voltak, most rendkívül nehézé, vagy éppen lehetetlenné váltak. Igaz ugyan, hogy nagyon régóta tudtam harcolni, és a rutinommal egyetlen vaslovag sem szállhatott versenybe egymaga, de Zavar többször legyőzött, mint én őt, és ez bosszantott. Valaha jobb voltam.

Nem csak a testi gyengeségem zavart. Gyakran gyötörtek rémálmok a múltamból, és ilyenkor levegőért kapkodva riadtam fel az éjszaka közepén, jeges verítékben fürödve, miközben a szellemarcok csak lassan fakultak el körülöttem. Hangok kísértették az álmaimat, vádló, gyűlölködő hangok, azt tudakolták, miért vagyok boldog, ha ők halottak. Az álmaimat vér és sötétség töltötte meg, és sok éjjel volt, amikor nem is bírtam aludni, csak a mennyezetet néztem, és vártam a hajnalt.

Idővel azonban fokozatosan eltűnedezték a rémálmok is, ahogy lassan elfelejtettem az életemnek azt a részét, és az újbán kezdtem élni. Sosem szűntek meg teljesen, de a démon immár nem én voltam bennük. Már nem voltam Ash, a télherceg. Továbbléptem.

Néha azonban, ritkán, de mégis, rám tört az érzés, hogy valami hiányzik. Hogy az életem Meghannel nem az, aminek tűnik. Hogy valami fontosat elfelejtettem. Ilyenkor leráztam az érzést, meggyőztem magam, hogy csak alkalmazkodom az emberléthez, de mindig, visszatért, nem hagyott nyugodni, mint az emlék, amelyet éppen nem bírok felidézni.

Mindazonáltal az idő haladt a Vasbirodalomban is. Meghan ellenzék nélkül uralkodott, úgy hajózott a tündérpolitika háborgó tengerén, mintha erre született volna. Én belevetettem magam a technológiába. Laptopok, mobiltelefonok,

számítógépes játékok, szoftverek. És fokozatosan hozzászoktam, hogy ember vagyok, lassan elfelejtettem tündér éneket, a bűbájt, az erőt, a gyorsaságot... amíg már arra sem emlékeztem, milyen érzés volt egyáltalán.

HUSZADIK FEJEZET

Az idő múlása

HEVES CSIPOGÁS RIASZTOTT FEL békés álmomból. Kábán ültem fel, vigyázva, hogy fel ne ébresszem Meghant, és az éjjeliszekrényen heverő telefonért nyúltam. A kéken derengő számok hajnali 2:12-t jeleztek, és azt, hogy megölöm Zavart, amiért ilyenkor felébresztett.

Megnyomtam a gombot, és a fülemhez tettem a telefont.

– Ajánlom, hogy legalább egy halott legyen! – morogtam.

– Bocsánat, felség – szisszent a fülembe a hangosan suttogó Zavar hangja. – Baj van. A királynő még alszik?

Azonnal felébredtem.

– Igen – feleltem, lerúgtam a takarót és kiszálltam az ágyból. A Vaskirálynő általában mélyen aludt, mert kimerítette a birodalma számtalan igénye, és gyakran nyugősen fogadta, ha

az éjszaka közepén felriasztották. Miután néhány ilyen alkalommal dühösen kiosztotta Zavart, ő inkább hozzám irányította az éjszakai gondokat. Közösen általában el tudtuk rendezni az ügyeket, mielőtt a királynő egyáltalán tudomást szerezhetett volna róluk.

– Mi történt? – kérdeztem, magamra rángatva a ruháimat; közben a telefont a vállammal szorítottam a fülemhez. Zavar félig dühös, félig ijedt sóhajjal felelt.

– Kierran megint elszökött.

– Micsoda?

– A szobája üres, és azt gondoljuk, sikeresen átjutott a falon. Négy egységgel kerestetem, de úgy gondoltam, jobb, ha tudja, hogy a fia ismét eljátszotta az eltűnős trükkjét.

Felnyögtem, és megdörgöltem az arcomat.

– Készítsd elő a suhanókat! Azonnal megyek.

ZAVAR A LEGMAGASABB TORONYBAN VÁRT, a hajában dühösen pattogtak a villámok, lila szeme fénylett a homályban.

– A szokásos búvóhelyeit már átkutattuk – közölte, amikor feléltem. – Nincs egyiken sem, pedig éjfél óta keressük. Azt hiszem, ezúttal kijutott a városból.

– Hogy jutott át a falon? – meredtem a főtisztre, aki feszenge elfintorodott.

– Az egyik suhanó is eltűnt.

Elmormoltam egy átkot. A kék szemű, ezüst hajú Kierran emberi években éppen betöltötte a nyolcat, és a tündérvére legalább akkora bajkeverővé tette, mint egy púkát. Attól kezdve, hogy megtanult járni, az udvartartás nem bírta vele. Fürge volt, mint egy mókus, felmászott a falakon, ki az ablakokon, egészen a legmagasabb tornyok csúcsáig, és széles, boldog vigyorral leste, ahogy mindenki összegyűlik és igyekszik őt lecsalogatni. A korával csak növekedett a

merészsége és a kíváncsisága, és ha azt mondtuk neki, hogy valamit nem tehet meg, azzal lényegében elértük, hogy mindenképpen megtegye.

Az anyja meg fog ölni.

Zavar szégyenkező arcot vágott.

– Reggel kérdezgetett a suhanókról. Rá kellett volna jönnöm, miben sántikál. Van valami ötlete, merre mehetett?

Visszagondoltam, és sóhajtottam. Kierran mostanában megszállottan érdeklődött a másik két birodalom iránt, állandóan a Nyári és a Téli udvar meg a Vaderdő után kérdezősködött. Az előző délután az udvaron gyakoroltuk a nyilazást, és azt kérdezte, miféle prédára szoktam vadászni. Amikor meséltem neki a Vaderdő veszedelmes lényeiről – az óriásokról, a kimérákról, a wyvernekről, amelyek bárkit széttéphetnek vagy egészben lenyelhetnek –, a gyerek szinte ragyogott izgalmában.

– Elviszel egyszer vadászni, apa? A Vaderdőbe?

Rápillantottam; ártatlanul nézett vissza, hosszú, ezüst fürtjei alatt gyémántkéken csillogott a szeme. Két kézzel markolta az íját, hegyes füle csúcsa éppen csak kivillant a haja alól; emlékeztető, hogy nem egészen ember. Hogy a Vaskirálynő vére folyik benne, ezért gyorsabb, erősebb, merészebb a rendes gyerekeknél. Már bizonyította, hogy rejlik benne bűbájerő, és a lehetségesnél gyorsabban sajátította el a nyilazást és a kard használatát. De azért még mindig csak nyolcéves volt, egy gyerek, akinek fogalma sem lehetett Sohaföld veszélyeiről.

– Ha idősebb leszel – feleltem. – Most még nem. De ha készen állsz majd, elviszlek.

Elmosolyodott, és felragyogott az arca.

– Megígéred?

– Igen. – Letérdeltem mellé, és megigazítottam a kezében az íját. – Most próbáld meg újra eltalálni a célt.

Elégedetten nevetett, és nem hozta fel újra a témát. Én pedig nem is gondoltam rá aznap többet. Lehetett volna több eszem is.

– Van elképzelésem – sóhajtottam, és füttyentettem a falon függeszkedő suhanóknak. Az egyik felém fordította rovarszerű fejét, és álmosan felzúmmögött. – A lovagok kutassák át a Vaderdőt, különös figyelemmel a határvidékekre! És reméljük, hogy nem jutott át Tír na nÓgba.

– A másik két udvarnak nem fog tetszeni – mormolta Zavar. – Az engedélyük nélkül nem nagyon mehetnénk a Vaderdőbe.

– A fiamról van szó – néztem rá átható tekintettel, mire félrepillantott. – Az sem érdekel, ha fel kell szántanunk az egész Vaderdőt. Meg akarom találni, megértetted?

– Igen, felség.

Kurta biccentéssel az erkély széléhez léptem, és kitártam a karom. A suhanó dugóhúzóban leröppent a falról, felmászott a hátamra és széttárta a szárnyait. Visszafordultam Zavar felé, aki komolyan nézett rám, és felsóhajtottam.

– Ébreszd fel a királynőt! – mondtam neki. – Mondd el neki, mi történt! Ezt haladéktalanul meg kell tudnia. – Zavar összszegezzent, Nem irigyeltem. – Mondd meg neki, hogy Kierrannel együtt térek vissza! Nemsokára.

Azzal levetődtem az erkélyről a semmibe. A légáramlatok kifeszítették a suhanó szárnyát, felkaptak, és elfordultunk a Vaderdő irányába.

NEM KELLETT MESSZIRE MENNEM. Alig néhány kilométerrel azután, hogy átléptem a Vasbirodalom határát, és a Vaderdő fölé értem, észrevettem a suhanó szárnyának csillanását a holdfényben.

Mellé kormányoztam a sajátomat, leszálltam vele, és hagytam, hadd zümmögjön egymásnak a két izgatott vaslény. Felkapcsoltam egy zseblámpát, és megvizsgáltam a talajt a leszállóhely körül. Emberi látás ide vagy oda, több századnyi vadászatot és nyomkövetést nem lehet néhány év alatt elfelejteni. Hamarosan meg is találtam a kicsiny lábak nyomát, amely az összegabalyodott aljnövényzetbe vezetett. Komoran, fohászkodva, hogy semmi ne találjon rá énelöttem, követtem.

Néhány újabb kilométerrel odébb a nyomok megváltoztak; valami nagy és nehéz csatlakozott a kicsi és könnyű mellé az erdőben, és követte. Nem sokkal később a lábnyomok között megnyúlt a távolság, futásra váltottak; körülöttük törött galylyak, levelek heverték. Meghűlt a vér az ereimben. Amikor pedig megtaláltam Kierran szilánkokra tört íját, úgy elszorult a szívem, hogy alig kaptam levegőt. Én is rohanni kezdtem.

Sikoly törte meg az éjszaka csendjét. Jeges rémületemben vakon törtettem abba az irányba, és kirántottam a kardom. A jeges tündérfegyver hidege marta a tenyeremet, de észre sem vettem.

– Kierran! – kiáltottam, áttörve magam az aljnövényzeten.

Üvöltés felelt. Valami hatalmas lény függött egy fán néhány lépésnyire, denevérszárnyaival verdesve, az ágakat markolászva próbált magasabbra jutni. Csontos, oroszlánszerű teste volt, vérvörös bundája, piszkos fekete sörénye. Hosszú farka tüskés csontgömbben végződött; a tövisek úgy meredeztek rajta, mint egy óriás tengeri süneí, és ahogy dühösen rángatózott, beleakadtak a szomszédos fákba.

Magasan a feje felett egy kicsi, ezüstös alak kapaszkodott az ágakba, próbálva egyre feljebb mászni, hogy elmeneküljön a lába után kapkodó szörnyetegtől. Könnyes kék szeme rám talált, de a sírását elnyelte a mantikór bömbölése.

– Hé! – kiáltottam. A szörnyeteg égővörös szeme felém fordult. – Hagyd békén, de azonnal!

A mantikór felüvöltött, és földrendítő döndüléssel lehuppant a fáról. A farkával csapkodva indult meg felém; dermesztően emberi arca állati vicsorba torzult, így láthattam az összes hegyes fogát. Erősen megmarkoltam a kardot, nem törődve a dermesztő hideggel, amely már a karomat is elérte, és mély lélegzetet vettem.

A mantikór támadott: görbe karmaival az arcom felé csapott, tátott állkapcsával a torkomat vette célba. Kitértem, és egy kardcsapással felmetszettem a vállát. Fájdalmában felsikoltott – ez a hang is különösen emberi volt –, lángoló vörös szemét rám villantva megfordulj. A farka szinte láthatatlan sebességgel csapott le; éreztem, hogy eltalálja a lábamat.

Egy pillanattal később jött az éles fájdalom is. Csaknem térdre estem. Lenyúltam, és kitapogattam a húsomba fúródott hosszú, fekete tüskéket. Tudtam, hogy minél tovább hagyom ott, annál több méreg jut a szervezetembe, úgyhogy megmarkoltam és kirántottam őket. Éppen csak vissza tudtam fojtani a sikolyt – a tüskék horgasak voltak, mély, tépett sebek maradtak utánuk, de a méreg nagyon hamar megbénított és megölt volna. A fejem felett Kierran rémülten felkiáltott. A mantikór morogva lépett közelebb hozzám, vörös szeme világított a sötétben.

Éreztem a méreg tüzét a lábamban. Küzdenem kellett, hogy talpon maradjak, figyelve a körülöttem köröző, halálosan veszélyes farkát lengető mantikórt. Neki csak várnia kellett, hogy hasson a méreg, de könnyedén újra meglendítette a farkát, és a következő tüske a vállamba döfött. Levegőért kaptam. Nem maradt már sok időm. A méreg nemsokára megbénítja a lábamat, aztán a karomat is. De meg kellett mentenem Kierrant. Legalább neki épségben haza kellett jutnia.

Gyengeséget tettetve megtántorodtam, térdre estem, hagytam, hogy a kardom hegye a földbe fúródjon. A mantikór csak erre várt. Üvöltve vetette rám magát, tátott szájjal, gyilkolásra készen. Hanyatt vetettem magam, felrántva a kardot, és amikor a szörnyeteg fölém tornyosult, beledöftem loncsos mellkasába.

A mantikór vijjogva esett össze rajtam, a földbe préselt. Vértől és rothadó hústól bűzlött. Megpróbáltam odébb taszítani, amíg döglődve vonaglott rajtam, de túl nehéz volt, nekem pedig túlságosan fájt mindenem. Úgyhogy végül csak hevertem ott, a halott mantikór alatt, és tudtam, hogy innen aligha kelek már fel. Éreztem, hogy a lábamból a méreg egyre feljebb hatol a testemben, a váltamban pedig benne is maradt a tüske. Ash, a Télherceg felgyógyult volna ezekből a sebekből, a teste ösztönösen alkalmazta volna a bűbájt, hogy kivesse a mérget, összeforrassza a sebeket, és soha ki nem fogyott volna a varázslatból. Én azonban halandó voltam, és nem bírtam efféle erővel.

Már alig voltam eszméletemnél, amikor észrevettem, hogy Kierran nyögve, sírva próbálja lerángatni rólam a tetemet.

– Kelj fel! – szipogta. – Apa, kelj fel!

– Kierran – szólaltam meg halkán, de úgy tűnt, nem hallja. Újra megpróbáltam, azonban ekkor valaki kiáltott, és Kierran felkapta a fejét.

– Ide, ide! – sikoltotta, és meglengette mindkét karját. – Zavar, itt vagyunk!

Ismerős hangok vettek körül. Zavar tébolyultan dühös hadarása. A vaslovagok kongása, miközben odébb húzták a mantikórt. Kierran zokogó magyarázata, hogy mi történt. Megpróbáltam felelni a körülöttem zsongó kérdésekre, de már a hangom is megbénult, és a körülöttem mozgó alakokat is csak elmosódottan, tompán láttam.

– A lába nagyon csúnyán néz ki – mormolta valaki Zavarnek, fölém hajolva. – Megpróbáljuk megmenteni, de végső soron *halandó*,

– Tégy meg mindent, amit tudsz! – felelte Zavar. – Csak annak örülök, hogy élve találtunk rá. A királynő nem lesz boldog.

Ezután már semmit sem értettem. Minden elmosódott, a hangok, az arcok összefolytak, mint a tinta, és a világ sötétségbe veszett.

AZT HITTEM, MEGHALOK, DE ÉLETBEN MARADTAM.

A lábam többé nem lett a régi; a méreg túl nagy kárt tett benne. Szerencsére azonban a vállamba állt tüske a másik oldalon kiszaladt, és nem hagyott maga mögött mást, csak egy domború heget. Az után a harc után azonban bicegve jártam, és ha túl sokáig, vagy túl erősen nehezedtem arra a lábamra, öszszecsuklott alattam. Már nem vívtam Zavarral és a lovagokkal, és ha nagy távolságra indultam, botra kellett támaszkodnom.

Nem bántam... annyira. A fiam, a feleségem és az egészségem még megvolt, bár ez az utolsó küzdelem ismét megmutatta, mennyire törékenyek a *halandók*. Ezt Meghan is fájdalmasan az eszembe véste, amint talpra álltam. Dühében villogott kék szeme, amikor megszidott, azt tudakolva, mi ütött belém, miért indultam el egyedül a Vaderdőbe.

– Most már ember vagy, Ash – fejezte be, amikor megnyugodott egy kissé. – Tudom, hogy azt hiszed, szembeszállhatsz az egész világgal, de már nem ez a helyzet. Kérlek, kérlek, ígérd meg nekem, hogy óvatosabb leszel!

– Nem igazán van választásom, vagy igen? – sóhajtottam, és fogtam a botomat, hogy kibicegjek. Szomorú, aggodalmas pillantása követett. Megálltam a küszöbön. – Ne aggódjon,

felség! Tisztában vagyok a korlátaimmal. – Megpróbáltam visszafojtani a keserűséget és a fájdalmat, de mégis kihallatszott a hangomból. – Jó ideig nem fogok senkivel verekedni, ezt megígérhetem.

– Nem ez aggaszt engem – felelte Meghan halkán, de én már kint voltam.

Telt az idő; a Vasbirodalom fővárosának központjában álló hatalmas óratorony számon is tartotta. Kierran heves, halálosan veszélyes, könnyű léptű harcossá nőtt fel, és emberfeletten gyors lett. Amikor pedig elért egy bizonyos életkort, éppen a tizenhetedik születésnapja után, egyszerűen... nem öregedett többé. Mintha elhatározta volna, hogy boldog így, ahogy van, és nem nő fel ennél jobban.

Meghan sem változott – az idő múlásával érettebb lett, gyakorlatiasabb és bölcsebb is, ezáltal igazán hatalmas uralkodóvá vált, de a teste fiatal maradt és szép, mint minden tündéré.

Az enyém ugyanakkor, aki emberként éltem a Vasbirodalomban, ahol az idő igenis telt, és a másodpercek után az évek is elketyegtek – nem.

– EZT MÉGIS HOGY GONDOLTAD?

Meghan felé fordultam. A Vaskirálynő a küszöbön állt, a kezét karba tette. Szépséges volt hosszú estélyi ruhájában, a haja csillámló fürtökben hullott a hátára, de nem tűnt boldognak.

– Hogy gondoltam? – próbálkoztam, hátha eltéríthetem a figyelmét, ha játszom az ártatlant és meglepettet. Sajnos az ő esetében ez szinte sosem vált be, és a mostani alkalom sem volt kivétel.

– Ne kezd megint, Ash! – Belépett a szobába, és haragosan rám meredt. – Tudod, miről beszélek. Miért mondtad

Kierrannek, hogy idén elmehet az Elíziumba? Igazán semmi sem hiányzik kevésbé, mint hogy belekössön egy nemes téltündérbe, vagy elcsábítson valakit az apám udvarából! Így is éppen eléggé bizalmatlanok vele.

– Már évek óta kéri – feleltem, és a vállam köré kerítettem a köpenyemet. – Szerintem már elég idős ahhoz, hogy lássa, milyen. Nem tarthatjuk búra alatt örökké. A Vasbirodalom hercegeként meg kell ismernie a másik két udvart is.

Meghan még egy percig rám meredt, aztán sóhajtva legyintett.

– Ó, persze. Tudom, hogy igazad van – mondta szomorkás mosollyal. – Csak éppen... nekem még mindig olyan kicsinek tűnik, mint egy kiskamasz, aki folyton bajba keveredik. Hová tűnik az idő? – Az ablakhoz lépett, és kinézett Tír na nÓg irányába. A nap már lemenőben volt, a hatalmas, központi óratorony sziluettje élesen rajzolódott ki az esti égen. – Húsz év, Ash – mormolta. Nehéz elhinni, hogy már húsz éve győztük le a hamis királyt. Úgy tűnik, mintha csak tegnap lett volna.

Neked meglehet, gondoltam, és a tükörképemre sandítottam. Megviselt, ráncos arc nézett vissza. Szürke szemem és a szám

sarkában szarkalábak ültek, bevésődve a bőrömbe, és az arcom bal oldalán egy heg húzódott egészen az állam alá – emlék egy baziliskuszvadászatról a Vaderdőben. A halántékom már dereseden, a vállam pedig, ahol megsebzett a mantikór tüskéje, esős időben tompán, makacsul lüktetett. Ez a húsz év nyomot hagyott rajtam, és nagyon is éreztem az idő múlását.

Meghan pedig, az én szépséges, féltündér feleségem, semmit sem változott.

– Itt a kocsi – jelentette ki, kilesve a párkány felett. – És Kierran már vár a kapuban. Azt hiszem, ideje indulnunk. –

Felém fordult, pillanatnyi aggodalom suhant át a tekintetén. – Segítsek lefelé a lépcsőn?

– Megoldom – feleltem halkan. – Csak menjetek, mindjárt én is ott leszek.

– Biztos?

Bólintottam. Meghan hátralepett, de az aggodalma nem szűnt.

– Jól van, de szeretném, ha hívnál egy szolgát, hogyha...

– Meghan, rendben leszek! – szakítottam félbe. A homloka ráncba szaladt. Mosolyt kényszerítettem magamra, hogy elvegyem a szavaim élet. – Indulj előre Kierrannel! Én majd Zavarral meg az örökkel megyek. Csak indulj! Kérlek!

Felvillant a szeme, és egy pillanatig azt hittem, vitatkozni fog velem, a szigorú, ellentmondást nem tűrő Vaskirálynő szerepét ölti magára, akitől mindenki rettegett. De egy kis hallgatás után egyszerűen bólintott, és kiment, egyedül hagyva engem a gondolataimmal.

Egy újabb Elízium. Az udvarok ismétlődő gyűlése, amikor úgy tesznek, mintha jól kijönnének egymással, holott mást sem akarnak, mint véres cafatokra tépni egymást. Tündérherceggént sem kedveltem az Elíziumot, emberként viszont egyenesen gyűlöltem. Akik Ash herceggént emlékeztek rám, a hideg és veszedelmes jégherceggént, aki századokon át félelmet, ámulatot és tiszteletet követelt ki magának, most csak egy halandót láttak. Egy gyenge, rokkant halandót, aki évről évre öregszik és gyengül, és egyre inkább rászorul a királynője védelmére. Láttam az éhes, szánakozó és utálkozó pillantásokat az udvarban, amikor együtt sétáltunk, vagyis hát én Meghan mellett bicegtem. Az sem kerülte el a figyelmemet, milyen pillantásokkal néznek össze a Nyár és a Tél nemesei: ha én vagyok a Vasbirodalom leggyengébb láncszeme, hogyan használhatnák ezt ki az előnyükre? Tündérpolitika, hatalmi

játszmák... véletlenül sem tettek semmit, ami nyílt összecsapáshoz vezethetett volna a Vaskirálynővel, de én mégis gyűlöltem a gondolatot, hogy egy sebezhető pont vagyok.

Sóhajtván a falnak támasztott botért nyúltam és talpra álltam. Még egy utolsó pillantást vettem a tükörbe. A fekete köpeny ugyan részben takarta a botot, de a lábam merevségét semmi sem takarhatta el. Még mindig viseltem a kardomat, nem voltam hajlandó megválni tőle, bár csak ritkán vontam ki. Aznap, amikor már képtelen leszek megforgatni... aznap fogom feladni.

Zavar a lépcső aljánál várt, az arckifejezése elővigyázatosan semlegesre igazítva, amíg fájdalmasan lebigtem az utolsó lépcsőkön.

– Őfelsége és Kierran herceg már elindult az Elíziumba – tudatta egy könnyed meghajlással. – Azt mondta, felséged akarta, hogy előremenjenek. Valami baj van, felség?

– Semmi. – Nem vettem tudomást kinyújtott karjáról, és lassan, fájdalmasan továbblépdelt a folyosón. A lábam lüktetve fájt, de összeszorítottam a fogam, és bigtem, nem álltam meg, nem néztem vissza. Zavar hozzám igazította a lépteit, készen arra, hogy megragadja a karomat, ha elesnék, de a kocsizhoz vezető hosszú út alatt egyetlen szót sem szólt.

Néma csendben értük el a Tél palotáját. Amikor a kocsi megállt a bejáratnál, Zavarhoz fordultam.

– Várj meg itt! – utasítottam, mire a szemöldöke meglepetten felszaladt. – Nem kell, hogy elkísérj. Úgy ismerem ezt a helyet, mint a tenyeremet. Egyedül megyek.

– Felség, tényleg nem gondolom...

– Ez parancs volt, Zavar.

Vonakodni látszott, de a vastüندérek mindig tiszteletben tartották a rangot, és végül rábólintott.

– Rendben... de légy óvatos, Ash! Meghan megöl engem, ha veled valami történik.

Őszinte jó szándékkal mondta, de ettől csak még erősebb lett bennem az önutálat. Megmarkoltam a botomat, hátat fordítottam az első tisztnek, és egyedül sétáltam be a Tél palotájának fagyos-jeges termeibe.

Igazán lehetett volna több eszem... de mindig is a büszkeség okozta a vesztemet, már ember korom előtt is. A hideg folyosók, néhány állatias ogre őrt leszámítva nagyrészt kihaltak voltak, ami azt jelentette, hogy már mindenki a bálteremben volt. Amikor azonban befordultam egy sarkon, halk röhögést hallottam, és egy nyitott ajtón át egy csoportnyi vörös sipkás ugrott elém, elállva az utamat.

Megtorpantam, felmértem a helyzetet.

Mint a legtöbbben közülük, ezek a példányok is alacsonyak, zömökek és vadak voltak, gyapjúsapkáikat legutóbbi áldozatuk vére áztatta, a szemük gonoszul, sárgán villogott. Mindegyikük vigyorgott, és a fogaik borotvaélesek voltak, a legtöbbjük még valami kezdetleges fegyvert is hordott az övébe tűzve. A vörös sipkások ostobák és erőszakosak voltak; azért számítottak veszedelmesnek, mert számukra minden vagy ragadozó volt, vagy préda. Rangot, címet, hierarchiát hírből sem ismertek, és nem számított, ha valaki király, herceg vagy nemes volt: ha gyenge, ha úgy vélték, széttéphetik, meg is tették, a következményekkel mit sem törődve.

A makacsságomat átkozva üres, nyugodt arccal néztem velük szembe. A gyengeség bármely jelére támadhattak. Talán gorombák és buták, de megvolt az oka, miért tartottak tőlük egész Sohaföldön. Ashnek, a Télhercegnek semmi félnivalója nem lett volna egy csapat vörös sipkástól, de én már régóta nem ő voltam.

– Nocsak, nocsak! – vigyorodott el a vezetőjük, és megropogtatta ökölbe szorított kezét. – Nézzétek csak, fiúk, ki van itt! Micsoda szerencsés találkozás, *herceg!* Különösen most, hogy nem bújhatsz a királynő szoknyája mögé! – A többiek röhögve előrearaszoltak, úgy zárták be a kört, mint az éhes farkasok. – A Vaskirálynő végre ráunt a kis hobbiemberkéjére, és kirakott a hidegbe?

Óvatosan előreléptem, és a vezető szemébe néztem.

– Ha azt hiszitek, hogy könnyű lesz – figyelmeztettem halkán –, fájdalmas hibát követtek el. Meglehet, hogy már nem vagyok a hercegetek, de azért van még bennem annyi belőle, hogy szétkenjelek benneteket a padlón.

A vezető vigyora lehervadt. A többiek egymásra nézegettek, idegesen fészkelődtek, de nem hátráltak meg. Egyetlen pillanatra azt kívántam, bárcsak Ash lehetnék, a Télherceg; ha felbosszantották, vagy megfenyegették, sokszor pusztán a belőle áradó hideg is elég volt, hogy megfutamítsa a kihívókat.

A vörös sipkás vezér megrázta magát, és újra vigyorra húzta a száját.

– Bátor szavak, kicsi ember – nevetett a szemembe. – A szagod azonban mást mond. Teljesen, mindenestől *ember* vagy. Semmi sem maradt benned a Télhercegből, egy fikarcnyi sem.

– Kivillantotta a fogait, és végigfuttatta rajtuk fekete nyelvét. – És lefogadom, hogy az ízed is olyan, mint az embereké.

A többiek megfeszültek, készen arra, hogy rám vessék magukat, a szemük csillogott a várható vérontás reményében. A köpenyem alá nyúltam, és megmarkoltam a kardomat, nem törődve a tenyeremet égető hideggel. Lehet, hogy ezt nem élem

túl, de annyit viszek magammal a vérszomjas lények közül, ahányat csak tudok. És remélem, hogy a fiam vagy a királynőm megbosszulja a halálomat.

– Apám!

A kiáltás végigvisszhangzott a folyosón; hangosan, zengően, hogy még a mennyezetről lógó jégcsapok is beleremegtek. A vörös sipkások vicsorogva megfordultak, és kirántották a fegyvereiket, hogy elbánjanak a szórakozásukat elrontó betolakodóval.

Kierran állt a folyosó végén fekete-szürke egyenruhájában. Magas volt és impozáns, szemei dühös csillagokként szikráztak a félhomályban. Világos haját a tarkóján összekötötte, amitől idősebbnek és komolyabbnak tűnt, mint eddig bármikor. Így sokkal tisztábban látszott kiugró arccsontja, hegyes füle – valódi természete, amit általában elrejtettek a fűrtjei. Most azonban, ahogy mozdulatlanul és büszkén állt ott, a folyosóra behatoló fény határán, szépséges volt, és teljesen tündér.

A vörös sipkások vezetője pislogott, amikor a Vasherceg hirtelen felbukkant.

– Kierran herceg – morogta idegesen. – Micsoda meglepetés itt látni önt! Mi csak... izé...

– Tudom, mit csináltok – közölte Kierran, és megdöbbsentett, mennyire hasonlít egy bizonyos Télhercegre a régmúltból.

– A Vaskirálynő házastársát megfenyegetni főbenjáró bűn. Gondoljátok, hogy csak mert ember, majd meghagyom az életeteket?

Fájtak a szavai. *Csak ember.* Csak egy halandó, gyenge, jelentéktelen. Kierran azonban nem nézett rá. Jeges tekintetét a vörös sipkásokra szegezte, akik rávicsorogtak. A vezetőjük kihúzta magát, felmordult és kivillantotta a fogait.

– Na jó, kölyök, figyelj...

Fém villant a levegőben; Kierran karja gyorsabban csapott le, mint hogy szemmel követni lehetett volna. A vezér pislantott, elhallgatott, a száját kitátotta, mintha csak elvesztette volna a gondolatai fonalát. A többiek zavartan lesték – aztán a vezér feje hirtelen legurult a válláról, és puffanva esett a földre.

Egyszerre üvöltések és rikoltások töltötték meg a folyosót; a csapat megfordult, hogy elmeneküljön. Kierran azonban máris köztük volt, acélpengéje gyors, halálos csapásokat osztogatott. Tudtam, micsoda gyilkos harcos: én magam képeztem, és a leckék nem veszték kárba. Ahogy néztem a fiamat, amint lemészárolja a vörös sipkás bandát – erőfeszítés és könnyörület nélkül csúf büszkeség ébredt bennem. Ugyanakkor keserű gombóc képződött a torkomban. Valaha én is ilyen voltam.

És most már sosem leszek.

Pillanatok alatt vége lett. Kierran nem pazarolt sem időt, sem erőt, villámsebes, pontos mozdulatokkal aratott. Jól képeztem ki. Az utolsó vörös sipkás testrészei még meg sem álltak a padlón, amikor ő már egy elegáns mozdulattal a hüvelyébe dugta a kardját, és felém fordulva rám nevetett.

– Apám – hajolt meg, és az arcára csibészes mosoly ült ki. Hihetetlen volt, hogy az egyik pillanatban még hidegvérű gyilkos, a másikban elbűvölő herceg. A Vasudvarban Kierran herceg volt mindenki kedvence, különösen a hölgyeké; egy kilométeres körben mindenki elájult tőle.

– Kierran – biccentettem, bár nem igazán tetszett a pillantásában megcsillanó öröm. – Mit keresel itt?

– A királynő már aggódott, amiért nem érkeztél meg – nevetett rám. – Felajánlottam, hogy eléd jövök, hátha bajba kerültél. Ő azt mondta, minden rendben lesz, hiszen Zavar veled van, de én inkább meg akartam bizonyosodni róla, és... – Látványosan elnézett a folyosón mindkét irányba. – Tényleg, hol van Zavar? Otthon hagytad? Lefogadom, hogy nem lesz boldog.

– A kocsiban várakozik. – Intettem Kierrannek, hogy induljunk, és elfogadtam a karját, hogy végigtámogasson a vértől

síkos folyosón. A testek máris eltűnőben voltak, sárrá, piócákká és más hasonló undokságokká alakultak át. A vörös sipkások még halálukban sem hagytak maguk után semmi kellemeset. – Az anyádnak erről egy szót sem, megértetted?

– Természetesen – vágta rá Kierran, de még mindig vigyorgott.

Együtt léptünk be a bálterembe, amely jégfaltól jégfalig zsúfolva volt nyáres téltündérekkel. Vastündérek is akadtak, de csak kevesen; gondosan távol tartották magukat a tömegtől, meg a többiek ellenséges pillantásaitól. Sötét, drámai zene szólt, és a terem közepén néhány tucat nemes tündér táncolt.

Kierran végignézett a helyiségen; egyértelműen keresett valakit. A tekintete megállt egy magas, karcsú, gesztenyeszín hajú és zöld szemű nyártündér-lányon, aki az egyik sarokban beszélgetett egy driáddal. Ő is rápillantott Kierranre, félénken elmosolyodott, aztán tettetett érdektelenséggel, sietve félrenézett. Pillantása azonban vissza-visszavándorolt felénk, Kierran pedig fészkelődön mellettem.

– Kierran – figyelmeztettem, mire zavartan elmosolyodott, mintha édességlopáson kaptam volna. – Eszedbe se jusson! Tudod, mik a szabályok.

Sóhajtott, és azonnal kijózanodott.

– Tudom – morogta, és elfordult a lánytól. – De nem tisztességes. Miért kell úgy viselkednünk, ahogy az előítéletek diktálják?

– Egyszerűen így van – feleltem, miközben a nemes tündéreket kerülgetve átvágtunk a termen. Utálkozó, undorodó pillantásokkal húzódtak félre. – És nem fogsz tudni változtatni ezen, akármilyen elszántan is próbálsz. Így van ez, amióta Sohaföld létezik.

– Ez téged nem akadályozott meg semmiben – vágta rá Kierran, és bár a hangja nyugodt volt, tényszerű, mégis

kihallottam belőle a kihívó felhangot. Ennek itt és most véget kell vetni. Nem akartam, hogy a fiam olyasmiket vegyen a fejébe, ami megölheti.

Megálltam, őt is visszahúztam, és a füléhez hajoltam. Halk, rekedtes hangon szólaltam meg, a szemébe nézve.

– Tényleg olyanná akarsz válni, mint én?

Néhány pillanatig állta a tekintetemet, aztán lesütötte a szemét.

– Bocsáss meg, apám! – mormolta. – Meggondolatlanul beszéltem. – Nem nézett rám, de én nem vettem le róla a szemem, amíg meg nem hajolt és hátra nem lépett. – Engedelmeskedni fogok az akaratodnak és a birodalom törvényeinek. A diplomáciai kapcsolatokon túl más kapcsolatokat nem keresek sem a Nyári, sem a Téli Udvarral. – Végre felnézett, és találkozott a tekintetünk. – Most pedig bocsáss meg, apám, megkeresem a királynőt és tájékoztatom, hogy megérkezettél.

Biccentettem. Győztem, de nem okozott örömet. Kierran ismét meghajolt és eltűnt a tömegben; a mögötte maradó hidegbe beleborzongtam.

Magamra maradva kerestem egy üres sarkot a zsúfolt teremben, és a falnak támaszkodva figyeltem a szépséges, veszedelmes, robbanékony lényeket. Megérintett a nosztalgia. Valaha én is ilyen voltam.

Aztán a tömeg szétvált előttem, és rápillanthattam a táncparketre. Meghan, az én szépséges, változatlan tündérkirálynőm suhant át a többiek között, elegánsan és kecsesen, mint a körülötte táncoló nemes tündérek. És a partnere, aki a karjában tartotta – éppolyan jóképű és elbűvölő, mint húsz éve –, Puck volt.

Összeszorult a gyomrom. Olyan erővel ragadtam meg a botomat, hogy megrándult a karom. Szinte levegőt sem

kaptam. Puck és Meghan szinte lebegett a parkett felett, két színes folt a többi táncos között, és csak egymást nézték. Mosolyogtak, nevettek, észre sem vették, hogy néz rájuk a vendégsereg, és hogy én lassan haldoklom a sarokban.

Ellöktem magam a faltól és elindultam, átnyomakodtam a zsúfolt termen, nem törődve az utánam küldött mordulásokkal és átkokkal. A kezemmel a köpenyem alatt a kardomat markoltam; alig éreztem a jeges fájdalmat. Fogalmam sem volt, mit fogok tenni, nem is törődtem vele. Az elmém kikapcsolt, csak a testem haladt előre, ösztönösen. Ha bárki más lett volna... de *Puck* volt az, és az én királynőmet táncoltatta. Dühömben vöröset láttam; meglazítottam a kardomat a hüvelyében. Semmi esélyem nem lett volna Robin pajtással szemben egy párbajban, és az agyam tudta is ezt, de az érzelmeim elragadtak. Csak egy célom volt: kardélre hányni Puckot.

Amikor azonban közel értem, Puck megpördítette Meghant, hogy csak úgy szállt utána hosszú, ezüst haja, és Meghan a fejét hátravetve nevetett. A dallamos hang megállított, mintha téglafalba ütköztem volna. Megtorpantam; rám tört a hányinger. Mikor hallottam ezt utoljára? Mikor láttam ezt a mosolyt?

Néztem őket együtt, az egykori legjobb barátomat és a tündér feleségemet, és a beteges érzés az egész testemre áterjedt. Tökéletesen illettek egymáshoz, két túlvilági, elegáns tündér, örökifjúak, kecsesek, szépek. Mint akik összetartoznak.

Abban a kétségbeesett pillanatban ráébredtem, hogy én nem vagyok képes ezt megadni Meghannek. Nem táncolhatok vele, nem védelmezhetem meg, nem ígérhetek neki örökkévalóságot. Ember voltam, akinek a sorsa az volt, hogy megöregedjen, elfonnyadjon és idővel meghaljon. Annyira szerettem őt... de

vajon ő is így fog érezni, ha totyogó vénség leszek, ő pedig kortalan marad, mint az idő?

Eleresztettem a kardomat. Puck és Meghan még mindig együtt táncolt, nevetve forogtak körbe a teremben. A hangjuk ezer tűként szúrt a mellkasomba. Megfordultam, és elsiettem a többiek között, ki a bálteremből, végigbicegtem a sötét és fagyos folyosókon, amíg el nem értem a kocsinkig. Zavar csak egyetlen pillantást vetett az arcomra, és némán kiszállt, egyedül hagyva engem a sötétben.

Összegörnyedve a tenyerembe temettem az arcomat. Teljesen, tökéletesen egyedül éreztem magam.

MÉG TÖBB IDŐ TELT EL.

Leeresztettem a kezem, véreres szemmel néztem végig az üres folyosón, hunyorogva igyekeztem valamit kivenni a homályban. A mögöttem lévő ablakon beszűrődő fény alig oszlatta el a sötétséget, de majdnem biztos voltam benne, hogy valakinek a lépteit hallottam. Talán az egyik szolga volt az, aki jött, hogy ránézzen az aszott, ősz hajú emberre, nem esett-e le a székéről. Vagy, hogy segítsen neki visszatotyogni a szobájába, összekuporodni keskeny ágyán – egyedül, félrelökve.

Meghan elment. A háború végül elérte a Vasbirodalmat, annyi évnyi béke után, és a Vaskirálynő úgy döntött, a Nyárkirály mellé áll a Télkirálynő ellen. Zavar ment vele, hogy a csapatoknak parancsoljon, és Kierran, aki szörnyeteggé vált a csataterén; jeges kardjával, amely egykor az enyém volt, rendet vágott az ellenség között. A kastély személyzetének legtöbb tagja követte a királynőjüket a csatába; még a gremlinek is eltűntek, nem zümmögtek, nem csivogtak a falakban, amitől a hely némává, hideggé és üressé lett. Csak engem hagytak hátra, hogy várjam a többiek visszaérkezését. Elfeledve.

Eső locsogott az ablaktáblákon. Összerezzenem. Odakint villám csapott le, a távolban hallatszott a dörgés. Azon gondolkodtam, hol lehet Meghan, mit csinálhat most vajon ő és Kierran.

Újra fellobbant a villámlás, és a fényében egy alak jelent meg mellettem... egy sötét, csuklyás köpenybe burkolózó alak. Némán megállt mellettem. Ha fiatalabb vagyok, felpattanok és kardot rántok, de most egyszerűen túl fáradt voltam hozzá.

Pislogva néztem a betolakodót; már a szemem is elhomályosult. Ő visszanézett, bár az arca nem látszott a csuklya alatt. Nem támadott, nem fenyegetett, csak figyelt. Várt. És egyszerre feltámadt bennem egy emlék a múlt pókhálói alatt, mint egy régen elfeledett álom.

– Én... emlékszem rád. Az Őrző biccentett.

– Vasudvar lovagja, a próbatételeid végére értünk – mondta. Odakint újra megdördült az ég, beleremegtek az ablakok. – És megtudtad az emberlét végső igazságát. Akármilyen erős, akármilyen bátor, egyetlen halandó sem kerülheti el az idő múlását. Emberként a Vasbirodalomban megöregszel majd, miközben mindenki örökké ugyanolyan marad körülötted, mint volt. Ez a halandóság ára – maga a halál. Egyedül fogsz meghalni.

Amint kimondta ezeket a szavakat, hideg kéz érintette meg a vállamat. A testem egyik fele összerándult; hányinger és szédülés lett úrrá rajtam. Megpróbáltam felállni, de a rossz lábam összecsuklott alattam és elestem. Bevertem a fejem a hideg padlóba, kiszaladt belőlem a lélegzet. A bal oldalam teljesen megbénult. Zihálva, fél karral átvonszoltam magam a helyiségen, de a világ egyre hevesebben forgott, és a látóterem szélét már bekebelezte a sötétség. A fájdalommal és hányingerrel küzdve megpróbáltam segítséget hívni, de csak egy rekedt

nyögésre voltam képes, és különben sem volt ott senki, aki meghallhatta volna.

Az Őrzőt kivéve... aki nem mozdult a helyéről, csak nézte, ahogy küszködök. Nézte, ahogy haldoklom.

– A halál minden halandóért eljön – folytatta hidegen, érzelemmentesen a villámok fényében. – Végül érted is.

Még utoljára összeszedtem az erőmet, hogy felkeljek, hogy *éljek*, bár egy részem nem értette, minek az ellenállás. De nem is számított. Olyan nagyon elfáradtam. Letettem a fejem a hideg kőre, a sötét beborított, mint egy hűvös, puha takaró, és

még éreztem, ahogy az utolsó lélegzet elhagyja az ajkamat, amikor a szívem végleg és visszavonhatatlanul feladta a harcot.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A végső áldozat

HIDEG.

Minden olyan hideg volt.

Egy sötét alagúton repültem végig, képtelen voltam megállni. Felvillantak előttem az életem képei. Meghannel lovagolok a Vaderdőn át. Figyelem, ahogy Kierran és Zavar a kastély udvarán vív egymással. A fiam születése. Meghannel táncolok a bálteremben. Az esküvőnk...

Levegőért kaptam, és felültem a hideg, kemény padlón. A szívem pánikban, hangosan és *élő*n kalapált a bordáim mögött. A mellkasomra tapasztottam a tenyeremet, és körbenéztem – fogalmam sem volt, hol vagyok. Kőfalak vettek körül, az alkóvokban gyertyák lobogtak, mindenhová árnyakat verve. A

magas, csuklyás alak a közelben állt, némán figyelt. Egy csapásra visszatértek az emlékeim.

A Próbatétel Mezeje. A próbatételek. Azzal a kétségbeesett vágygal jöttem, hogy lelket szerezzek, hogy Meghannel lehessenek a Vasbirodalomban. Előregörnyedtem, a tenyerembe temettem az arcom. Nem bírtam gondolkodni. Az agyam mintha egy gubancos gombolyagból igyekezett volna kiválogatni, mi valódi és mi nem az. Éreztem az Őrző hideg tekintetének súlyát; végigmért, várta, mit fogok tenni.

– Igaz volt? – A hangom rekedt volt, reszelős, idegen. – Volt benne valami igazság?

Az Őrző nem mozdult.

– Igaz lehet.

– Ash!

Léptek dobogtak felém. Puck jelent meg a folyosón, és egy pillanatra belém mart a gyűlölet, ahogy felnéztem régi ellenségemre, mert újra átéltem az emléket, amikor ő és Meghan együtt táncoltak... de megfékeztem magam. Az nem történt meg. Az egészből semmi sem történt meg. Az egész emberi életem... a házasságom, a feleségem, a fiam... minden csak illúzió volt.

– A pokolba, jégfiú! – zihálta Puck, ahogy mellém ért. – Már mindenhol kerestünk. Mi történt? Lekéstük a próbát? Vagy már vége is van?

Hitetlenkedve néztem rá. Pillanatok. Csak pillanatok teltek el, de a számomra egy élet volt.

Óvatosan feltápászkodtam, mély lélegzetet vettem. A lábam ép volt és egészséges, a látásom tiszta, éles. Amikor a kezemre pillantottam, sima, fehér bőrt láttam, pedig már hozzászoktam a ráncokhoz és májfoltokhoz. Összeszorítottam az öklömet; éreztem az izmaimban az erőt.

– Vége van – jelentette ki az Őrző. – A próbatételek befejeződtek. Vasudvar lovagja, teljesítetted a vesszőfutást. Megtapasztaltad, mit jelent embernek lenni: a gyengeséget, a lelkiismeret-furdalást, a halandóságot. Mindezek nélkül a lélek elhervadna és elpusztulna benned. Messzire eljutottál, messzebb, mint előtted bárki. Van azonban még egy utolsó kérdés. Ezt magadnak kell feltenned, mielőtt készen állnál a lélekre. *Valóban akarod?*

– Micsoda? – Puck mellém lépett, és az Őrzőre nézett. – Ez meg miféle kérdés? Mit gondolsz, mit csinált egész idő alatt? Virágot szedett? Nem tehetted volna fel ezt a kérdést még azelőtt, hogy áthajszolod a poklon?

Megfogtam és megszorítottam a vállát, hogy elhallgattassam. Puck haragosan rázta meg magát, de én tudtam, miért kérdezi ezt az Őrző. Korábban nem értettem, mit jelent embernek lenni. Nem érthettem – nem álltam készen.

Most már megértettem.

Az Őrző rezzenetlenül folytatta.

– A lélekszületés szertartása hajnalban kezdődik, és ha megindult, nem lehet megállítani. Még utoljára felajánlom neked a választást, lovag. Ha kívánod, mindent meg nem történtté teszek, amin átmentél, ennek a helynek minden emlékét kitörlöm, mindent, amit megtapasztaltál, mintha a próbatételekre sosem került volna sor. Visszatérhetsz a Tél birodalmába a barátaiddal, ugyanúgy, ahogy eljöttél, halhatatlan, lélektelen tündérként. Vagy ha úgy döntesz, megkapod a lelkedet, és mindent, ami vele jár: a lelkiismeretet, a gyengeséget, a halandóságot. – Az Őrző megmozdult, áttette a másik kezébe a botját, mintha indulni készülne. – Akármilyen is a döntésed, ha egyszer elhagyod ezt a helyet, sosem térhetsz vissza. Dönts bölcsen! Visszatérek, ha kiválasztottad, melyik útra kívánsz lépni.

Választás.

Lassan beszívtam a levegőt, éreztem, hogy az eskü, amit Meghannek tettem, feloldódik, nem köt többé. Megtartottam a szavam: megtaláltam a módját, hogy vele legyek, hogy félelem nélkül állhassak az oldalán. Szabad voltam.

És választhattam.

Nem mentem vissza a szobámba, bár nagyjából emlékeztem, merre van. Inkább megkerestem az udvart, találtam egy összeaszott fát, alatta egy kőpadot, és onnan figyeltem a világ

végén keringő csillagokat.

Halandó vagy tündér? Abban a percben semmi voltam, az emberlét és a lélektelenség között félúton, sem ember, sem tündér. Nagyon közel jártam, hogy befejezzem a küldetésem, hogy lelket kapjak és Meghannel legyek. De ha a jövő, amit az Őrző mutatott, igaz, ha arra vagyok ítélve, hogy elfeledve és egyedül haljak meg, megéri akkor a kint?

Nem *muszáj* visszamennem a Vasbirodalomba. Az eskümnek megfeleltam: most már szabadon cselekedhettem. Semmi sem garantálta, hogy Meghan várja még a visszatérésemet; hogy *akarja* még a visszatérésemet. Hazamehetek a Téli Udvarba Ariellával. Minden olyan lehet, mint azelőtt.

Ha valóban ezt akarom.

– Hé... – Ariella halk hangja törte meg a töprengésemet. Leült mellém a padra, a vállunk összeért. – Puck elmondta az utolsó próbatételt és a hajnali szertartást. Ha jól sejtem, még nem jutottál döntésre.

Megráztam a fejem. Finom ujjával kisimított egy hajtincset a homlokomból.

– Miért nem bírsz dönten, Ash? – kérdezte. – ilyen messzire eljutottál... Tudod, mit kell tenned. Ezt akartad.

– Igen. – Előregörnyedtem, és a térdemre támasztottam a könyököm. – De Ari, az utolsó próbatétel... – Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy a másik élet emlékei elborítsanak. – Láttam a jövőmet Meghannel. – Kinyitottam a szemem, a kezemre bámultam. – Emberré váltam, és visszamentem a Vasbirodalomba, hogy vele legyek, ahogy akartam. És eleinte boldogok is voltunk... boldog voltam. De aztán... – Elhallgattam, néztem, ahogy egy kék meteor lustán átszáll a fejünk felett. – Ő nem változott – mormoltam végül. – Ő és a fiam változatlanok maradtak. Én pedig... képtelen voltam tartani a lépést. Nem bírtam megvédeni Meghant, nem bírtam mellette küzdeni. És végül egyedül maradtam.

Ariella csendben figyelt. Beletúrtam a hajamba, és sóhajtottam. – Velük akarok lenni – ismertem be halkán. – Mindennél jobban szeretném őket újra látni. De ha ez a jövőm, ha nem kerülhetem ki, ami rám vár...

– Tévedsz – jelentette ki Ariella. Meglepetten néztem rá, mire elmosolyodott. – Ez csak *egy* jövő, Ash. Csak egyetlen. Hidd ezt el egy látónak! Semmi sem bizonyos. A jövő állandóan változik, senki sem mondhatja meg biztosan, mi jön legközelebb. De egyvalamit hadd kérdezzek. Azt mondtad, ebben a jövőben született egy fiad?

Bólintottam; Kierran gondolatára tompa fájdalom ébredt a mellkasomban.

– Hiányzik?

Sóhajtottam, és előregörnyedve megint biccentettem.

– Különös – mormoltam, és éreztem, hogy a torkom elszorul. – Nem is igazi, és mégis... olyan érzés, mintha ő halt volna meg. A létezése csak illúzió volt, de *ismertem* őt. Mindenre emlékszem vele kapcsolatban. És Meghannel kapcsolatban is. – A gombóc a torkomban egyre dagadt. Szúró fájdalmat éreztem a szememben, nedvesség csörgött le az arcomon. Láttam magam

előtt Kierran mosolyát, hallottam a mellettem alvó Meghan lélegzését. Hiába tudta az agyam: ezek hamis emlékek, a szívem nem volt hajlandó elfogadni a tényt. Ismertem őket. Mindenestül. Emlékeztem az örömeikre, a bánataikra, a diadalaikra, a fájdalmukra, a félelmeikre. A számomra igaziak voltak. – A családom – ismertem be suttogva. Eltakartam a szemem. – Meghan, Kierran... hiányoznak. Ők voltak számomra a minden. Vissza akarom kapni őket.

Ariella a vállamra tette a kezét, és magához húzott.

– És még ha úgy is alakul a jövő, ahogy láttad – suttogta a fülemben –, el akarnád mulasztani? Tudva, mi lesz a vége, változtatnál bármin is?

Elhúzódtam, hogy az arcába nézzek. Lassan értettem meg.

– Nem – böktem ki, saját magamat is meglepve. Mert minden fájdalmat, minden kínt és magányt, minden elhagyatva töltött percet túlragyogott a Kierranben lelt örömöm és büszkeségem, a Meghan karjában megtalált boldogságom, és a világnál is nagyobb szeretet, amit a családom iránt éreztem.

És talán éppen ez volt az emberi lét lényege.

Ariella visszamosolygott, bár a szemében halvány szomorúság csillant.

– Akkor tudod, mit kell tenned.

Magamhoz öleltem, és gyengéden homlokon csókoltam.

– Köszönöm! – suttogtam, bár nehezemre esett, és éreztem, hogy Ariellát is megleptem vele. A tündérek sosem köszönnek meg semmit a másiknak, mert úgy tartják, azzal az adósává válnak. A régi Ash száján sosem csúszhatott volna ki ilyesmi. Talán ez volt a jele, mennyire emberré váltam máris.

Felálltam, és Ariellát is magammal húztam.

– Azt hiszem, készen állok – jelentettem ki, és visszafordultam a kastély felé. A szívem felgyorsult várakozásteljes izgalomban, de nem féltem. – Tudom, mit kell tennem.

– Akkor ne vesztegessünk el egyetlen pillanatot sem! – felelte a mögöttem megjelenő Őrző. – Meghoztad a döntésedet, lovag?

Elléptem Ariella mellől, és egyenesen az Őrzőre néztem.

– Igen.

– És hogyan döntöttél?

– A lelkemet akarom. – Amint kimondtam, a nehéz súly felemelkedett a villámról. Nem volt több kétség, kétely: tudtam, melyik útra kell lépnem. – Az emberi létet választom, és mindent, ami vele jár. Gyengeséget, lelkiismeretet, halandóságot, mindent.

Az Őrző bólintott.

– Akkor eljutottunk a végére. Te leszel az első, aki meg is kapja, amire vágyott, lovag. Kövess!

PUCK AZ AJTÓNÁL CSATLAKOZÓIT HOZZÁNK. Együtt követtük az Őrzőt a homályos folyosókon át, fel egy meredek csigalépcsőn, a legmagasabb torony tetejére. A tetőt felettünk elnyelte a szabad ég. Itt, a csillagok és csillagképek alatt, ahol csillámló holdszikladarabok lebegtek el előttünk ezüst port hagyva maguk után, az Őrző a tér közepére állt, és fehér ujjával intett, hogy kövessem.

– Minden próbatételt kiálltál – jelentette ki, amikor előreléptem. – Elfogadtad, mit jelent embernek, halandónak lenni, ami nélkül egy lélek nem élhet sokáig a testben. Győztél, lovag. Készen állsz. Azonban – folytatta komoran, és a gyomrom idegesen összerándult –, valami, ami olyan tiszta, mint a lélek, nem jöhet létre a semmiből. Egy utolsó áldozat van még hátra, bár ezt nem neked kell meghozni. Ahhoz, hogy egy lélek megszülessen benned, egy életet kell feláldozni, szabadon, fenntartások nélkül. A lelked valaki más önzetlen tettéből

születhet meg, valakiéből, aki szeret téged. Enélkül üres maradsz.

Egy pillanatig nem értettem, mit jelentenek a szavai... aztán felfogtam, és jéges kéz markolta meg a szívemet, hogy szinte megbénultam. Hosszú pillanatokig néztem az Őrzőre, és a rettenetem végül dühvé változott.

– Valakinek meg kell halnia értem – suttogtam végül. Az Őrző nem mozdult. Bennem felhasadt valami, és elárasztott a sötétség. – Akkor minden hiába volt. Minden, aminek kitettél, minden, amin átmentem, hiába volt! – A dühöm kavargásába kétségbeesés vegyült. Olyan sok mindenben küzdöttem át magam, annyi mindent kibírtam, hogy most a legvégén vessem el... de ezt akkor sem engedhettem. – Soha! – préseltem ki összeszorított fogaim között, és elhátráltam. – Ezt nem hagyom!

– Nem a te döntésed, Ash.

Döbbsen fordultam meg, és láttam, hogy Ariella ellép mellettem, az Őrző elé sétál. A hangja kissé remegett, de a fejét felszegte. – Itt vagyok – mondta halkan. – Itt vagyok neki. Kész vagyok meghozni ezt az áldozatot.

– Ari... – lehelte Puck a hátam mögött.

Nem! Ariella felé tántorodtam; elrémített az ajánlata. A szívem összeszorult tehetetlen kétségbeesésemben. Ugyanaz az érzés volt, mint amikor a vyvern megmarta, amikor a karomban haldokolt, és végig kellett néznem, ahogy kiszáll belőle az élet. Ezt megállíthattam. Ezt *meg jogom állítani*.

– Ari, ne! – nyögtem ki, és elé álltam. – Nem teheted! Ha újra meghalsz...

– Ash, hiszen ezért vagyok itt. – Könnyes szemmel fordult felém, bár még mindig mosolyogni próbált. – Ezért jöttem. Ezért a pillanatért tértem vissza az életbe, ez a feladat állt még előttem, mielőtt Sohaföld visszavesz.

– Nem fogadom el! – Elkecseregyve megmarkoltam a karját, de nem hagyta, hogy odébb húzzam. Az Őrző némán, mozdulatlanul figyelte, ahogy könyörgök neki. – Ne tedd ezt! – suttogtam. – Ne dobd el az életed! Ne miattam! Még egyszer ne!

Ariella megrázta a fejét.

– Elfáradtam, Ash – felelte; átnézett rajtam, mintha ott sem lennék. – Már... éppen elég volt.

Mögöttem Puck mélyet sóhajtott. Reméltem, hogy ő is tiltakozni fog, és együtt visszatartjuk Ariellát ettől a tébolyult ötlettől. Ám Robin pajtás ismét meglepett. Halkan, de nyugodtan szólalt meg.

– Boldog vagyok, hogy még egyszer láthatalak, Ari – mondta, és a hangja remegéséből hallottam, hogy a könnyeivel küszködik. – És ne félj, majd vigyázok rá helyetted is.

– Jó barátom voltál, Puck – mosolygott rá Ariella, de a tekintete még mindig a távolba révedt. – Boldog vagyok, hogy új esélyt adhattam kettőtöknek.

Úgy éreztem, elárultak. Megragadtam Ariella vállát, elég szorosan, hogy összerezzenjen, bár még mindig nem nézett rám.

– Nem hagyom, hogy elmenj – kiáltottam, bár az én hangom is megtört. – Nem teheted! Ha kell, erővel tartalak életben!

– Herceg! – Kacor hűvös, szigorú hangja áttört az érzelmeim ködén. A szó lecsapott rám, hatalom vibrált benne, kényszerített, hogy figyeljek, engedelmeskedjek. Lehunytam a szemem, küzdöttem a kényszer ellen. Pánik kerülgetett. A cáit sith most behajtja a neki járó szívességet.

– Ne, Kacor! – A hangom már csak rekedt suttogás volt. – Megöllek, ha megparancsolod, esküszöm, hogy megteszem.

– Nem kényszerítenélek – válaszolta a macska ugyanazon a csendes, nyugodt hangon. – De ez nem a te döntésed, herceg,

hanem az övé. Csak annyit kérek, hogy hagyd, hadd hozza meg a döntését. Hadd válassza meg a maga útját, ahogy te is tetted.

Összeomlottam. Zokogva hulltam térdre. Lehajtottam a fejem, és belekapaszkodtam Ariella ruhájába.

– Kérlek – préseltem ki magamból; most már csorogtak a könnyeim. – Ari, könyörgöm, ne menj! Nem bírom még egyszer végignézni a halálodat.

– Már egyszer elmentem, Ash. – Az ő hangja is remegett. A tarkómra tette a kezét. – Ez már csak ajándék idő volt. – A hajamat simogatta, amíg én a lába előtt zokogtam. – Hadd tegyen meg! – súgta; az ujjai az állam alá csúsztak, és felemelte a fejem, hogy a szemembe nézhessen. – Engedj el!

Nem bírtam felelni. Remegtem, szinte semmit nem láttam a könnyeimtől, és az ölembe ejtettem a kezem. Ariella elhúzódott, de az ujjai még egy pillanatra az arcomhoz értek. Odanyúltam, de csak azt éreztem, ahogy kicsusszan a keze a kezemből. – Emlékezz rám! – lehelte.

Azzal elfordult, és az Őrző elé lépett, aki felemelt kézzel várta.

– Nem fog sokáig tartani – mondta, és a hangjában mintha halvány elismerés csendült volna.

Ariella bólintott és reszketeg lélegzetet vett, amikor az Őrző hátrasimította ezüst haját a homlokából.

– Fájni fog? – Alig hallottam az elsuttogott kérdést. Az Őrző megrázta csuklyás fejét.

– Nem – felelte gyengéden. Az ujjai alól fény ragyogott ki, ami minden pillanattal erősödött. – Nem érzel majd fájdalmat, Ariella Tularyn. Soha többé. Hunyd be a szemed!

Ariella rám pillantott. Egy szívdobbanásnyi időre éppen úgy nézett ki, mint amikor először megláttam; amikor még nem törte meg a gyász, és a szeme örömtől ragyogott. Rám mosolygott, őszinte, szeretettek, boldog és megbocsátó

mosollyal, de aztán a fény túlságosan felerősödött, el kellett fordulnom.

Valahol mélyen bennem megmoccant valami. A sötétség, amelyet elzárva tartottam, a Tél hideg gyűlölete és erőszakos dühe a felszínre tört, hogy elborítson – ám ott valami tisztán fénylő, átható jelenség fogadta, eleven ragyogás, amely felperzselte a sötétséget, minden porcikámat kitöltötte és tovább terjedt, amíg a sötétnek semmi helye nem maradt. Beleborzongtam, beleszédültem a fény, a színek és érzések áradásába, mert eddig a percig fogalmam sem volt, mennyire üres voltam.

A ragyogás elhalványult. A világ végén térdepeltem egy torony nyitott tetején, körülöttem holdpor és sziklák lebegtek. Az Őrző néhány lépésre állt tőlem, és a botjára támaszkodott, mintha kifulladt volna.

Ariella nem volt sehol.

Az Őrző kiegyenesedett, a csuklyája alól nézett rám.

– Hagyj egy kis időt a gyásznak! – mondta, a hangja újra hideg, formális. – Amikor felkészültél, a Próbatétel Mezejének kapujánál várlak. Mielőtt elválunk, még egyvalamit át kell adnom neked.

Alig vettem észre, mikor hagyott magamra. Tompán néztem a helyet, ahol egy perccel azelőtt még Ariella állt. Kacor szintén eltűnt, a kis emelvény, amin ült, üres maradt, mintha abban a pillanatban itt hagyott volna, amint a második szertartás véget ért. Szerettem volna dühöt érezni iránta, de hiába. Még ha nem is avatkozik közbe, Ariella akkor is döntött volna – és eléggé ismertem ahhoz, hogy tudjam, megtalálta volna a módját, hogy véghez is vigye. A takaróként rám boruló, nehéz gyászon nem hatolt át a harag. Ariella elment. Elment. Újra eleresztettem.

Valaki mellém lépett... de nem az Őrző volt az.

– Nem a te hibád, Ash – mondta Puck halkán. – Egyáltalán nem. Már régen döntött.

Bólintottam: nem bíztam a hangomban. Puck sóhajtott, lekuporodott mellém, és körülnézett a toronyban.

– Nem tudom, te hogy vagy vele – folytatta teljes komolysággal –, de én már mennék haza. Szedjük össze a szőrlabdát, nézzük meg, él-e még a Farkas, és tűnjünk el innen!

– Persze – mormoltam, de nem álltam fel. – Csak... adj egy pár percet!

– Jól van – válaszolta Puck.

Azt vártam, hogy elmegy, ehelyett azonban letelepedett mellém, hosszú lábait törökülésbe húzta. Együtt néztük a helyet, ahol Ariella rám mosolygott, mielőtt eltűnt volna a ragyogó fényben – ennél hozzá illőbb véget el sem tudtam volna képzelni.

Egy perccel később Puck újra megérintette a vállamat. Ezúttal nem ráztam le.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Visszatérés

PUCK MEG ÉN NEM SZÓLTUNK EGYMÁSHOZ, miközben végigmentünk a kastély sötét folyosóin. Mindketten a saját gondolatainkba mélyedtünk. Egyszer felé fordultam, mielőtt befordultunk volna egy sarkon, és észrevettem, hogy sietősen megtörli a szemét.

Most, hogy kevesebben indultunk el visszafelé, mint ahányan jöttünk, a folyosók üresebbek voltak, az árnyak mélyebbek.

Ariella meghalt. Nem is értettem, hogyan volt erre képes, hogy elkísérjen, hogy segítsen, miközben végig tudta, hogy nem fog visszatérni. Most már másodszor veszítettem el őt, másodszor kellett végignéznem a halálát. De ezúttal legalább maga választotta ezt az utat. Már régen döntött, és ha Sohaföld

visszahozta az életbe, bizonyára nem hagyja, hogy most úgy tűnjön el, mintha sosem létezett volna. Egy ilyen ragyogó életnek meg kell maradnia valahol; Ariella Tularynt túl sokan szerették, túl nagy becsben tartották ahhoz, hogy csak úgy feledésbe merüljön. Halvány vigasz volt, de minden lelkierőmmel belekapaszkodtam, és reméltem, hogy akárhová került, akármi lett belőle – boldog.

Odakint a hídnál az Őrző magas alakja várt, mögötte, a csillagtéren át elmosódva derengett a Tövisbokrok vonala.

– Itt elválunk egymástól – jelentette ki. – Lovag, a küldetésed sikerrel járt, az utad befejeződött. Sem engem, sem a világ végét nem látod soha többé, és nem is fogsz emlékezni az útra, amin idejöttél. De mivel te vagy az első, aki elnyerte a lelkét és túlélte a próbákat, a hazafelé vezető utadra felajánlok neked még egy ajándékot.

Kinyújtotta a karját, és valami kicsi, csillámló tárgyat ejtett a tenyerembe. Sötét kristálygömb volt, akkora, mint egy narancs; törekenyen, melegen simult a kezembe.

– Amikor készen állsz, törd össze a gömböt! Ez majd kivisz Sohaföldről, vissza az emberek világába. Onnan arra mész tovább, amerre csak szeretnél.

– Az emberek világába? – Puck a vállam felett a gömbre sandított. – Az egy kicsit kicsik az útvonalunkból. Nem tudnál valami olyasmit adni, ami a Vaderdőbe visz, vagy Árkádiába?

– Ez nem így megy, Robin pajtás – közölte az Őrző; talán most szólította meg Puckot legelőször. – Ha akarod, visszatérhetsz a Vaderdőbe ugyanazon az úton, amelyiken jöttél, de az Álmodó Folyója mellett hosszú gyaloglás lesz, és nem áll rendelkezésedre a komp, hogy megvédjen.

– Rendben lesz – válaszoltam gyorsan, mielőtt Puck tovább vitatkozhatott volna. – A halandók világából el tudok jutni a Vasbirodalomba. Mármint... ha tudsz nekem nyitni egy ösvényt.

Puck rám nézett, és a szemében felcsillant a megértés. Bólintott.

– Hát persze, jégfiú, nem úgy.

– Van viszont még valami, amit tudnunk kell, mielőtt elindulunk – fordultam újra az Őrzőhöz. – Egy barátunk a templomban maradt, amikor átjöttünk. Ott van még? Meg tudjuk menteni?

Az Őrző kihúzta magát.

– A Farkas – mondta. – Igen, életben van, bár a szikrája már alig pislákol. Az ajtó csapdába ejtette, és ki kell szabadítanotok, mielőtt magatokkal vihetnétek a halandó világba.

– Te nem tudod kinyitni az ajtót? – ráncolta a homlokát Puck.

– A vesszőfutas nem zárult le – lelelte az Őrző. – Amíg a barátotok nyitva tartja az ajtót, az a bentiek uralma alatt áll. Teljesen be kell zárulnia, mielőtt újra kinyithatnám.

– Javaslom, hogy igyekezzetek. – Kacor jelent meg egy lapos sziklakövön, és lenézően pillantott ránk. – Ha mindenáron segíteni akartok a kutyán, csináljátok gyorsan, hadd mehessünk! A magam részéről szeretnék még ebben az évszázadban hazajutni.

Haza, gondoltam, és fájdalmas vágyódást éreztem a szívemben. Igen, ideje hazamenni. Túl sok idő telt el. Vajon Meghan még mindig vár rám? Vagy, ahogy az álomban mondta, továbblépett, más mellett talált boldogságot? Csak azért térek majd vissza, hogy más karjában találjam? Esetleg, ami még rosszabb, rettenetes tündérkirálynő lett belőle, Mabhoz hasonló, aki kegyetlenül használja a hatalmát, és félelem által kormányoz?

Kész voltam beismerni, hogy félek. Nem tudhattam, mi vár rám a küldetésem végén. De akármi is, még ha Meghan már el is felejtett, akkor is visszatérek hozzá. Semmi más nem számít.

– Lovag – szólalt meg az Őrző, amikor felleptünk a hídra. Puck visszanézett, de intettem neki, hogy menjen; fintorogva, de engedelmeskedett. – Ne becsüld le az ajándékot, amit kaptál!

– mondta az Őrző halkan, amikor Robin pajtás Kacor nyomában néhány lépésre eltávolodott. – A lelked egy téltündér lelke.

Nem vagy már Sohaföld része, de nem is vagy teljesen halandó. Példátlan vagy. – Hátralépett, és mintha halvány mosolyt éreztem volna egyenletes hangjában. – Meglátjuk, hová jutsz így.

Meghajoltam felé, aztán átsiettem a hídon. Végig éreztem magamon ősoleg tekintetét, de amikor elértem a túloldalra és visszafordultam, az Őrző nem volt sehol. A Próbatétel Mezeje – az egész kastély – lassan ellebegett, egyre kisebb, elmosódottabb lett, amíg végül eltűnt a világ végén.

Kacor nyomában végigsiettünk a templomhoz visszavezető folyosón, amíg el nem értük a vesszőfutas helyszínének nehéz kőajtáját. Egy pillanatig attól féltem, hogy elkéstünk. A Farkas mozdulatlanul hevert a küszöbön, busa feje a mancsán nyugodott, orrát és a pofáját véres hab fedte, a szőre fénytelenül simult kiálló bordáira. A nyílás másik oldalán a szellemek még mindig húzták-tépték, hátha vissza tudják rángatni a templomba, ahol aztán örökre elvész velük együtt, de még látszólag élettelenül is mozdíthatatlan volt, mint egy szikla.

– Kár – jegyezte meg Kacor, amikor közel értünk. – Nem ilyen véget képzeltem a Félelmetes, Gonosz Farkasnak, hogy egy ajtó nyomja agyon, de gondolom, végső soron ő sem legyőzhetetlen.

A Farkas égő zöld szeme kinyílt. Amikor meglátott minket, halkan felköhögött és felemelte a fejét. Az orrából és a szájából vér csepegett.

– Tehát akkor megcsináltad – mondta. – Gondolom, gratulálnom kellene, de pillanatnyilag nem igazán tud megadni. – Zihálva nézett egyikünkéről a másikra, aztán megrezzentette a fülét. – Hol a lány?

Puck félrepillantott. Mély lélegzetet vettem és a hajamba túrtam.

– Meghalt.

A Farkas bólintott. Nem volt meglepve.

– Nos, ha erre akartok visszamenni, gondolom, be tudtok csúszni a kőlap alatt. A szellemek bosszantóak, de nektek már nem jelenthetnek problémát.

– És veled mi lesz?

A Farkas sóhajtvá visszafektette a fejét a mancsaira.

– Nekem már nincs erőm. – Lehunyta a szemét, kínlódva odébb moccant a köveken. – Ahogy nektek sincs elég, hogy kinyissátok az ajtót. Hagyjatok!

Ökölbe szorítottam a kezem. Ariella áldozatának emléke még mindig égette a szívemet.

– Nem – jelentettem ki, mire a Farkas fél szemmel felnézett.

– Ma már végignéztem, ahogy egy barátom meghal. Egy másikat nem fogok elveszíteni. Puck... – Előreléptem, és nekivettem a vállam az ajtó aljának. – Gyere, segíts!

Puck kétkedve nézett rám, de ő is nekiveselkedett, aztán elfintorodott.

– Aú, jégfiú, biztos vagy te ebben? Úgy értem, most már ember vagy... – Az arcomat látva elhallgatott. – Izé, rendben. Akkor háromra? Hé, Farkas, ugye te is segíteni fogsz?

– Nem tudtok kiszabadítani – ismételte a Farkas minket nézve. – Nem vagytok elég erősek. Különösen, ha a herceg egyszerű halandó.

– Milyen nagyon tragikus. – Kacor jelent meg köztünk, és egyenesen a Farkas orra elé sétált, épp csak olyan messze, hogy

az meg ne tudja harapni. – Hogy a hatalmas kutya egy ember mentőakciójára szorul, mert már arra sincs ereje, hogy megmozduljon. Itt most leülök és végignézem, hogy örökké emlékezhesek erre a napra.

A Farkas felmordult, a hátán felmeredt a szőr. Megvetette a lábát, nekifeszítette a vállát a kőnek.

– Most! – nyögte vicsorogva.

Megfeszítettük az erőnket, de a kő makacsul ellenállt, nem mozdult. Hiába nyomtuk mindhárman, én, Puck és a kimerült

Farkas, az ajtó túl tömör és súlyos volt.

– Nem megy, herceg – nyögte Puck kivörösödve, összeszorított foggal. Nem törődtem vele, erősebben nyomtam a vállam a kőnek, amennyire csak bírtam. Az ajtólap lehorzsolta a bőrömet, de nem mozdult. Ösztönösen – elfeledkezve róla, hogy csupán ember vagyok – megnyitottam magam a bűbájnak.

Gyenge reszketés támadt a levegőben, hideg szél kavarodott, és a kőlap megmozdult, alig egy ujjnyit, de mind megéreztek. Puck szeme elkerekedett, újra minden erejével nekiveselkedett, és a Farkas követte a példáját. A szellemek sikoltoztak, úgy kapaszkodtak a Farkasba, mintha éreznék, hogy hamarosan kiszabadul a kezeik közül. Lehunytam a szemem, és nyitva tartottam a bűbáj csatornáit, hagytam, hadd folyjon át rajtam az ismerős, hideg erő – és mindent beleadva löktem egyet az ajtón.

Egy utolsó, makacs csikordulással megadta magát, és feljebb csúszott még néhány ujjnyit. Ez már elég volt; a Farkas diadalmas vicsorgással kikúszott alóla, kitépve magát a szellemek ujjai közül. Puck meg én hátratántorodtunk, és az ajtólap kongó puffanással zuhant le, köddé zúzva néhány szellemet.

A Farkas zihálva talpra kászálódott, és hevesen megrázta magát – por és szőr szállt mindenfelé –, aztán rám nézett, és vonakodva bólintott.

– Halandó létedre, figyelemre méltóan erős vagy – zihálta rekedten; nagy kortyokban kapkodta a levegőt. – Majdnem anynyira, mint... – Gyanakodva összehúzta a szemét. – Kis herceg, biztos, hogy megkaptad, amiért jöttél? Bosszantó lenne, ha a semmiért jöttünk volna el ilyen messzire. – Mielőtt azonban válaszolhattam volna, szaglászni kezdett. – Nem; a szagod megváltozott. *Te is* megváltoztál. Nem olyan vagy, mint azelőtt, de nem is vagy egészen ember. – Lelapította a fülét, felmordult és hátralépett. – *Mi* vagy te?

– Magam sem tudom biztosan – ismertem be.

– Nohát! – A Farkas újra megrázta magát; mostanra kissé biztosabban állt a lábán. – Akármilyen is vagy, nem hagytál itt, és ezt nem fogom neked elfelejteni. Ha szükséged van egy vadászra, vagy valakire, aki elharapja az ellenséged torkát, csak szólj! Most viszont... – Prüszkölt, majd kivicsorította tépőfogait, úgy nézett körül. – Hol az a nyavalyás macska?

Kacor természetesen eltűnt. A Farkas undorodva horkantott, és elfordult, hogy nekiinduljon, ekkor azonban a kőajtó megremegett, és csikorogva megindult fölfelé.

Megfeszültünk; a kezem a kardom markolatára vándorolt, de a túloldalon eltűntek a szellemek. Mi több, az egész helyiség eltűnt; a helyét most egy hosszú, keskeny folyosó foglalta el, amely üresen nyúlt a semmibe. A falakat vastagon borította a pókháló, a padlót a por, mintha századok óta senki nem tette volna be ide a lábát.

– Varázslat meg trükkök – mordult a Farkas, és elhúzta a száját. – Örülök, ha vége lesz. Az én területemen legalább őszintén támad, aki meg akar ölni. – Megrázta loncsos fejét, és felém fordult. – Itt válnak el az útjaink, herceg. Ne felejtse el,

mi volt a részem a történetben! Ha esetleg kimenne a fejedből, kénytelen lennék levadászni téged, márpedig nagyon jó az emlékezetem.

– A Vaderdőig nagyon hosszú az út visszafelé – feleltem, és előhúztam az üveggömböt. A benne foglalt bűbáj kavargása megbizsergette a tenyeremet, amikor felemeltem. – Gyere velünk! A halandók világába térünk vissza, de onnan könnyedén találhatsz egy ösvényi Sohaföldre.

– A halandók világába! – A Farkas fújt egyet, és elhátrált. – Nem, kis herceg. Az a birodalom nem nekem való. Túl zsúfolt, túl sok benne a kerítés. Nekem a mély vadvidék nyíltsága kell, vagy különben hamar megfulladok. Nem, itt most elbúcsúzunk egymástól. De azért jó szerencsét! Igazán remek kaland volt.

Belépett a sötét és üres folyosóra, mint egy sovány fekete árnyék, szinte láthatatlan a többi árny között.

– Biztos vagy benne, Farkaska? – szólt utána Puck, amikor a Farkas megállt, hogy ellenségek után szimatoljon. – Ahogy a jégfiú mondta, hosszú az út a Vaderdőig. Biztosan nem akarsz gyorsabban hazajutni?

A Farkas visszanézett ránk, és vigyorogva kivillantotta a fogait.

– Itthon vagyok – felelte egyszerűen, azzal bevetődött az ajtón, és eltűnt. Már csak egy túlvilági üvöltés szállt vissza hozzánk, mielőtt a Nagy, Gonosz Farkas eltűnt volna az életünkéből, hogy ismét legendává váljon.

Kacor azonnal előbukkant ismét, amint a Farkas elfutott; a mancsát nyalagatta, mintha mi se történt volna.

– Nos, akkor – nézett rám félig lehunyt arany szemével – visszatérünk a halandók birodalmába, vagy sem?

Felemeltem a gömböt, de aztán újra leengedtem, és a cáit sithre néztem. Ő nyugodtan állta a pillantásomat.

– Tudtad? – kérdeztem halkán. Kacor pislantott. – Tudtad, miért volt velünk Ariella? Hogy miért jött el?

Kacor megfordult, hogy a farkát is megmossa. Szigorúbb hangon folytattam:

– Tudtad, hogy meg fog halni!

– Már halott volt, herceg – hunyorgott rám Kacor. – Aznap halt meg, amikor te esküt tettél Robin pajtás ellen. Sohaföld életre keltette, de ő mindig is tudta, mi lesz a vége.

– Megmondhattad volna – szólt közbe Puck; a hangja érzelemmentes, szokatlanul fojtott volt.

Kacor prüszkölt, felült és bölcsen a szemembe nézett.

– Ha megteszem, elengedtétek volna? – Egyikünk sem válaszolt. A macska bólintott. – Csak az időt vesztegetjük itt. Induljunk vissza a halandók világába, és fejezzük be ezt a történetet! Gyászold meg a veszteségedet, de légy hálás az időért, amit együtt tölthettetek! Ő is így akarta volna. – Fújt egyet, a farka ide-oda lendült. – Most pedig használd végre azt a golyót, vagy kívánjak magamnak szárnyakat, hogy visszarepülhessek a Vaderdőbe?

Sóhajtottam, a szemem elé emeltem az üveget, és néztem, ahogy a bűbáj kavarg benne, majd két kezembe fogtam, és elnéztem mellette a világ vége felé, a ragyogó ürességbe, amely végtelen csodálattal töltött el. Aztán mélyet lélegeztem, összecsaptam a két kezem, és ahogy az üveg összeroppant, kiszabadítottam a bűbajt. Egyetlen fénylobbanásban tört ki, beborított minket, és egy pillanatra minden elfehéredett.

A FÉNY ELHALVÁNYULT, az emberi világ zajai felerősödtek. Autók motorjai, forgalom, dudák, lépések a járdán. Pislogva néztem körül, igyekeztem magamhoz térni. Egy keskeny sikátorban voltunk két magas épület között, csordultig teletömött konténerek és szemétkupacok társaságában. Egy

kartondobozban megmozdult egy rongy kupac, mormolt valamit, aztán hátat fordított nekünk, ezzel felfelve egy hatalmas patkányt, amely elszaladt a fal mentén.

– Ó, hát persze! – fintorgott Puck, és távolabb lépett egy másik rongykupactól, amelyben hemzsegték a férgek. – *Tudom*, hogy még ebben a világban is vannak szép rétek, erdők, hatalmas vadonok, és akkor mi hol lyukadunk ki? Egy mocskos, patkánylakta sikátorban! Ez igazán remek.

Kacor felugrott az egyik konténer tetejére. Meglepően ideillőnek tűnt, mintha csak egy átlagos, nagy, szürke városi macska lenne, aki rendszerint ilyen helyeken vadászik.

– Nem messze innen van egy ösvény – jelentette ki nyugodtan, a peremen egyensúlyozva. – Ha sietünk, még alkonyat előtt odaérhetünk. Kövessetek!

– Várj! Te *máris* tudod, hol vagyunk? – csattant fel Puck, miközben a sikátor kijárata felé igyekeztünk, óvatosan kerülgetve a szemetet és a mocskot. – Ez hogy lehet, macska?

– A legtöbb város nagyon hasonlít egymásra, Robin pajtás – felelte Kacor a járda széléről, és a farkát lengetve hátranézett.

– Ösvények pedig mindenhol vannak, ha tudod, mit keress. Amellett macska vagyok. – Azzal elsietett az utcán.

– Várj csak, jégfiú! – szólt rám Puck, amikor követni akartam.

– Elfeledkeztél valamiről. – Az oldalamon lógó kardra mutatott.

– A hétköznapi emberek nem hordanak magukkal ilyen hosszú, hegyes fegyvereket az utcán. Vagy ha mégis, elég sokan megnézik őket. Jobb lesz, ha ideadod, legalábbis, amíg el nem érjük a Vaderdőt.

Tétováztam. Puck az égre nézett.

– Esküszöm, nem fogom elveszíteni, nem ejtem a csatornába, nem adom oda egy hajléktalannak. Ugyan már, Ash! Ez is az emberi léttel jár. Be kell olvadnod. – Vonakodva

átadtam a kardot és a hüvelyt. Puck a vállára akasztotta. – Na, ugye, nem is fáj?

– Ha elveszíted...

– Tudom, tudom, megölsz. Mindig a régi nóta, jégfiú. – Megrázta a fejét, és intett, hogy induljak. – Csak utánad!

A járda, ahová a sikátor nyílt, tele volt emberekkel. Mind sietett, alig vetettek rám egy-egy futó pillantást. A fejünk fölött hatalmas üvegés acélépületek tornyosultak, visszatükrözték a késő délutáni nap fényét. A kocsik dudáltak, úgy kavarogtak a forgalom áradatában, mint nagy fémhalak, és az aszfalt, a füst és a kipufogógázok szaga megtöltötte a levegőt.

A változások aprók voltak, de azért éreztem a különbséget. A világ nem jelent meg olyan élesen, mint azelőtt. Az élek eltompultak, a színek nem ragyogtak már olyan élénken. A hangok is elmosódtak; az emberek beszéde értelmetlen katyvasszá olvadt össze, nem tudtam többé kivenni egy párbeszédet pusztán azáltal, hogy összpontosítottam.

Előreléptem. Valaki azonnal belém szaladt és hátralökött.

– Figyelj, hová lépsz, te marha! – csattant fel, és ki sem esve a lépései ritmusából, dühös pillantást vetett rám. Pislantottam, és besoroltam a többiek közé, Kacort követve, aki kiváló érzékkel kanyargott át a mozgó lábak között. Úgy tűnt, senki sem veszi észre sem őt, sem a mellettem láthatatlanná bűbájolt Puckot. Még a zsúfolt járdán is kitértek előle, vagy félreléptek, hogy elkerüljék, gyakran a legutolsó pillanatban, úgy, hogy nem is sejtették: tündér jár köztük. Én azonban vonzottam a pillantásokat – óvatosakat, tetszést jelzőket, kihívóakat –, ahogy a többieknek neki-nekiütközve manővereztem. Szerencse volt, hogy Pucknak adtam a kardomat, mert addigra talán már kihúztam volna, hogy eltakarítsam őket az utamból.

Amikor kitértem egy újabb ember útjából, a karom hozzásúrlódott egy kovácsoltvas kerítésnek, amit egy facsemete

köré állítottak a járdán. Ösztönösen félrerándultam, el a fém elől – de még a vas közelében sem éreztem gyengeséget vagy fájdalmat, bár jó páran furcsán néztek rám.

Óvatosan kinyújtottam a kezem, és megérintettem a kerítést, készen arra, hogy elrántsam a kezem – több száz éves tündér túlélési parancsok kiabáltak a fejemben. De a vas, amely korábban olyan volt, mintha rettenetes hányinger közepette markolnék parazsat, most hideg volt az ujjaim alatt és ártalmatlan. Végignéztam az utcán, megláttam, hogy a facsemetéket hasonló kerítések védik, és elmosolyodtam.

– Abbahagynád? – sziszegett rám Puck borzongva egy perc múlva, amikor minden kerítésen végighúztam a kezem, amit csak elhagytunk. – A frászt hozod rám. Futkos a hideg a hátamon, amikor csak elmegyünk egy ilyen mellett.

Felnevettem, de azért odébb léptem a vaskerítésektől, vissza a járda közepére, ahol a legsűrűbb volt a forgalom. Rájöttem, hogy nem fognak kitérni az utamból, úgyhogy könnyebb volt kerülgetni őket, belesimulni a közlekedők ritmusába.

– Ez azt jelenti, hogy ha vaskerítést húzok az udvarom köré, békén fogsz hagyni? – vigyorogtam Puckra, aki felhorkant.

– Ne szállj el, jégfiú! Én már akkor az emberekkel játszadoztam, amikor neked még eszedbe se jutott, hogy közéjük tartozz.

Később megritkult a járókelők tömege. Kacor a város mélyére vezetett minket. Felkapcsolódtak az ostorlámpák; az épületek errefelé lerobbantabbak, rosszabb állapotúak voltak. Mindenhol betört ablakokat és graffitit láttunk, és éreztem, hogy a sötét sarkokból figyelnek.

– Jó a kabátod, haver.

Megálltam. Négy ember lépett ki egy mellékutcából. Csuklyás pulóvert viseltek, az arcuk elé kendőt kötöttek, és elállták az utamat. A legnagyobbak és láthatóan

legveszedelmesebbnek tetoválások borították kopasz fejét. Előrelépett, rám vigyorgott. Végignézttem rajta és a társain, szarvakat, karmokat, hegyes fogakat keresve, de nem láttam semmit. Tehát nem félvérek voltak, nem Sohaföld kivetettjei, akik a halandók világában igyekeznek megélni valahogy. Tetőtől talpig emberek voltak.

– Rico haverom itt éppen azt mondja, hogy neki is kell egy ilyen tuti kabát. – A bandavezér mosolyában aranyfog csillant. – Szóval, miért nem adod ide, kisapám? Aztán a tárcádat is dobhatod a földre. Nem akarnánk benyomni miatta a csinos fejedet, vagy igen?

Puck fejcsóválva sóhajtott fel melletttem.

– Nem valami okosak, igaz? – kérdezte a vezetőre nézve, aki észre se vette. Puck villámgyorsan oldalra lépett, megkerülte őket, és vigyorogva megropogtatta az ujjait. – Gondolom, még van időnk egy utolsó mézszárlásra, a régi idők emlékére.

– Hé, punk, süket vagy? – A bandavezér megtaszított, mire hátraleptem. – Vagy ijedtedben összehugyoztad magad?

A többiek röhögve léptek előre, úgy vettek körül, mint az éhes kutyák. Még mindig nem mozdultam. Fém villant; a vezér az arcom elé emelte a kését.

– Még egyszer, utoljára, míg szépen mondom. Add ide azt a kabátot, vagy megetetem veled az ujjaidat!

– Nincs időnk ilyesmire – mondtam halkan, a szemébe nézve. A háta mögött Puck gonosz mosollyal nyújtóztatta az izmait. – Most még elmehetsz. Nyolc másodperc múlva már nem leszel rá képes.

Felvonta a szemöldökét, végigfuttatta a nyelvét a fogain.

– Hát, jó – bólintott. – Akkor jöhet a piszkos módszer. Azzal az arcom felé vágott.

Hátrarándultam: a penge elsuhant előttem, aztán visszaléptem, és ököllel vágtam a vezér orrába. Reccsenve tört

el a csont; a rabló felkiáltott és hátratántorodott, de én máris a második felé fordultam, aki oldalról akart rám támadni.

Az idő mintha lelassult volna. A szemem sarkából láttam, hogy Puck az utolsó kettő mögé lép, és összeüti a fejüket, aztán amikor tántorogva megfordulnak, leveti a bűbájjalcát. Gúnyos nevetése tisztán csengett, miközben az ellenfelei üvöltöttek és átkozódtak.

Kitértem a második rabló kése elől is, és térden rúgtam. Az ízület pattanva szakadt szét, és a rabló összeesett.

A vezér még mindig az orrát fogva görnyedt előre, ám ekkor hirtelen megpördült, ledobta a kését, és a nadrágja derekába nyúlt. Egy matt, fekete pisztolyt kapott elő. Rávetettem magam, megmarkoltam a csuklóját – a lövés dördülése csaknem megsüketített, de kicsavartam a kezét. A vezér csuklója recscsenve eltört, a halálos fegyver a földre zuhant. Neki taszítottam a férfit a falnak, majd a nyakához emeltem a karomat és nekidőltem. Elkerekedett a szeme, tátott szájjal kapkodott levegő után.

Lüktetett a véremben az adrenalin, a fülem csengett a lövéstől; a halál érintésétől a lelkem vérért kiáltott. Ez az ember megpróbált megölni. Maga sem érdemel kevesebbet.

Még erősebben megnyomtam a nyakát, hogy teljesen elszorítsam a légcsövét. Az arca elkékült, a szeme fennakadt...

Abbahagytam a fojtogatását.

Már nem voltam tündér. Nem voltam többé Ash, a Téli Udvar hercege, a kegyetlen és könyörületet nem ismerő. Ha megölöm ezt az embert, a halála hozzáíródik a bűneim listájához, csak éppen most már lelkem is van, amin foltot ejt a szükségtelen gyilkosság és vérontás.

Eleresztettem a rablót, hátraléptem, és hagytam, hogy zihálva a járdára csússzon. Puck felé pillantottam; a két *embere*

nyöszörgött és a fejr fogta, Puck pedig boldogan vigyorgott. Elégedetten fordultam újra a vezér felé.

– Tűnjetek el innen! – mondtam halkan. – Eredjetek haza! Ha még egyszer meglátlak benneteket, tétovázás nélkül megöllek.

A vezér törött csuklóját dajkálva elmenekült, három társa bicegve, támolyogva követte. Néztem őket, amíg el nem tűntek a sarkon túl. Akkor visszafordultam Puck felé, aki mosolyogva dörzsölgette az öklét.

– Hát, ez jó volt! – állapította meg. – Semmi sem ér fel a jó öreg pusztakezes, *üsd-vágd, nem apád* verekedésekkel. Felpezsdül tőle a tündér vére. Bár be kell vallanom, azt hittem, meg fogod ölni azt, amelyik rád lőtt. Jól vagy, jégfiú?

– Persze. – Lenéztem a kezemre. Még mindig érezni véltem az ember pulzusának lüktetését, és a tudatot, hogy bevégezhetem az életét. Elmosolyodtam. – Soha jobban.

– Akkor, ha már nem akartok több balhét kezdeményezni az utca közepén, talán mehetnénk tovább. – Kacor jelent meg mellettünk, egy autó motorháztetőjén, és rosszállóan nézett ránk.

Végigvezetett minket egy újabb hosszú, keskeny utcán, aztán megállt egy téglafalba vágott, fakó piros ajtó előtt. Mellette, a bedeszkázott, koszos ablakon tábla lógott. *Rudy zálogháza. Fegyverek, arany, minden más.*

Amikor benyitottunk, egy bronzcsengő szólalt meg. Az apró helyiség tele volt zsúfolva kacatokkal. A poros polcokon tévék és hifitornyok álltak, mellettük autórádiók és hangszórók. Az egyik falon csak fegyverek lógtak a magas pult mögött, a biztonsági kamera alatt. Odébb több kupac videojáték ragadta meg az ember figyelmét, és a bejárat közelében egy üvegtárlóban egy vagyona-ra való arany sziporkázott: nyakláncok, gyűrűk, még övcsatok is.

A tárlónak dőlve pedig egy kövérkés alak állt és pasziánszozott. Unottnak tűnt, de felpillantott, amikor beléptünk. A feje két oldalán halvány kosszarvak kanyarodtak hátra, és a karja, ami elővillant, amikor összesöpörte a kártyákat, kifejezetten szőrös volt. Embernek legalábbis – de nem egy szatírnak. Vagy félszatírnak, jöttem rá, amikor közelebb léptem. Foltos pólót viselt, és khaki rövidnadrágot, és vékony lába ugyan szőrös volt, de határozottan emberi.

– Mátis jövök – mordult, amikor a pult felé léptünk. – Csak egy perc, és... – Ekkor elhallgatott, és *igazán* megnézett magának minket. Puck ránevetett, amitől a fickó elsápadt és kiszakadt belőle egy szitokszó. – Ó! Ó, bocsánat, izé, felség? Nem jöttem rá... errefelé nem sok tisztavérű jár. Úgy értem... – Nagyot nyelt, elhallgatott, és még jobban elsápadt, amikor Puck még szélesebben mosolygott rá, látható élvezettel. – Mit tehetek önökért, uraim?

– Üdv, Rudy! – Kacor felugrott a pultra. A félszatír egy riadt kiáltással hátratántorodott. – Látom, még mindig ezt az üzlethelyiségnek csúfolt tűzveszélyt vezeted.

– Ó, hát ez csodás! – Rudy savanyúan nézett a macskára, előkapott a pult alól egy rongyot, és törölgetni kezdte a pult tetejét. – Nicsak, ki van itt! Visszajöttél, hogy tovább gyötörj, mi? Tudod, hogy az infó, amit a múltkor adtál, majdnem az életembe került?

– Az óriásromok hollétét akartad tudni. Megmondtam. Tartottam magam az egyezséghez.

– Azt gondoltam, azok már elhagyatottak! Nem mondtad, hogy még mindig laknak ott.

– Nem kérdezted.

Amíg beszélgettek, alaposabban körülnéztem. Lenyűgözött a halandó tárgyak gyűjteménye a polcokon és kampókon. Persze, tudtam, mi micsoda, de most először vizsgálhattam meg őket

anélkül, hogy a fém megégetett volna. Beléptem a fegyverpult mögé, és rácsodálkoztam a falon sorakozó számtalanféle lőfegyverre. Olyan sok mindent nem tudtam még a halandók világáról – ezt hamarosan pótolnom kell.

Kacor fújt egyet.

– Ha valaki elindul ősi óriásromok között kincset keresni, előbb bizonyosodjon meg róla, hogy nem lakik ott senki. Különben nem számít. Ha jól tudom, még mindig van tartozásod.

– Jól van! – intett Rudy a karjával. – Jól van, essünk túl rajta! Gondolom, a hátsó szoba kell nektek. Hé! – kiáltott fel hirtelen, amikor felkaptam egy pisztolyt a polcról; egy olyat, mint amivel korábban rám lőttek. – Azzal csak óvatosan! Jesszuskám! Különben is: mióta tudnak a tündérek fegyverrel bánni?

– Jégfiú! – Puck is feszengve fintorgott. – Ugyan már, ne hozd rá a frászt a kedves fegyverkereskedőre! Már majdnem hazaértünk.

Visszatettem a fegyvert a helyére, és a pulthoz léptem. Rudy gyanakodva méregetett.

– Aha. Na, jó, szóval a hátsó szobából kell valami? Van majommancsom, hidramérgem, egypár baziliszkusztojasom, ami csak tegnap érkezett...

– Kímélj meg a goblinpiacos ügyleteidtől! – vágott közbe Kacor. – A Vaderdőbe vezető ajtót akarjuk használni.

– Ajtót? – Rudy nagyot nyelt, és sorban végignézett rajtunk. – Izé, én nem tudok semmiféle ajtóról.

– Hazudsz – közölte vele Kacor összeszűkülő szemmel. – Ne akarj megtéveszteni minket, félvér! Mit gondolsz, kivel beszélsz?

– Én csak... – Rudy lehalkította a hangját. – Nekem nem volna szabad egyenes utat fenntartanom Sohaföldre – ismerte

be. – Tudjátok, milyenek az udvarok. Ha rájönnek, hogy egy félvérnek ösvénye van, kecskévé bűbájolnak, és megegetnek a vörös sipkásokkal.

– Tartozol nekem – közölte Kacor finomkodás nélkül. – Most pedig behajtom az adósságomat. Vagy átengedsz az ösvényen, vagy szabadjára engedem a boltodban Robin pajtást, és meglátjuk, marad-e még valami utána, amit érdemes védened.

– Robin pajtást? – Rudy arca elszürkült, mint a beszáradt ragasztó. Puckra pillantott, aki visszamosolygott, és vidáman integetett. – Há... hát persze... – motyogta, és kábán ellépett a pulttól. – Kövessetek!

Kinyitott egy ajtót, amelyen át egy még kisebb, még zsúfoltabb helyiségbe jutottunk. Az árukészlet, ami itt a polcokon és a padlón felkupacolva várakozott, még különösebb volt, mint a kinti, de számomra ismerősebb. Baziliszkuszfog, wyverntüske, derengő bájitalok, mindenféle színű mérges gombok. Egy hatalmas, felhólyagosodott bőrbe kötött könyv tetején griff tollakból fűzött fejdísz hevert. Rudy megtalálta az útját a káoszon át, néha félrerúgott néhány dolgot, amíg el nem ért a hátsó falhoz, ahol elhúzott egy függönyt. Mögötte egy egyszerű faajtót pillantottam meg.

– Nyisd ki! – rendelkezett Kacor.

Rudy sóhajtott, kinyitotta, majd szélesre tárta az ajtót. Hideg huzat támadt, föld és összezúzott levelek illatát hozva magával. Az ajtókereten át a Vaderdő szürke, elmosódott tömege látszott.

Puck nagyot sóhajtott.

– Hát itt van végre! – mondta vágyakozón. – Sosem gondoltam, hogy ennyire fogok örülni, ha újra látom.

Kacor a farkát magasra tartva már át is lépett a küszöbön, be a ködbe.

– Hé! – szólt utána Rudy a homlokát ráncolva. – Nincs több szívesség. Rendben, macska? Kiegyenlítettem a számlát. – Sóhajtott, és felénk fordult. – Én, izé, nagyra értékelném, ha ez köztünk maradna, felségeim – bökte ki, látva, hogy indulnánk. – Mármint, tekintettel arra, hogy végül is segítettem, meg minden... – Elhallgatott. Puck jelentőségteljesen visszanézett az ajtóból. – Úgy értem, ha nem jelent gondot.

– Nem is tudom – csücsörített Puck, és karba tette a kezét. – Jégfiú, te nem hallottad, amit Oberon mondott egy bizonyos zálogházzal meg a vörös sipkásokról? Vagy az valami más volt?

Rudy úgy nézett ki, mint aki mindjárt elájul. Puck megveregette a vállát és nevetett, mire a félszatír majdnem egyméternyit ugrott a levegőbe. – Jó haver vagy – vigyorgott rá Puck, aztán hátralépett a küszöbön át, vissza Sofaföldre. – Lehet, hogy egy nap eljövök látogatóba. Igyekezz, herceg!

– Herceg? – Rudy csak pislogni tudott, amikor én is előreléptem. – Robin pajtás és egy herceg, az én boltomban? – Rám meredt, aztán a magasba szaladt a szemöldöke, amikor rájött a megoldásra. – Akkor te bizonyára... ön Ash herceg?

A Vaderdó felől hűvös szellő cirógatta az arcomat. Megálltam a küszöbön, a vállam felett visszanéztem, és megráztam a fejem.

– Nem – feleltem, átlépve Sofaföldre. – Nem az vagyok.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A vaslovag

AVADERDŐ ÉPPOLYAN VOLT, amilyenre emlékeztem – szürke, sötét, ködös, a hatalmas fák eltakarták az eget –, ugyanakkor nagyon is megváltozott. Régen a része voltam ennek a világnak, része voltam a bűbájának és az energiának, ami Sohaföld minden lakóján átáramlott. Most már nem így volt.

Különálló voltam, másmilyen. Betolakodó.

Ugyanakkor, visszaérve, éreztem magamban a bűbáj kavargását. Egyszerre volt ismerős és idegen. Télbűbáj volt, de *másmilyen*. Mintha... mintha már nem az enyém lenne, mégis elérhetném, mégis használhatnám. Talán ez volt a lelkem megszerzett része, amit Ariella önként adott fel, fenntartások nélkül. És ha ez igaz, akkor egy kicsit még mindig velem volt.

A gondolat mélyen megnyugtató.

– Szóval akkor végre itt vagyunk. – Kacor ugrott fel egy kidőlt fa törzsére, felborzolt farkával maga mögött csapkodott.

– Bízom benne, hogy az út hátralévő részét már nélkülem is meg tudjátok tenni.

– Megint elrohansz, macska? – Puck karba tette a kezét, de a mosolya szinte kedves volt. – Pedig már majdnem hozzászoktam, hogy itt vagy velünk.

– Nem foghatom a kezéd minden lépésednél, Robin pajtás – felelte unottan Kacor. – Jó kaland volt, de ezzel vége. És akármilyen nehéz is elhinni, nekem is vannak elintézendő dolgaim.

– Aha, rendkívül sürgős lehet, hogy szunyókálj egyet. Hogy is bírod ki addig? – Kacor nem törődött vele, inkább hozzám fordult.

– Minden jól, lovag! – mondta. Meglepődtem, mert még sosem hallottam tőle ezt a címet. – Jó szerencsét kívánok az utadhoz, mert attól félek, nem lesz könnyű. De nagyon sok mindenen keresztülmentél már, több mindenen, mint amit bárki feltételezhetően túlélhetett volna. Gondolom, a végén minden rendben lesz veled.

Meghajoltam felé; pislogott, de úgy tűnt, tetszik neki a gesztus.

– Nélküled nem lettem volna képes rá, Kacor – jelentettem ki halkan, mire felhorkant.

– Hát persze hogy nem! – válaszolta, mintha ez egyértelmű lenne. – Add át az üdvözetemet a Vaskirálynőnek, de azt is mondd meg, hogy ne szólítson *túl* hamar! Egyre fárasztóbbnak találom, ha kellemetlen helyzetekből kell kihúzzalak benneteket.

Valami megzizzent az aljnövényzetben. Odakaptam a pillantásomat – és mire visszanéztem, a cáit sirh már nem volt sehol.

Puck sóhajtott.

– Ez a macska is tudja, hogy kell távozni – jegyezte meg fejcsóválva. – Na, gyerünk, jégfiú! Induljunk a Vasbirodalom felé! Percről percre öregszel.

KÉT NAPBA TELT AZ ÚT, főleg azért, mert a Fogcsikorgató Erdőben beleszaladtunk egy goblin határvillongásba. Mivel a Vaderdőben soha semmi nem egyszerű, a goblin törzsek ismét háborúztak, ezért még a szokásosnál is rosszabbul viselték a betolakodókat a területükön. Pucknak és nekem nemegyszer kellett elmenekülnünk dühös seregek elől, végül pedig át kellett vágnunk magunkat a vonalaikon, hogy elérjük területük határát. Egy ideig egészen olyan volt, mint a régi időkben – mi ketten, a hátunkat egymásnak vetve, küzdöttünk a riasztó túlerő ellen. A testem újra a sajátomnak érződött, könnyedén, természetesen forgattam a kardomat. Egy alkalommal combon talált egy mérgezett goblin nyílvevő, és ugyan egy éjjelen át borzasztó fájdalmak gyötörtek, reggelre képes voltam ismét talpra állni, és továbbindulni.

Azonban hiába a csata izgalma és a puszta életben lét öröme, szorongva vártam, hogy visszaérjek a Vasbirodalomba. Szinte hallottam a másodpercek múlását, mint az órában pergő homokot – minden nappal közelebb jutottam az elkerülhetetlen véghez. Akár csak egy átlagos ember élete jutott nekem, akár eléggé tündér maradtam ahhoz, hogy meghosszabbítsam, a hátralévő napjaimat Meghannel akartam töltetni. A családommal.

Az utolsó estén, mielőtt elértünk volna a Vasbirodalomba, egy kis tó mellett táboroztunk le Puckkal. Végre kiértünk a Fogcsikorgató Erdőből, a dühös, vérszomjas goblinok területéről. Már éreztem is, milyen közel vagyunk, és nehezemre esett lazítani – ami rendkívüli módon szórakoztatta Puckot. Végül

sikerült elbóbiskolnom, egy fa törzsének dőlve, a vízzel szemben.

Álmodtam is. Ariella állt a víz partján, és rám mosolygott, ezüst haja ragyogott a csillagfényben. Nem szólt, és én sem mondtam semmit – hangom sem volt –, de úgy éreztem, azt akarta a tudtomra adni, hogy boldog. Hogy az ő küldetése is a végére ért, és most már elengedhetem. Most már megpihenhet az emlékeimben.

Könnyes szemmel, sajgó szívvel ébredtem, de most először azóta a szörnyű nap óta, könnyebbnek éreztem magam. Sosem felejttem el – azonban most már nem éreztem magam bűnösnek, amiért továbbléptem, amiért mással találtam meg a boldogságot. Végre megértettem, hogy ő is ezt akarta volna.

Végül aztán, negyvennyolc emberi órával az után, hogy beléptünk a Vaderdőbe, Puck meg én megálltunk a Vasbirodalom határán. A fémfákat néztük, amelyek mindkét oldalon sorakoztak, ameddig a szem ellátott. Úgy tűnt, maga Sohaföld tett meg mindent, amit tudott, hogy elválassza magát a Vaskirálynő birodalmától – a kettő között most egy mély szakadék tátongott. Egy sebtében összetákolta fahíd ívelt át rajta, de a Vaderdő már igyekezett azt is tönkretenni; indák és gazok tekeredtek a hídoszlopok köré, mintha le akarnák rántani.

Megálltunk a híd végénél.

– Hát, itt vagyunk – sóhajtott a Nyár bohóca, és az erdőt nézve megdörgölte a tarkóját. – Édes otthon a számodra, jégfiú, akármilyen furcsa ezt elgondolni. Biztos vagy benne, hogy eljutsz egyedül MagTuiredhbe? Őszintén, fogalmam sincs, merre kell indulni innen.

– Nem számít – feleltem a csillámló acélerdőt figyelve. Nem is olyan régen már a látványtól is felkavarodott a gyomrom. Most csak izgalom volt bennem. – Megtalálom.

– Persze, nem is kétkem. – Puck sóhajtott, és karba tette a kezét. – Egyébként azt hiszem, egy darabig most nem találkozunk, jégfiú. Hirtelen valahogy nem csábít annyira a lehetőség, hogy visszatérjek a Nyári Udvarba. Talán itt az ideje az utazgatásnak. – Színpadiasait széttárta a karjait. – A szél az arcomat éri, előttem kitérül a végtelen út, a kanyaron túl izgalmas kalandok várnak!

– Hmh. – Gyanakvó pillantást vetettem rá. – Oberon nem engedélyezte, hogy átvágj velem a mély vadvidéken, igaz?

– Nem igazán – vigyorodott el Puck. – Ideje nyaralni menni, amíg a hegyes fülű király lehiggad kissé. Öleld meg Meghant helyettem is, rendben? Talán néhány tíz év, és újra találkozunk.

– Hová mész?

Robin pajtás vállat vont – egyszerre volt bizonytalan és nemtörődöm.

– Ki tudja? Talán megpróbálom újra megkeresni a világvégét. Talán az emberek birodalmában fogok mászkálni. Igazán nem számít, hová megyek, hová lyukadok ki. A világ hatalmas, és itt az ideje, hogy újra megismerjük egymást. – Ragyogó szemmel nézett rám. – Örülök, hogy volt még egy utolsó kalandunk együtt, jégfiú, de most már ideje, hogy a saját lábamra álljak. Azért ne érezd túl jól magad nélkülem! Rendben?

– Puck! – szóltam utána, amikor megfordult volna, hogy induljon. Visszanézett, felvonta a szemöldökét, az arcára halvány, értetlen mosoly ült ki. Mély lélegzetet vettem, előreléptem és felemeltem a kezem.

Puck pislantott – aztán teljes komolysággal a tenyerembe csapott. Megszorongattuk egymás kezét.

– Jó szerencsét! – mondtam halkan, a szemébe nézve. Puck elmosolyodott, ezúttal nem gúnyolódva, hanem őszintén.

– Neked is, Ash.

– Ha elvetődsz Tír na nÓgba, add át az üdvözetemet Mabnak!

Puck felnevetett, és a fejét rázva elhátrált.

– Persze, mindenképpen! – Néhány lépésre a hídtól üdvözlésre emelte a kezét. A levegő bűbájtól remegett. – Még találkozunk, jégfiú!

Felhullámszórt a varázslat; Puck alakja eltorzult, egy hatalmas, fekete hollóvá változott. Csapott néhányat erős szárnyával, aztán élesen káromkodva a fejem fölé emelkedett, lehullajtott néhány tollat, végül elrepült a fák felett, amíg már csak egy

apró fekete pötty volt a láthatáron... és eltűnt.

Elmosolyodtam, hátat fordítottam a Vaderdőnek, és átmentem a hídon. Egyedül léptem be a Vasbirodalomba.

EPILÓGUS

A Vaskirálynő

A NEVEM MEGHAN CHASE. Mag Tuiredh uralkodója vagyok, a Vasbirodalom és a vastündérek királynője, és akárki mondja, hogy a királyoknak meg királynőknek könnyű dolguk van, egészen biztosan nem tudja, miről beszél.

A Vaspalota trónterme ma is zsúfolásig megtelt; a várakozók halk beszélgetése állandóan ott zsongott az elmémben. Ismét egy hosszú nap állt előttem. A Vasbirodalom egyeduralkodójaként nekem kellett megoldanom minden vitát, elosztanom az erőforrásokat, meghallgatnom a panaszokat, és valamiképpen megvédenem a birodalmamat és alattvalóimat a másik két udvartól, akik holtan akarták látni őket – mindeközben fel kellett építeni a birodalmat, kialakítani a működési rendjét. Nem panaszkodtam, de ez azért nagyon

nagy feladat volt olyasvalaki számára, aki nemrég még egy hétköznapi tizenhét éves volt, aztán megörökölt egy birodalomra való vastündért. És persze némely napok mindig rosszabbak voltak a többinél.

Fészkelődtem a trónomon; fa és fém szörny-építmény volt, és egyáltalán nem tette kényelmessé a vastag párna, amin ültem. Korábban, félig viccből felvetettem, hogy jó lenne egy olyan hátradönthető tévéfotel az audienciákra, de ezt mind Zavar, mind a főtanácsadóm, egy Fix nevű utcakölyök hevesen ellenezte. Azt mondták, a Vaskirálynőnek még ülve is erősnek, tekintélyesnek kell kinéznie. Legyőzhetetlennek kell látszania – legalább a nyilvánosság előtt. Gondolom, a számukra a *legyőzhetetlen* egyenlő volt a *merev és kényelmetlen* pózzal. A gerincemnek legalábbis határozottan ez volt a véleménye.

Ez a Vasbirodalom, gondoltam, amikor a meghallgatások között lélegzetvételnyi szünet következett. Nem kellene ilyen régimódinak lennie. Lefogadom, hogy Dióda meg tudja szervezni, hogy a petíciók egy része e-mailben jöjjön, vagy valami.

Egy újabb kérelmező lépett elő: egy drótnimfa. Az ő területük nagyon közel esett Tír na nÓghoz, a Tél birodalmához. Türelmesen hallgattam, ahogy előadja a legújabb sérelmeit: A Tél lovagai zaklatták a határhoz legközelebb élő törzseket. Beszélnem kell majd az ügyben Mabbal; el kell érnem, hogy az ő alattvalói is betartsák az egyezményt. Ez igazán szórakoztató lesz. A Téلكirálynő már azért is gyűlölt, hogy Oberon lánya vagyok; most, hogy királynővé lettem, kifejezetten rémisztő tekintettel nézett rám, ahányszor csak találkoztunk. Mindazonáltal igenis királynő voltam, saját udvarom volt, és a tündérek törvényeinek értelmében Mabnak meg kell hallgatnia, akár tetszik neki, akár nem.

– Alkália – mondtam, vigyázva, hogy el ne tévesszem a nimfa nevét –, jól tetted, hogy ezt a tudomásomra hoztad. Amint lehetőségem lesz rá, szót váltok erről Mab királynővel.

– Nagyon hálásak vagyunk, felség – felelte a drótnimfa, meghajolt, és már ki is vezették. Fix felé biccentettem, ő pedig gyorsan begépelte a kérést a naptáramba, a teendők amúgy is hosszú listájának aljára.

– Tartsunk egy kis szünetet! – mondtam, és felálltam. A hátam megreccsent, amikor kinyújtóztam. Fix valami kérdést csicsergett a fülemben, a hátán cipelt kacatok meginogtak, amikor felém fordult. – Már csaknem négy órája vagyunk itt – feleltem. – Éhes vagyok, fáj a fejem, és a fenekem is elzsibbadt, annyit ültem azon a kízóeszközön. Folytassuk egy óra múlva, rendben?

Fix egyetértően trillázott, de abban a pillanatban kivágódott a trónterem ajtaja, és Zavar lépett be. A vastündérek sietve kitértek az első tiszt útjából; Zavar meg sem állt a trón lépcsőjéig, az arcán feszült kifejezés ült. Egy csuklyás köpenybe burkolózó alak követte; az arca takarásban maradt, a köpenye elszakadt, bekoszolódott a hosszú úton.

– Felség – hajolt meg Zavar, és bár a hangja komoly volt, éreztem, hogy nehezen rejti el a mosolyát. – Ez az utazó meszsziről érkezett, hogy kihallgatást kérjen nálad. Tudom, hogy pillanatnyilag nagyon elfoglalt vagy, de a nagy távolság, amit megtett, talán méltóvá teszi a meghallgatásra.

Zavar újra meghajolt és elhátrált, eltűnt a tömegben. Hiába néztem utána, nem viszonzta a pillantásomat, és az arca semmit sem árult el. Az első tisztem általában nem vállalta, hogy maga vezesse be a kérelmezőket, hiszen volt elég más dolga, ami teljesen lefoglalta, például a hadsereg vezetése. Ha ezzel az utazóval kivételt tett, bizonyára nagyon fontosnak gondolta.

Homlokráncolva néztem a terem közepén várakozó idegenre, aki arra várt, hogy megszólítsam.

– Gyere közelebb! – intettem. A trón lábához lépett, és térdre ereszkedett, csuklyás fejét lehajtotta. – Honnan jöttél, utazó?

– A világ végéről – felelte egy csendes hang, és a szívem kihagyott. – Az Álmod Folyójától, a vesszőfutáson keresztül, a Tövisbokrokat és a mély vadvidéket átszelve jöttem, hogy eléd állhassak. Csak egyetlen kérésem van: hadd foglaljam el a helyemet melletted. Hadd teljesítsem újra a kötelességemet, mint a lovagod, hadd védelmezzelek téged és a királyságodat az utolsó lélegzetemig. – felemelte a fejét, és hátravetette a csuklyáját; körülötte mindenki levegőért kapott. – Még mindig a tiéd vagyok, királynőm – jelentette ki Ash a szemembe nézve. – Ha te is akarod.

Egy pillanatig mozdulni sem bírtam a döbbenettől. Ash nem lehet itt... ez lehetetlen. Egyetlen tündér sem léphet be, és maradhat életben a Vasbirodalomban. És ő mégis itt volt, fáradtan, porosan, kissé nyúzottan, de épen és egészségesen.

– Ash – suttogtam, kábán előrelépve. Nem mozdult, csak nézett rám ismerős, ezüst szemével. Felé nyúltam, és a kezét megfogva talpra állítottam; végignéztem karcsú, izmos alakján, kócos fekete haján, ami az út porától szinte kiszürkült; néztem, ahogy engem néz, mintha a teljes udvar eltűnt volna körülöttünk, és csak ketten maradtunk volna az egész világban.

– Itt vagy – mondtam halkan, és az arcához emeltem a kezem. Alig mertem hinni, hogy ez tényleg megtörténik. – Viszszajöttél.

Ash lélegzete felgyorsult; a kezemre tette a kezét.

– Hazajöttem.

Nem bírtuk tovább önuralommal. Odaléptem, átkaroltam, ő is szorosan átölelt, és körülöttünk mindenki zajongásban tört ki. Tapsoltak, ujjongtak, de én alig hallottam. Ash valódi volt.

Éreztem a leheletét a nyakamon, éreztem a szíve zakatolását az enyémen. Fogalmam sem volt, hogy került ide, hiszen ez lehetetlen volt, de nem is akartam belegondolni. Ha álmodom, akkor is vágytam erre a tökéletesen boldog pillanatra, mielőtt betör közénk a valóság, és el kell eresztenem.

Végül elhúzódtam, hogy ránézhessek; végigsimítottam az arcán, ő pedig úgy pillantott rám, hogy szerettem volna elveszni a szemében. Végre képes voltam feltenni a kérdés, amitől rettegettem is, mert nem voltam benne biztos, hogy hallani akarom a választ.

– Hogyan?

Ash csodálatos módon elmosolyodott.

– Megmondtam, hogy megtalálom a módját, nem igaz? – Hitetlenkedő arcomat látva elmosolyodott, és éreztem titkolt büszkeségét, a tudást, hogy elindult véghez vinni valami lehetetlent, és sikerrel járt.

Megfogta a kezem, és a mellkasához húzta, dobogó szíve fölé.

– Emberré lettem. Elmentem Sohaföld legvégére, és megkerestem a lelkemet.

– Micsoda? – Hátrahúzódtam, hogy újra szemügyre vehessem. Valóban, kissé máshogy nézett ki, mint korábban. Talán a vonásai voltak kevésbé élesek, talán a hidegsége enyhült, de átható ezüst pillantása, kócos, fekete haja nem változott. Meglehet, hogy emberré vált, de attól még mindig Ash volt, ugyanaz a személy, akibe beleszerettem, és akit még mindig teljes szívemből szerettem. Ha pedig valóban megtalálta a lelkét és emberré vált...

Együtt lehetünk. Félelem nélkül együtt lehetünk. Valóban megcsinálta.

Ash pislogott, látva fürkész pillantásomat.

– Megfelelek? – kérdezte szinte suttogva.

– Várj egy kicsit! – Homlokráncolva félresimítottam a haját, felfedve elegáns, hegyes fülét. – Ha valóban ember lettél, ezt mivel magyarázod?

Ash elvigyorodott, a szeme felragyogott, és valóban megláttam a benne fénylő lelket; fényes volt, tiszta, szépséges.

– A jelek szerint egy *kis* tündérbűbájom megmaradt – felelte, aztán átfuttatta az ujjait a hajamon, a hüvelykujjával megcirógatta az arcomat. – Elégséges, hogy tartani tudjam a lépést a többi tündérrel. Talán arra is elég, hogy ne öregedjek meg. – Halkan felnevetett, mintha az ötlet szórakoztatná. – Felség, jobb lesz, ha hozzászoksz ehhez az archoz, mert úgy tervezem, hogy nagyon sokáig maradok. Lehet, hogy örökre.

Elfelhősödött a szemem, a szívem kitágult boldogságomban, és minden sötétséget félretolt, amíg már nem volt hely bennem másnak, csak az örömnek. De az egyetlen dolog, amit ki tudtam bökni, ez volt:

– Nem vagy már így is több száz éves? Ash lehajtotta a fejét, és magához húzott.

– Elmentem érted a világ végére, és csak annyi hozzáfűznivalód van, hogy elegánsan öregedtem meg? – A szeme azonban ragyogott, és még mindig mosolygott. Úgy döntöttem, tetszik ez az új Ash, ez a fényes, könnyed lény, mintha a lélek felszabadított volna benne valamit, ami a Téli Udvar hidegében nem jöhetett felszínre. Úgy éreztem, még egy kicsit megpiszkálhatom.

– Nem mondtam, hogy *elegánsan* öregedtél...

Abban a pillanatban azonban, a kurjongató és füttyögő vastündérek gyűrűjében, Ashallayn'darkmyr Tallyn gyengéden az állam alá nyúlt, és a szájával fogta be a számat – éppen úgy indítva az együtt töltendő öröklétünk első napját, ahogy illik.

MELEG SZÉL RÁZTA A VÖLGY FÁINAK ÁGAIT, megzizegettette a leveleket, fűtyült a hatalmas hulló ott heverő csontjai között. A völgy közepén elterülő maradványok egyáltalán nem illettek oda; egy darab halál a sűrű élet közepette. A valaha sáros talajon most virágszőnyeg nyílt, az ágakon madarak csiripeltek, a nap fényesen tűzött le a felhők résein át, elpárologtatva a tövises gallyak közé akadt utolsó köd foszlány okát is. A fehérre fakult, vicsorgó csontváz halványnak, jelentéktelennek tűnt a rengeteg szín közepette, de a természet lassan elvégezte a feladatát. A halott óriást már elkezdte bekebelezni a moha és a kúszónövények vékony indái, a bordák között pedig felbukkantak az első apró virágok. Néhány új tavasz, és egészen elnyelik. A tövisek közül egy árnyék öltött formát. A nagy, szürke macska lehunyta fényes sárga szemét, amikor kilépett a napfényre. Átsétált a völgyön, el a lassan eltűnő csontváz mellett, amíg el nem érte egy vaskos, fehérén virágzó fa törzsét. Ott leült, maga köré kerítette a farkát, újra lehunyta a szemét, és hallgatta a fákkal játszó szelet. Néhány szírom hosszú bajszára hullott; a macska mintha elmosolyodott volna.

– Boldog vagyok, hogy megtaláltad a békédet.

A feje feletti ágak susogása gyanúsan nevetésre emlékeztetett. A macska felállt, felemelte a fejét, hagyta, hogy a szél öszeborzolja a bundáját, és nézte, amint egy szírom táncol a levegőben. Végül egy faroklendítéssel eltűnt az aljnövényzetben

– csak egy szürke villanás, és máris nyoma veszett a fényben.

VÉGE

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ó, a köszönetnyilvánítások oldala. Újra eljutottunk egy regény végére, és újra rengeteg mindenkinek mondhatok köszönetét. A szüleimnek, mert nélkülük nem lennék az a makacs, idealista álmodozó, aki vagyok. Az ügynökömnek, Laurie McLeannek, aki mindig ott van, hogy megválaszolja a kérdéseket és lecsillapítsa az írók pánikrohamait, néha jóval a kézirat leadási határideje után is. Csodálatos szerkesztőimnek, Natashya és Adam Wilsonnak, és a Harlequin TEEN tehetséges és fantasztikus csapatának. Ez az év különösen eszeveszetten pörgős volt, és nem is élhettem volna meg jobb társaságban.

A YA világ fantasztikus bloggereinek és Ash rajongóinak – ez a könyv kifejezetten nektek íródott. Részben miattatok történt, hogy egy bizonyos Tél-tündér-herceg önálló történetet kapott, és az útja úgy ért véget, ahogy. Köszönöm!

És persze legmélyebb hálám az első szerkesztőimnek, siratófalamnak, előolvasóimnak, problémamegoldóimnak és

csodálatos férjemnek, Nicknek. Te vagy az én fényes páncélos lovagom.

TÚLÉLÉSI ÚTMUTATÓ SOHAFÖLDHÖZ

FIGYELMEZTETÉS

Ez az útmutató azzal a céllal jött létre, hogy a tündérek birodalmába hatoló, félelmet nem ismerő kalandor számára legalább minimális túlélési esélyt biztosítsunk az ottani lényekkel és lakosokkal szemben. Vegyék figyelembe, hogy az író semmilyen felelősséget nem vállal az elveszett vagy megsérült lelkekért, esetleges csapdába esésükért, vagy véletlen, netán előre eltervezett halálukért. A tündérek birodalmába belépni nagy valószínűséggel káros az egészségre, és általánosságban nem ajánlott. Mi szoltunk.

Előkészületek

A Sohaföldre való belépésre nem lehet kellően felkészülni. Mindazonáltal van néhány szabály, amelyek segíthetnek megnövelni a túlélési esélyeket.

Mit vegyünk fel?

Sohaföldön a megfelelő ruházat egyesíti a kényelmet a haszonnal. Ha kérdése van azt illetően, hogy egy ruhadarab

alkalmas-e, tegye fel magának a következő kérdést: *Ha mentenem kell az irhámát, ez lelassít majd? És ha elkapnak, védelmet nyújt?* Ha az első kérdésre a válasz igen, a másodikra nem, a ruhadarab alkalmatlan. Alább felsorolunk néhány ajánlott kiegészítőt, amelyek segíthetnek élve kijutni Sohaföldről.

- Könnyű zsák (hátizsák vagy egy nagy tarisznya), a szükséges holmik tárolására. Kerüljük azonban a túl nagy méretű, kidagadó, nehéz zsákokat, mert azok lelassítanak, amikor (nem *ha*) majd mentenünk kell az irhánkat.

- Kényelmes, a karokat és a lábakat takaró ruházat (elvégre a Tövisbokrok csupa túske). Mindenképpen pasztellszíneket viseljünk, mert az élénk árnyalatok vonzzák a tündéreket! Ajánlott a réteges öltözködés, tekintve, hogy a hőmérséklet Sohaföld két pontja között rendkívül nagy mértékben változhat.

- Egy védőbűbáj csökkentheti az esélyét annak, hogy felfaljanak minket. A druidák által újhholdkor megáldott hideg vas működik a leghatékonyabban, de ha ez nem elérhető, egy szál orbáncfű, egy négylevelű lóhere vagy egy nyúlláb is beválhat. Ha ezek egyike sem áll rendelkezésre, a ruhánk kifordítása is hatásos lehet.

- Jó minőségű túravagy futócipő. Azonban pusztán a cipő még nem elégséges: javallott végigcsinálni egy erős kardio-edzésprogramot, mielőtt belépünk Sohaföldre.

Mit csomagoljunk?

Gyakori hiba, hogy a kalandorok sokféle kütyüt (fényképezőgépet, mobilt, laptopot stb.) visznek magukkal Sohaföldre. A második gond ezekkel az, hogy nem fognak megfelelően működni, ha egyáltalán működnek. Az első és sokkal nagyobb probléma, hogy semmiféle tündér, akivel találkozhatunk, nem fogadja örömmel a halandók

technológiáját, minekutána könnyen kialakulhatnak helyzetek, amelyekben az említett futócipőkre lesz szükség. Jobb beérni néhány egyszerű dologgal.

- Étel. Bármilyen kicsi, de nagy energiatartalmú ételcsomag megteszi. Proteinszeletek, csokik, szárított ételek, diákcsemege, ez mind meghosszabbítja a Sohaföldön tölthető időt. (Megjegyzés: a Sohaföldön tölthető idő meghosszabbítása nem ajánlott.) *Nagyon* nem ajánlott továbbá bármit megenni, amivel Sohaföldön kínálnak minket. A tündérétek mellékhatásai (nem teljes felsorolás): hangulatingadozások, ittasság, memóriavesztés, alakváltás, megszállottság, kóma, képtelenség Sohaföld elhagyására, halál.

- Acélvagy hidegvas-fegyver. Modern acél (például kés, kard vagy más halálosztó eszköz) is megfelel, de a hideg vas (például egy kovácsoltvas kerítés rúdjának hegye, vagy egy darab öntöttvas) jobb, mert erősebb hatást gyakorol a tündérekre. Javasolt a Sohaföldre való belépés előtt a választott fegyver használatát intenzíven gyakorolni – néhány évnyi gyakorlás már elégséges lehet, hogy megvédjen a leggyengébb tündérrel szemben. Aki a legerősebb tündérrel szemben szeretné megvédeni magát, annak több halandó életidőre lenne szüksége.

- Ajándékok a tündérek számára. A sohaföldi lények közül többeket meg lehet nyerni ellenszolgáltatás elvárása nélkül kínált ajándékokkal. Ajánlott tárgyak: üveges méz, egy-egy zacskó cukorka, bronzfegyverek és kisgyerekek. Kérjük, mielőtt ezeket beszerzi, tanulmányozza a lakhelye szerint érvényes törvényeket.

- Víz. Sohaföld vizei nagyrészt mellékhatások nélkül ihatók, azonban sok helyen élnek bennük undok vízilények, így a víz fogyasztása vagy megközelítése számos közvetett mellékhatással jár, mint például hányinger, hányás,

hirtelen vérveszteség, megmagyarázhatatlan menekülési vágy és halál.

Belépés Sohaföldre

Jelen kézikönyv nem kíván részletes útmutatóval szolgálni a Sohaföldre történő belépéshez. A kiadó, miután konzultált a jogászokkal, arra jutott, hogy ha megtenné, annak a kockázata – egy ügyvéd szóhasználatával élve – „a társaság számára pénzügyi végromlást jelentene, megtorlást a Nyári és Téli udvarok részéről, valamint nagy valószínűséggel a jelenleg ismert világ végét”.

Érjük tehát be annyival, hogy a tündérek világát ösvényeken át lehet megközelíteni. A Jogi Osztály szakvéleménye értelmében ezeket mindenki a saját felelősségére kutassa fel.

Sohaföld földrajza

Sohaföld egy vad és változatos vidék, ahol különös lények és ősi hatalmak élnek. Azt mondják, maga a föld is tudattal bír, és időnként rosszindulatú akarattal is. Sohaföldön négy fő birodalom található, amelyek lakóival az utazónak vélhetően meg kell küzdenie:

- Árkádia, a Nyári Udvar. Sűrű erdőségek, ősi dombok, virágos rétek jellemzik a nyártündérek birodalmát. Az újonnan érkezők – tévesen – azt hihetik, hogy a Nyárkirály országa nem olyan fenyegető, mint Sohaföld többi része, ám ez veszedelmes tévedés. Árkádia egész évben napos és szépséges, de nem biztonságos. Szatírok, driádok és trollok járják az erdőket, a tavakban nyüzsögnek a sellők és nixik. A Nyári Udvar egy hatalmas tündérdomb alatt található. Oberon király és Titánia királynő korlátlan hatalommal rendelkezik.

- Tír na nÓg, a Téli Udvar. Mab, a Télkirálynő birodalma éppen olyan ellenséges és hideg, mint az ott élő tündérek.

Mindent hó borít: az erdőket, mezőket, tavakat és patakokat többujnyi jégréteg borítja. A Téli Udvar sokféle vérszomjas teremtmény otthona, a goblinoktól és a vörös sipkásoktól a mumusokig és ogrékig. A Téli Palota egy hatalmas barlang alatt rejlik; ez a szörnyű Télkirálynő otthona. Nagyon kevés halandó van csak, aki a saját szemével látta Mabot, és életben maradt.

- A Vaderdő. A sötét, szövevényes erdő, amely nem véletlenül kapta ezt a nevet, Sohaföld legnagyobb tájegysége. Mindkét udvart körülveszi, és a mély vadvidékbe nyúlik. Semleges terület, itt sem a Nyár, sem a Tél nem uralkodik, lakói egyik királynak vagy királynőnek sem tartoznak hűséggel. Az erdő végtelen, az itt élő lények a képzelet minden szegletét benépesítik. Emiatt a Vaderdő nem csupán Sohaföld legveszedelmesebb része, de a legtitokzatosabb is.

- A Vasudvar. Röviddel ezelőttig nem sok mindent tudhattunk a különös, új birodalomról, amely Tündérföld határain belül született. Az ember azt gondolná, hogy a Vaskirályság, ami a tündérek számára legveszélyesebb anyagból jött létre, legjobb esetben is csak pletyka, a legrosszabb esetben pedig rövid életű képződmény. Ez az udvar mégis létezik, egy fiatal tündér uralja: Meghan Chase. A Vaskirálynő állítólag félig tündér, félig ember; az utazó az ő birodalmában találkozhat a különös és csodálatos, vastündéreknek nevezett lényekkel. Ezek a tündérek – mert valóban azok – az emberiség technológia és haladás iránti szeretetéből születtek. Jelenleg azonban nem sok mindent tudni róluk.

Találkozás Sohaföld lakóival

Akkor járunk el bölcsen, ha mindent megteszünk, hogy minél kevésbé vonjuk magunkra a tündérek figyelmét. Néha azonban a tündérek rátalálnak a csendes megfigyelőre is. Ha ez

bekövetkezik, az alábbi néhány tanács megfogadása segíthet, hogy a szabad akaratunkat, szerencsés esetben az életünket is megtartva szabadulhassunk el.

- Mindig legyünk udvariasak. Az udvariatlanság nagy sértés a tündérekkel szemben, és sosem szül jó vért, akármennyire lazának is tűnik.

- A tündérek udvariassága ne tévesszen meg bennünket. Szinte mindig udvariasak. Ettől még vidáman leszedik az ember fejét. Ugyanakkor nagy örömmel fogadják a szórakozást, amit a jelenlétünk nyújthat – szerencsétlen esetben pedig a táplálékot.

- Nincs ingyenebéd. Sohaföldön nem is létezik az *ingyen* fogalma. Semmilyen ajándékot ne fogadjunk el, akármennyire is biztosra vesszük, hogy nincs valamilyen feltételhez kötve. Mindig van feltétel, elegendő ahhoz, hogy gúzsba kössön és valaki olyan kegyelmére bízson, aki hálás lesz a táplálékért.

- Ajándékozzunk bőkezűen. A tündérek vagy azt hiszik majd, hogy mesteri manipulátorok vagyunk, és tisztelni fognak, vagy teljesen összezavarodnak a feltétel nélküli ajándéktól.

- Soha, soha, semmilyen körülmények között ne kössünk alkut a tündérekkel. Annak mindig rossz, és gyakran halálos a vége. Azokban a ritka esetekben, amikor nem, csak azért, mert olyankor nincs is vége: örökké szolgáságba kerülünk.

- Ha futni kell, cikcakkban tegyük. Sok tündér hord magánál íjat és nyilakat.

- Ha az utazó találkozik egy nagy, szürke macskával, annak valószínűleg tartozik egy szívességgel. Még ha nem is emlékszünk rá, hogy a macska szívességet tett volna nekünk, akkor is viszonzozzuk. Előbb-utóbb mindenképpen muszáj lesz viszonzoznunk, de kevésbé lesz fájdalmas, ha nem halogatjuk.

Hogyan hagyhatjuk el Sohaföldet?

Erre a kérdésre a legjobb válasz: *minél gyorsabban*. A túl hosszú, Sohaföldön eltöltött idő kellemetlen mellékhatásokat okozhat. Néhány perc Tündérföldön akár éveket is jelenthet a halandó világban, vagy éppen fordítva. Ha egy másik ösvényen át lépünk ki, mint ahol beléptünk, legyen bár a kettő alig néhány méterre egymástól, meglehet, hogy a világ túlfelén találjuk magunkat, esetleg az óceán mélyén.

Néhány dolog, amit érdemes észben tartani, amikor megkíséreljük elhagyni Sohaföldet:

- Mindig jegyezzük meg, hogyan találjuk meg az ösvényt, amelyen érkezünk.

- Soha, soha ne kérjünk a kiútról útbaigazítást. A legtöbb tündér kisegít ugyan, de igen magas áron – általában a kérdező nyelvét akarja, hiszen nem szeretné, ha az információ kijutna. (Megjegyzés: Amint megtanulják, hogyan kell SMS-ezni, a hüvelykujjak is felkerülhetnek a listára.)

- Ha az utazó nem talál vissza az eredeti ösvényhez, a korábban említett ajándékok segítségével vásárolhatja meg a kiútját. Mindazonáltal ha illetően alkudozásra kerül sor, vigyázzunk, hogy megfelelően fogalmazzuk meg a kívánságainkat. Az efféle mondat: *Elvesztem, és nem tudok hazajutni* biztosan nagy bajba kever minket. Érdemes mással próbálkozni, például ilyesmivel: *Két üveg mézet adok annak a tündérnek, aki hajlandó elvinni a halandók birodalmába, élve és épségben, beleértve a lelkem teljességét, az elmém teljes épségét és a testi egészségemet is, szilárd földre, olyan magasságban és környezetben, amely emberi életfenntartására hosszú távon is alkalmas, a legközelebbi emberi településtől egy kilométernél nem messzebb, a jelen időpillanatnál harminc percnél nem nagyobb eltéréssel*. És még így is legyünk óvatosak.

Zárszó

A fenti tanácsok esetleg megadják az utazók számára a túlélés halvány esélyét Sohaföldön. Természetesen erre nincsen garancia, és a birodalom minden lakójával való találkozás során a legnagyobb körültekintéssel célszerű eljárni. Mindazonáltal aki a fentieket megfogadja, egy lépéssel máris beljebb van, mint azok a halandók, akik időről időre betévednek a Tövisbokrok közé, onnan pedig Sohaföld szívébe.

A figyelmeztetés itt áll, feketén-fehéren. Mindenki a saját felelősségére cselekedjen.

BESZÉLGETÉS JULIE-VAL ÉS NÉHÁNY
HÍVATLAN VENDÉGGEL

1. Fogta a tündérlegendákat, és csavart rajtuk egyet – így születtek meg a vastündérek. Hogy jött ez az ötlet?

Julie: Mindig is szerettem a tündéreket (a sötét és veszedelmes fajtákat, nem a Csingiling-féléket), de amikor leültem, hogy megírjam a Vaskirályt, elgondolkodtam. Mitől félnek a tündérek? A hagyományos mítoszokban a válasz a vas, úgyhogy mi lenne, ha létrehoznék egy új tündérfajt, akik abból az anyagból születtek, amitől a többi retteg? Emlékeztem, hogy a gépekben mindig is éltek szörnyek: gremlinek, bogarak, vírusok stb. Ez a gondolat hozta létre a vastündéreket.

Puck: Aha, és akkor a rendes tündérek nevében egyben szeretném is neked megköszönni, hogy létrehoztál egy új fajt, ami olyan a számunkra, mint a kriptonit. Ha-ha-ha.

Ash: Most az egyszer egyetérttek Robin pajtással.

Julie: Ti meg honnan kerültetek elő?

2. Ki a kedvenc karaktere a sorozatban? Vagy ha ez a kérdés túl nehéz, kit miért kedvel, és ki őrjíti meg?

Puck: Nos, természetesen én vagyok a kedvence. Én vagyok a jóképű és elbájoló srác.

Ash: Persze, azért kaptál külön kötetet is. Ó, várjunk csak...?

Puck: Téged senki sem kérdezett, jégfiú.

Julie: Mindegyiküket másért kedvelem. Azt viszont elárulhatom, hogy Asht volt a legnehezebb megírni. Időnként alig bírtam rávenni, hogy megszólaljon! Taszigáltam, hogy nyíljon meg és mondjon valamit, de ő csak állt, karba tette a kezét és makacsul hallgatott.

Ash: ...

Julie: Látják?

3. Sohaföld melyik részét kedveli a legjobban? Ha tündér volna, hol élne?

Julie: Majdnem rávágtam a Vaderdőt, de második megdondolásra inkább a Vasbirodalmat mondanám, Meghannel és Ashsel.

Ash: Látod? Az én társaságomat jobban kedveli, mint a tiédet. Julie: Nem igazán. De a Vaderdőben nehéz wifi-jelet találni. Puck: *vihog*

4. A vastündéreket eredetileg trilógiának szánta. Hogy született a Vaslovag ötlete?

Julie: Úgy, hogy imádom a Legvégső Nagy Áldozatot bemutató lezárásokat, és a szerkesztőm (aki egyébként fantasztikus), szereti a mindörökké-boldogan típusú befejezéseket. Különleges jellemfejlődési ívet dolgoztam ki Meghan számára, és számára a Vaskirálynővé válás elvben az út végét jelentette, hiszen elfogadta a felelősséget, akármekkora ára is volt. A szerkesztőm azonban meggyőződött, hogy nem hagyhatjuk Meget és Asht külön élni, úgyhogy nekiálltam a Vaslovagnak.

5. Van írói rutinja? Bármilyen, amire szüksége van a munkához, vagy ami akadályozza benne?

Puck: Na, tessék...

Julie: A rutinom: felkelés, reggeli készülődés, laptop bekapcsolása, káromkodás, mert megint nem látja a wifit, két perc várakozás az internetre. E-mail, Twitter, másik e-mail, blogok. Írok egy kicsit a TweetDeckre. Mindenkivel közlöm, hogy elvonultam írni. Megnyitom a fájlt. Bámulom egy darabig. Eldöntöm, hogy zenére van szükségem ahhoz, hogy

írni tudjak. Kicsit piszkálom a lejátszólistámat. Kitalálom, hogy éhes vagyok. Kirámolom a konyhát. Visszatérek, még egy kicsit bámulom a szöveget. Megnézem a leveleimet...

Ash: Miért nem jössz le inkább a netről?

Julie: Akkor nem tudnék kutatni.

Puck: Ó, szóval *kutatsz*. Én hülye, azt hittem, csak szórakozol a YouTube-on.

Julie: Fogd be, Puck.

6. Mi érdekli még az íráson kívül?

Julie: Hát, szeretek olvasni, festeni és rajzolni, de kedvelem az animét, a mangát és a képregényeket is. Szenvedélyes videojátékos vagyok, van PS3-am, Xbox 360-am és Wii-m is. A kedvenc ételem az egész világon a sushi, és WingTzun kung-fut tanulok.

Puck: „*Everybody was kung-fu figkting...*”

Julie: Jaj, Ash, állítsd le, mielőtt mindenkinek belemászik a fülébe ez a szám!

Ash: Már késő...

7. Ki a kedvenc írója? Mit olvas, ha szórakozásra vágyik?

Julie: Olyan sok kedvencem van, hogy fel sem tudom őket sorolni, de Neil Gaiman könyveit imádom. Leginkább fantasyt és paranormális témákat olvasok, YA vagy felnőtt korosztálynak szólókat is, de igyekszem más zsánerekbe is kikacsintani. Imádom a mangát, bár húsz perc alatt elolvasom a Shinobi Life legújabb számát.

8. Nem csak tehetséges író, hanem festőművész is. Milyen stílusban alkot?

Julie: Vázlatolok, rajzolok, általában képregényes stílusban, tollal és Prismacolor kihúzóval. Például már készítettem egy webes képregényt is Puckról és Ashről, *chibi* stílusban.

Ash: El akartam süllýedni.

Puck: De olyan *cuki* voltál... *Aúú!*

Julie: Köveket is festek. Ezt pedig nem fogom megmagyarázni, haha.

9. Milyen tanácsot adna a feltörekvő íróknak?

Julie: Tartsanak ki! Soha ne szűnjenek meg hinni önmagukban és a történeteikben! Legyenek tudatában, hogy a kiadáshoz vezető út hosszú és rögös, de csak azok érnek el a végére, akik nem adják fel.

Köszönjük, Julie!